

பெரியதிருவருள் பூசை.

பெ : ஜோச்யம்.

L BOOK STALL POST BOX 40 KOTTAYAM (S. I.)

N. GOVINDAPAI MEMORIAL LIBRARY

This book is due on the date last stamped. An over due charge of 50 paise will be charged of each day the book is kept after the due date.

11 SEP 2013

A
GRAMMAR OF MALAYALIM
IN
THE LANGUAGE ITSELF.

BY
THE Rev. GEORGE MATTHAN
OF
THE C. M. SOCIETY.

മലയാളയുടെ
വ്യാകരണം.

റവറന്തു മാത്തൻ ഗീവറുഗീസു
എന്ന നാട്ടുപാളിയായ് ചുമക്കപ്പെട്ടതു.

COTTAYAM: C. M. PRESS. 1863.

THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE

செழுவெழு

செழுவெழு

செழுவெழு

செழுவெழு

செழுவெழு

PREFACE.

In submitting the following Treatise to the Public for their favourable acceptance, it will perhaps be expected that the Author should briefly state his reasons for doing so and explain the plan on which it is conducted.

The absolute want of a Malayalim Grammar in the Language itself, was the motive, which prevailed with him to take up his pen on the subject. The Ancient Literati of the country, being chiefly Brahmins, were only anxious to acquire a knowledge of the Sanscrit and regarded the vernacular as unworthy of their attention; which fully accounts for the want of any Grammatical work by the Natives themselves. It was this circumstance, which made the Language to be commonly looked upon by foreigners as a poor and ungrammatical jargon; whereas its natural capabilities are as good as those of any other language of South India, requiring only cultivation to develop its riches and beauties. My acquaintance with the Learned Languages as well as with some of the cognate Dialects and my being engaged in translations, revisions and original compositions in the language, qualified me in some measure for undertaking the work, which was felt to be a great desideratum.

By the above statement, the Author is not to be understood to ignore or depreciate the very able

Grammar published at Tellicherry by Dr. Gundert of the Basle Mission. It is however only justice to himself to observe that the greater part of this treatise was prepared before that work was issued from the Press, as will be evident by a comparison of the date which that publication bears with the time when this composition was submitted to the Missionary Brethren in the hope of getting it printed by the School Book Society. But the size of the work not allowing it to be received by that Society and the Author's means preventing him to undertake the printing of it on his own account, he thought it proper to wait till an opportunity offered itself of getting it published at the expense of some educational association. The opportunity, however, not presenting itself for a long time, he was induced to incur the expense himself rather than consign the work to oblivion. It was only after he had handed it over to the Press that he became aware of the existence of the work above referred to. If its perusal however had convinced him that it superseded the necessity of publishing this work, he would not have gone to the expense of doing so: for he had ample time to recall it, as it remained in the Printing Office unattended to for a considerable length of time. The two treatises are essentially different from each other, since they proceed upon different principles and methods. The chief excellence of Dr. Gundert's Grammar consists in the copiousness of the quotations from native authors in support of the rules which it gives. It is also valuable on account of its ingeniously tracing many words in common use to a Sanscrit original. But the rules which it gives are not always as correct and comprehensive as might have been, nor are they sufficient to meet all the exigencies of the case; as will appear from a comparison of Nos. 11 and 20

in that work with Nos. 41—43 in this treatise. But the principal difference between the two, as observed by an eminent and profound scholar, consists in the former being more “dogmatical” and the latter more “explanatory”, in the one furnishing the student with the bare rules and the other presenting him with the reasons together with the rules. This method, the Author thinks, is better suited to ensure success; for by it the study of the subject, in its very nature dry and difficult, is rendered more interesting and easy as well as more improving to the mind. In confirmation of the truth of this observation, he would quote the views expressed on the subject by that profound Linguist and Grammarian, Professor Lee, who says, “My conviction is, that to present the student with both the *Synthetical* and *Analytical* methods is by far the most likely to give him an interest, and to ground him, in the study of the Hebrew Language. To cultivate the memory as well in this as in every other sort of study, I hold to be good; but then I must insist upon it, that to interest and inform the mind is infinitely better. A very learned and deservedly celebrated opponent of mine, on this question, has argued that to give naked rules in Grammar is always the most likely to ensure the progress and to advance the truth. My opinion has been, and still is, that where we have men, and not mere children to study any Language or Science, it is our duty to lay before them at once both the rule and the reasons for it, and thus, at one and the same time, to present the grounds of the matter proposed for instruction, with rules calculated to assist the memory in retaining it; and thus to contribute towards improving the mind by habits of close investigation and enquiry”.

The Parts in Malayalim Grammar are made

four in this work as in most European Grammars, of which the First Part, called അക്ഷരലക്ഷണം or Accidents of Letters, coincides with Orthography, while the second, termed പദലക്ഷണം, or Accidents of Words, includes both Etymology and Syntax, the Inflections and Formations of words, as well as their Construction, in a sentence. In treating of them together, the Author has the authority of the native Tamil Grammarians who include them in one head, called ചൊല്ലധികാരം or the Chapter of Words. By adopting this method, he has been enabled to avoid going over the same grounds twice; which their separation would have rendered necessary, and to reduce the size of the Book which otherwise would have been considerably more bulky than it is now. To this plan however an objection has been made on the ground of its rendering the subject unintelligible. How can, it has been asked, the use of the Cases be understood by a person who is ignorant of the nature of the Verb on which it depends? My answer is, that the Verb also cannot be fully understood without knowing the relations in which it stands to the objects of which it is the attribute, or on which it exercises an influence. The truth is, that the different parts of speech in a sentence are so connected with one another that none of them can be fully understood without a knowledge of the rest. There is therefore as much reason for saying that the object being in the Accusative Case determines the Verb to be Transitive as that a Transitive Verb requires the object to be in the Accusative: otherwise it is inconceivable how that of two Verbs of the same signification, even in the same language, should, the one be Transitive and the other Intransitive; of which examples abound in the Learned Languages and may be found even in English; e. g. 'To reach' and

'To arrive'. In Malayalam the same Verb may be construed with different Cases under different circumstances, as is clear from the phrases എത്തിച്ചേരുക and എത്തിച്ചേരുകയ്ക്കു വേണ്ടി. The above two Parts contain all that properly belongs to Grammar in the English acceptation of the term; for the remaining two Parts relate to Composition, Figures of Speech, Versification &c, which it was not the Author's purpose to treat of in the present volume.

It is also objected to the work, that, as it contains too many technical and newly coined terms and enters too much into the niceties of the Language, it is unsuited for becoming a class book in schools for children. But it may be stated, that the more important rules and remarks are worded in as simple terms as the nature of the subject will admit of and are printed in a larger set of types to distinguish them from observations relating to subjects of a more abstruse nature, and may therefore be read and studied separately, since they are so framed as to be entirely independent of the remarks printed in small types. With regard to the use of technical terms, I would also observe, that though their introduction may at first appear calculated to render the style obscure, it really promotes perspicuity and precision, as well as conciseness and elegance; for when the terms are once understood, they more readily and unequivocally suggest the ideas they are intended to convey. The terms in English Grammar are all technical, though others more intelligible may be found in popular language equal to them in signification. The terms *Name* and *Word* are, for instance, more intelligible than *Noun* and *Verb* and may be substituted for them without injury to the meaning; but they would not so readily and definitely bring to the mind the ideas these latter terms denote, because they are not

so appropriate, being associated with a thousand other things. To facilitate however the perusal of the treatise even to beginners, the Author has appended at the end of the volume, a Glossary of Grammatical and other difficult terms made use of in the work; and the reader, when he meets with a difficult term, has only to refer to it, where he will find, under each term, sufficient explanation and reference to make it clear to him. The corresponding English terms are also given in the Glossary, which will be found to be a great help to the English student, who may wish to make use of the work in his study of the Language.

The Author has bestowed more than usual attention on the Particles, or, as they may be more properly called, Connectives. They generally form the most difficult part of speech in every language from their unusual constructions and varied shades of meaning. He has endeavoured to show all of them except ᳵ , ᳶ and ᳷ to be either Cases of Nouns or modifications of Verbs and explained their apparently anomalous constructions and uses on the general principles affecting all Nouns and Verbs. In treating of them in alphabetical order, he had in view the convenience of reference; for no other arrangement will enable the student to find any word with so much readiness.

With reference to the Half Vowel sound coming at the end of certain words, the Author has, on finding that a special notation could not be effected neatly without incurring the expense and inconvenience of getting a new set of types, thought it desirable to mark it by the Final Form of ᳵ rather than by the Inherent ᳶ of the terminating consonant, as is done in some printed books; for the ᳵ seems to him the *usual, genuine and convenient* Orthography

I. That ഓ usually obtains in such cases will appear from the following statements.

1 It is uniformly the Orthography in books printed at Tellicherry in the North by the German Missionaries; for they have ഓ in all cases where the semi-circular mark, lately invented by them, is not used; and never have they recourse to അ as far as the Author can discover. e. g. മേജൂരിയുടെ ഉല്പാദനമോ ഇവ ജ്ഞായത്ര അവന്റെ അമ്മയായ മറിയ യേശുസെപ്പിന്നു വിവാഹം—വിശുദ്ധാത്മാവിൽനിന്നു ഗർഭിതയായിതു [Matt: I. 18.]

2. The same is the case in the publications issued from Trevandrum in the South. e. g. $\text{അമരംഗട്ട കണ്ടമാസം മുതൽക്കു}$ [Almanac for 1035, P. 13 L. 3—4]

3. It is the one which generally obtains in the works published at Madras by the English Government. e. g. നിന്നിവെ വടക്കും കൂടേണ വരിച്ചു പ്രവേശമായി തിന്നു. ചുറ്റുമുള്ള ദേശങ്ങളെ ഇവിടുത്തലാതെ അനേകം രാജ്യങ്ങളോടു കപ്പം വാങ്ങി വളർന്നു ശക്തിപ്പെട്ടു വലിയ രാജ്യമായിപ്പോയി [Historical sketches Book. I. P. 3—4.]

4. The Orthography is allowed in books printed in the C. M. Press at Cottayam on private accounts, e. g. ആകാശത്തിലും ഭൂമിയിലും അനേകം വസ്തുക്കളുണ്ടു അവരിൽ ചിലതിന്നു ജീവനാണ്ടു. ചിലതിന്നു ജീവനില്ല. ചിലതു ആകാശത്തിലും ചിലതു ഭൂമിയിലും ചിലതു വെള്ളത്തിലും സഞ്ചരിക്കുന്നു. [Third Book, P. 1.]

5. The same mode of spelling is not foreign even in the authorised publications issued from the same Press. e. g. ചെന്തുകൊൾവാൻ [Matt. I. 20.] അവനോടു [11 3.] മറെറാരുവഴിയായി [12.] പുറപ്പെട്ടു പോയി [14.] എന്നോടു കൂടെ— നിങ്ങളോടു യാചിക്കുന്നു. [C. Prayer.]

6. This is the Orthography which even now prevails among the natives unconnected with Europeans. Here is an exact copy of a Firman of the Itapalli Rajah issued only six years ago, in which

the Half Vowel sound is uniformly marked by **ഉ**. The words are, അപ്പകൊട്ടു ഇരിപ്പു കളി കാക്ക ചെന്നൽ തീട്ടു എന്നാൽ തിരുത്തികൊട്ടു ദേശത്തു അപ്പകൊട്ടു പുരയിടം ഒന്നും നീയും നിന്റെ മകളും തിരുവിള്ളമാകെ അനുഭവിച്ചു കൊണ്ടു കാലത്താൽ മിച്ചവാരം ചട്ടം ഒൻപതെങ്കിലും ചുമട്ടു വണ്ണംചട്ടം നൂറ്റും വിറവക കെട്ടോല വകക്കുള്ള വണവും സത്രം അടിയന്തരങ്ങൾക്കു കണക്കുപ്രകാരമുള്ള വരിയും ഇങ്ങു തന്നിരിക്കുമോകളിച്ചു നാം തീട്ടം തന്നിതെന്നാൽ കൊല്ലം ശാസനമത്ര വൃത്തിക ഞായറു ചവുന്.

II. That **ഉ** is the genuine Orthography will be clear from the considerations which follow.

1. This is the notation which obtains in old writings e. g. വളരപ്പറയരുതെന്നാടു ഭൂതാ. [നമുചരിതാ.] ഭൂതത്തു നിന്നു പറന്നിങ്ങു പോരുനെന്നും ചാരത്തു കണ്ട വിശേഷങ്ങൾ നീ. [ചാണക്യം.] നന്മനമാർക്കു ചെറും വിദ്യയില്ലായ്കൊണ്ടു. [വഞ്ചതന്ത്രം.] പിററെന്നാൾ സുവിത്രയും പെരറിതു പുത്രപയം—വരിച്ചു തെരുതെരെ സ്തുരിച്ചു തുടങ്ങിനാൾ. [രാമായണം.]

2. In old documents executed in നാനജാനം, the original Alphabet of the language, **ഉ** is uniformly used. e. g. ചെങ്കൊന്നടങ്ങിയാളാണിന്റെയൊണ്ടു ഇരങ്ങാമാങ്ങകെതിർ ക്ഷേത്താരാമാണ്ടു ഭൂവിറകൊട്ടു ഇരുത്തളിയനാൾ—രംഗുപ്പു ഇറപ്പാരക്കു &c This is a part of the inscription on copper-plate granted to the Jews about a thousand years ago. [Collins' Grammar. P. 9.]

A much later document in the same character has കൊല്ലം ശാസനമൊണ്ടു മിഥുനങ്ങായറു ചവുന് ഏഴുതിയ ഒരറി യോലകരണമാവിതു [No. 22105 of 1007.]

3. The vowel is confessedly **ഉ** when the words augment in the course of inflection. e. g. പ്രാവു—പ്രാവുകൾ; വില്ലു—വില്ലുകൾ; കെട്ടു—കെട്ടുക; പെട്ടു—പെട്ടുക; If the termination was originally **അ**, no reason can be assigned for its change into **ഉ**. Euphony can not account for it; for **അ** is here quite as euphonic as **ഉ**.

4. The Termination is regularly **ഉ** in Tāmīl,

which is radically the same language with Malayalam. Now in a case of dispute like this, the authority of the cognate tongues should, I think, be final.

5. How then, it will be asked, came *a* to be discarded? The answer is, that to the *a* being frequently given in such cases only a suppressed and indistinct sound, it may have been overlooked by Europeans and led them to suppose the words to terminate in consonants. The supposition might have gained strength from the consideration that the Natives gave the same sound to Sanscrit and foreign words which ended in certain consonants, as വാക്ക, 'വാക്ക,' നെല്ലു, 'നെല്ല്,' സമ്പത്തു, 'സമ്പത്,' ഭാവികു 'David,' കപ്പലു 'boat' &c. for the genius of Malayalam requires the addition of this sound, as no consonant can terminate a word in it, except ഞ, മ, ന, ല, ള and റ, which have the Final Forms ഞ്, മ്, ന്, ല്, ള്, and റ്. It is but natural that they should, by extending the supposed analogy to purely Malayalam words, discard the *a*, in order to secure to them a consonantal termination, of which the Nouns 'Nanchinad' for നാങ്ങിനാട്ടു, 'Procad' for പുറക്കാട്ടു, 'Periar' for പെരിയാറു, 'Pennar' for പെണ്ണാറു &c. are manifestly instances.

6. It is however not only that *a* is taken away, but also that *an* is added. How came this? The sound of *an* being only inherent in the consonants, it having no separate mark as a Final, it must have been forgotten that every consonant in its natural form necessarily conveys the power of *an* with it. That men do sometimes lose sight of this peculiarity appears from their using the natural form of the consonants in cases where they evidently intend a consonantal termination, as രെഗിക്കെന്ത, വെറന്ത, മുൻസിപ്പ &c.

7. Since however the *a* in such cases loses its

proper sound and approaches more nearly to *അ*, does not this justify the change in the Orthography? But the indistinct pronunciation is not universal, but peculiar to certain classes and localities: and even where it prevails, it only obtains when the words come at the end of a clause or sentence, or when they are pronounced singly; for in other situations *എ* is sounded as fully and distinctly as any other vowel in every part of the country and by every class of people. e. g. ആറുവള്ളം, ഒട്ടനൂറുകൊല്ലം, അവനാടു പറക. If this loose way of pronouncing calls for a change in Orthography in this case, it will also require a similar change in other cases; for the Finite Verbs വര, ഇര &c, wherein the *എ* is universally admitted to be full and distinct, are in some places uttered with the half sound exactly as the corresponding Verbal Participles.

III. That *എ* is the more convenient notation than *അ* will be clear from what follows.

1 The latter notation introduces confusion in every part of Grammar. e. g. കാ and അ become കാമയല്ല, while നട and അ coalesce into നമല്ല. The plural of പറവ is പറവക, though that of കടവ is കടവുക. The Accusative of കാ is കാതയെ, but that of കാ is കാളിനെ. In composition ക്ര remains unchanged as in ക്രമപ്പൽ, while ക്ര is turned into ക്രമ as in ക്രമകാരൻ. The Verbal Noun from the root നട is നടക; but that of പട is പടക. In all these cases no reason can be assigned for the different forms which the words take, if they are supposed all to end in *അ*; and no rules can possibly be devised that would under this supposition instruct us as to when the one form should be taken and when the other; whereas by spelling the words which have the half sound with *എ*, as is done above, no difficulty appears.

2. By dropping the *എ* in such words as കൊട്ട,

കൊട്ട, കൊട്ട, കേട്ട, ചാട്ട, കണ്ണ, ചെട്ടി &c, they would be respectively confounded with കൊട്ട, കൊട്ട, കൊട്ട, കേട്ട, ചാട്ട, കണ്ണ, ചെട്ടി &c, words totally different in origin and signification. Now such terms being numerous in the Language, an insuperable difficulty is introduced by spelling them all alike with ഞ; whereas by restoring ഛ to those which have the Half sound, the difficulty entirely vanishes.

3. Nor is there any liability of their being confounded with others which have the full sound: for there are few words in the Language that have only the varying sounds of ഛ to distinguish them from each other. The only cases where there can be a confusion are in the words ഉണ്ട 'eaten' and ഉണ്ട 'there is' and in the Past Tense terminating in ഛ and the corresponding Verbal Participle. But even here the change in the Orthography is of no advantage, since by the substitution of ഞ, ഉണ്ട may signify 'a ball' and the Verbal Participle may be confounded with the corresponding Nominal Participle. But the Past Tense is easily distinguished from the Verbal Participle by the former being always the concluding word in a sentence, a position which can never be occupied by the latter; and in fact no difficulty is experienced in the termination ഉ, which is common to both of them e. g. അവൻ ഓടിപ്പോകുന്നു 'He goes running' അവൻ വീട്ടിന്നു ചുറ്റും ഓടി 'He ran around the house' The confusion however between the Verbal and Nominal Participles can by no means be removed by rules e. g. കള്ള മുതൽ കൊണ്ടുപോയവൻ 'He who stole and took away the property', and കള്ള മുതൽ കൊണ്ടുപോയവൻ "He who took away the stolen property.

4. As the ഛ in such cases is in general only indistinctly uttered, it may be asked: how is this sound to be distinguished from the full sound? I would in reply observe that the Final ഛ is heard distinct-

ly only in Finite Verbs, known by their position at the end of a sentence. e. g. വന്നു, വരുന്നു, വരി, വരും and in Nouns which in the Nominative itself may optionally take the additional letter *വ* e. g. പട്ടു—പട്ടുവു, കുരു—കുരുവു, ബന്ധു—ബന്ധുവു, സേതു—സേതുവു. The same difficulty, of course, occurs when spelt with *അ*, which cannot, however, be removed by rules, as is done in this case.

As the Author was unable in a great measure to correct the proof sheets personally on account of the distance of his residence from the Printing Office, while the greater part of the sheets went through the Press, the reader will not fail to discover in its pages a considerable number of errors. A table of errata is indeed given at the end, in which, however, mistakes in Punctuation and in the quantity of the vowels *E* and *O*, as well as others of a like trifling nature, are in general not noticed, lest the table should become too lengthy.

Now to that Almighty God, of whose gifts to man, the faculty of speech is one of the most inestimable and for the promotion of whose glory, this work is intended to be a mediate instrument, the Author would render his humble and hearty thanks for enabling him, amidst difficulties and discouragements to bring it to a conclusion, as he earnestly hopes, for the good of the Public.

Cottayam, June 19th 1863.

REMARKS ON THE MANUSCRIPT.

Without having gone through every section of this work, thus far, delivered which my numerous engagements prevent, I have in some parts closely

and in others more slightly perused it and am persuaded that it is well calculated to supply the *grand desideratum* of a Grammar in the Malayalim Language for the use of the natives as well as to enable Europeans who have some acquaintance with the language to improve their knowledge of it.

I could have wished that the whole Alphabet, as it is usually written by the natives, is retained, although, as stated in the work, some of the letters do not occur in words purely Malayalim. I think their omission may give rise to a prejudice in the minds of some of the natives, who might otherwise derive great good from the work. It is well known that, when the Sanscrit was taught in the College at Cottayam some years ago, the native moonshees acknowledged that their pupils acquired a better knowledge of Grammar from Lindley Murray than they did from their own instructions; and I think the present Grammar will be likely, when published, to supersede their instructions altogether, or else to become their standard work in connection with the Sidharupam for teaching Sanscrit.

I quite approve of following the simple plan of the natives in not multiplying the number of Parts of Speech. The Sanscrit plan of declining the Nouns is also I think rightly retained.

I wish success to the work and shall be happy to see a fair copy of the whole ready for the Press.

Cottayam, April 28th 1852.

HENRY BAKER SENIOR.

Having carefully examined the greater part of this 1 Part, I am happy to say that I have been

very much pleased indeed with it and think it will be a most useful work. But I must dissent from all innovations in the letters. We wish the work to be as extensively circulated among the natives as possible, and therefore should not shock their prejudices in any way that can be avoided.

Cottayam, June 10th 1852. E. JOHNSON

The labour and trouble in compiling and writing such a work as the present is highly commendable to the Author. But we must not make innovations; improvements are required in the Language: but when we see that it has been gradually formed through a long course of years, great care and sufficient reasons should be shown in making alterations. It is very easy to burden or weaken a fabric but extremely difficult to strengthen.

H. BAKER JUNIOR.

I approve of the Grammar and hope it will soon come into general use among the natives. A compendium of it will be very valuable in our schools. It appears to me of very little moment whether the 3 letters which are not used in Malayalam are retained in the Alphabet or no. I would have preferred the more general form of declining Nouns, which has been adopted too in Tamil Grammars.

J HAWKSWORTH.

I beg to make the following suggestions, which I think would improve the work, viz. that all the

letters of the Alphabet and their divisions should be shown at one view by placing the names of the divisions by and over the columns; that the Glossary be put in Malayalim; that a rule be made to apply to the Plural Number of Nouns in the Neuter Gender ending in ആൻ as അയ്യൻ—അയ്യന്മാർ; and that the Orthography of the book be corrected according to the rules throughout the book, except ചയ്യ—ഛയ്യ &c, which be better retained according to the usual form in printed books.

J. CHANDY.

CONTENTS

	NOS.	PAGE.
General observations	1 - 9	1

PART I. ORTHOGRAPHY

The forms and divisions of letters	6 - 15	4
The final forms of vowels &c.	16 - 21	9
Double and compound letters	22 - 24	14
The formation of letters	25 - 40	16
Peculiarities of certain letters	41 - 49	21
Changes of letters in general	50 - 52	25
Changes on the concurrence of a vowel		
with a vowel	53 - 60	27
- Of a vowel with a consonant	61 - 69	30
- Of a consonant with a vowel	70 - 72	33
- Of a consonant with a consonant	73 - 84	33
Miscellaneous changes	85 - 92	36

PART II. ETYMOLOGY AND SYNTAX.

Nature and classification of words	93 - 97	38
Nouns- Their divisions &c.	99 - 109	41
Gender- its nature and use	110 - 118	44
The formation of the Feminine and		
Neuter	119 - 134	49
Number- its nature	135 - 137	51
The formation of the Plural	138 - 153	53
The use of the two Numbers	154 - 160	56
Case- its nature	161 - 162	58

	NOS.	PAGE.
The changes required before the signs of the Cases	163 - 175	60
Examples of Declensions	175 -	67
The use of the Cases	176 -	69
The Nominative	177 - 179	70
The Accusative	180 - 183	70
The Sociative	184 - 190	73
The Dative	191 - 200	73
The Causative	201 - 205	74
The Genitive	206 - 210	76
The Locative	211 - 217	77
The Vocative- Interjections	218 - 220	78
The formations of Nouns		
Primitives	221 - 228	79
Derivatives	228 - 236	80
Compounds- Tatpursha	237 - 228	82
- Dwandua and Upasarga	249 - 252	85
Pronouns- Personal and Demon- strative	253 - 269	88
- Interrogative and Indefinite	270 - 282	93
- Numeral	283 - 289	98
Honorific use of the Pronouns	290 - 294	102
The Verb- its nature	295 - 304	105
Primitive and Derivative Verbs	305 - 310	109
Substantive Verbs- Verbs of exis- tence-Neuter and Active Verbs		
- Intransitive and Transitive Verbs	311 - 321	111
Causal and Passive Verbs	322 - 326	114
The Indicative mood- The forma- tion and use of the three Tenses	327 - 340	117
The Imperative mood- its various forms	341 - 351	125
Participles and Adjectives- Verbal Participles and Adverbs	352 - 358	129

III

	NOS.	PAGE.
That ending in അ	354 - 358	130
That ending in ഉ	359 - 365	131
The Infinitive	366 - 368	134
The Subjunctive- the two forms	368 - 372	135
The Government of the Verbal Participles	373 - 374	137
The ambiguity in Negative sentences	375 - 379	138
Nominal Participles and Adnouns	380 - 382	141
Their Tenses, relations &c.	383 - 393	142
Verbal Nouns	394 - 399	150
Verbal Derivatives	400 - 409	154
Auxiliary Verbs	410 - 412	157
ആകുന്നു- അല്ല and ഉണ്ടു- ഇല്ല	413 - 416	159
ഇരിക്ക, എങ്കിലും, ആക and കഴിക	417 - 427	162
വരിക, കൊള്ളുക, വെക്കുക, ഇടുക, കളയുക and പോക	428 - 440	167
അരിക, കൊടുക്ക, വരിക and പോക	441 - 442	171
Particles or Connectives	443 - 444	173
The Primitive Particles ഉം, ഓ and ഏ	445 - 471	174
Derivative Particles	472 - 474	182
Alphabetical list of -	475 -	184
Parsing		203
List of Grammatical terms		206
Errata		214

മലയാള ഭാഷയുടെ വ്യാകരണം.

—+693+—

മ. വ്യാകരണമെന്നതു ഭാഷയുടെ ലക്ഷണങ്ങളു വർണ്ണിക്കുകയും അതിനെ മുറുപോലെ പ്രയോഗിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രമാണങ്ങളെച്ചൊല്ലി അതിനെയും ചെയ്യുന്നതാകുന്നു.

൨. വ്യാകരണത്തിലേ സംഗതിയാകുന്ന ഭാഷ, മനുഷ്യർ തമ്മിൽത്തമ്മിൽത്തങ്ങളുടെ നിന്നവുകളെയും ആഗ്രഹങ്ങളെയും അറിയിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രധാന വഴിയാകുന്നു. അതിന്റെ ആകൃതി എത്രയും അതിശയിക്കത്തക്കതായിരിക്കുകൊണ്ടു മനുഷ്യ ബുദ്ധിയുടെ ഉണ്ടാകപ്പെട്ടതല്ലെന്നും മനുഷ്യരുടെ സൃഷ്ടിക്കത്താവായ ദൈവം തന്നെ അതിന്റെ കാരണൻ ആകുന്നു എന്നും നിശ്ചയിക്കുന്നതിന്നു നല്ല ന്യായമുണ്ടു. ദൈവം ആദ്യ മനുഷ്യർ പഠവാൻ തക്ക സ്വഭാവത്തെ കൊടുത്തതു കൂടാതെ പറയുന്നതിനുള്ള വാക്കുകളും അവർ നല്കിയതായിരിക്കണം. മന്നാവത്തെ മനുഷ്യർ ഇപ്രകാരം ദൈവത്താൽ തന്നെ പഠിപ്പിക്കപ്പെട്ട്, അവരുടെ മകൾ, നമ്മുടെ പൈതൃകം നമ്മോടു മകൾ പഠിക്കുന്നതുപോലെ, അവർ പറയുന്നതു മകൾ ഭാഷ വശമായതായിരിക്കണം. ദൈവത്തിൽനിന്നു ലഭിച്ചതായി നമ്മുടെ ആദ്യ മാതാപിതാക്കന്മാർ സംസാരിച്ചതായ വേഷ്യ ഇന്നതായിരുന്നു എന്നു വിചാരിച്ചു നിശ്ചയിക്കുന്നില്ല. ആയതു ഹെബ്രായി, സുറിയാനി, സംസ്കൃതം മുതലായ ഭാഷകളിൽ ഭരണ, ഇപ്പോൾ നടപ്പില്ലാതെ തീരെ മാഞ്ഞുപോയതിലൊന്നോ, ആയിരിക്കാം. ഖാബേലിൽ വെച്ചുണ്ടായ വേഷ്യകൾക്കും വരെയും ആയോരു ഭാഷയായ ലോകത്തിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്നുമില്ല. അതിൽപ്പിന്നെ തമ്മിൽത്തമ്മിൽ വ്യവസങ്ങൾ ഒറ്റിയും കാരണമായിട്ടു

ലോകത്തിൽപ്പലക്കാകളും നടപ്പായിരിക്കുന്നു. പതിനെട്ടു ഭാഷയെ ഭൂമിയിൽ ഉള്ള ഒരു വായുന്നതു അദ്ധ്യക്ഷനും. ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ വേദവ്യവസ്ഥയും തന്നെ തുറന്നിട്ടുള്ളവാനും ഭാഷകളിൽ പൊതുവെ തിരികെപ്പിടിക്കുന്നു. പൊതുവെ തിരികെപ്പിടിക്കുന്ന ഭാഷകൾ ഇനിയും വളരെയുണ്ട്.

൩. എന്നാൽ ഭാഷകൾ ഒന്നിന്നിന്നു ഒരു വിവരപ്പട്ടണകവണ്ണം തമ്മിൽ വ്യത്യാസങ്ങൾ ഉള്ളതും, ചിലതു തമ്മിൽക്കീടെ സംബന്ധമില്ലത്തതും ആകുന്നു; എങ്കിലും എല്ലാ ഭാഷകൾക്കും പൊതുവിൽച്ചില പ്രമാണങ്ങളും ഒരുപോലുള്ള ലക്ഷണങ്ങളും കാണുന്നുണ്ട്. ആകയാൽ വ്യാകരണം, സാധാരണ വ്യാകരണമെന്നും പ്രത്യേക വ്യാകരണമെന്നും ഇങ്ങിനെ രണ്ടു വകയായിരിക്കുന്നു. സാധാരണ വ്യാകരണം, ഭാഷയുടെ കാര്യമുള്ള ലക്ഷണങ്ങളെയും എല്ലാ ഭാഷയിലും ഒരുപോലെ കാണുന്ന പ്രമാണങ്ങളെയും മാത്രം വിവരപ്പട്ടണമാക്കുന്നു. പ്രത്യേക വ്യാകരണം, മേൽപ്പറഞ്ഞ ലക്ഷണങ്ങളും പ്രമാണങ്ങളും പ്രത്യേകം ഒരു ഭാഷയിൽ വരുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന ഭാവങ്ങളെക്കുറിച്ചും ആ ഭാഷയ്ക്കുള്ള വിശേഷ ലക്ഷണങ്ങളെ കുറിച്ചും പ്രയോഗങ്ങളെ കുറിച്ചും വിസ്തരിക്കുന്നു. ഇവ തമ്മിൽ ഉള്ള വ്യത്യാസത്തെ ദൃഷ്ടാക്കൾക്കുണ്ടെന്നെങ്കിൽ, സാധാരണവ്യാകരണം പൊതുവിൽ മനുഷ്യന്റെ ലക്ഷണങ്ങളെ കുറിച്ചു പറയുന്നതു പോലെയും പ്രത്യേകവ്യാകരണം ഒരു മനുഷ്യന്റെ തനതു ലക്ഷണങ്ങളെ കുറിച്ചു പറയുന്നതു പോലെയും ഇരിക്കുന്നു.

൪. വ്യാകരണം ഒരു ശാസ്ത്രമായിട്ടും ഒരു സൂത്രമായിട്ടും ഇങ്ങനെ രണ്ടു ഭാവത്തിൽ വിചാരിക്കപ്പെടുന്നു. ഒരു ഭാഷയെ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തവർക്കു അതിനെ എളുപ്പത്തിൽ പഠിച്ചുകൊള്ളുന്നതിന്നു ചിലപ്രമാണങ്ങളെ കല്പിക്കുന്നതാകയാൽ അതു ഒരു സൂത്രമാകുന്നു. ഇങ്ങനെ സംസ്കൃതത്തിന്റെ വ്യാകരണം പഠിച്ചാൽ ആഭാഷ പഠിക്കുന്നതിന്നു മലയാളികൾക്കും മലയാളിയുടെ വ്യാകരണം കൊണ്ടു അതു വശമാകുന്നതിന്നു ഇംഗ്ലീഷുകാർക്കും എളുപ്പം ഉണ്ടാകുന്നു. എന്നാൽ മലയാളികൾ പരിചയം കൊണ്ടു മലയാളം അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നവരാകയാൽ അവർക്കു ആ ഭാഷയുടെ വ്യാകരണം കൊണ്ടു ഏതുപകാരം എന്നു ചോദിച്ചാൽ, ഒരു ഭാഷയെ സാമാന്യമായിട്ടു പറയുന്നതിന്നും എഴുതുന്നതിന്നും പരിചയം കൊണ്ടു മനസ്സുകൾ വശമാകുമെങ്കിലും വ്യാകരണം പഠിക്കാതെ ആ ഭാഷയുടെ ലക്ഷണങ്ങളെയും അതിലെ പ്രയോഗങ്ങളുടെ കാരണങ്ങളെയും അറിയുന്നതിന്നു കഴിയുന്നതല്ല. എന്നാൽ വ്യാകരണം ഭാഷയുടെ പ്രമാണങ്ങളെയും അതിലെ പ്രയോഗങ്ങളുടെ കാരണങ്ങളെയും കാണിക്കുന്നതാകയാൽ അതു ഒരു ശാസ്ത്രമാകുന്നു. ചാത്തു പടികൊണ്ടും പരിഷ്കാരംകൊണ്ടും ഇന്നുദോഗത്തിന്നു ഇന്നു മേന്നു കൊള്ളുമെന്നു മനസ്സുകൾ അ

വിവാൻ കഴിയുന്നതാകുന്നു; ഏകിലും നിദാനം മുതലായതു മനോ
കി രോഗങ്ങളെ ഉത്പാദിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണങ്ങളും ഇണവാറ
ത്തിൽനിന്നും മറ്റും ഭൗതികങ്ങളുടെ വീഴ്ചയും അറിയാത്തവർ
നല്ല ചികിത്സകാരാകുവാൻ കഴികയില്ല. എന്നെന്നാൽ തങ്ങൾ
കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത ഒരു പട്ടതിയിൽ രോഗം മാറിക്കാണരുവാൻ കാ
രണം മനോകി രോഗം നിശ്ചയിപ്പാൻ അവർ കഴിയാത്തതു
തന്നെയല്ല, തങ്ങൾ കൊള്ളമെന്ന കണ്ടു അറിഞ്ഞിരിക്കുന്ന മരുന്ന
ല്ലാതെ അതിന്നു പകരം മറ്റൊന്നു കൊള്ളിക്കുന്നതിന്നും അവർ
വിവരമില്ല. അപ്രകാരം തന്നെ വ്യാകരണ വിദ്യയില്ലാത്തവരും
നടപ്പായുള്ള കാര്യങ്ങളെ കുറിച്ചു തെറ്റു ഭൂതാതെ ഒരു വേദപാ
കയും ഏഴതുകയും ചെയ്യുമായിരിക്കും, ഏകിലും യുക്തികളും വി
സ്താരങ്ങളും അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന സംഗതികളെ കുറിച്ചു അവർ മറ്റ
പോലെയും തെളിവായിട്ടും പറകയോ ഏഴതുകയോ ചെയ്യുന്നതി
ന്നു കഴികയില്ല. ആകയാൽ അത്ര ലഘുതയ്ക്കായിട്ട് നല്ല വാചക
ങ്ങൾ ചുരുക്കമായിരിക്കുന്നതു.

6. വ്യാകരണത്തിൽ അക്ഷരലക്ഷണമെ
ന്നും പദലക്ഷണമെന്നും വാചകലക്ഷണമെ
ന്നും കാവ്യലക്ഷണമെന്നും നാലുകാണുങ്ങൾ
ഉണ്ടു.

ഒന്നാം കാണു—അക്ഷരലക്ഷണം.

൩. അക്ഷരലക്ഷണം അക്ഷരങ്ങളുടെ തര
ഭേദങ്ങളെയും ഉത്ഭവങ്ങളെയും ശബ്ദങ്ങളെയും
കുറിച്ചും അവയ്ക്കുണ്ടാകുന്ന മാറ്റങ്ങളെപ്പറ്റി
യും പറയുന്നു. അതിൽ സംജ്ഞ എന്നും സ
ന്ധി എന്നും രണ്ടു അദ്ധ്യായങ്ങളും ഉണ്ടു.

ഒന്നാം അദ്ധ്യായം—സംജ്ഞ.

൧. സംജ്ഞ എന്നതു അക്ഷരങ്ങളുടെ തരഭേ

ഭയംകളെയും ശബ്ദവ്യത്യാസങ്ങളെയും മറ്റും ആ
വെക്കട്ടെ ചില വിദഗ്ദ്ധങ്ങളെയും കഠിച്ചു
പഠയുന്നതാകുന്നു.

ഒന്നാം സ്കന്ദം—അക്ഷരങ്ങളുടെ തരഭേദങ്ങൾ

പ്ര. ഗദ്യമായും വാക്കിന്നു മുതലായുമിരിക്കുന്ന
ശബ്ദത്തിന്നും അതിന്റെ അടയാളത്തിന്നും
അക്ഷരമെന്നു പേരായിരിക്കുന്നു.

൯. അക്ഷരശബ്ദം ശ്വാസനാദികളിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന വാ
യുവാകുന്നു. ആയതു കരൽവള്ളിയിൽ കൂടെ കടക്കുമ്പോൾ ഉ
ണ്ടാകുന്ന ഇളക്കങ്ങൾകൊണ്ടു കേൾക്കപ്പെടത്തക്കതായി തീരുന്നു.
കരൽവള്ളിയുടെ മെൽഭാഗത്തു തൊണ്ണൂ എന്നു ചൊല്ലുമ്പോൾ ശ
ബ്ദം കടക്കുന്നതിന്നു ഒരു പാദം ഉള്ളതു ചൊല്ലുമ്പോൾ ഉന്നിത
രണ്ടു പദമെന്നല്ലിടയിൽ അധികമില്ലാതെ തുരലാം ഇഴുകുമായിരി
ക്കയാൽ ശബ്ദം അതിൽ കൂടെ നല്ല ചുറ്റുകായിട്ടു കടന്നു വരുന്നു. ഇ
ങ്ങനെയുണ്ടാകുന്ന ശബ്ദം വായിക്കുകയും ഉച്ചിനകത്തും ഉള്ള പൊ
ളു സ്ഥലങ്ങളിൽ തട്ടിമുഴക്കമുണ്ടായിട്ടു ബലപ്പെടുകയും തെളിവു
കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. മുഴക്കമുണ്ടാകുന്നതിന്നു റം അഗ്രങ്ങൾ കൊ
ള്ളുന്നവ്രകാരത്തിൽ ശബ്ദം ഇൻപമുള്ളതായി തീരുന്നു.

൧൦. ശബ്ദത്തിന്നു മച്ചയെന്നും ഉച്ചമെന്നും രണ്ടുതരം വ്യത്യാ
സങ്ങൾ ഉണ്ടു. മച്ച തൊണ്ണൂയിൽ കൂടെ കടക്കുന്ന വായുവിന്റെ
അളവിൽനിന്നു ഉണ്ടാകുന്നു തൊണ്ണൂയിൽ കൂടെ കരൾ വായു
മാത്രമേ കടന്നുവരുന്നുള്ളൂ എങ്കിൽ പതിഞ്ഞ സ്വരമായി അധിക
ത്തു മാത്രം കേൾക്കപ്പെടുന്നു. അധികം കടക്കുമ്പോൾ ഉറച്ച സ്വ
രമായി ഉറത്തിച്ചും കേൾപ്പാറാകുന്നു. എന്നാൽ വായു അധികമാ
യിട്ടും അല്പമായിട്ടും കടക്കുന്നതു തൊണ്ണൂയുടെ തുറപ്പുപോലെ ആ
കുന്നു. ആകയാൽ മച്ച അധികമായ ശബ്ദത്തിന്നു തൊണ്ണൂ തുറ
ന്നിരിക്കുന്നു എന്നും കുറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിന്നു തൊണ്ണൂ അടച്ചിരിക്ക
ുന്നു എന്നും പറയുന്നു. പിന്നെയും ശബ്ദം വേഗത്തോടു തൊണ്ണൂ
യിൽ കൂടെ കടന്നുവരുമ്പോൾ ഉച്ച എന്നും കിളിസ്വരം എ
ന്നും വേഗം കുറഞ്ഞു തൊണ്ണൂയിൽ കൂടെ വരുംപോൾ മന്ദമെ
ന്നും കുറുസ്വരമെന്നും ചൊല്ലും. വേഗം അധികമാകുന്നതിന്നു

തൊണ്ണ അധികം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും. ആകയാൽ അത്ര ഉഷ്ണപരം നടപ്പായിട്ടു പതിഞ്ഞതായി വരുന്നതും ഗദശബ്ദം ഉറച്ച അയി തീരുന്നതും എന്നു അറിഞ്ഞുകൊള്ളാം. പ്രായം ചെന്ന പുരുഷന്മാർക്കു തൊണ്ണ തുറപ്പുള്ളതാകയാൽ ഉറച്ചെടുപ്പിക്കാം. തൊണ്ണ ചെറുതായിരിക്കുന്ന സ്ത്രീകൾക്കെപ്പോലെയും പൈതളമുളപ്പോലെയും ഉച്ചത്തിൽ പാട്ടുവാൻ അവർക്കു കഴികയില്ല. തൊണ്ണ വീണയുടെ കമ്പിപ്പോലെയെന്നു വിചാരിച്ചാൽ, കമ്പിക്കു വണ്ണം ഏറിയതന്നാൽ ഉറച്ച സ്വരവും മുറുകും ഉണ്ടാകുമ്പോൾ ഉച്ചവും വരുന്നു. കമ്പിക്കു വണ്ണവും മുറുകുവും രണ്ടും ഉണ്ടായിരുന്നാൽ കച്ചയും ഉച്ചവും കൂടെ ഒരുപോലെ സാധിക്കും.

൧൧. ശബ്ദം തതശബ്ദമെന്നും ഗദശബ്ദമെന്നും ഇങ്ങനെ രണ്ടു വകയായിരിക്കുന്നു. പക്ഷികൾ മുതലായവയുടെ ശബ്ദം തതശബ്ദമാകുന്നു. അതിന്നു കച്ചയും പതുക്കവും ഉച്ചവും മദവും ഹ്രസ്വവും ലീലവും എന്നുള്ള വ്യത്യാസങ്ങൾ അല്ലാതെ മരം, മൃഗ, അനുനാസിക എന്നും കണ്ണും, താലവും, മൂർച്ഛം എന്നും ഇങ്ങനെയുള്ള തരഭേദങ്ങൾ ഇല്ല. ആകയാൽ രാവണൻ പക്ഷി ചിലയ്ക്കുന്നതു “ശിരസ്സു എപ്പോൾ പോയി, അച്ചൻകൊമ്പത്തു, അമ്മ വരമ്പത്തു” എന്നിങ്ങനെ ഭേദവികാരമെന്തെ മനോഭാവ പ്രകാരം കേൾക്കുന്നതുപോലെ ഇപ്രകാരമുള്ള ശബ്ദത്തിന്നു പ്രാസം അല്ലാതെ ഗദശബ്ദലക്ഷണമാകുന്ന വ്യക്തതയില്ല. എന്നാൽ വ്യക്തതയുള്ള ശബ്ദം മാത്രം മൊഴിക്കുകൊള്ളുന്നതാകയാൽ തതശബ്ദങ്ങളുൾക്കു അക്ഷരങ്ങൾ ആകുവാൻ കഴിയുന്നതല്ല. ഗദശബ്ദങ്ങൾ തന്നെയും എല്ലാം അക്ഷരങ്ങളായി ഏർപ്പാടാക്കിയിട്ടു. മനുഷ്യർ പല തരത്തിൽ വ്യക്തമായിട്ടു ശബ്ദിപ്പാൻ കഴിയുന്നതാകകൊണ്ടു, അങ്ങനെ ഉള്ള ശബ്ദങ്ങൾ കേയും അക്ഷരങ്ങളായിട്ടു പ്രമാണിപ്പട്ടാൽ അക്ഷരങ്ങളുടെ സംഖ്യ അനവധിയായി തീരും. ആകയാൽ മൊഴിയിൽ വരുന്ന ഗദശബ്ദങ്ങൾ മാത്രമേ അക്ഷരങ്ങളായി വിചാരിക്കപ്പെടുന്നുള്ളൂ. ശബ്ദം തതം വിട്ടു ഗദമായിത്തീരുന്നതു ശ്വാസനാഡികൾ കൊണ്ടെങ്കിലും കരൽവള്ളികൊണ്ടെങ്കിലും അല്ല, തൊണ്ണയിലും അണ്ണാങ്കിലും പല്ലുകളിലും മോണമേലും നാക്കു തടയുന്നതിനാലും ചിറികൾ തമ്മിൽ കൂട്ടുന്നതിനാലും ആകുന്നു. എന്തെന്നാൽ ശബ്ദം ശ്വാസനാഡികളും കരൽവള്ളിയും കടന്ന കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷമേ ഗദോച്ചാരം തുടങ്ങുന്നുള്ളൂ.

൧൨. അക്ഷരങ്ങൾ ആച്ചെന്നും ഹല്ലെന്നും രണ്ടു വകയായിരിക്കുന്നു. താനേ മുഴുവനും ശബ്ദിക്കാകുന്നതിന്നു ആച്ചെന്നും സ്വരമെന്നും

പേരായിരിക്കുന്നു. അച്ചിന്റെ സഹായം കൂടാതെ മുഴുവനും ശബ്ദിപ്പാൻ വഹിയാത്തതു ഹല്ലെന്നും വ്യംജനനമെന്നും ചൊല്ലപ്പെടുന്നു.

ജ്ഞാപനം. ശബ്ദബ്രഹ്മിയുടെ വേഷം ഒരു പട്ടതിയിലാക്കിട്ട് ശബ്ദം പുറപ്പെടുവാൻ തുടങ്ങി അവസാനിക്കുവാനുണ്ടായ അപ്പട്ടതിൽ ദാദാ വരുത്താതെ ശബ്ദിക്കുന്നതിനാൽ അച്ചുണ്ടാകുന്നു. ദ്രഷ്ടാഞ്ഃ: ആ, ഏ, ഇ, ഒ. എന്നാൽ ഹല്ലിന്റെ ശബ്ദം ഉണ്ടാകുന്നതു ബ്രഹ്മിയുടെ വായിൽ ഓരോരോ ഭാഗത്തു തൊട്ടുതടയുന്നതിനാൽ ആകുന്നു. ആകയാൽ ഹല്ലു തന്നിച്ച ഒരു അപ്പട്ടന്റെ ശബ്ദമായി അച്ചിനോടു ചേരാതെ കെൾക്കപ്പെടാകുന്നതല്ല: ദ്രഷ്ടാഞ്ഃ; ക, കീ, ഉൾ, പിൻ.

ഹന്. മലയാളത്തിൽ നടപ്പായിരിക്കുന്ന അക്ഷരമാല പ്രകാരം പതിനാറു അച്ചും മുപ്പത്തഞ്ചു ഹല്ലും ആയിട്ടു അൻപത്തൊന്നക്ഷരങ്ങൾ ഉള്ളതിന്നെത്താഴെ എഴുതുന്നു.

അച്ചുകൾ.

അ ആ ഇ ഊ ഉ ഉറു ഋ ൠ ഓ
ഔ എ ഐ ഒ ഒറു അം അഃ.

ഹല്ലുകൾ.

ക ഖ ഗ ഘ ങ ച ഛ ജ ങാ ഞ ട
ഠ ഡ ഡ ണ ത മ ദ ധ ന പ ഫ ബ
ഭ മ യ ര ല വ ശ ഷ സ ഹ ള ക്ഷ.

ഹർ. ഊം അക്ഷരമാല സംസ്കൃതഭാഷയ്ക്കു ഉള്ളതാകയാൽ മലയാളത്തിൽ നല്ലവണ്ണം കൊള്ളുന്നില്ല. അതിൽ ഉള്ള ചിലയക്ഷരങ്ങൾ മലയാ

ഴയിൽ പരാഞ്ഞതും അതിൽ ഇല്ലാത്ത ചിലയ
ക്ഷരങ്ങൾ ംരം പ്രാക്ഷക്കു വേണ്ടിയിരിക്കുന്ന
തും ആകുന്നു. ആകയാൽ പത്തച്ചും മുപ്പത്തെ
ട്ടു ഹല്ലും ആക രവ്വ അക്ഷരങ്ങളായിട്ടു ംരം
താഴെ എഴുതുന്ന അക്ഷരമാലയിൽ തള്ളുവാനു
ള്ളയക്ഷരങ്ങളെത്തള്ളിയും കൂട്ടുവാനുള്ളവയെ കൂ
ട്ടിയുമിരിക്കുന്നു.

അച്ചുകൾ

ബ്രഹ്മസ്വരങ്ങൾ അ എ ഇ ഒ ഉ
ദീപ്തസ്വരങ്ങൾ ആ ഏ ഐ ഓ ഉറു

ഹല്ലുകൾ.

കണ്ഠ്യങ്ങൾ	ക	ഖ	ഗ	ഘ	ങ
താലവ്യങ്ങൾ	ച	ഛ	ജ	ഝ	ഞ
മൂലാന്ത്യങ്ങൾ	ട	ഠ	ഡ	ഢ	ണ
ദന്ത്യങ്ങൾ	ത	ഥ	ദ	ധ	ന
ഓഷ്ഠ്യങ്ങൾ	പ	ഫ	ബ	ഭ	മ
സാധ്വസ്വരങ്ങൾ	യ	ര	ല	വ	
ഊഷ്മാക്കൾ	ശ	ഷ	സ	ഹ	
അന്തസ്ഥകൾ	ള	ഴ	റ	ററ	ന്

അവനം. അച്ചുകളിൽ ഋ, ൠ, ൡ, ൢ, ൣ, ൤, ൥, ൦, ൧, ൨, ൩, ൪, ൫, ൬, ൭, ൮, ൯ എന്നവയെത്തള്ളിയിരിക്കുന്നത്, മുറയ്ക്കുവാനുപോൾ അവ അച്ചുകൾ അല്ലായ്ക്കുകൊണ്ടാകുന്നു. ഋ ൠ ൡ ൢ ൣ എന്നവ, റ, ല എന്നവയുടെ വികാരങ്ങൾ ആകുന്നു. അവയിൽ ൠ ൡ ൢ ൣ എന്നവ മലയാളത്തിൽ തീരെ വരുന്നില്ല. സംസ്കൃതത്തിലും അപൂർവ്വം ആകുന്നു. ഋ എന്നതു വരുന്നതുകൊണ്ട് അതിനെ കുറിച്ചു പിന്നാലെ കാണാം. ൠ ൡ ൢ ൣ എന്നവ ൠകാരത്തോടു മകാരവും ൡകാരവും ചേരുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്നതാകുന്നു

റെറ്റ, റെറ്റ, എന്നവ പിന്മുറയായും ആകയാൽ മുറപ്രകാരമുള്ള സ്ഥലത്തു അവയെക്കുറിച്ച് പറയും. ഏകാരത്തിന്റെയും ദ്വികാരത്തിന്റെയും ലിംഗസ്വരങ്ങളെ വെട്ടുവെട്ടി അക്ഷരങ്ങളെ കൊണ്ടു സാധിച്ചിരിക്കുന്നത്, അക്ഷരമാലയുടെ വൃത്തികായിട്ടാകുന്നു. അല്ലാത്തതാൽ അർത്ഥംകൊണ്ടും ശബ്ദംകൊണ്ടും വെട്ടുവെട്ടിയിരിക്കുന്ന മൊഴികൾ ഒന്നായിത്തീർന്നതിന്നു ഇടവരണം: ഒഴുക്കണം: ലോഹാലിയിൽ ഒന്നായിരിക്കുന്ന ചെമ്പു എന്നും മൂലങ്ങളിൽ ഒന്നായിരിക്കുന്ന ചെമ്പു എന്നും തമ്മിലും പാത്രമെന്ന അർത്ഥമാകുന്ന കൊട്ട എന്നും മതിലുള്ള പട്ടണമെന്ന അർത്ഥം വരുന്ന കൊട്ട എന്നും തമ്മിലും മറ്റും ഭേദമില്ലാതിരിക്കും. ഏകാരവും ദ്വികാരവും ഇകാരത്തിനും ഉകാരത്തിനും മുൻപിൽ വെക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്, അക്ഷരങ്ങൾക്കു ആധാരമായിരിക്കുന്ന ഭൗതികഭാഷയെ അവയെക്കൂടി ഉപയോഗിച്ച് അറിയുന്ന മുൻപായിരിക്കുന്നു. സംസ്കൃതത്തിൽ അവ പുറകായിട്ടുപോയതു ആ ഭാഷയിൽ അവ പിന്മുറയായി വിചാരിച്ചു കിട്ടിയതിനാൽ ആകുന്നു. ഹല്ലുകളിൽ ഭേദം വരുത്തിയിരിക്കുന്നത് കീഴ്വകാരത്തെ കളഞ്ഞും ഹ, റ, റ, റ എന്നവയെ ചേർത്തതാകുന്നു. കീഴ്വകാരം കൂട്ടിക്കൊണ്ടുകൊണ്ടു അതിനെ മൂലാക്ഷരങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽനിന്നു തെളിയിക്കുന്നു. മറ്റാവ നാലും സംസ്കൃതത്തിലില്ല, ഇതിലും മലയാളത്തിൽ അധികം വരുത്താതെ കൊണ്ടു ചേർത്തുവെക്കുന്നു. അവയിൽ ന്നകാരമേ നടപ്പില്ലാത്തുള്ളൂ. അതിന്റെ ശബ്ദം വേണ്ടുന്നിടത്തു ന്നകാരം കൊണ്ടു കഴിക്കുന്നു. എന്നാൽ അതിൽനിന്നു ചില പിണക്കത്തിന്നിട ഉണ്ടു. ഉദാഹരണം: എന്നാൽ [അൽ മൂലമായി]; എന്നാൽ [അങ്ങനെ എങ്കിൽ],

മു. അക്ഷരങ്ങളുടെ ചേരുപറയുന്നതിൽ കീഴ്വകാരം എന്നതു ചേർത്തുപറകു നടപ്പാകുന്നു: ഉദാഹരണം: അകാരം, ആകാരം, ചകാരം, മീകാരം. കകാരം തുടങ്ങി മകാരം വരെയുള്ള ഹല്ലകൾക്കു വസ്തുതാപരം എന്നും ശബ്ദമുള്ളവയെക്കുറിച്ചു അവസ്തുതാപരം എന്നും ചേരു വീണിരിക്കുന്നു. പിന്നെയും വസ്തുതാപരമേൽ കീഴായിട്ടു ഒന്നാം പന്തിയിൽ നില്ക്കുന്ന ക, ച, ട, ത, വ എന്നവയെക്കുറിച്ചു വരങ്ങൾ എന്നും മൂന്നാം പന്തിയാം ഗ, ജ, ഡ, ഭ, ബ എന്നവയെക്കുറിച്ചു ഉള്ളവ എ

൯

ന്നും രണ്ടുകൂട്ടത്തിന്നും കൂടെ അല്പപ്രാണങ്ങൾ
എന്നും രണ്ടാം പന്തിയാം $ഖ$, $മ$, $റ$, $ഥ$, $ഡ$
എന്നവയ്ക്കു അതിവരങ്ങൾ എന്നും നാലാം
പന്തിയാകുന്ന $ഐ$, $ഓ$, $ഔ$, $ഘ$, $ങ$ എന്നവെ
ക്കു ദ്വൈതങ്ങൾ എന്നും രണ്ടുകൂട്ടത്തിന്നും കൂ
ടെ മഹാപ്രാണങ്ങൾ എന്നും അഞ്ചാം പന്തിയാ
കുന്ന $ഭ$, $ബ$, $പ$, $ഫ$, $ബ$ എന്നവയ്ക്കും നാലാം
രത്തിന്നും അനുനാസികങ്ങൾ എന്നും നാമമാ
യിരിക്കുന്നു.

൧൩. അച്ചുകൾക്കു അക്ഷരക്കൂട്ടത്തിൽ കാണു
ന്നപ്രകാരം തങ്ങളുടെ സാക്ഷാൽ ഉള്ള രൂപം
മൊഴിയുടെ തുടസ്സിൽ നില്ക്കുമ്പോഴു ഉള്ള
അല്ലാത്തപ്പോൾ അകാരം സകല ഹല്ലിലും
അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു : $ദ$ - $ന്തം$, $ന$ - $ൻ$ അ;
 $മ$ - $ം$ അ; $ല$ - $ൽ$ അ; $ച$ - $ച$ അ. ശേഷം
ഉള്ളവ ം, ണ, ഞ, ഞ എന്നിവ പ്രകാരത്തിൽ
രൂപം മാറുന്നു.

ജ്ഞാപനം. ക്ക, ഗ്ഗ, ച്ച, ജ്ജ, ണ്ണ, ത്ത, ന്ന, ഭ്ഭ, ര്ര, ശ്ശ, ഘ്ഘ. എന്നവയോട് ഉകാരം ചേർത്തു ക്രമത്തിന്നു ക്ക, ഗ്ഗ, ച്ച, ജ്ജ, ണ്ണ, ത്ത, ന്ന, ഭ്ഭ, ര്ര, ശ്ശ, ഘ്ഘ, എന്നവയായിട്ടും ഉകാരം ചേർത്തു ക്രമത്തിന്നു ക്ക, ഗ്ഗ, ച്ച, ജ്ജ, ണ്ണ, ത്ത, ന്ന, ഭ്ഭ, ര്ര, ശ്ശ, ഘ്ഘ, എന്നവയായിട്ടും തീരുന്നു. പിന്നെയും ക്ക, ഗ്ഗ, ച്ച, ജ്ജ, ഭ്ഭ, ര്ര, ശ്ശ, ഘ്ഘ, എന്ന രൂപങ്ങൾക്കു പകരം ക്ക, ഗ്ഗ, ച്ച, ജ്ജ, ത്ത, ഭ്ഭ, ശ്ശ, ഘ്ഘ, എന്ന രൂപങ്ങളും വരും.

൧൭. രണ്ടു വെർച്ചരായ ഹ്രസ്വസ്വരങ്ങൾ കൂടി ഉണ്ടാകുന്ന സ്വരത്തിന്നു ദ്വിത്വസ്വരമെന്ന പേരുകൾ. ഇങ്ങനെയുള്ള സ്വരങ്ങളിൽ രണ്ടിന്നു പ്രത്യേകയക്ഷരങ്ങൾ ഉണ്ടു. ആയവ രൂപകാരത്തോടു ഇകാരം ചേർന്നു ഉണ്ടാകുന്ന ഐകാരവും ഉകാരം ചേർന്നു ഉണ്ടാകുന്ന ഒന്നുകാരവും ആകുന്നു. ഹല്ലിന്നു പിന്നാലേ വരുമ്പോൾ ഐകാരം ഇരട്ടപ്പുള്ളി [ഐ] ആയിട്ടും തീരുന്നു. ദ്വ—ന്തഃ. ഐക, ഐത, ഐമ, ഐവ. ഒന്നുകാരം പുളിയും ഇരട്ട ദീർഘവും [ഐ—ന] ആയിട്ടും ഇരട്ട ദീർഘം തന്നെ ആയിട്ടും തീരുന്നു. ദ്വ—ന്തഃ. ഐന, ഐത, ഐമ, ഐവ, സന, മന, ജന, ധന. ഐ, ഒന്ന, എന്നവയും അയ, അവ എന്നവയും തമ്മിൽ മാറി മാറി വരും. ദ്വ—ന്തഃ. ഐകമത്വം, അയ്യമത്വം, വേദവ്യാസൻ, വേദൈവ്യാസൻ.

൧൮. അച്ചുകൾക്കും അച്ചുകളോടു കൂടിയ ഹല്ലുകൾക്കും പുണ്യാക്ഷരങ്ങൾ എന്നു പേരായിരി

കുന്നു. അച്ചോടുകൂടാത്തുള്ള ഹല്ലുകൾക്കു അഡാ ക്കുരങ്ങാൾ എന്നും നാമമായിരിക്കുന്നു. ണ, ന, മ, റ, ല, ഉ, ഹ എന്നവ അഡാക്കുരങ്ങുളായിട്ടു വരുമ്പോൾ അവ ക്രമത്തിന്നു ണ്, ന്, റ്, ൾ, ൽ, ൾ, ൾ, ൾ, ൾ, എന്നവയായിട്ടു രൂപം മാറുന്നു. ഇവെക്കു അന്ത്യരൂപങ്ങൾ എന്നു പേരുമായിരിക്കുന്നു.

൧൩. മലയാളത്തിൽ അഡാച്ചു എന്നു പേരായിട്ടു ഒരു ശബ്ദം ഉണ്ടു. അതു ദുരകാരത്തിന്നും ഘികാരത്തിന്നും മദ്ധ്യേ ഒരു ശബ്ദമാകുന്നു. അതു മൊഴികളുടെ ആദ്യത്തിൽ വരുന്നതല്ലായ്ക കൊണ്ടു അതിന്നു വിദേശക്കാൽ എഴുത്തില്ലാതെയും മൊഴികളുടെ അന്ത്യത്തിൽ വരുന്നതാകകൊണ്ടു അല്പം ചിലവാൽ ദുരകാരത്തെക്കൊണ്ടും ചിലവാൽ ഉകാരത്തെക്കൊണ്ടും അടയാളപ്പെട്ടും ഇരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ൾ ശബ്ദത്തെ പ്രത്യേകം അടയാളപ്പെടുത്തുവാൻ ഉള്ളതാകുന്നു എങ്കിലും ആയതു അച്ചടിയിൽ സാധിക്കുന്നതിന്നു പ്രയാസമാകയാൽ ൾ പുസ്തകത്തിൽ തമിഴുരീതി പ്രകാരം ഉകാരാന്തം കൊണ്ടു കുറിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ദു-ന്തം 'കാട' [ഒരു വകപക്ഷി] 'കാട' [വനം]. അച്ചോടു സംബന്ധിക്കാതെ മൊഴികളുടെ അന്ത്യത്തിൽ വരുന്ന ഹല്ലുകൾക്കു അഡാച്ചു പേരും. അല്ലാത്താൽ അവയുടെ ശബ്ദം കേൾക്കപ്പെടുന്നതല്ല. ണ, ന, മ, റ, ല, ഉ, ഹ എന്നവ ചിലപ്പോൾ അഡാച്ചോടുകൂടാതെ അന്ത്യരൂപങ്ങളായും വരും. എന്തെന്നാൽ അവ അച്ചിന്റെ സഹായം കൂടാതെ അല്പമായിട്ടു ശബ്ദിക്കാകുന്ന സാഡ=സ്വര

ഓട്ടുടെ വഴുത്തിൽ ചേർന്നവയാകുന്നു: ദു—ന്തം; മീനം=മീൻ, കാലു=കാൽ, ആണം=ആൺ.

൨൦. ചില അച്ചടിപ്പുസ്തകങ്ങളിലെ നടപ്പിൻപ്രകാരം അദ്ധ്യക്ഷിന്റെ ശബ്ദത്തെ ഹല്ലകളിൽ ആന്തരമായിരിക്കുന്ന ഔകാരത്തെക്കൊണ്ടു തുറിച്ചാൽ വ്യാകരണത്തിൽ വളരെ കുഴപ്പമുണ്ട് ഉദാഹരണം: ദു—ന്തം; 'കാല + അല്ല = കാലയല്ല; നാട്ടു + അല്ല = നാടല്ല; വരവ—വരവകൾ, കടവു—കടവുകൾ; കാട—കാടയെ, മാട്ടു—മാട്ടിനെ; കാട—കാടപ്പക്കി, വീട്ടു—വീട്ടുസാമാനം; നട—നടക്കുക, പട്ടു—പട്ടുക'. പിന്നെയും 'മേട മേട്ട;' ചാറ, ചാറ്റ; മത്ത, മത്തു; മൊട്ട, മൊട്ടു, ചെമ്മു, ചെമ്മു; ചമ്പ, ചമ്പു; എന്നിങ്ങനെ പൊതുവും ശബ്ദവും വ്യത്യാസമായിരിക്കുന്ന പദങ്ങൾ തമ്മിൽ ഇതിനാൽപ്പിണക്കം വരും.

എന്നാൽ ഉകാരത്തെക്കൊണ്ടു സാധിക്കുന്നതിൽ വെച്ചു അദ്ധ്യക്ഷിന്റെ ശബ്ദം വിദഗ്ദ്ധന്മാർക്കുറികപ്പെടുന്നില്ല എന്നല്ലാതെ യാതൊരു വിഷമവുമില്ല. ഭൂതകാലവും വന്തം എന്ന വചനാഭേദവും മറ്റിതെ പൂർണ്ണാച്ചിലും അദ്ധ്യക്ഷിയും അവസാനിക്കുന്ന പദങ്ങൾ അക്ഷരങ്ങളിൽ കത്തുവരുന്നതല്ലായ്യാൽ പൊതുവെ പിണങ്ങുന്നതിനുവകയില്ല. വന്തം വാക്യത്തിന്റെ അന്ത്യത്തിൽ വരാത്തതും ഭൂതകാലം അവിടെ മാത്രം വരുന്നതുകൊണ്ടു അവതമ്മിൽ നിലത്തുദത്താൽ വിവരം തിരിയുന്നതും ഉകാരാന്തത്തിൽ രൂപവ്യത്യാസമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു; ദു—ന്തം; 'ഞാൻ അവനെപ്പറഞ്ഞു വരുത്തി; അവൻ ഏതെപ്പോരുചൊല്ലിവിളിച്ചു.' എന്നാൽ വന്തത്തെ ഔകാരാന്തമാക്കുന്നതിൽ വെച്ചു അതും നാമാഭേദവും തമ്മിൽ നിലത്തുദം കൊണ്ടു തിരിച്ചെടുപ്പാൻ വഹിയാത്തവണ്ണം പിണങ്ങുന്നു: ദു—ന്തം; 'കട്ട മുതൽ കൊണ്ടു പോയവൻ, കട്ടമുതൽ കൊണ്ടു പോയവൻ' ശബ്ദവ്യത്യാസവും മൊഴികളുടെ തരത്തുദത്താലും മറ്റും മിക്കവാറും വിവരമാകും. ഏതെന്നാൽ അന്ത്യത്തിലെ ഉകാരം മുറുകെ ഉച്ചരിക്കുന്നതു നിശാധാര നിലയിലെ വചനങ്ങളിലും പ്രഥമയിൽത്തന്നെ വ്യ എന്നതു പിൻ ചേരുന്ന നാമങ്ങളിലുമായുള്ള: ദു—ന്തം; 'വന്തം, വരുത്തം, വരു, വരാത്തു; പശുവു, പശു, ബന്ധുവു, ബന്ധു, സേതുവു, സേതു.

൨൧. അദ്ധ്യക്ഷിന്റെ ശബ്ദത്തോടു ആടുത്ത ഒരു ശബ്ദം സാധാരണയായ റ, ല, എന്നവയോടു ചേരുമ്പോൾ ഋ, ൠ, എന്ന ഏഴത്തുകയും അവയുടെ ദീർഘരൂപങ്ങളാകുന്ന ൡ, ൢ, എന്ന ഏഴത്തുകയും ഉണ്ടാകുന്നു. അവയിൽ ഋ എന്നതേ

മലയാഴ്ചയിൽ വരുന്നുള്ളു. അതു മൊഴിയുടെ ആദിയിൽ അല്ലാതെ വരുമ്പോൾ കുറിപ്പ് [൨] ആയിട്ടു രൂപം മാറുന്നു: ദ - ണം; ക്കി, ത്തി, മ്മി. മററവകുന്നു. മലയാഴ്ചയിൽവരുന്നില്ല. സംസ്കൃതത്തിലും ചുരുക്കമാകുന്നു.

൨൨. ഹല്ലകൾ ഇരട്ടിക്കയും പല പ്രകാരത്തിൽ കൂടി ഒന്നിക്കയും ചെയ്യും. അപ്പോൾ ഒന്നിന്നു കീഴെ ഒന്നിനെയിടക നടപ്പാക്കുന്നു: ദ - ണം; ഗ്ഗി, ക്കി, വ്വി, സ്സി, ന്നി, ശ്ശി. ചിലപ്പോൾ അവയുടെ രൂപത്തിന്നു ഭാഷഭേദം വരികയും ഉണ്ടു: ദ - ണം; ക്കി, കി, ന്നി, ന്ന, സ്സി, സ്ഥ. എന്നാൽ മഹാപ്രാണങ്ങൾ കൂട്ടക്ഷരങ്ങളിൽ അല്പപ്രാണങ്ങൾക്കു മുൻപെ വരികയും ഖരവും അതിഖരവും ആയവയും ളുറ്റവും രഘാക്ഷരവും എന്നവയും തമ്മിൽ ഒന്നിക്കയും നടപ്പില്ല.

൨൩. കൂട്ടക്ഷരങ്ങളിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളവ, കി, ങ്ങ, ച്ച, ണ്ണ, ട്, ണ്ണ, ത്ത, ന്ന, ക്ക, മ്മ, യ്യ, ല്ല, വ്വ, ള്ള, ററ, ന്ന, ഗ്ഗ, ജ്ജ, സ്സ, ട്ട, ണ്ണ, സ്സി, എന്നവ മുതലായ ഇരട്ടയക്ഷരങ്ങളും യകാരം പിൻചേർന്നുണ്ടാകുന്ന ക്കി, വ്വി, ഗ്ഗി, ഫ്ഫി, ണ്ണി എന്നവ തുടങ്ങിയുള്ള ക്കുവഗ്ഗവും റകാരം പിൻചേർന്നുണ്ടാകുന്ന ക്കി, വ്വി, ച്ച, ക്ക, ത്തി എന്നവയും മററുമായ ക്കുവഗ്ഗവും ലകാരം പിൻചേർന്നുണ്ടാകുന്ന ക്കി, വ്വി, ഗ്ഗി, ഫ്ഫി, എന്നവയായിരുന്നെങ്കിൽ ക്കു, വഗ്ഗവും വകാരം പിൻചേർന്നുണ്ടാകുന്ന ക്കി, വ്വി, ഗ്ഗ, ഫ്ഫ, എന്നവയായാകുന്ന ക്കി, വ്വി, ഗ്ഗ, ഫ്ഫ, എന്നവ മുതലായ ക്കുവഗ്ഗവും, റകാരം മുൻചേർന്നുണ്ടാകുന്ന ക്കി, ഗ്ഗ, ച്ച, ത്ത, ന്ന, ക്ക, എന്നവയുൾപ്പെട്ടവയും നാനാക്ഷരങ്ങൾ ചേർന്നു

രണ്ടാം സഗ്ഗം—അക്ഷരങ്ങളുടെ ഉത്ഭവങ്ങൾ.

൨൫. അറകാരം ശബ്ദങ്ങളിലേക്കു എടുപ്പമുള്ളതും ശബ്ദം അക്ഷരങ്ങൾക്കു ഒക്കെയും ആധാരവും ആകുന്നു. ആകയാൽ അതു മിക്കഭാഷയിലും അക്ഷരമാലയിൽ മുൻപായിരിക്കുന്നു. അതുണ്ടാകുന്നതു വാ തുറന്നു തൊടുന്നതിൽ കൂടെ ശ്വാസം വിട്ടുക മാത്രം ചെയ്യുന്നതിനാൽ ആകുന്നു. മറമുള്ള ഫലൂകളോടുള്ളതിനെക്കാൾ കണ്ണുവശ്ശുത്തോടും പ്രത്യേകം ഹകാരത്തോടും അതിന്നു അധികം അടുപ്പമുണ്ടു്.

൨൬. ഏകാരം മുൻപിലത്തെപ്പോലെ ശ്വാസം വിട്ടുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്നു. എന്നാൽ നാക്കു കുറേ പരന്നു അണ്ണാക്കിനോടു സമീപിപ്പിക്കയും ചിരികൾ വീതിയിൽ പരത്തി തമ്മിൽത്തമ്മിൽ കുറേ അടുപ്പിക്കയും ചെയ്തിരിക്കെണം.

൨൭. ഇകാരം പുറപ്പെടുന്നതു ഏകാരം പോലെ തന്നെ. എന്നാൽ നാക്കിന്റെ നടുവു മുൻപിലത്തിലും അധികം പരത്തി അണ്ണാക്കിനോടു അടുപ്പിക്കയും ചിരികളേ അധികമായിട്ടു പരത്തി തമ്മിൽത്തമ്മിൽ സമീപിപ്പിക്കയും ചെയ്തിരിക്കെണം. ൨൮, ഇ എന്നവ തമ്മിൽ അടുത്ത സംബന്ധമുള്ളതും അവയ്ക്കും താലവ്യങ്ങൾക്കും പ്രത്യേകമായിട്ടു യകാരത്തിന്നും തമ്മിൽ ചേച്ചയുള്ളതും ആകുന്നു.

൨൮. ഒകാരം അറകാരം പോലെ ഉണ്ടാകുന്നു. എന്നാൽ നാക്കു അസാരം ഉള്ളിലോട്ടു വലിച്ചു കീഴോടിയോടു സമീപിച്ചു വെക്കയും പാരം അ

ധികമാകുവാൻ തക്കവണ്ണം ചിറികൾ തമ്മിൽ ചുരുക്കി അടുപ്പിക്കുകയും വേണം.

൨൯. ഉകാരം ശബ്ദിക്കുന്നതു ദൈകാരം വേല തന്നെ ആകുന്നു. എന്നാൽ നാക്കു മുൻപിലുത്തതിലും കുറേ കൂടെ ഉള്ളിലോട്ടു വലിക്കുകയും ചിറികൾ കുറേ കൂടെ ചുരുക്കി മുൻപോട്ടു തള്ളിക്കുകയും വേണം. ആകയാൽ ഹര്യക്ഷരങ്ങൾ തമ്മിൽ സംബന്ധമായിരിക്കുന്നതും അല്ലാതെ ഓഷ്ടങ്ങളോടും പ്രത്യേകം പകാരത്തോടും അടുപ്പമായിരിക്കുന്നു.

൩൦. ദീർഘസ്വരങ്ങൾ അവയുടെ സമാനമായിരിക്കുന്ന രണ്ടു ഹ്രസ്വങ്ങളോ ഒരു വീട്ടിൽ ശബ്ദിക്കുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്നു. ആകയാൽ ഒരു ദീർഘസ്വരത്തിന്നു ഹ്രസ്വം ശബ്ദിക്കുന്നതിൽ ഇരട്ടി നേരം വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഹ്രസ്വം ശബ്ദിക്കുന്നതിന്നുള്ള നേരം ഒരു മാത്രയാകുന്നു; ആയതു ഒരു തൊടിയകുറുപ്പിന്നും ഇമെപ്പകുറുപ്പിന്നും സമാകുന്നു. ദ്വിത്വ സ്വരങ്ങൾക്കും രണ്ടു മാത്ര വേണം. രണ്ടു വെറുപ്പറയ ഹ്രസ്വങ്ങളെ ഒരു വീട്ടിൽ ശബ്ദിക്കുന്നതിനാൽ അവയുണ്ടാകുന്നു. രണ്ടു മാത്രയിൽ അധികം വേണ്ടുമ്പോൾ അടയാളവും അക്ഷരവും കൂട്ടി എഴുതും: ദി-ന്തം; 'ബാലാരം' ആ ശബ്ദം പൂതം എന്നു ചൊല്ലപ്പെടുന്നു.

൩൧. ശ, ഷ, സ എന്നവയുൾപ്പടെ ഖരങ്ങളോ ശബ്ദിക്കുന്നതിന്നു ശ്വാസം വായിൽ കൂടെ മാത്രമേ കടക്കുന്നുള്ളൂ. മൃദുക്കളോ ശബ്ദിക്കുന്നതിന്നു സ്വരം തൊണ്ഡയിൽ മുഴങ്ങീട്ടു അധികമായി വായിൽ കൂടയും അല്ലമായി മൂക്കിൽ കൂടയും ച

പുറപ്പെടുന്നു. അന്നുനാസികളോടു ശബ്ദിക്കുന്നതിന്നു ശ്വാസം അധികമായിട്ടു മൂക്കു വഴിയായും അല്പമായിട്ടു വായിൽ കൂടയും പുറപ്പെടുന്നു.

അവാപനം. വായുചൂടും കൊണ്ടു ഖരങ്ങളെ ഉച്ചരിപ്പാൻ ശ്രമിച്ചാൽ ഉണ്ടാകുന്നതു തീരെ മോനതയാകുന്നു. എന്നാൽ ആപ്രകാരത്തിൽ ഉറ്റുകൂട്ടേ ഉച്ചരിക്കുന്നതിന്നു നോക്കിയാൽ തൊണ്ഡയിൽ ഒരു മുഴകും ഉണ്ടാകും. ആയതു മൂക്കിൽ കൂടെപ്പുറപ്പെടുന്ന സ്വരമാകുന്നു. അന്നുനാസികളോടു ശബ്ദിക്കുന്നതിന്നു ആ വിധത്തിൽ നോക്കിയാൽ ശബ്ദം നല്ല തെളിവായിട്ടു ദെർശ്യം. എന്തെന്നാൽ അവ പുറപ്പെടുന്നതിന്നുള്ള പ്രധാന വഴി മൂക്കാകുന്നു. പിന്നെ മറിച്ചു മൂക്കുപോത്തിയുംകൊണ്ടു ഹരം മൂന്നു തരയക്ഷരങ്ങളായും പുറപ്പെട്ടു വിടുന്നതിന്നു നോക്കിയാൽ ഖരത്തിന്റെ ശബ്ദം മൂക്കു തുറന്നിരിക്കുന്നാലുള്ള പോലെ നല്ല തെളിവായിരിക്കും. ഉറ്റുകൂട്ടുടെ ശബ്ദം അങ്ങനെ ആകുമ്പോൾ തെളിവു കുറഞ്ഞിരിക്കും. അന്നുനാസികളോടു ശബ്ദം തീരെത്തെളിവില്ലാതെ ആയിപ്പോകയും ചെയ്യും.

൩൨. വശ്യങ്ങളോടു ശബ്ദിക്കുന്നതിൽ നാലു വായിൽത്തടഞ്ഞിട്ടും ചിറികൾ തമ്മിൽ കൂട്ടിട്ടും ശബ്ദം തീരെത്തടഞ്ഞിട്ടു വായിൽനിന്നും മൂക്കിൽനിന്നും പുറപ്പെടുന്നുള്ളു എന്നാൽ ശ, ഡി, സ എന്ന ഊഷ്മാക്കോടു ശബ്ദിക്കുന്നതിന്നു, സ്വരം വായിൽ തടഞ്ഞു നില്ക്കാതെ ഒതുങ്ങിപ്പുറപ്പെടുന്നു. യ, ര, ല, വ, എന്ന സാധസ്വരങ്ങളെയും ഓ, ഴ, റ എന്ന അന്തസ്ഥകളെയും ശബ്ദിക്കുന്നതിന്നു സ്വരം വായിൽത്തടയ്ക്കാതെ നാക്കു തെന്നുന്നതിനാൽ പുറപ്പെടുന്നു.

൩൩. മഹാ പ്രാണങ്ങളോടു ശബ്ദിക്കുന്നതു ഹകാരത്തിന്റെ ശബ്ദം കൂട്ടിട്ടു പിന്നെ അല്പപ്രാണങ്ങളെപ്പോലാകുന്നു. ഹകാരമെന്നതു ഉണ്ടാകുന്നതു അറകാരം പോലെ തന്നെ. എന്നാൽ സ്വരം നല്ല ഹേമദത്താടം ചൊടിപ്പോടും കൂടപ്പുറപ്പെടുന്നു. ആകയാൽ ശബ്ദത്തിന്റെ എളുപ്പം

പ്രത്തിനായിട്ടു വകാരത്തെ അകാരമായിട്ടു മാറ്റുകയുണ്ടു.

൩൪. ഇരട്ടയക്ഷരങ്ങളെ ഉച്ചരിക്കുന്നതു ഒരയക്ഷരങ്ങളെപ്പോലെ ആകുന്നു. എന്നാൽ ഇരട്ടി ശ്വാസം വായിൽ വന്നു കൂട്ടുവോളത്തേക്കു സ്വരം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നില്ല.

൩൫. കണ്യങ്ങളായിരിക്കുന്ന കി, ച, ഗ, ഫ, ഓ എന്നവ തൊണ്ഡേക്കരികെ വായുടെ മേൽ ഭാഗത്തു നാവിന്റെ മേൽ വശം തൊടുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്നു.

൩൬. താലവ്യങ്ങളാം ച, ഛ, ജ, ങ, ഞ, യ, ശ എന്നവ നാക്കിന്റെ നടുവു അണ്ണാക്കിൻ മേൽ തൊടുന്നതിനാലേ ഉണ്ടാകുന്നു. ശ എന്നതു താലവ്യ ഊഷ്മാവാകയാൽ അതു ശബ്ദിക്കുന്നതിന്നു സ്വരം തടയാതെ ഒതുങ്ങിപ്പുറപ്പെടണം. യകാരം താലവ്യ സാധസ്വരമാകയാൽ അതു ശബ്ദിക്കുന്നതിൽ നാക്കു അണ്ണാക്കിൻ മേൽ തൊടുന്നതല്ലാതെ സ്വരം തടഞ്ഞു നില്ക്കുന്നില്ല.

൩൭. മൂല്യങ്ങളാകുന്ന ട, ഠ, ഡ, ണ, ഡി, ഡ, ള, എന്നവ മേലണ്ണാക്കിനോടു നാവിന്റെ അഗ്രം ചേരുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്നു. ഡികാരം മൂല്യ ഊഷ്മാവാകയാൽ സ്വരം തടഞ്ഞു നില്ക്കാതെ ഒതുങ്ങിപ്പുറപ്പെടുന്നു. ഡകാരം ശബ്ദിക്കുന്നതിന്നു നാവിന്റെ അറ്റം അണ്ണാക്കിനോടു ഉരസ്സുന്നതെയുള്ള ളകാരം ശബ്ദിക്കുന്നതിൽ നാവിന്റെ തുഞ്ചം അണ്ണാക്കിൽത്തൊട്ടിട്ടു ചുരക്കുന്നു തെന്നുന്നു.

൩൮. മൌണ്ഡാക്ഷരങ്ങളാം റ, റ്റ, റ, റ,

ല എന്നവ നാക്കിന്റെ പുച്ഛം മോണെക്കു തൊടുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്നു. ററ, ന്ററ, എന്നവയിൽ വരുന്ന റകാരത്തിന്റെ ശബ്ദം വരവശ്ശത്തിന്റെ ശബ്ദമാകയാൽ നാമുകൊണ്ടു തീരെത്തടഞ്ഞിട്ടു പുറപ്പെടുന്നു. ന്റകാരം അനുനാസികം ആകയാൽ അതു ശബ്ദിക്കുന്നതിന്നു നാക്കിന്റെ അറ്റം മോണയിൽ തടഞ്ഞിട്ടു മറ്റു അനുനാസികങ്ങളുടെ കൂട്ടു മൂക്കിൽക്കൂടെയും വായിൽക്കൂടെയും ശ്വാസം പുറപ്പെടണം. റകാരം ശബ്ദിക്കുന്നതു ററ എന്നതുപോലെ തന്നെ ആകുന്നു. എന്നാൽ നാക്കിന്റെ അറ്റം കൊണ്ടു ശബ്ദത്തെ തീരെത്തടയരുതു. റ എന്നതു ഉച്ചരിക്കുന്നതിൽ നാക്കു മോണയോടു ചേരായ്കൊണ്ടു നാക്കിന്റെയും മോണയുടെയും ഇടയിൽക്കൂടെ ശ്വാസം ഇറങ്ങിപ്പോരുന്നു. ലകാരം ഉച്ചരിക്കുന്നതിന്നുള്ള പട്ടതി ററ എന്നതിനേറുതു തന്നെ. എന്നാൽ ലകാരം ശബ്ദിക്കുന്നതുപോലെ നാക്കു ചുറക്കുന്നു തെന്നുന്നു.

൩൯. ദന്ത്യങ്ങളാകുന്ന തി, ഡി, ഭി, ധി, നി, സി, എന്നവയുണ്ടാകുന്നതു നാവിന്റെ അഗ്രം പല്ലുൽത്തടയുന്നതിനാൽ ആകുന്നു. സകാരം ഊഷ്മാവകയാൽ അപ്പട്ടതിയിൽ ശബ്ദം തടയാതെ ഒതുങ്ങിപ്പോരുന്നു.

൪൦. ഓഷ്ടങ്ങളും ആകുന്ന വി, ഫി, ബി, ഭി, മി, വ എന്നവയുണ്ടാകുന്നതു ശ്വാസം വന്നു കൂട്ടുപാളത്തേക്കു വായടച്ചിട്ടു പിന്നത്തുറന്നു വിടുന്നതിനാൽ ആകുന്നു. വകാരം ഉണ്ടാകുന്നതു ഉകാരം ശബ്ദിക്കുന്ന പട്ടതിയിൽ ചിറിക

ഒരു ആക്കി തമ്മിൽത്തൊടാതെ അടുപ്പിച്ചിട്ടു പ്രാസം വിടുന്നതിനാൽ ആകുന്നു.

മൂന്നാം സ്കന്ദം - ചില അക്ഷരങ്ങളുടെ വിശേഷങ്ങൾ.

൪൧. ഒന്നിൽ അധികം പൂർണ്ണാക്ഷരങ്ങൾ ഉള്ളതും ന്, റ്, ൾ, ൿ, ൽ എന്ന അഡാക്ഷരങ്ങളിൽ അവസാനിക്കുന്നതുമായ പദങ്ങളിൽ അകാരം അഡാക്ഷരത്തിന്നു മുൻപു വിവരമില്ലാത്ത ഒരു ശബ്ദമായി ഏകദേശം മൃകാരം പോലെ ഉച്ചരിക്കപ്പെടുക നടപ്പാകുന്നു: ദൃ-ന്തം; 'അവൻ, മലർ, ചരൽ, അവൾ, കല്ലുകൾ' എന്നവ 'അവെൻ, മലെർ, ചരെൽ, അവെൾ, കല്ലുകൾ' എന്ന എഴുതിയവണ്ണം ചൊല്ലപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ പൂർണ്ണാക്ഷരം ഏകമായിരിക്കുന്ന പദങ്ങളിൽ അകാരത്തെത്തളിവാച്ചിട്ടു തന്നെ ഉച്ചരിക്കണം: ദൃ=ന്തം; 'തൻ, നൽ, കൽ'

൪൨. പദത്തിന്റെ ആദിയിൽ വരുന്ന ഗ, ജ, ഡ, ഭ, ബ, യ, റ, ല, ക്ഷ, എന്ന അക്ഷരങ്ങളിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന അകാരം ശബ്ദിക്കുന്നതു നടപ്പായിട്ടു ഏകാരം പോലാകുന്നു: ദൃ-ന്തം; 'ഗമനം, ജനം, ഡംഭം, ദന്തം, ബലം, യദ്രമം, രക്ഷ, ലക്ഷം, ക്ഷമ' എന്നവ ഗെമനം, ജേനം, എന്നിങ്ങനെ പുളിയിട്ടു എഴുതിയാലത്തെപ്പോലെ ശബ്ദിക്കുന്നു. മേൽപ്പറഞ്ഞ പട്ടതിയിൽ ദിത്വസ്വരം വന്നാലും അകാരത്തിന്റെ ശബ്ദം മാറുന്നു: ദൃ-ന്തം; 'മൈന്വത, ക്ഷേത്രം' എന്നവ 'മെയിന്വത, ക്ഷേത്രം' എന്ന എഴുതിയ പോലെ ശബ്ദിക്കുന്നു. റം ശ

ബുദ്ധോഃ സമാസപദങ്ങളിലും നിലനില്ക്കുന്നു: ദൃ-ന്തം; 'ഓഗ്തി, അതിമൈന്യത' എന്നവ 'ഓഗ്തി, അതിമൈന്യത' എന്ന എഴുതിയപോലെ ചൊല്ലപ്പെടുന്നു.

൪൩. ഇ, ഉ എന്നവ തന്നിച്ചെങ്കിലും ഹല്ലിൽ ചേർന്നു എങ്കിലും ഭാരകാരം ചേർന്നു പൂർണ്ണാക്ഷരത്തിന്നു മുൻപിൽ വന്നാൽ എ, ഒ എന്നവ പോലെ ചൊല്ലുകയാകുന്നു ഏറ്റ നട്ടപ്പ. 'ഇടം, പിണം, ഉടൽ, കടം' എന്നവ 'എടം, പെണം, ഒടൽ, കൊടം' എന്നു എഴുതും പോലെ ഉച്ചരിക്കുന്നു. സമാസപദങ്ങളിൽ ഒറ്റയിലെപ്പോലെ ശബ്ദിക്കുന്നു. ദൃ-ന്തം; 'നല്ലിടം, മൺകടം' എന്നവ 'നല്ലെടം, മൺകൊടം' എന്ന എഴുതുംപോലെ ചൊല്ലുന്നു. ഭാരകാരം അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ഹല്ല ഇരട്ടിയക്ഷരമോ കൂട്ടക്ഷരമോ ആകുന്നു എങ്കിൽ ശബ്ദത്തിന്നു ഹം മാറുമില്ല. ദൃ-ന്തം; 'തിട്ടം, ഉണ്ണിം'. അധ്യാച്ച ആധേയ രൂപങ്ങളിൽ ഭാരകാരവും എകാരവും ആയി ചിലപ്പോൾ മാറും: ദൃ-ന്തം; അവനോട്ട-അവനോട-അവനോടെ, പോൽ, പോലെ.

൪൪. (1), 3 എന്നവ അധ്യാക്ഷരങ്ങളായാ കൂട്ടക്ഷരങ്ങളിൽ ചേർന്നാ വരുമ്പോൾ ലകാരം പോലെ ശബ്ദിക്കും: ദൃ-ന്തം; 'ആത്മാവു, പട്ടിനി, സാക്ഷാതു, എന്നവ 'ആപ്താവ, പപ്തനി, സാപ്താൽ, എന്ന എഴുതും പോലെ ശബ്ദിക്കു പതിവാകുന്നു. അങ്ങനെ എഴുതുകയും നട്ടപ്പുണ്ടു. കൂട്ടക്ഷരങ്ങളിൽ ദികാരത്തിന്നു പകരം തന്നെ കൊള്ളിച്ചു വരുന്നു: ദൃ-ന്തം; 'പട്ടിനി, അട്ടിതം' എന്നവെക്കുപകരം പത്മനി,

അത്തുതം' എന്നിങ്ങനെ നടപ്പായിട്ടു എഴുതുന്നു.

൪൫. നീകാരം കൂട്ടക്ഷരങ്ങളിലും ഔ എന്ന തായിട്ടും വരുമ്പോൾ റ എന്നതു പോലെ ശബ്ദിക്കുന്നു: ദൃ-ന്തം; 'തക്കം, ക്രമം, ജ്ഞം, ദൃഢം' എന്നാൽ യ, ശ, ഷ, എന്നവയുടെ മേൽ വരുമ്പോഴും ദൃഢങ്ങളുടെ താഴെ വരുമ്പോഴും നീകാരത്തിന്നു അതിന്റെ സ്വന്ത ശബ്ദം തന്നെ ഉണ്ടു: ദൃ-ന്തം; 'കായം, ദർശനം, വർഷം, ഗ്രാമം, ദശ്രം, വശ്രം, ഗൃഹം'.

൪൬. ല കാരം ഹല്ലിന്നു കീഴെ വരുമ്പോൾ ഉ കാരം പോലെ ശബ്ദിക്കുന്നു: ദൃ-ന്തം; 'ശ്ലേശം, ശ്ലോകം'. സംസ്കൃത പദങ്ങളിൽ ഒന്നിന്നു പകരം മറ്റൊരു പ്രയോഗിക്കുകയാം: ദൃ-ന്തം; കാലി കാളി, താലം, താളം'. എന്നാൽ മലയാഴിപദങ്ങളിൽ പ്രത്യുസം കൂടാതെ പ്രയോഗിച്ചാൽ വളരെപ്പിണക്കത്തിന്നു ഇടവരും: ദൃ-ന്തം; 'താലി' കല്ലു, പല്ലു, എല്ലു' എന്നവയും 'താളി, കള്ളു, പള്ളു, എള്ളു' എന്നവയും തമ്മിൽ വളരെ അർത്ഥ വ്യത്യാസമുണ്ടു.

൪൭. ന് എന്നയക്ഷരം മലയാഴിയിൽ നടപ്പായിട്ടില്ല. അതിന്റെ ശബ്ദം വേണ്ടുന്നിടത്തു നീകാരം കൊണ്ടു കഴിക്കുന്നു. ആകയാൽ നില ഭേദം കൊണ്ടു ഇന്നു അക്ഷരമെന്നു തിരിച്ചെടുക്കേണ്ടി വന്നിരിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ മൊഴിയുടെ ആദിയിലും മറ്റൊരു ദന്ത്യത്തിന്നു മേലും ഹല്ലകൾക്കു കീഴും നീകാരമേ വരൂ: ദൃ-ന്തം; 'നീതി, നേരു, അന്തം, മന്ദം, സ്തംഭം, സ്വപ്നം, അഗ്നി'. എന്നാൽ ദന്ത്യമൊഴികെ ശബ്ദം ഹല്ലകൾക്കു മേലും അച്ചുകളുടെ ഇടയിലും

വരുന്നതു ന്നാകാമാകുന്നു: ദൃ-ന്തം; 'സ്ത്രായം; മ
 സ്വന്തരം; തിന്മ; അനീതി; അനന്തം; അനന്തൻ.'
 സമാസപദങ്ങളിൽ മൂല പദത്തിന്റെ ശബ്ദം
 മാറുന്നില്ല: ദൃ-ന്തം; 'പെരുമ്പാൾ, പാണ്ടിനാ,
 കുറുനരി'. സംസ്കൃതത്തിലെ ചില സമാസ
 ങ്ങളിൽ നില മാത്രമേ പ്രമാണിപ്പാനുള്ളൂ:
 ദൃ-ന്തം; 'നീതി, അനീതി, നാശം, വിനാശം.' എ
 ന്നാൽ രംഭക്ഷരങ്ങൾ ഇരട്ടിച്ചു വരുമ്പോൾ
 നില ഭേദം കൊണ്ടു ശബ്ദ വ്യത്യാസം അറിവാ
 ൻ പാടില്ല: ദൃ-ന്തം; 'തന്നാൽ (താൻ മൂലം;) ത
 ന്നാൽ (തരുമെങ്കിൽ)' ഉത്ഭവം നോക്കുമ്പോൾ
 ന്നാ എന്നതു തമിഴിലെ ന്ത, ന്ന എന്നവയുടെ
 മാറ്റമാകുന്നു: ദൃ-ന്തം; 'വന്ത; പൻറി, എന്നവയി
 ൽനിന്നാകുന്നു 'വന്ന, പന്നി' എന്നവ വരുന്ന
 തു. ന്ന എന്നതു ന്ൻ എന്ന അന്തം ഇരട്ടിച്ചുണ്ടാ
 കുന്നതാകുന്നു (ലക്കം ൭൧,) ദൃ-ന്തം; 'എൻ-എ
 ന്നിൽ, തൻ-തന്നിൽ' സംസ്കൃത പദങ്ങളിൽ വ
 രുന്നതിന്റെ ശബ്ദം എല്ലായ്പ്പോഴും ന്നാ എന്നാ
 കുന്നു. ദൃ-ന്തം; 'അന്നം; സന്നം; ഉന്നതം'.

ര'പ്ര. മ, ഹ എന്നവ അദ്ധ്യാക്ഷരങ്ങളായിട്ടു
 വരുമ്പോൾ അനുസ്വാരം എന്നും വിസഗ്ഗമെ
 ന്നും പേർപടുന്നു. എന്നാൽ അനുസ്വാരം ത
 ന്ന്റെ വഗ്ഗത്തിലുള്ള ഹല്ലിന്നു മേൽ വരുന്ന ഏ
 തു അനുനാസികത്തിന്നും കൊള്ളും: ദൃ-ന്തം;
 'ഭണ്ണി, സന്ധി, ദണ്ഡം' എന്നു മുതലായവെക്കു
 'ഭംഗി, സംധി, ദംഡം' എന്നിങ്ങനെ ഏഴതാം.
 പിന്നെയും അനുനാസികത്തോടു അതിന്റെ വ
 ഗ്ഗത്തിലുള്ള മറ്റു ചേർന്നാൽ മറ്റുവിന്റെ ശബ്ദം
 മന്ദിച്ചു രണ്ടും കൂടെ അനുനാസികം ഇരട്ടിച്ചാ

ലാത്തരപ്പോലെ മിക്കവാറും ശബ്ദിക്കുന്നു: ദു-
ന്തം; 'ഭംഗി, ബിംബം, നന്ദി' എന്നവ ഭങ്ങി,
ബിമ്മം, നന്നി' എന്നു എഴുതുംപോലെ ഏകദേശം
പറയുന്നു.

ശബ്ദം ക്ഷീകാരം തന്റെ രൂപം തെളിയിക്കു
ന്നപ്രകാരം ക്ഷീകാരവും ക്ഷീകാരവും ചേർന്നുണ്ടാ
കുന്നു; എങ്കിലും ക്ഷീകാരം ഇരട്ടിച്ച ഹികാരം കൂ
ടിയുണ്ടാകുന്ന സ്തംഭം എന്ന പോലെ അതിനെ തെ
ക്കേടിക്കുകകളിൽ ശബ്ദിക്കുന്നു. അന്നുനാസികത്തി
ന്നും ല, ഭ എന്നവെക്കും മേൽത്തങ്ങളുടെ വ
സ്തത്തിൽച്ചേർന്ന ഒരു ഹിസ്സ വന്നാൽ ആ ഹിസ്സി
ന്റെ ശബ്ദത്തിന്നു മിക്കവാറും കേൾവിയില്ല;
ദു-ന്തം; "രത്നം, ജ്ഞാനം, കർമ്മ പെണ്ണ്."

രണ്ടാം അദ്ധ്യായം - സന്ധി.

൫൪. സന്ധിയിൽ അക്ഷരങ്ങളും മൊഴികളും
തമ്മിൽച്ചേരുംപോൾ ഉണ്ടാകുന്ന ഭേദങ്ങളെ
കുറിച്ച് പറയുന്നു. അക്ഷരങ്ങൾക്കു ഏറ്റവും
കുറച്ചിലും തിരിച്ചിലും ചുരുക്കവും എന്നു നാ
ലു വക ഭേദങ്ങൾ ഉണ്ടു. ൦൪. ഭേദങ്ങൾ ആവ
ശ്യംപോലെ വരുത്താതെ അക്ഷരങ്ങളും പദ
ങ്ങളും തമ്മിൽ ചേർത്താൽ യോജിക്കുന്നതല്ലായ്മ
കൊണ്ടു ൦൪. അദ്ധ്യായത്തിന്നു യോജ്യത എന്നു
അർത്ഥമാകുന്ന സന്ധിയെന്നു പേർ വന്നിരി
ക്കുന്നു.

൫൫. ശബ്ദമെഴുതുന്ന വേണ്ടി ഏല്ലാ ഭാഷകളിലും അക്ഷരങ്ങൾക്കു
മാറ്റം വരുന്നു. മലയാളത്തിൽ മല പട്ടത്തിൽ വരുമ്പോ
ൾ ഉച്ചാരണത്തിന്നു പ്രയാസമായും കേട്ടിൽ ഇൻപദില്ലാത്തതും

എന്നാൽ, ഒന്നിച്ചു ചേർന്ന മറ്റൊരു അംഗംകൊണ്ടു അതുതന്നെ സംബന്ധമായിരിക്കയാൽ രണ്ടിന്റെയും ഇടയിൽ നിറുത്തിനു വാങ്ങിപ്പോകുമ്പോൾ ആകുന്നു: ഉ-ത്തം, 'അതു ചാമ അരി അല്ല' എന്നതിന്നു 'അതു ചാമയുരിയല്ല' എന്നു വേണം. നിറുത്തിനു വാങ്ങിയതിനാൽ സന്ധി പ്രമാണിച്ചു കഴിയു എന്നില്ല: ഉ-ത്തം; 'അവൻ നല്ലവൻ ആകുകൊണ്ടു ക്ഷമിക്കാം' എന്നും 'അവൻ നല്ലവനാകുകൊണ്ടു ക്ഷമിക്കാം' എന്നും രണ്ടു വിധത്തിലും ഏഴുതാം. നിറുത്തു കൂടിയ കഴിയു എന്നുള്ളിടത്തു സന്ധിയത്തു ഉ-ത്തം; 'അവൻ നല്ലവനാകുന്നു; എന്നാൽ അവൻ നീതിമാനാകുന്നു; എന്നതിൽ 'എന്നാൽ' എന്നുള്ളതിന്നു പകരം 'യെന്നാൽ' എന്ന ഏഴുതിക്കൂടാ. — ദീർഘസ്വരങ്ങളുടെ പിന്നാലെ അവയുടെ ദീർഘതകൊണ്ടു അല്പം നിറുത്തിനു ഇട വരുന്നതാകയാൽ സന്ധി കൂടാതെയും കഴിക്കുന്നുണ്ടു: ഉ-ത്തം; 'നീയെടുക്കത്തു' എന്നതിന്നു നീ എടുക്കത്തു; എന്നു തന്നെ ഏഴുതാം. സന്ധിക്കായിട്ടുള്ള മാറ്റം വരുത്താതിരിക്കുന്നതിന്നു വേണ്ടി ബ്രഹ്മസംഹിത ദീർഘങ്ങളാക്കി ചെപ്പിക്കയ്യുന്നു: ഉ-ത്തം 'വരികയെന്നു പറഞ്ഞു' എന്നതിന്നു വരിക എന്നു പറഞ്ഞു എന്നു ചൊല്ലാം: എങ്കിലും വാക്യത്തിന്റെ അന്തത്തിൽ ഒഴികെ, പ്രകാരം മറ്റു പട്ടികളിൽ മേയും സന്ധി കല്പിച്ചു ഏഴുതുന്നതിൽ കുറവുണ്ടില്ല.

ഒന്നാം സ്കന്ദം— അജ്ഞവും അജാദിയും തമ്മിൽ സംബന്ധിക്കുമ്പോൾ ഉള്ള മാറ്റങ്ങൾ.

ഒരു അ, എ, ഇ, എന്നവയിലും അവയുടെ ദീർഘങ്ങളാകുന്ന ആ, ഏ, ഐ, എ എന്നവയിലും അവസാനിക്കുന്ന പദങ്ങളുടെ പിൻപു യാതൊരു അച്ചുകൊണ്ടും തുടങ്ങുന്ന പദം വന്നാൽ ഇടയിൽ യകാരം വരും: ഉ-ത്തം കുതിര എന്നതിനോട 'അല്ല' എന്നതു ചേരുമ്പോൾ 'കുതിരയല്ല' എന്നാകും. തുമ്പാ + എടുത്തു; = തുമ്പായെടുത്തു; പാപത്തെ + ഉപേക്ഷിക്ക = പാപത്തെ യുപേക്ഷിക്ക; അങ്ങുന്ന + ആകട്ടെ = അങ്ങുന്നയാകട്ടെ; അരി + ഇല്ല = അരിയില്ല; കല

സ്രീ + ഒരുത്തി = കലസ്രീയൊതത്തി; കൈ + ഏ
ററ = കൈയേററ

ഒരു ഒ, ഉ, എന്നവയുടെയും അവയുടെ
ഭിഷ്ടങ്ങളാകുന്ന ഒറ, ഉറ, ഊ എന്നവയുടെയും
പിന്നാലെ യാതൊരു അച്ചുക്കിലും വന്നാൽ ഇ
ടയിൽ യകാരമോ വകാരമോ വരും. (ഹ്രസ്വസ്വ
രം ചിലപ്പോൾ മാഞ്ഞുപോകയുണ്ടു്: ഉ—റതം;
കൊ × എന്നക്ഷരം = കൊയെന്നക്ഷരം = കൊ
വെന്നക്ഷരം. പോ + അടുങ്ങാട്ട = പോയടുങ്ങാട്ട =
പോവടുങ്ങാട്ട: വരുന്നു × എല്ലാ = വരുന്നു വെ
ല്ലാ: = വരുന്നെല്ലാ: വന്നു + എങ്കിൽ വന്നയെ
ങ്കിൽ = വന്നുവെങ്കിൽ = വന്നെങ്കിൽ: = തിരു + എഴു
ത്ത തിരുയെഴുത്ത = തിരുവെഴുത്ത.

൫൫. അനുസ്വാരം നീങ്ങിട്ടു ശേഷിക്കുന്ന രൂപകാരത്തിന്റെ
പിന്നാലെ അച്ചുവന്നാൽ ഇടയിൽ അധികമായിട്ടു വകാരം വ
രും: ഉ—റതം; ('നിലം) നില + അറ = നിലവറ; (മണ) മ
ണ + ആളൻ = മണവാളൻ; ('വണ്ണം) വണ്ണ + ഇട = വണ്ണവി
ട; നാമാഭ്യയത്തിന്റെ അന്തത്തിൽ വരുന്ന രൂപകാരത്തിന്റെ
പിന്നാലെ അച്ചു വന്നാൽ യകാരം ഏറ്റുകയും രൂപകാരം ക
രുകയും രണ്ടും നടപ്പുണ്ടു്: ഉ—റതം; 'നടന്ന + ആൾ = നടന്ന
യാൾ = നടന്നാൾ; വരണ + ഇടം = വരുന്നയിടം = വരുന്നിടം;
വല്ലാത്ത + എലി = വല്ലാത്തയെലി = വല്ലാത്തേലി; ഇല്ലാത്ത + ഉ
പ്പ = ഇല്ലാത്തയുപ്പ; = ഇല്ലാത്തുപ്പ; വാചു നാമത്തിന്റെ അന്തമാ
കുന്ന കി, കി എന്ന പൂർണ്ണാക്ഷരങ്ങളിലടങ്ങിയിരിക്കുന്ന രൂ
പകാരത്തിന്റെ പിന്നാലെ 'ഇല്ല' എന്നതു വന്നാൽ ഇടയിൽ രൂ
പകാരം വരികയും രണ്ടു അച്ചുകളും കൂടെ കന്നിച്ചു 'ഏകാരമാ
യിട്ടു ചുരുങ്ങുകയും ആകാം: ഉ—റതം; വരിക + ഇല്ല = വരിക
യില്ല = വരിക്കല്ല. നടക + ഇല്ലാത്തു = നടകയില്ലാത്തു, നട
കേല്ലാത്തു; 'ഇങ്ങു ഇല്ല' എന്ന വാക്കുകളുടെ മുൻപിൽ വത്തമാന
കാലത്തിന്റെ ഉകാരാന്തം വന്നാൽ ആയതു തീരെ മാഞ്ഞു പോ
കും: ഉ—റതം; വരിക്കുന്നു + ഉണ്ട = വരിക്കുന്നുണ്ടു, വരുന്നു ഇ
ല്ലാത്തു = വരുന്നില്ലാത്തു.

൫൬. അഡ്വാച്ചിന്റെ പിന്നാലെ അച്ചുവ

അപ്രാപ്തം അപ്രാപ്ത ഇല്ലായ്മയായിത്തീർന്നു: ദൃ—ന്തം; 'കാട്ട + ആന=കാട്ടാന; തൊക്ക + എടുത്ത=തൊക്കെടുത്ത; ആയുസ്സ + അർത്ഥി=ആയുസ്സർത്ഥി'.

അപ്രാപ്തം- സംസ്കൃതത്തിലെ സന്ധി പ്രായോഗം മലയാളത്തിലെ കൂടലും. അതു ശുദ്ധ മലയാളപദങ്ങളിലും രീതികളിലും വരുന്നുമില്ല. എന്നാൽ അനവധി സമാസപദങ്ങൾ സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നും മലയാളത്തിൽ നടപ്പായിരിക്കുകൊണ്ടു അവയുടെ ഉപയോഗത്തെ വിവരം തിരിക്കുന്നതിനും സംസ്കൃത പദങ്ങളെ അതിലെ സന്ധിപ്രകാരം പലപ്പോഴും സമാസിപ്പിച്ചുനോക്കുകയാലും ആ കാര്യങ്ങളെ സന്ധിപ്രമാണങ്ങളെ അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നതു ആവശ്യമാകുന്നു. ആകയാൽ ഇത്തരമൊ വരുന്ന സ്തൂത്രങ്ങളെ എടുത്തു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

൫൭. സംസ്കൃതത്തിൽ രണ്ടു സമാനയച്ചുകൾ തമ്മിൽ സംബന്ധിക്കുംപോൾ അവ നീങ്ങിട്ടു അവയെക്കുറിച്ചു പകരം ഒരു സമാന മീലംവരും: ദൃഷ്ടാന്തം; രാമ + അന്തികേ=രാമാന്തികേ; ദേവ + ആലയം=ദേവാലയം; സീത + ആയല്പകം=സീതായല്പകം; കവി + ഇന്ദ്രൻ=കവിന്ദ്രൻ; ഗുരു + ഉത്തമൻ=ഗുരുത്തമൻ'.

൫൮. ഇ, ഉ എന്നവയുടെ പിന്നാലെ അവയുടെ സമാനമല്ലാത്ത മറ്റൊരു വന്നാൽ ഇ കാരം യകാരമായിട്ടും ഉ കാരം വകാരമായിട്ടും മാറും: ദൃ—ന്തം; 'അതി + അല്പം=അത്യല്പം; അധി + ആകാശം=അധ്യാകാശം; അതി + ഉത്തമൻ=അത്യുത്തമൻ; മനു + അന്തരം=മമ്പന്തരം; അനു + ഇഷ്ടം=അനപിഷ്ടം.'

൫൯. അകാരത്തിന്റെ പിന്നാലെ ഇ റ്റം എന്നവയിൽ ഒന്നു വന്നാൽ അവയെക്കുറിച്ചു പകരം ഏകാരവും ഉ, ഉറ എന്നവയിൽ ഒന്നുവന്നാൽ അവ നീങ്ങിട്ടു ഓകാരവും വരും: ദൃ—ന്തം=

'ഭദ്രവ + ഇന്ദ്രൻ=ഭദ്രവേന്ദ്രൻ; രാമ + രഥപരം
രാമരഥപരം; പര + ഉപകാരം=പരോപകാരം; മാ
ദ്ഭവ + ഊണ്ണ്=മാദ്ഭവാണ്ണ്.

നും. ഭിര, ഭിര എന്നവയുടെ പിന്നാലെ ഏ,
വെ എന്നവയിൽ ഒന്നു വന്നാൽ അവനീങ്ങിട്ടു
വെ എന്നാലും ഭി, ഭി എന്നവയിൽ ഒന്നു വ
ന്നാൽ അവ മാറിട്ടു ഭി എന്നാലും വരും: ദ്ര—ന്തം;
ഭദ്രവ + ഏകത്വം=ഭദ്രവൈകത്വം; അധിക + ഐ
ശ്വര്യം=അധികൈശ്വര്യം; സൂര്യ + ഓജസ്സ്=സൂ
ര്യോജസ്സ്, കായ് + ഔചിത്യം=കായോചിത്യം".

അവനും. സംസ്കൃതമൊഴികളെപ്പോലെ മലയാളത്തിന്റെ സ
ന്ധിപ്രകാരവും ഒന്നിപ്പിക്കുകയുണ്ട്: ദ്ര—ന്തം; അവനും + അവസ്ഥ=
അവകാവസ്ഥ = അവകയവസ്ഥ.

രണ്ടാം സർഗ്ഗം—അജന്തവും ഹലാ ദിയും തമ്മിൽ ചേരുമ്പോൾ ഉള്ള സന്ധി.

നൂ. ഒരു പദം അച്ചിൽ അവസാനിക്കുകയും
പിന്നാലെ വരുന്നതു ഹല്ലിൽ തുടങ്ങുകയും ചെയ്
യാൽ അവ തമ്മിൽ യാതൊരു മാറ്റവും കൂടാ
തെ ഒന്നിച്ചു ചേരും. ദ്ര—ന്തം; നന്ദി+കേട=ന
ന്ദികേട: ഭൂ+തലം=ഭൂതലം. എന്നാൽ പിന്നത്തെ
മൊഴിയിൽ വരുന്ന ഹല്ലു അനുനാസികങ്ങൾ ഒ
ഴികെയുള്ള വ്യംഗങ്ങളിൽ ഒന്നാ ഹകാരം അല്ലാ
ത്ത ഉഷ്മാക്കളിൽ ഒന്നാ ആകുന്നു എങ്കിൽ
അത പല പട്ടതികളിലും ഇരട്ടിക്കും: ദ്ര—ന്തം; ക
തിര+കാരൻ=കതിരകാരൻ.

അവനും—ഇതിന്നു പട്ടതികൾ എല്ലാം തന്നെ സൂത്രമു

മെ കൊണ്ടു നിന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു; എങ്കിലും ഇരട്ടിക്കു നടപ്പായിരിക്കുന്നു. മൊഴികളിൽ ഒറ്റയായി എഴുതുന്നതും ചൊല്ലുന്നതും അനക്കരവും അപശബ്ദവും ആകുന്നു; എന്നു തന്നെയല്ല, ചിലപ്പോൾ വളരെ അർത്ഥമുള്ളതിനും കൂടെ ഇടവരുന്നതാകുന്നു: ദൃഷ്ടം; തളിപ്പലക മുതലായവ എന്ന മൊഴികളിൽ തടിയും പലകയും വെറുവെ വസ്തുക്കൾ എന്ന അർത്ഥം വരുന്നു. എന്നാൽ തളിപ്പലക മുതലായവ എന്നു പറയുന്നതിൽ തളിപ്പലക ഒരു മൊഴിയായി ഒരു വസ്തുവിന്റെ പേരായിരിക്കുന്നു. പിന്നെയും സ്ത്രീയകാരൻ എന്നതിന്നു ജഡ്വിജി എന്ന അർത്ഥമാകുന്നു. സ്ത്രീയകാരൻ; എന്നു പറയുന്നതിന്നു മയ്യോടുള്ളവൻ എന്നു പൊരുൾ വരുന്നു. അതുകൊണ്ട് പിന്നാലെ വരുന്ന ഹല്ലിരട്ടിക്കുന്നതു തള്ളേണ്ടുന്നതു എങ്കിലും തള്ളാകുന്നതു എങ്കിലും അല്ല; ഇരട്ടിക്കുന്ന ഹല്ലകൾ പ്രത്യേകം കി, ച, തി, പ എന്നു വരണമെന്നാകുന്നു.

നൂ൪. ദ്വിതീയ വിഭക്തിയുടെ അന്തത്തിലെ ഏകാരത്തിന്റെയും വചനാഭേദങ്ങളുടെ അന്തത്തിൽ വരുന്ന ഭൂരി, ഇ എന്നവയുടെയും പിന്നാലെ ഭക്തർപ്പറഞ്ഞ അക്ഷരങ്ങൾ ഇരട്ടിക്കും: ദൃഷ്ടം; രാജാവിനെ+തൊഴെണം. രാജാവിനെ തൊഴെണം; “മനസിഭയമിവനെക്കണ്ടു ഞങ്ങളും” (രാമായണം) അടങ്ങി+പാർത്തുകൊള്ളുക = അടങ്ങിപ്പാർത്തുകൊള്ളുക; “പാർത്തു ഭക്തീടുക ചൊല്ലിത്തരുന്നുണ്ടു ഞാൻ, (രാമായണം). തിരുന്ത+ചെയ്തു=തിരുന്തച്ചെയ്തു. ഓടി+ഗമിക്ക=ഓടിഗമിക്ക; അവനെ+ധരിപ്പിക്കണം=അവനെ ധരിപ്പിക്കണം; “ദൈവഗതിയെസ്സമാശ്രയിച്ചീടുക നീ, (രാമായണം.)

നൂ൫. വചനാഭേദങ്ങളെ അപ്യയങ്ങളായിട്ടു പ്രയോഗിക്കുമ്പോഴും ഭക്തർപ്പറഞ്ഞ ഹല്ലകളെ ഇരട്ടിപ്പറഞ്ഞതാകുന്നു: ദൃഷ്ടം; എന്നോടു കൂടെ+പഠിച്ചവൻ=എന്നോടുകൂടെപ്പഠിച്ചവൻ “വളരെ പുറയത്തന്നൊടു ഭൂതാ, (നൂചരിതം) തീരെ+കളയുന്നു=തീരെക്കളയുന്നു” ആകാശമൊക്കെപ്പറന്നോരു ശബ്ദവും (രാമായണം) നൂ൬. ദ്വിതീയയിലെ ഏകാരത്തിന്റെ പിന്നാലെ വരേണ്ട കഴികെ ശബ്ദമുള്ള അച്ചുകൾ വന്നാൽ അവയെ ഇരട്ടിക്കുന്നതിന്നു വകരം

ഏകദേശം ഏകദേശമായിട്ടു നീളിയും സാധിക്കും. ദ്രു—ന്തം; ദൈവത്തെ + സേവിക = ദൈവത്തെത്തേടുക = ദൈവത്തെസേവിക്കുവാൻ + ബഹുമാനിക്കു = ബഹുമാനിക്കേണ്ടുന്നവനായിരിക്കും.

നൂറു. യ, ര, ല, എന്നവ ചേർന്നുണ്ടാകുന്ന കൂട്ടങ്ങൾ ഒഴികെ മറ്റു കൂട്ടങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ഭരണ, അനുനാസികങ്ങളിൽ വല്ലതുമോ സമാസപരങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലുമോ ധ്വനിമെന്നൊക്കെയോ ആകുന്നു പിന്നാലെ വരുന്ന ഹെല്ലുകളിൽ ഏ, ഇ, ഓ, എന്നവയിൽ ഏതിന്റെ പിൻപും അതു ഇരട്ടിക്കയില്ല. എന്നാൽ ഏകാരം ലിംഗമാക്കുകയും പ്രസ്ഥമായിട്ടു തന്നെ വെച്ചേക്കുകയും രണ്ടുനടപ്പുണ്ടു; ദ്രു—ന്തം; ദൈവത്തെ + തേറ്റുക = ദൈവത്തെ തേറ്റുക = ദൈവത്തെ തേറ്റുക. കായ്ക്കൽ + ഹാസ്യമാകി = കായ്ക്കൽ ഹാസ്യമാകി = കായ്ക്കൽ ഹാസ്യമാകി.

നൂറു. സമാസ നാമങ്ങളെ ഉണ്ടാകുന്നതിൽ മെൽപ്പറഞ്ഞ ഹെല്ലുകൾ പ്രത്യേകം ഹി, ച, തി, വ, എന്നവരങ്ങൾ ഇരട്ടിക്കും; ദ്രു—ന്തം; തീ + കല്ല = തീക്കല്ലു; ഇന്ദ്ര + കൈ = ഇന്ദ്രകൈ, കള്ളി + വള്ള = കള്ളിവള്ള; കായ് + ഇന്നം = കായ്ക്കുന്നു.

അപവാൻ. മെൽപ്പറഞ്ഞ നാമങ്ങൾ സമാസങ്ങളിലെ സമാസങ്ങളിൽനിന്നു വിവരപ്പെടുത്തുവാൻ ഉള്ളതാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ ആകാശയിൽ മെൽപ്പറഞ്ഞ വരികൾ ഹെല്ലു ഇരട്ടിക്കയില്ല; ദ്രു—ന്തം, ദൈവ + കായ് = ദൈവകായ്; സാമ + പുത്രൻ = സാമപുത്രൻ (ലക്കം മരം നോക്കൂ.)

നൂറു. സമാസശൃംഗങ്ങളിൽ ചിലതിൽ ഹെല്ലു ഇരട്ടിക്കും, ചിലതിൽ ഒന്നായിട്ടു തന്നെ ഇരിക്കും; ദ്രു—ന്തം; കോവ + വട്ടുക = കോവപ്പട്ടുക, രാജ + വട്ടുക = രാജവട്ടുക വേല + ചെല്ല = വേലചെല്ല = വേലചെല്ല.

നൂറു. ചിതീയ ഒഴികെ അജ്ഞത്തിൽ വരുന്ന മറ്റു വിഭക്തികളുടെ പിൻപും നാമധേയങ്ങളുടെ പുറകും പ്രതിജ്ഞത്തിൽ ആന്തത്തിന്റെ പിൻപും അർത്ഥം തെളിവാകുന്നതിന്നു നിറുത്തുവേണ്ടുന്ന മൊഴികളുടെ ശേഷവും ഹെല്ലു ഇരട്ടിക്കയില്ല; ദ്രു—ന്തം, എന്റെ പുത്രൻ; നീ വേദം; ക്രമേണ പറഞ്ഞു; മകനെ മകൾ; സമാപക; വരാതകളു;

നൂറു. അദ്ധ്വാനിന്റെ പിന്നാലെ ഹെല്ലു ഇരട്ടിക്കയില്ല. എന്നാൽ അതു ഉകാരമായിട്ടും തിരിയും. ദ്രു—ന്തം; വീട്ട + കാരൻ = വീട്ടുകാരൻ. ആററ + വെള്ളം = ആററവെള്ളം. അവരോട് + പറഞ്ഞു = അവരോടു പറഞ്ഞു.

മൂന്നാം സ്കന്ദം. ഹലന്തവും അജാദിയും
തമ്മിൽ ചേരുമ്പോഴുതേ മാററങ്ങൾ

൭൦. ഒരു പദം ഹല്ലിൽ അവസാനിക്കുകയും
പിന്നത്തേതു അച്ചുകൊണ്ടു തുടങ്ങുകയും ചെയ്യും
പോൾ അച്ചിന്റെ രൂപം മാറി ഹല്ലിനോടു ഒ
ന്നിക്കും. ദ്ര—ന്തം; അവൻ + അല്ല = അവനല്ല.
മീൻ + എങ്ങ = മീനങ്ങ. കാൽ + ഇല്ല = കാലില്ല.

൭൧. ഒരു ഏകാക്ഷര പദം അപ്യാക്ഷരത്തിൽ
അവസാനിക്കുകയും മുൻപിലുത്തേ അക്ഷരം
ഹ്രസ്വമായിരിക്കുകയും പിന്നാലെ വരുന്ന മൊ
ഴി അച്ചിൽ തുടങ്ങുകയും ആയിരുന്നാൽ ഹല്ലിര
ട്ടിക്കും; ദ്ര—ന്തം; പൊൻ + അച്ചൻ = പൊന്ന
ച്ചൻ. കൺ + ആടി = കണ്ണാടി. കൽ + ആൽ =
കല്ലാൽ. ഉൾ, ഉള്ള

൭൨. ഒരു നാമം അറ എന്തതിൽ അവസാ
നിക്കയും ഉറ എന്നത പിന്നാലെ ചേരുകയും
ചെയ്യാൽ മകാരം വകാരമായിട്ടു തീരും; ദ്ര—ന്തം;
സുഖം + ഉം = സുഖമും = സുഖവും.

നാലാം സ്കന്ദം. ഹലന്തവും ഹലാദിയും
തമ്മിൽ സംബന്ധിക്കുമ്പോൾ
ഉള്ള മാററങ്ങൾ.

൭൩. ഒരു പദം ഹല്ലിൽ അവസാനിക്കുകയും
പിന്നത്തേതു ഹല്ലിൽ തുടങ്ങുകയും ആയിരുന്നാൽ
അവ രണ്ടും കൂടെ ഒന്നിച്ചു ഒരു കൂട്ടക്ഷ
രമാകും. ദ്ര—ന്തം; കൺ + മണി = കണ്മണി. താ
ൻ + തോന്നിത്വം = താതോന്നിത്വം.

൭൪ ൨, ല, ഉ, ഴ, എന്ന അദ്ധ്യാക്ഷരങ്ങൾ സമാസ നാമത്തിലെ മുൻപിലത്തെ മൊഴിയുടെ അന്തമായും പഞ്ചമി, സപ്തമി എന്ന വിഭക്തികളെക്കണിക്കുന്ന അടയാളമായും .രം വിഭക്തിയർത്ഥങ്ങൾക്കു ഉല്പാദനമായും വചനാഭേദത്തിന്റെ അന്തമായും ഇരിക്കുംപോൾ ഇരട്ടിപ്പാനുള്ളതായിട്ടു മുൻപറഞ്ഞ ഹല്ലുകൾ ഇരട്ടിക്കും; ദ—ന്തം; പോർ + കളം = പോക്കളം നാൽ + കാലി = നാല്കാലി; (അവിടെ നിന്നാൽകൊള്ളാം എന്നതിന്നു അവിടെ നിന്നാൽ കൊള്ളാം എന്നു പറയുമ്പോൾ ആൽ, എന്നതിന്നു ആലുമാരമെന്ന അർത്ഥം വരും) മുൾ + പടപ്പു = മുൾപ്പടപ്പു; കീഴ് + ജാതി = കീഴ്ജാതി; കല്ലാൽ + ചിലതു = കല്ലാൽച്ചിലതു; വീട്ടിൽ + പോ = വീട്ടിൽപോ, അപ്പോൾ + പറഞ്ഞു = അപ്പോൾപ്പറഞ്ഞു; വന്നാൽ + കൊള്ളാം = വന്നാൽകൊള്ളാം. എങ്കിൽ + ശബ്ദം = എങ്കിൽശബ്ദം. ഇങ്ങനെയുള്ള പട്ടതിയിൽ അദ്ധ്യാക്ഷരത്തിന്റെ ശബ്ദം വിട്ടു നാക്കാലി കീഴ്ജാതി വീട്ടിലോ എന്നിങ്ങനെ ചൊല്ലുക നടപ്പായിരിക്കുന്നു എങ്കിലും ആയതു അവശബ്ദമാകുന്നു.

൭൫. മേൽപ്പറഞ്ഞ അദ്ധ്യാക്ഷരങ്ങൾ തങ്ങളുടെ പിന്നാലെ വരുന്ന ഹല്ലിനോടു ഒന്നിച്ചു ശൃംഖലയായി ഏഴുതപ്പടപോൾ ഹല്ല ചിലപ്പോൾ ഏഴുത്തിലിരട്ടിക്കാരത ചൊല്ലിൽ മാത്രം ഇരട്ടിക്കപ്പെടുന്നു: ദ—ന്തം; ഏകിൽ + ശബ്ദം = ഏകിൽശബ്ദം; മേൽ + പുറം = മേൽപ്പുറം = മേല്പുറം.

൭൬. മകാരാന്തം തന്റെ പിന്നാലെ വരുന്ന ഹല്ലിന്റെ വശ്ശത്തിൽ ചേന്ന അനുനാസികമായിട്ടു തിരിയും. എന്നാൽ അനുസ്വാരം ഏതു

അനുനാസികത്തിന്നും കൊള്ളുന്നതാകയാൽ അതിന്റെ രൂപം മാറിയേ കഴിയൂ എന്നില്ല: ദ്ര-ന്തം; പണം + കൊടുത്തു = പണം കൊടുത്തു = പണം കൊടുത്തു. ദേഹം + തടിച്ചു = ദേഹം തടിച്ചു = ദേഹം തടിച്ചു.

൭. സമാസപദങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതിൽ ആദി പദത്തിന്നു കക്ഷരത്തിൽ അധികം ഉണ്ടായിരുന്നാൽ ആ പദത്തിന്റെ അന്തത്തിൽ വരുന്ന മകാരം പിന്നത്തെ പദത്തിന്റെ ആദിയിലേ അനുനാസികത്തിന്റെ മുൻപിൽ മാഞ്ഞുപോകും. ദ്ര-ന്തം; പഴം + നെല്ലു = പഴനെല്ലു. പെരും + മരം = പെരുമരം; എന്നാൽ ആദിപദം ഏകാക്ഷരമായിരുന്നാൽ മകാരം മാത്രമായില്ല. ദ്ര-ന്തം; ചെം + മാനം = ചെമ്മാനം ചെം + നെല്ലു = ചെനെല്ലു.

൮. സമാസ പദങ്ങളിൽ അനുനാസികത്തിന്നു മുൻപു ല, ള, എന്നവ ന, ണ, എന്നവയായിട്ടു തിരിയുന്നു: ദ്ര-ന്തം; നൽ + മ = നന്മ; വെൾ + മ = വെണ്മ; നൽ + നീലം = നനീലം; കൽ + മേടം = കന്മേടം.

൯. സമാസ പദങ്ങളിൽ ണ, ന എന്നവയുടെ പിൻപു നകാരം വന്നാൽ അത് മുൻപലിടത്തു അനുനാസികത്തിൽ ലയിക്കും. ദ്ര-ന്തം, കേൾ + നീർ = കണ്ണീർ; മുൻ + നീല = മുന്നീല; മുൾ + നെയ്യ = മുണ്ണെണ്ണ = മുണ്ണ.

൧൦. സംസ്കൃത ഭാഷയിൽ മുൻപിലത്തു പദം പരത്തിൽ അവസാനിക്കുകയും പിന്നത്തു പരവും അതിപരവും ഒഴികെ മറ്റു യാതൊരു അക്ഷരത്തിലും തുടങ്ങുകയും ചെയ്യാൻ പരം തന്റെ വശ്ശത്തിൽ ചേർന്നു കൂടുവായിട്ടു തിരിയും. ദ്ര-ന്തം; വാക് + ദത്തം. വാദത്തം = അവ + ജം അഞ്ജം. അവ + അന്തം = അജ്ഞം. വാക് + രം ശൻ = വാഗ്ശീശൻ.

൧൧. മുൻപിലത്തെ മൊഴി കൂടുവിലോ അതിപരത്തിലോ കൂലാക്ഷരത്തിലോ അവസാനിക്കുകയും പിന്നത്തു പരം കൊണ്ടോ അതിപരം കൊ

ഔദാ തുടങ്ങുകയും ആയിരുന്നാൽ മുൻമൊഴി
യുടെ അന്തത്തിലെ ഹിസ്തു തന്റെ വസ്ത്രത്തിൽ
ചേർന്നു വരമായിട്ടു തിരിയും, ദൃ—ന്തം; ഭൂഹ+തി=
ഭൂതി.

പ്ര. ഒരു പദം വരത്തിൽ അവസാനിക്കു
യും പിന്നത്തേതു അനുനാസികം കൊണ്ടുതുട
ങ്ങുകയും ചെയ്യാൽ വരം തന്റെ വസ്ത്രത്തിൽ
ചേർന്നു ഉൾവായിട്ടും അനുനാസികമായിട്ടും തി
രിയും; ദൃ—ന്തം; വാക് + മയം=വാഗ്മയം=വാ
ജ്യം; വാക് + മാധ്യം = വാഗ്മാധ്യം = വാ
ജാധ്യം.

പ്ര. ദന്ത്യങ്ങൾ താലവ്യങ്ങളുടെ മുൻപു താ
ലവ്യങ്ങളായിട്ടും മൂലവ്യങ്ങളുടെ മുൻപു മൂലവ്യ
ങ്ങളായിട്ടും മാറിവരും; ദൃ—ന്തം; സൽ + ജനം=
സജ്ജനം; സൽ + ചിന്മയൻ = സച്ചിന്മയൻ.

പ്ര. ര എന്ന അലാക്ഷരം, ച, ചെ, ശ
എന്നവയുടെ മുൻപിൽ ശകാരമായിട്ടും; ത,
ഥ, സ എന്നവയുടെ മുൻപിൽ സകാരമായിട്ടും
ക, ഖ, ങ, മ, എന്നവയുടെ മുൻപു ണ്കാ
രമായിട്ടും മാറുന്നു. ദൃ—ന്തം; ഭൂർ + ചിന്ത = ഭൂ
ഷിന്ത. ഭൂർ + ശീലം = ഭൂശീലം. ഭൂർ + തക്ഷം = ഭൂ
സ്തക്ഷം. നിർ + സാരം = നിസ്സാരം. നിർ + കൃതം
നിഷ്കൃതം. നിർ + ഫലം = നിഷ്ഫലം.

അഞ്ചാം സ്കന്ദം. സന്ധിയോടു സംബ
ന്ധമില്ലാത്ത ചില മാറ്റങ്ങൾ.

പ്ര. അകാരത്തിന്നു പകരം പല പട്ടതി
കളിലും പ്രത്യേകം മൊഴികളുടെ അന്തത്തിലും

ഏകാരം നടപ്പായിരിക്കുന്നു: ദൃഷ്ടാന്തം; കൂട=കൂടെ; പളര=പളരെ, താഴ=താഴെ; മാവേലിക്കര=മാവേലിക്കരെ; പട്ടക = പെട്ടക. എന്നാൽ ഏകാരവും ഏകാരവും അച്ച പിന്നാലെ വരുമ്പോൾ അകാരമായിട്ടു തിരികയും ഉണ്ടു: ദൃഷ്ടാന്തം; പിന്നെ പിന്നെയും=പിന്നെയും. കൂടെകൂടെയും=കൂടയും; മരത്തെ മരത്തെയും=മരത്തെയും. തന്നെ തന്നെയും=തന്നെയും.

വൃ൩. യകാരവും വകാരവും തമ്മിലും, കകാരവും വകാരവും തമ്മിലും, വികാരവും വകാരവും തമ്മിലും, മകാരവും വകാരവും തമ്മിലും, ഴകാരവും കകാരവും തമ്മിലും, ചില മൊഴികളിൽ മാറും: ദൃ—ന്തം; കോയിൽ = കോവിൽ; ചുക്കപ്പു = ചുവപ്പു; കുബേരൻ=കുവേരൻ; വാനം = മാനം; എപ്പോഴും = എപ്പോഴും.

വൃ൪. ഓരോരോ വസ്തുത്തിൽ ഉല്പട്ട മുദ്രക്കളും മഹാപ്രാണങ്ങളും അതാതു വസ്തുത്തിലെ ഖരമായിട്ടു മാറുക നടപ്പുണ്ടു: ദൃ—ന്തം; ഘനം = കനം; ഖണ്ഡം = കണ്ടം; ഭാരം = പാരം. ഞ് പഠഞ്ഞിരിക്കുന്ന മാറ്റങ്ങൾ തമിഴരീതിപ്രകാരമുള്ളതാകുന്നു; അക്ഷര വിദ്യയില്ലാത്തവരുടെ സംസാരത്തിൽ അധികം വരുന്നതും ആകുന്നു: എങ്കിലും വിചാണാരുടെയിടയിൽ ആയതു അവശേഷമായിട്ടത്രെ വിചാരിക്കപ്പെടുന്നതു. എന്നാൽ ചില പദങ്ങൾ ഞ് അവശേഷപ്രകാരം ഭാഷയിൽ സ്ഥിരപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായാൽ അവയുടെ മൂലശബ്ദം അറിയുന്നതിന്നും അവശേഷമായി കേട്ടു പഠിച്ചിരിക്കുന്ന മൊഴികളുടെ സുശബ്ദം തിരിച്ചെടുത്തുകൊള്ളുന്നതിന്നും ഞ് സൂത്രം നല്ലവണ്ണം ഉപകരിക്കുന്നതാകുന്നു.

ഉദ്ധരിച്ച നാം നിശ്ചയിച്ചു അങ്ങനെ പ്രായോഗികയും പ്രായോഗി-
ച്ച കർമ്മവും ചെയ്തു നമുക്കു പരിചയമുള്ളതു കൊണ്ടു തന്നെ മ-
നുഷ്യരുടെ പ്രധാനമായുള്ള മാനുഷികാരങ്ങൾ മറ്റു ജീവജന്തു-
കളുടെ എന്നപോലെ ശുദ്ധതകൾക്കു കൊണ്ടു അറിയിപ്പു-
പ്പകയും ആയവയ്ക്കു മാനുഷികാരങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ സ്വഭാവ സാ-
മ്യം ഉള്ളതുകൊണ്ടു എല്ലാവരായും തിരിച്ചറിയപ്പെടുകയും ചെയ്-
യുന്നുണ്ടു. എന്നാൽ ഇപ്രകാരമുള്ള ശബ്ദങ്ങൾ ഭാഷയിൽ ഇപ്പോൾ
പുറപ്പെടുന്നു. ആയവയെ ഒരു ഭാഷയെന്നു പറയാമെന്നു് ആ-
ശയം സൂചിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. മറ്റു ജീവജന്തുക്കൾക്കും മനുഷ്യനും കൂടെ
പ്രായോഗിക ഉള്ള ഒരു ഭാഷയാകുന്നു. നമുക്കു ഉപനിവൃക്തർ പ-
രസ്പ്രിയങ്ങൾ പരിചയമായി വരുന്നതും ഇന്ദ്രിയങ്ങളിൽ ഒരൊന്നി-
ന്നു പ്രായോഗിക വിഷയങ്ങൾ ഉള്ളതും ആകയാൽ ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു
ഭാഷ മുഴുവനാകുന്നതിന്നു ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കുമെങ്കിലും പ്രായോഗിക വേ-
ണം കണ്ണിന്നു ശബ്ദത്തെ ഗ്രഹിപ്പാൻ വഹിയാ. ചെവിയിൽ നിന്നു
തന്നെയും അറിഞ്ഞു കൂടാ. അവയെ രണ്ടിന്നും പ്രാണം ചെയ്യുന്നതി-
നെങ്കിലും തമ്മിലുള്ളതിനെങ്കിലും കഴികയില്ല. ആകയാൽ ഒരത്ത-
ന്നു മറ്റൊരുത്തന്റെ മനസ്സിൽ ഒപുരമെന്നു തമ്മിൽ ആകുന്നുവെ-
ന്നുണ്ടായിരുന്നാൽ ഇവൻ പഞ്ചസാരകൊണ്ടു വരികയും മറ്റവൻ
അതിനെ തമ്മിലും വെഴുതിവരും. എന്നാൽ മനസ്സാൽ നിന്നവുക-
ളിൽ ഒന്നാത്തന്നെ ഇന്ദ്രിയ വിഷയങ്ങളെകൊണ്ടു ലക്ഷ്യപ്പെടുത്താ-
കുന്നതല്ല ആകയാൽ വാക്കുകൾ വസ്തുക്കളുടെ അനുരൂപങ്ങളായി-
രിക്കുന്നതിനെക്കാൾ അവയുടെ അർത്ഥങ്ങളായിരിക്കുന്നതു തന്നെ
നല്ലതാകുന്നു. അപ്രകാരം തന്നെ ഭാഷകളിലെ മൊഴികളിൽ അ-
ധികം ആ മൊഴിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ എല്ലാ ഭാഷകളിലും ശബ്ദങ്ങ-
ളുടെ അനുരൂപമായിരിക്കുന്ന പദങ്ങൾ വളരെയുണ്ടു: ദത്തം;
കാടുക; വെള്ളം; ഗുരുഗുരു; കടുങ്ങുക; ക്രൂരക; കാക.

൯൫. മലയാഴിയിൽ മൂന്നുവക പദങ്ങൾ ഉണ്ടു.
ആയവ നാമവും വചനവും അപ്യയവും ആ-
കുന്നു. െരം ഭാഷയിലെ മൊഴികൾ എല്ലാം െരം
മൂന്നു വകകളിൽ ഒന്നിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കും.

൯൯. വാക്കുകളെ ഇത്ര തരം ആകുന്നുവെന്നതിനെക്കുറിച്ചു
വ്യാകരണകാരന്മാരെ ഇടയിൽ തർക്കമുണ്ടു. ചിലർ നാമവും വച-
നവുമായി രണ്ടു തരമെ വക വെക്കുന്നുള്ളു. മറ്റു ചിലർ പത്തു
വക ആക്കുന്നുണ്ടു. മുതലും വേർ വേർ ചെയ്തിരിക്കുന്നപ്രകാ-
രം മൂന്നായി വിഭാഗിച്ചു വേറെ വകകളായി എണ്ണപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പ-
ദങ്ങളെ ഇവയുടെ ശിഖരങ്ങൾ ആക്കുന്നു. എന്നാൽ പദങ്ങളെ

മുറപുറപ്പെട്ട തരം തിരിക്കുന്നതല്ല. അവയുടെ ലക്ഷണങ്ങളെ തെറ്റെ കൂടാതെ കാണിക്കുന്നതു തന്നെ വ്യാകരണത്തിന്റെ പ്രധാന സാധ്യമാകുന്നു. ആകയാൽ ഹരം ഭിന്നത ആയതിന്നു തടവുചെയ്യുന്നതല്ലാത്തതുകൊണ്ടു അതിനെക്കുറിച്ച് അത്ര സാരമായിട്ടു വിചാരിപ്പാനില്ല. ഏകിലും കാര്യത്തെ സൂക്ഷ്മമായിട്ടു വിചാരിക്കുമ്പോൾ പദങ്ങളെ നാമവും വചനവും അവ്യയവുമെന്നിങ്ങനെ മൂന്നുവകയായിട്ടു വിഭാഗിക്കു തന്നെ യുക്തമായിട്ടും തെളിവായിട്ടു ഏകതന്ത്രം തോന്നുന്നു. എങ്കൽത്തന്നെ ഭാഷ ഒന്നും പഠിച്ചിട്ടില്ലാതെ വിചാരബുദ്ധിയുള്ളതിൽ ഒരു ജീവാത്മാവു ഭൂമിയിൽ വരികയെന്നു വെച്ചാൽ അതിന്റെ ചുറ്റും കാണുന്ന വസ്തുക്കളിൽ അതിന്റെ ഗുരുവു ആദ്യം ചെയ്യുന്നതാകയാൽ ഇവയെ ഒന്നിൽനിന്നു ഒന്നിനെ വിവരപ്പട്ടത്തുവാൻ അതുനോക്കുന്നതുമാത്രമല്ലാതെ അതു ഒരു ഭാഷയെ ഉണ്ടാക്കുകയാകുന്നു എങ്കിൽ അവ അടുക്കൽ ഇല്ലാത്തപ്പോൾ അവയുടെ പേരു കേട്ടു മാർക്കുണ്ടെന്നതിന്നു ആവക പേരിട്ടുക അതിന്റെ ഒന്നാവത്തെ ഗുരും ആയിരിക്കും. ഇങ്ങനെ ഒരു തരത്തിൽ ഏറ്റ മൊഴികൾക്കു വകയുണ്ടാകുന്നു. ആയവ നാമങ്ങൾ എന്ന പേരായിട്ടു എല്ലാ ഭാഷയിലും കാണുന്നു. വിശേഷിച്ചും വസ്തുക്കൾക്കു ഭാഗേഭാഗാ ലക്ഷണങ്ങളും വികാരങ്ങളും ഉണ്ടെന്നു അതു വേഗത്തിൽ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതാകയാൽ ആ ലക്ഷണങ്ങളും വസ്തുക്കളും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധത്തെ കാണിക്കുന്നതിന്നു മറ്റൊരുവക മൊഴി അവഴിവരും. എന്തെന്നാൽ വസ്തുക്കളിൽനിന്നു നമുക്കുള്ള ഉപകാരം അവയുടെ ഗുണങ്ങൾ കൊണ്ടാകുന്നു. ഹരം വക പദങ്ങൾക്കു വചനങ്ങൾ എന്നു പേരായിരിക്കുന്നു. ആയവയും എല്ലാ ഭാഷയിലും ഉണ്ടു. നമ്മുടെ വിചാരങ്ങളെ അറിയിക്കുക മാത്രം ചെയ്യുന്നതിന്നു ഹരം രണ്ടുവക പദങ്ങളും മതി. അവ്യയങ്ങളെ കുറിച്ച് വിചാരിക്കുമ്പോൾ ആയവ വാചകത്തിന്റെ ഐക്യത്തിന്നും അലങ്കാരത്തിന്നുമായിട്ടു ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടിട്ടും നിനവുകളെ അറിയിക്കുന്നതിന്നു അവയെ കൂടാതെ കഴിക്കാകുന്നതുമാകുന്നു.

൯൧. ചിന്നയും പദങ്ങളെ മേൽ പാഞ്ചപ്രകാരം തരം തിരിക്കുന്നതു മലയാള ഭാഷയുടെ സ്വഭാവത്തിന്നു നന്നായി ചേർന്നിരിക്കുന്നു. ഏതെന്നാൽ ഹരം മൂന്നു തരമൊഴികളും രൂപത്തിലും അർത്ഥത്തിലും ഉത്തുപത്തിലും മറ്റും ചില ലക്ഷണങ്ങളിലും വേണ്ടും പ്രകാരേണവ്യത്യാസമായിരിക്കുന്നതും മറ്റൊരു വിധത്തിൽ തരം തിരിക്കുമ്പോൾ അങ്ങനെ കാണത്തക്ക വ്യത്യാസങ്ങൾ ഇല്ലാത്തതും ആകുന്നു. വിശേഷിച്ചും മലയാഴ്ചയുടെ സമശിഖരമായിരിക്കുന്ന തമിഴു ഭാഷയുടെ വ്യാകരണക്കാരും പദങ്ങളെ മിക്കവാറും മേൽ പാഞ്ചപ്രകാരം അത്ര വിഭാഗിച്ചിരിക്കുന്നു. തകു കാരണം കൂടാതെ ആ മാതൃകയിൽനിന്നു മേലും വരുത്തുന്നതു മൊഴ്യല്ല.

ഒന്നാം അദ്ധ്യായം—നാമം.

നമ്പ്. നാമം എന്നതു വസ്തുക്കളുടെ പേരു പറയുന്ന പദമാകുന്നു. ദൃഷ്ടാന്തം; “തൊമ്മൻ, മനുഷ്യൻ, വീടു, ചീനം, ഞാൻ, അവൻ, പലർ”.

ഒന്നാം സ്കന്ദം—നാമങ്ങളുടെ തരഭേദങ്ങൾ.

നമ്പ്. നാമങ്ങൾ ഏകനാമങ്ങൾ എന്നും വർഗ്ഗനാമങ്ങൾ എന്നും സർവ്വനാമങ്ങൾ എന്നും മൂന്നുവകയായിരിക്കുന്നു.

൧൦൦. ഏക നാമങ്ങൾ എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഒറ്റ വസ്തുക്കളുടെയും ആളുകളുടെയും സ്ഥലങ്ങളുടെയും പേരാകുന്നു. ആയവെക്കു അല്ലാതെ മറ്റൊരു വസ്തുവിന്നു ആ നാമങ്ങൾ ചേരുകയില്ല. ദൃ-ന്തം; “യൊഹന്നാൻ, ആദിത്യൻ, മങ്ങലപ്പുരം.” ചില ഏകനാമങ്ങൾ പല വസ്തുക്കൾക്കു ചേരായിട്ടു വരുന്നതു യദൃച്ഛയാൽ ആകുന്നു.

൧൦൧. വർഗ്ഗനാമങ്ങൾ വസ്തുക്കൾക്കു പൊതുവിൽ ചില ലക്ഷണങ്ങൾ ഉള്ളതിനെ കാണിക്കുന്നതിന്നു ആ ലക്ഷണങ്ങൾ കാണുന്ന എല്ലാവരിന്നും ചേരുന്ന നാമങ്ങൾ ആകുന്നു: ദൃ-ന്തം; “മനുഷ്യൻ, നിറം, രാജ്യം.”

൧൦൨. സർവ്വനാമങ്ങൾ എല്ലാ വസ്തുക്കളും ചില പട്ടതിയിൽ വരുന്നതായാൽ അപ്പട്ടതികളെക്കാണിക്കുന്നതിന്നായിട്ടു എല്ലാ വസ്തുക്കൾക്കും ചേന്നതുവയാകുന്നു ദൃ-ന്തം; ഞാൻ, നീ, അവൻ, പലർ.

൧൦൩. ഉപാകരണമുള്ള വസ്തുക്കൾ അസംഖ്യമായിരിക്കുകയാണു് അവയെ ഏല്പാറിന്നും പ്രത്യേകം ഒരോ നാമം ഉണ്ടാക എന്നു വന്നാൽ നാമങ്ങൾ തന്നെ ഭാഷയിൽ അനവധിയായി തീരുന്നതു് കൊണ്ടു് നല്ല വിശേഷ കർമ്മയുജ്ജ്വലങ്ങളെ മനസ്സിൽ തന്നെയും കൊള്ളുന്നതിന്നല്ലായിരിക്കും. ആകയാൽ ഒരു മൊഴിയിൽ പല വസ്തുക്കൾ അടങ്ങത്തക്കവണ്ണം വഴ്ത്ത നാമങ്ങൾ ഉണ്ടാകപ്പട്ടിരിക്കുന്നു. വസ്തുക്കൾക്കു പല പല ഗുണങ്ങൾ ഉള്ളതാകയാൽ ആ ഗുണങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിനെത്തിരിച്ചെടുത്തു ഗുണിയിൽ സംബന്ധിച്ചിരിക്കുന്ന മറ്റുള്ള ലക്ഷണങ്ങളെ കൂട്ടാകാതെ ആയൊരു ഗുണത്തെക്കുറിച്ചു തന്നിച്ചു വിചാരിപ്പാൻ മനുഷ്യനു കഴിയുന്നതാകുന്നു. ഇങ്ങനെ ഒരു പശുവിനെ കണ്ടു അതിന്റെ നിറത്തെക്കുറിച്ചു തന്നിച്ചു വിചാരിച്ചിട്ടു ചുവപ്പു എന്ന വഴ്ത്തനാമം ഉണ്ടാകുന്നതു ചുവന്ന നിറമുള്ളവയെ കണ്ടും ചേരുന്നു. ഒരു മനുഷ്യനെപ്പറ്റി ഇങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ അവന്റെ വിദ്യയെ സംബന്ധിച്ചു വിചാൻ എന്നും അവന്റെ ശീലത്തെ സംബന്ധിച്ചു ഗുണവാനെന്നും വേരണ്ടാകുന്നതു ആ ലക്ഷണങ്ങൾ ഉള്ളവയെ ഏല്പാവകം കൊള്ളുന്നു.

൧൦൪. വഴ്ത്ത നാമങ്ങൾ കണ്ടും ആദ്യം ഏകനാമങ്ങളായിരുന്നു എന്നു തോന്നുന്നു പിന്നെ ഒരോ വസ്തുവിന്നു ഒരോ ലക്ഷണം മുന്തി നില്ക്കുന്നതാകയാൽ ആ ലക്ഷണം കാണുന്ന മറ്റു വസ്തുക്കൾക്കും അതിന്റെ വേര പഠത്തു വിളിച്ചതായിരിക്കണം. ഇങ്ങനെ നാരദമുനി ഏകാണിക്കാരനായിരുന്നതുകൊണ്ടു് നാരദൻ, എന്നതു ഏകാണി പറയുന്നവയെ ഏല്പാവകം ഒരു വഴ്ത്തനാമമായിട്ടു തീർന്നിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ തന്നെ കുറുപെരൻ ഭീമൻ, ആഷ്ടാടഭ്രതി, ഭജ്യസ്തു, ലക്ഷ്മി, എന്ന ഏകനാമങ്ങൾക്കു ധനപാൻ, പൊണ്ണൻ, കള്ളൻ. നിദാഗ്രമുള്ള ആൾ" സൌഭാഗ്യമുള്ള ആൾ, എന്ന ക്രമത്തിനു അർത്ഥം വന്നിരിക്കുന്നു. നേരെ മറിച്ചു വഴ്ത്ത നാമങ്ങൾ വഴ്ത്തിൽ ശ്രുതിപട്ടത്തോ വഴ്ത്തിന്റെ ലക്ഷണം മുന്തിനില്ക്കുന്നതോ ആയ ഒറ്റവസ്തുക്കളോടു സംബന്ധിച്ചു ഏക നാമങ്ങളായിട്ടും വരും. ഇങ്ങനെ കറുത്തവ എന്നു അർത്ഥം ആകുന്ന കൃഷ്ണൻ എന്നതു ആ നിറമുള്ളവരിൽ കേന്ദ്രിപട്ടവനായ ദേവകീ നമ്പനനും മന്ത്രിൻ എന്നതു മരണമുള്ളവരിൽ മുൻപനായ മനുഷ്യനും സുന്ദരി എന്നതു അതിസൌന്ദര്യം ഉള്ള ലക്ഷ്മിക്കും വേരായി; റം വണ്ണം ഉലവഴ്ത്തങ്ങൾ ഉപവഴ്ത്തങ്ങൾക്കായിട്ടും ഉപവഴ്ത്തങ്ങൾ ഒറ്റവസ്തുക്കൾക്കായിട്ടും പ്രയോഗിക്കപ്പെടുകയുണ്ടു്.

൧൦൫. നാമങ്ങൾ ഉരുവത്തെ സംബന്ധിച്ചു

രൂപി നാമങ്ങൾ എന്നും ബന്ധനാമങ്ങൾ എന്നും ഇങ്ങനെ രണ്ടു വകയാകും. രൂപി നാമങ്ങൾ വസ്തുക്കളുടെ ഗുണത്തെക്കാണിക്കാതെ അവയ്ക്കു അടയാളമായി വീണിരിക്കുന്നവയാകുന്നു. ബന്ധനാമങ്ങൾ വസ്തുക്കൾക്കു ചില കാരണവശാൽ ഉണ്ടാകുന്ന നാമങ്ങൾ ആകുന്നു. നെല്ല്, കല്ല്, ചുല്ല്, മരം, എന്നു വസ്തുക്കൾക്കു ാരം പേരുകൾ വരുന്നതിന്നു അപ്രകാരം നിമ്മിച്ചുപേരിട്ടു എന്നല്ലാതെ യാതൊരു കാരണവും പറയുന്നതിന്നു ഇല്ലായ്കൊണ്ടു അവ രൂപിനാമങ്ങൾ ആകുന്നു. എന്നാൽ മാങ്ങാ, തെങ്ങാ, എഴുത്താണി എന്നവയ്ക്കു ആ പേരു വീണിരിക്കുന്നതിന്നു ചില ബന്ധങ്ങൾ ഉള്ളതായാൽ അവ ബന്ധനാമങ്ങൾ ആകുന്നു.

൧൦൭. ബന്ധനാമങ്ങളിൽ വലതിന്നും കാരണം മുതിനില്പാതെ ഗുപ്യമായിത്തീർന്നിരിക്കയാൽ രൂപിനാമങ്ങളെപ്പോലെ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു: ദു—ന്തം; അബല' കെട്ടിയവൻ, രാജ്യം, എന്നു നാമങ്ങൾക്കു ബലം ഇല്ലാത്തവർ, താലികൊണ്ടു വിവാഹം ചെയ്യുവൻ, രാജാവു ഭരിക്കുന്ന നാട്ടു എന്നിങ്ങനെ ഉത്തവാക്കമാകുന്നു എങ്കിലും നടപ്പുഭാഷയിൽ ാരം നാമങ്ങൾ ബലമുള്ള സ്ത്രീകളെയും താലികൊണ്ടല്ലാതെ വിവാഹം ചെയ്യു ഭർത്താക്കന്മാരെയും രാജഭരണമില്ലാത്ത നാട്ടുകളെയും സംബന്ധിച്ചും കൂടെപ്പറയപ്പെടുന്നു.

൧൦൭. ബന്ധനാമങ്ങൾ ഗുണിനാമങ്ങൾ എന്നും ഗുണനാമങ്ങൾ എന്നും രണ്ടു തരമായിരിക്കുന്നു. ഗുണിനാമങ്ങൾ വസ്തുക്കളെക്കുറിച്ചു നമ്മുടെ മനസ്സിൽ ഉള്ള സാധാരണ രൂപത്തെ കാണിക്കാതെ അവ ചില ഗുണങ്ങളോടു കൂടിയിരിക്കുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്നവയാകുന്നു. ദു—ന്തം; “കള്ളൻ, കള്ളി, ചുമട്ടു, വരുന്നവൻ, പോയവൻ.” ഗുണനാമങ്ങൾ ഗുണികളിൽനിന്നു വേ

മുപട്ടു താനെയിരിക്കുന്ന പ്രകാരത്തിൽ വിചാരി
ക്കപ്പെടുമ്പോൾ ഗുണങ്ങൾക്കു ഉണ്ടാകുന്ന പേരാ
കുന്നു. ൧-ന്തം; “ശുദ്ധത, ശത്രുത, കഠിനം, ഗമ
നം, ചാട്ടം, ഓട്ടം.”

൧൦൮. ഗുണങ്ങൾക്കു ഗുണിയിൽ സംബന്ധിച്ചല്ലാതെ തന്നിച്ചിരി
പ്പാൻ കഴിയുന്നതല്ലയെങ്കിലും അവ തന്നിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രകാരത്തി
ൽ മനസ്സുകൊണ്ടു വിചാരിപ്പാൻ കഴിയുന്നതാകുന്നു. ഇങ്ങനെ മ
നസ്സിന്റെ നിരൂപണങ്ങൾ മാത്രമായിരിക്കുന്നവെങ്കിലും സാക്ഷാൽ
ഇരിപ്പുള്ള വസ്തുക്കളെപ്പോലെ നാമങ്ങൾ വീണിരിക്കുന്നു.

൧൦൯. രൂപി നാമങ്ങളെ വസ്തുവിൽ മുതിനില്ക്കുന്ന ഗുണങ്ങളു
ടെ ഗുണികൾക്കായിട്ടും ഗുണിനാമങ്ങളെ ഗുണങ്ങളുള്ള വസ്തുക്കളു
ടെ രൂപി നാമങ്ങളായിട്ടും പ്രയോഗിക്കയുണ്ടു. ൧-ന്തം, ‘അവൻ
മാടാകുന്നു, അവൾ ജൈകുയായിരുന്നു, എന്നവയിൽ വസ്തു നാമ
ങ്ങളാകുന്നു, മാട, ജൈകു, എന്നവയെ ബുദ്ധിയില്ലായ്മ അവല
ക്ഷണം എന്ന ഗുണങ്ങൾ ഉള്ള ഗുണികൾക്കായിട്ടു പ്രയോഗിക്കപ്പെ
ട്ടിരിക്കുന്നു. വൈദ്യന്റെ ഗുരു എന്നതിൽ വൈദ്യനെ വിദ്യ പഠി
പ്പിച്ച ഗുരു എന്നും ആശാന്റെ ഗുരു എന്നതിൽ ആശാനെ വൈ
ദ്യം പഠിപ്പിച്ച ഗുരു, എന്നും പൊരുൾ വരാകുന്നതാകയാൽ വൈ
ദ്യൻ, ആശാൻ എന്ന ഗുണി നാമങ്ങൾ രൂപി നാമങ്ങളായിട്ടു
പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പിന്നെയും ഗുണിനാമങ്ങളെ ഗുണങ്ങ
ൾക്കായിട്ടും ഗുണനാമങ്ങളെ ഗുണികൾക്കായിട്ടും മാറിപ്പറക്കയുണ്ടു.
൧-ന്തം; അവൾ അവലക്ഷണം ആകുന്നു; നീ ഒരു വികൃതി ആ
കരുന്നു. സാമാന്യ(രാജസ്ഥാനം) മരിക്കയില്ല. നമ്മുടെ പഴയ മനു
ഷ്യൻ (മനുഷ്യസ്വഭാവം) കരിശിൽ തറെക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

രണ്ടാം സർഗ്ഗം—ലിംഗം.

൧൧൦. നാമങ്ങൾക്കു രൂപഭേദം വരുന്നതു അവ
വ അവയോളമായിരിക്കുന്ന വസ്തുക്കളുടെ ലിംഗ
ഭേദവും സംഖ്യയെയും വിഭക്തിയെയും കാണി
ക്കുന്നതിനായിട്ടു ആകുന്നു. ലിംഗം എന്നതു വ
സ്തുക്കളുടെ ജാതിയെ ആണോ പെരുണ്ണോ രണ്ടു
മല്ലാത്തതൊ എന്നു വിവരപ്പെടുത്തുന്നതിന്നു വ
സ്തുക്കളുടെ നാമങ്ങളായിരിക്കുന്ന പെരുള്ള ഒരു

രൂപഭേദമാകുന്നു. അതു പുല്ലിംഗം, സ്ത്രീലിംഗം നില്പിംഗം, എന്നു മൂന്നു വകയായിരിക്കുന്നു.

൧൧൧. പുല്ലിംഗം, നാമം അടയാളപ്പെടുത്തുന്ന വസ്തു പുരുഷാകൃതിയാകുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്നു. മനുഷ്യജാതിയിലും ദേവകളിലും അസുരകളിലും ഉള്ള ആണുക്കളുടെ പെരൊക്കെയും അങ്ങനെ തന്നെ സത്യദൈവത്തിന്റെ നാമങ്ങളും ഹരിംഗത്തിൽ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നു. ദൃ-ന്തം; “ഹോ പാലൻ, ഇന്ദ്രൻ, ‘രാക്ഷസൻ, ‘രാജാവു.”

൧൧൨. സ്ത്രീലിംഗം, നാമാർത്ഥം സ്ത്രീരൂപമാകുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്നു. മനുഷ്യജാതിയിലും ദേവകളിലും അസുരകളിലും ഉള്ള പെണ്ണുക്കളുടെ നാമങ്ങൾ ഒക്കെയും ഹരിംഗത്തിൽ ഉപനിപ്പിക്കുന്നു. ദൃ-ന്തം; “ഭമയന്തി’ ഭമനക, യക്ഷി’ രാജ്ഞി.”

൧൧൩. നില്പിംഗം, നാമം അടയാളമായിരിക്കുന്ന പൊരുളിന്നു ഭേദപ്പെടുത്താത്ത രണ്ടാകൃതിയും ഇല്ലെന്നു അറിയിക്കുന്നു. അതിന്നു നപുംസലിംഗം എന്നും പേരായിരിക്കുന്നു. ഭേദപ്പെടുത്താത്ത രണ്ടു ലിംഗത്തിലും ഉല്പാദിപ്പാത്ത പൊരുളുകൾ ഒക്കെയും നില്പിംഗാർത്ഥങ്ങൾ ആകുന്നു. ദൃ-ന്തം; “പശു ‘കാള, മാട്, വൃക്ഷം, കല്ലു, നീതി.”

൧൧൪. മലയാളത്തിൽ ലിംഗ ഭേദം ചൈതന്യം ഉള്ള വസ്തുക്കളുടെ ഭവനങ്ങളിൽ. ആകയാൽ അങ്ങനെയുള്ളവയുടെ നാമം പുല്ലിംഗമായാലും സ്ത്രീലിംഗമായാലും സലിംഗമെന്നു ചൊല്ലപ്പെടുന്നു: നില്പിംഗ വസ്തുക്കൾ ഒക്കെയും എല്ലാത്തര ഗുണങ്ങളും നില്പിംഗത്തിൽ ചേർന്നിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ തന്നെ ജീവജന്തുക്കളിലെ ആണും പെണ്ണുക്കളെയും നില്പിംഗാർത്ഥങ്ങളാകുന്നു: ദൃ-ന്തം; ആപ്തപ്രവാളജ്ഞാതാകുന്നു. ജ്ഞാത. ചുമട്ടു ചുമക്കുന്നതാകുന്നു; വലതു കൂടെ ഒന്നിച്ചു ഉപയോഗിക്കുന്നവയായ ഗണനാമങ്ങൾ വിചാര ബുദ്ധിയുള്ള സലിംഗാർത്ഥങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചവയായാലും നില്പിംഗാർത്ഥങ്ങളായി

ഇത്ര വിചാരിക്കപ്പടുന്നതു: ദുഷ്ടം; ക്രിസ്ത്യാനി സഭയെ അതുപോലുള്ള കത്തിൽ കൈയും നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു; എന്നാൽ ഇക്കാര്യങ്ങളെ നാം മുമ്പിൽ നാലുമ്പയായിട്ടു കാണിക്കപ്പെടേണ്ടുന്നതു ഗൗരവം അത്ര ഗൗരവത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സഭിംഗാത്മങ്ങൾ ആയിരിക്കുമ്പോൾ അവസരിംഗമായിരിക്കും: ദുഷ്ടം; 'ആ വലിയ ദൈവവും തമ്മിൽ തമ്മിൽ കിന്നിയും തങ്ങളുടെ പ്രാണികളോടു മത്സരിക്കയും ചെയ്യും. മലയാളങ്ങളുടെയും വിശ്വാസകളുടെയും നാമങ്ങൾ പുല്ലിംഗമായിരിക്കുന്നതു ഏതെങ്കിലും ശക്തിയുടേതെന്നു നമ്മുടെ മനസ്സിൽ ഇരിക്കുന്നതിനാലും ആയു സ്രീലിംഗത്തോൾ പുല്ലിംഗത്തിൽ നന്നായി വിളങ്ങുന്നതിനാലും ആകുന്നു. ശാസ്ത്രദൈവത്തോൾ കുറിച്ചു പറയുമ്പോൾ അവർ ആണും പെണ്ണും എന്നുള്ള വ്യത്യാസത്തോടു കൂടിയ ശരീരങ്ങൾ ഉള്ള പ്രകാരം വിചാരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുമ്പോൾ ആ വിശ്വാസത്തിനോപ്പിച്ചു അവരുടെ നാമങ്ങളിൽ ചിലതിനെ പുല്ലിംഗമായിട്ടും ചിലതിനെ സ്രീലിംഗമായിട്ടും ആക്കിയിരിക്കുന്നു. ആദികാരണനായിരിക്കുന്ന ദൈവത്തിന്റെ നാമങ്ങൾ പുല്ലിംഗമായിരിക്കുന്നതു നമ്മെ സംബന്ധിച്ചു തന്റെ ശക്തിയെയും മറ്റു തന്റെ ഗുണങ്ങളെയും ക്രിയകളെയും കുറിച്ചു നമ്മുടെ മനസ്സിൽ രക്ഷ വിചാരം വരുത്തുന്നതിനാകുന്നു; ദുഷ്ടം; ദൈവം 'സർവ്വശക്തനാകുന്നു' തന്റെ സാക്ഷാൽ സ്വഭാവത്തെയും ബന്ധിച്ചു തന്റെ നാമം പറയപ്പെട്ടപ്പോൾ നില്പിംഗമായിട്ടും വിചാരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു: ദുഷ്ടം; ദൈവം അനല്ലവും ആദികാരണവും ആകുന്നു: മനുഷ്യന്റെ ശരീരത്തെയോ ആത്മാവിനെയോ പറ്റി വിവരമായിട്ടു പറയുമ്പോൾ അവ നില്പിംഗത്തിൽ ആയിരിക്കും: ദുഷ്ടം; 'എന്റെ ദൈവമാണു അതു നശിക്കും. എന്റെ ആത്മാവോ അതു ക്ഷണക്ഷമിരിക്കും അവയിൽ ഏതെങ്കിലും മനുഷ്യനു മുഴുവനും ആയിട്ടു നില്ക്കുമ്പോൾ അത്ഭുതം പോലെ പുല്ലിംഗമായിട്ടും സ്രീലിംഗമായിട്ടും കിടന്നു: ദുഷ്ടം; ആദേഹം നല്ലവനാകുന്നു. ആ ശുദ്ധാത്മാവു ഒരു രോഗകാരണിയാകുന്നു.' വിചാര ബുദ്ധി വരുന്നതിന്നു മുൻപ് പൈതൃകം പുരുഷന്മാരായിട്ടും സ്ത്രീകളായിട്ടും വിചാരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ആയു കൊണ്ടു അവരുടെ നാമങ്ങൾ ചിലപ്പോൾ നില്പിംഗമായിട്ടത്രെ വിചാരിക്കപ്പെടുന്നതു: ദുഷ്ടം; 'ഇക്കത്തു അതു ഒരു നല്ലതാകുന്നു' ചിലപ്പോൾ ലിംഗവ്യത്യാസമായിട്ടും പ്രയോഗിക്കപ്പെടും: ദുഷ്ടം; സുന്ദരി ആയ പൈതൃകം.

൧൧൫. അത്മത്തിൽ ഒക്കുന്ന നാമങ്ങൾ ലിംഗത്തിലും ഒത്തിരിക്കുന്നു: ദുഷ്ടം; മനുഷ്യൻ ഗുണവാനല്ല. സ്രീബലഹീനയാകുന്നു: അവന്റെ രോഗം പൊറുക്കാത്തതായിരിക്കുകൊണ്ടു

അതിനാൽ അവൻ മരണം ഭവിക്കുക; എന്നാൽ ചില ഗുണങ്ങൾ പ്രത്യേകമായിട്ടും നടപ്പായിട്ടും പുല്ലിംഗത്താടും ചിലതു സ്ത്രീലിംഗത്താടുംചേരുന്നതായാൽ ആ ഗുണങ്ങൾ അവയുടെപതിവായിട്ടുള്ള ലിംഗാത്മങ്ങളോടല്ലാതെ ചേരുംചേരും പതിവായിട്ടുള്ള ലിംഗരൂപത്തിന്നു മാറ്റം വരുത്താതെ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുകയുണ്ടു. ഉ-ന്തം; അമ്മതപുരാൻ, റാണിപാവതി, മഹാരാജാവരവകൾ, ചിലദിക്കിൽ വയററാട്ടികൾ വൈദ്യനാരാകുന്നു.

൧൧൭. നില്പിംഗം ചിലപ്പോൾ വാസാജ്ഞിപ്പും ചിലപ്പോൾ നിയമിയും പുല്ലിംഗാത്മത്താടും സ്ത്രീലിംഗാത്മത്താടും ചേർന്നു പറയപ്പെടും; ഉ-ന്തം; “അതു ആ സ്ത്രീ പാവം ആകുന്നു” അതു “ആ ചെറുകൻ, ഒരു കുഴതയാകുന്നു.”

൧൧൮. വാചകത്തിന്റെ ചൊടിപ്പിന്നും അവകാരത്തിന്നും ആയിട്ടു നില്പിംഗാത്മം പുല്ലിംഗമായിട്ടും സ്ത്രീലിംഗമായിട്ടും പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടു. പുല്ലിംഗം ജീവജന്തുക്കളിൽ ആണിനോടും സ്ത്രീലിംഗം ജീവജന്തുക്കളിൽ പെണ്ണിനോടും ചേർന്നു പറയപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ നാമം മിക്കപ്പോഴും ലിംഗം കാണിക്കുന്ന രൂപത്തിൽ ആയിരിക്കും; ഉ-ന്തം; ‘പുലിയനാർ, പുലിച്ചി, കുരങ്ങൻ, ചിലപ്പോൾ ജീവനിലാത്ത വസ്തുക്കളും സലിംഗമായിട്ടും പ്രയോഗിക്കപ്പെടുകയുണ്ടു. എന്നാൽ അവയും ലിംഗരൂപത്താടു ചേർന്നിരിക്കുന്നു; ഉ-ന്തം; ‘അന്നപ്പെൺ’ ഭൂമിദേവി.

൧൧൯. പുല്ലിംഗാത്മത്താടും സ്ത്രീലിംഗാത്മത്താടും ഒരു വേറെ ചേരുന്ന ‘ഗുണങ്ങളെക്കുറിച്ചു പറയുംവോൾ പുല്ലിംഗാത്മം സ്ത്രീലിംഗാത്മത്തെക്കാൾ ദുർഗ്ഗുളമാകുകൊണ്ടു പുല്ലിംഗത്തെ പ്രയോഗിക്കുന്നു എന്നാൽ സ്ത്രീലിംഗാത്മവും കൂടെ അതിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കും; ഉ-ന്തം; ‘ഒന്നമ്മൻ പാപിയാകുന്നു. ദുഷ്ടന്മാർ അന്നിരിക്കുന്നുല്ല.

അവനം—ലിംഗമേറ്റം ഏല്ലാ ജാക്കയിലും ഒരുപോലിരിക്കുന്നില്ല. ഹെബ്രായി, സുറിയാനി മുതലായ ചില പൂർവ്വ ജാക്കകളിലും ഇപ്പോൾ നടപ്പുള്ള ചില ജാക്കകളിലും നില്പിംഗമില്ലാതെ ഏല്ലാ നാമങ്ങളും സലിംഗമായിരുന്ന രൂപമേറ്റംവോലയും മറ്റും പുല്ലിംഗമായിട്ടും സ്ത്രീലിംഗമായിട്ടും തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഇതു ഹെബ്രായിട്ടു ആ ജാക്കകൾ വശമാകുന്നതിന്നു അധിക പ്രയാസമായി

നിന്നിരിക്കുന്നു. ദുശാഭികളെ സഖിംഗമാക്കുന്നതു ഏതും തന്നെ എ
 നെത്താൻ ആണെന്നും പെണ്ണെന്നുള്ള വ്യത്യാസം അവയിൽ ക
 ണ്ണാറുണ്ടു. എന്നാൽ ചരങ്ങളിൽ പലതിലും റം വ്യത്യാസം ഗുപ്ത
 മായിരിക്കുന്നതും അചരങ്ങൾക്കു ക്ഷയം ഗുണനാശങ്ങൾക്കും നി
 ഷിംഗ ഭേദം തീരെയില്ലാത്തതും ആകയാൽ ഒരു നാമത്തിന്റെ
 ലിംഗം അറിയുന്നതു അതിന്റെ അർത്ഥം നോക്കിയല്ല അതിന്റെ
 പ്രായോഗികമാണു വെണ്ടി വന്നിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ലിംഗഭേദമില്ലാ
 ന്ന വസ്തുക്കളിലും അതിന്നൊത്തതായിട്ട ചില വ്യത്യാസം ഉണ്ടെ
 ന്നും അതു കാരണമായിട്ടത്രേ ജീവനില്ലാത്ത വസ്തുക്കളും കൂടെ
 സഖിംഗമായിട്ടു പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു എന്നും ചില വിചാരികർ വി
 ചാരിക്കുന്നു. ആ ഭേദം സ്വഭാവവേന വകയ്ക്കു കൊടുക്കുന്നതോ
 ശക്തിയും വീർപ്പും ഉള്ളതോ ആയ ലക്ഷണങ്ങൾ മുതിന്നില്ലെന്ന
 വസ്തുക്കൾ പുല്ലിംഗമായിട്ടും മുളയ്ക്കുന്നതും കൊള്ളുന്നതും പുറപ്പെട്ടു
 വീക്കുന്നതും ആയ ഗുണങ്ങളെക്കൊണ്ടു അറിയപ്പെടുന്നവയും വിശേഷ
 ങ്കാൽ ഭേദിയും തരത്തിൽ ചെറുപ്പവും ബലഹീനവുമുള്ളവയും ആ
 യിരിക്കുന്ന വസ്തുക്കൾ സ്ത്രീലിംഗമായിട്ടും വിചാരിക്കപ്പെടുവാൻ പറ്റാ
 കുന്നു. എന്നാൽ റം അഭിപ്രായം ചില പദങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു
 ചെന്നുണ്ടു. മിക്ക നാമങ്ങളുടെയും ലിംഗത്തിന്നു അവയുടെ അന്ത
 ര്ത്തിലെ രൂപമല്ലാതെ മറ്റൊരു കാരണവുമില്ലെന്നു തോന്നുന്നു.
 പിന്നെയും റം പ്രമാണം ഒരു നിശ്ചയമുള്ളതല്ലായ്കയാൽ കദരാ മ
 നോഭാവപ്രകാരം ഒരു പൊതു തന്നെ വെറുപ്പോ ലിംഗത്തി
 ൽ ചേരുന്നതിന്നിടവരുത്തുന്നതാകുന്നു: ഉദാഹരണം; സംസ്കൃതത്തിൽ
 “ബന്ധുതാ” എന്നതിന്നും ബന്ധുത്വം എന്നതിന്നും അർത്ഥം ശരി
 യാകുന്നു. ഇതിലും “ബന്ധുതാ” എന്നതു സ്ത്രീലിംഗവും ബന്ധുത്വം
 എന്നതു നിഷിംഗവും ആയിരിക്കുന്നു. സംസ്കൃതം, യാവനായി, ലത്തീ
 ന് മുതലായ ഭാഷകളിൽ നിഷിംഗ രൂപം വരുന്നുണ്ടു: ഇതിലും
 അനവധി നിജ്ജീവ പൊരുളുകൾ സഖിംഗത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന
 തു കാരണത്താൽ ഹെബ്രായി, സുറിയാനി, മുതലായ്തയിലെല്ലാ
 ലുള്ള ചെറു കേടുകൾ ഇവയിലും കാണാറുണ്ടു. എന്നാൽ മലയാള
 യിലും അതിന്റെ സമശിഖരങ്ങളായ തമിഴ്, തെലുങ്കു, കന്നടി,
 എന്നവയിലും ഇംഗ്ലീഷു മുതലായ മറ്റു ഏതാനും ഭാഷകളിലുമെ
 ലിംഗഭേദം അർത്ഥത്തിന്നൊപ്പിച്ചു വരുത്തപ്പെടുന്നുണ്ടു. ആയ്തു രൂപ
 ലിംഗത്തെക്കാൾ തെളിവും നിശ്ചയവും ചേർച്ചയുമുള്ള ഒരു പ്രമാണ
 മാകുന്നു. എന്നാൽ ജീവജന്തുക്കളിൽ ആണെന്നും പെണ്ണെന്നും ഉ
 ള്ള ഭേദം കാണാറുള്ളതാകയാൽ അവയെ മലയാളത്തിൽ നിഷിം
 ഗത്തോടു ചേർത്തിരിക്കുന്നതു നന്നായില്ല എന്ന ഒരു പക്ഷം തോ
 ന്നുന്നതിന്നിടയുണ്ടു. ഇതിലും ജീവജന്തുക്കളിൽ ഏതാനിലുമെ റം
 വ്യത്യാസം തെളിവാമായിട്ടു കാണുന്നുണ്ടു. അല്പത്തിൽ മറ്റൊരു അതു
 വരുത്തിട്ടു കാണുമുള്ള. ആവശ്യമുള്ളിടത്തു ആയ്തു തീരെ വെറുപ്പോ
 മൊഴികൾകൊണ്ടും സാധാരണമൊഴിയൊടു ആണും പെണ്ണും വെർ

തിരികെ വിശേഷണങ്ങളെ കൂടിയും കാണിക്കപ്പെടുന്നു: ദൃ-ന്തം; കോല-വട്ടു; വചാതു-എതമ; കല-മാൻ; ആൺ-പെൺ; പൂ-വൻ-പെൺ; ആൺ കതിര-പെൺ കതിര; പൂവൻ കോഴി-പെൺ കോഴി, കോമ്പനാന-പിളിയാന.' എന്നാൽ മേൽപ്പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന മോഴികൾ ആണു് പെണ്ണുരമണമുള്ള വൃത്യാസം കാണിക്കുന്നവയാകുന്നുയെന്നിലും അവ സ്വലിംഗ നാമങ്ങളായിട്ടല്ല, നില്പിംഗനാമങ്ങളായിട്ടത്രെ വിചാരിക്കപ്പെടേണ്ടുന്നതു്.

൧൧൩. സ്വലിംഗ നാമങ്ങളിൽ ലിംഗഭേദം അറിയപ്പെടുന്നതു് അന്തം മനോക്കിയല്ല അന്തം കൊണ്ടാകുന്നു. എന്നാൽ ആയതു ചില പൊരുതുകളിൽ വെറുമ്പറെ പദങ്ങൾകൊണ്ടു് സാധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു: ദൃ-ന്തം; 'പുരുഷൻ-സ്ത്രീ, ഭർത്താവു-ഭാര്യ; അപ്പൻ-അമ്മ; ആങ്ങു-പെടാൾ, ചെറുക്കൻ-പെണ്ണു'

൧൧൪. ചില നാമങ്ങളിൽ ആണെന്നും പെണ്ണെന്നും ഉള്ള വിശേഷണങ്ങൾകൊണ്ടു് വിവരപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു: ദൃ-ന്തം; ആൺപൈതൽ-പെൺപൈതൽ; പുരുഷജനം-സ്ത്രീജനം.

൧൧൫. എന്നാൽ മിക്കനാമങ്ങളിലും അന്തത്തിലേ പ്രപദഭേദങ്ങൾകൊണ്ടു് പുല്ലിംഗവും സ്ത്രീലിംഗവും തമ്മിൽ വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നെന്നാൽ പുല്ലിംഗത്തിന്റെ അന്തം സ്ത്രീലിംഗത്തിൽ അൾ, അ, ഇ, നി, ത്തി, ചി, ടി, എന്നവയിൽ ഒന്നായിട്ടു മാറപ്പെടുന്നു: ദൃ-ന്തം; "മകൻ-മകൾ; ഭൃഷ്ടൻ-ഭൃഷ്ട; കള്ളൻ-കള്ളി; ശാലി-ശാലിനി; കൊല്ലൻ-കൊല്ലത്തി; പറയൻ-പറച്ചി; കന്നിയാൻ-കന്നിയാട്ടി."

൧൧൬. സ്വഭാഷ്യ നാമങ്ങളിലും മറ്റും മൂന്നാൽ ചില നാമങ്ങളിലും പുല്ലിംഗത്തിലേ അൻ എന്നതു സ്ത്രീലിംഗത്തിൽ അൾ

എന്നും നില്പിംഗത്തിൽ ഭൂതനുമെന്നുമാകും: ദുഷ്ടം: വന്നവൻ—വന്നവൻ—വന്നതു; കെൽപ്പവൻ—കെൽപ്പവൻ—കെൽപ്പതു അവൻ—അവൻ—അതു, ഇവൻ—ഇവൻ—ഇതു; ഏവൻ—ഏവൻ—ഏതു.

പരമ. ഇതിങ്ങമെങ്ങെയും തൊഴിൽ മേടമെങ്ങെയും കാണിക്കുന്ന നാമങ്ങളിൽ പുല്ലിംഗത്തിലെ ഭൂതൻ എന്നതു സ്ത്രീലിംഗത്തിൽ ഭൂതത്തി, ഭൂതാ എന്നവയിൽ കന്നായിട്ടു തിരിയും: ദുഷ്ടം: കല്ലൻ—കല്ലത്തി പുലയൻ—പുലച്ചി; കുറവൻ—കുറത്തി; തുലുക്കൻ—തുലുക്കച്ചി തുലുക്കത്തി.

പരമ. ഇങ്ങനെയുള്ള നാമങ്ങൾ ഭൂതൻ എന്നതിൽ അവ സാന്നിദ്ധ്യം അതു മാറി സ്ത്രീലിംഗത്തിൽ ഭൂതാ. ഭൂതത്തി എന്നവയിൽ ഒന്നാകും: ദുഷ്ടം: അടിയാൻ—അടിയാട്ടി; തട്ടാൻ—തട്ടാത്തി; തമ്പുരാൻ—തമ്പുരാട്ടി; മണ്ണാൻ—മണ്ണാത്തി.

പരമ. പുല്ലിംഗത്തിലെ ഭൂതാ എന്നതു സ്ത്രീലിംഗത്തിൽ ഭൂതാ എന്നതായിട്ടും ഭൂതാ എന്നതായിട്ടും ആകും: ദുഷ്ടം: മണവാളൻ—മണവാടി; നെരിവാളൻ—നെരിവാളത്തി.

പരമ. ഭൂതാ എന്നതു രണ്ടു ലിംഗത്തിനും കൊള്ളുന്നതുകൊണ്ടു് അതു ലിംഗമൊക്കും: ദുഷ്ടം: ഇരപ്പാടി; എതിരാടി; കൂട്ടാടി.

പരമ. സംസ്കൃത ഭാഷയിൽ നിന്നു ഏകപുരുഷമെന്ന ചില നാമങ്ങളുടെ പുല്ലിംഗത്തിൽ ഇകാരാന്തവും ഉകാരാന്തവും വരുമ്പോൾ ആതു സ്ത്രീലിംഗത്തിനും നില്പിംഗത്തിനും കൂടെ കൊള്ളുന്നതുകൊണ്ടു് അവ ത്രിലിംഗങ്ങൾ ആകുന്നു: ദുഷ്ടം: സഖി, ഖണ്ഡ ശത്രു.

പരമ. എന്നാൽ സംസ്കൃതത്തിലെ ഗുണികൾക്കു പുല്ലിംഗത്തിൽ ഇകാരാന്തമായിരുന്നാൽ സ്ത്രീലിംഗത്തിൽ നീകാരം വരികയും നില്പിംഗം പുല്ലിംഗംപോലെയിരിക്കയും ചെയ്യും: ദുഷ്ടം: 'ഭോഗി—ഭോഗിനി—ഭോഗി, മാനി—മാനിനി മാനി; രൂപി രൂപിണി—രൂപി. എന്നാൽ നില്പിംഗം ചില പദങ്ങളിൽ മൂന്നു ലിംഗത്തിനും കൊള്ളിക്കപ്പടുന്നു: പാപി, അപരാധി, വൃളി ചാരി.

പരമ. മലയാളത്തിലെ ഗുണിനാമങ്ങൾക്കു പുല്ലിംഗത്തിൽ ഭൂതൻ എന്നതു വന്നാൽ സ്ത്രീലിംഗത്തിൽ ഇ എന്നതുവരും. നില്പിംഗത്തിന്നു ചിലപ്പോൾ ഗുണനാമവും ചിലപ്പോൾ പുല്ലിംഗവും കൊള്ളിക്കപ്പടുന്നു: ദുഷ്ടം: 'മുടന്തൻ—മുടന്തി; മുടന്ത. പൊണ്ണൻ—പൊണ്ണി; പൊണ്ണൻ.' പുല്ലിംഗത്തിലെ ഭൂതൻ എന്നതു സ്ത്രീലിംഗത്തിൽ ഭൂതാ എന്നാകും: ദുഷ്ടം: 'മടിയൻ—മടിച്ച്; കൊതിയൻ—കൊതിച്ച്. സ്ത്രീലിംഗത്തിൽ ഭൂതാ എന്നു വരുന്നവെക്കു നില്പിംഗത്തിൽ ഭൂതാ എന്നാകും: ദുഷ്ടം: 'വലിയവൻ—വലിയവൻ—വലിയതു.'

പരമ. സംസ്കൃതത്തിലെ ഗുണികൾക്കു പുല്ലിംഗത്തിൽ ഭൂതൻ എന്നു വരുമ്പോൾ സ്ത്രീലിംഗത്തിൽ ഭൂത എന്നും നില്പിംഗത്തിൽ

ഭൂമി എന്നും ആകാം: ദൃ-ണം; 'സാരൻ-സാര-സാരം; പ്രാപ്യൻ-പ്രാപ്യ-പ്രാപ്യം; ദൃഷ്ടൻ-ദൃഷ്ട-ദൃഷ്ടം.'

൧൩൧. സംസ്കൃതത്തിലെ രൂപനി നാമങ്ങളുടെ പുല്ലിംഗത്തിൽ വരുന്ന ഭൂമി എന്നു സ്ത്രീലിംഗത്തിൽ ഇതു എന്നാകാം: ദൃ-ണം; 'ഭവൻ-ഭവവി; കാരൻ-കാരി; ഭയകാരൻ-ഭയകാരി; ചിലതിനു മലയാരീതിപ്രകാരം നന്തി എന്നും വരാം: ദൃ-ണം; 'അനുജൻ-അനുജത്തി; കോപകാരൻ-കോപകാരി-കോപകാരത്തി.'

൧൩൨. സംസ്കൃതത്തിലെ ചില വസ്തു നാമങ്ങളുടെ പുല്ലിംഗത്തിൽ ഭൂമി എന്നു പുല്ലിംഗത്തിന്റെ ഭാവമെന്നു വൊരുകൾ വരുന്നതിനു സ്ത്രീലിംഗത്തിൽ ഭൂമി എന്നാകാം: ദൃ-ണം; 'ഭവൻ [ശിവൻ]-ഭവാനി [ശിവന്റെ ഭാവമായ പാർവതി]: ഇന്ദ്രൻ-ഇന്ദ്രാണി [ഇന്ദ്രന്റെ ഭാവം] ആചാര്യൻ ആചാര്യണി [ആചാര്യന്റെ ഭാവം] ആചാര്യ [ആചാര്യസ്ഥാനം നടത്തുന്നവർ]'

൧൩൩. സംസ്കൃതത്തിലെ ഗുണികൾക്കു പുല്ലിംഗത്തിൽ ഭൂമി എന്നു വന്നാൽ സ്ത്രീലിംഗത്തിൽ ഭൂമി എന്നും നില്പിംഗത്തിൽ ഭൂമി എന്നും വരാം: ദൃ-ണം; 'ധനവാൻ-ധനവതി ധനവത്തു; ഭാഗ്യവാൻ-ഭാഗ്യവതി-ഭാഗ്യവൽ; നീതിമാൻ-നീതിമതി-നീതിമത്തു. നടപ്പുഭാഷയിൽ സ്ത്രീലിംഗത്തിലേ ഭൂമി എന്നു ഭൂമി എന്ന ആകി 'ധനവാൾ, ഭാഗ്യവാൾ, നീതിമാൾ' എന്നിങ്ങനെ പറയുന്നതു അവശ്യം ആകുന്നു എന്നു തോന്നുന്നു.

൧൩൪. സംസ്കൃത നാമങ്ങളിൽ വരുന്ന ഭൂമി എന്ന പുല്ലിംഗം സ്ത്രീലിംഗത്തിൽ ഭൂമി എന്നാകാം: ദൃ-ണം; കർമ്മവു-കർമ്മി; ദാതാവു-ദാത്രി. പിന്നെ മറ്റും പല വിധത്തിലും പുല്ലിംഗത്തിൽനിന്നു സ്ത്രീലിംഗമുണ്ടാകാം: ദൃ-ണം; രാജാവു-രാജ്ഞി; വില്പാൻ-വില്പി.

മൂന്നാം സർഗ്ഗം-സംഖ്യ.

൧൩൫. സംഖ്യ എന്നതു സാധാരണ പദത്തിൽ ഒരു വസ്തുവോ ഒന്നിൽ അധികമോ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു എന്ന കാണിക്കുന്നതിന്നു നാമങ്ങൾക്കു ഉണ്ടാകുന്ന രൂപഭേദമാകുന്നു. എന്നെന്നാൽ പദ്യത്തിൽ ഒന്നിനെ കുറിച്ചു പറയപ്പട്ടുപോൾ ഏകസംഖ്യ പ്രയോഗിക്കപ്പെടേണം: ദൃ-ണം; 'മനുഷ്യൻ, പശു, മരം,' പദ്യത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന വസ്തുക്കളിൽ ഒന്നിൽ അധികത്തെ കുറിച്ചു പറയപ്പട്ടുപോൾ ബഹു സംഖ്യ

പ്രയോഗിക്കപ്പെടണം: ദു-ന്തം; 'മനുഷ്യർ, പശുക്കൾ, മരങ്ങൾ' സംഖ്യയ്ക്കു നടപ്പായിട്ടു പറയുന്നതു വചനം എന്നാകുന്നു.

൧൩൩. നാമങ്ങളിൽ സംഖ്യ രേഖംവരുന്നതിനുള്ള കാരണം അവിധിക ചികതും ഒരു പദത്തിൽ പല പൊരുളുകൾ അടങ്ങുന്ന വക്താക്കളും സ്വന്താക്കളും ആയിരിക്കുന്നതാകുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള നാമങ്ങൾ എല്ലാം ഏകനാമങ്ങൾ ആയി ഒരു വസ്തുക്കൾക്കു വാഗ്ദാനം ചെയ്തിരുന്നാൽ ബഹുസംഖ്യയെക്കൊണ്ടു ആവശ്യം വരികയില്ല. എന്നെന്നാൽ അപ്പോൾ ഒരു വക്താക്കളെക്കൊണ്ടു സാധിക്കുന്ന കാര്യം വക്താവിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന കാരണത്താൽ വസ്തുക്കളുടെ ചേർ വെച്ചപ്പോൾ പറഞ്ഞു സാധിക്കുകയോ വരുന്നതാകയാൽ ഏകസംഖ്യയെക്കൊണ്ടു പ്രയോഗം വരും. എന്നെന്നാൽ ഗ്രഹം എന്ന വക്താക്കൾക്കു അതിന്റെ ബഹു സംഖ്യയാകുന്ന ഗ്രഹങ്ങൾ എന്ന രൂപരേഖയും ഇല്ലാത്താൽ 'ഗ്രഹങ്ങൾ ആദിത്യനെ ചുറ്റുന്നു' എന്നതിന്നു പകരം 'ബുധൻ, ശുക്രൻ, ഭൂമി, ചന്ദ്രൻ, ചൊവ്വ, വ്യാഴം, ശനി' എന്നവ ആദിത്യനെ ചുറ്റുന്നു എന്നു പറയേണ്ടിവരും. എന്നാൽ ഇതു ഏതു യും ശബ്ദയാകയാൽ ബഹുസംഖ്യ ആവശ്യമാകുന്നു എന്നു കാണാം.

൧൩൪. സംസ്കൃതം, ഹെബ്രായി, യാവാനായി മുതലായിട്ട ചില ഭാഷകളിൽ ഏക സംഖ്യയും ബഹു സംഖ്യയും കൂടാതെ രണ്ടിനെ കുറിച്ചു പറയുന്നതിന്നു ലിസംഖ്യ എന്ന ഒരു രൂപരേഖവുമുണ്ടു. എന്നാൽ അതു ഭാഷയുടെ പൂർണ്ണതയ്ക്കു ആവശ്യമില്ലെങ്കിലും ദൈവസംഖ്യയിലും രണ്ടിനെയോ ഇരട്ടയെയോ കുറിച്ചു പറയുന്നതിന്നു നമുക്കു കാര്യമുള്ളതാകയാൽ ആയതു വളരെ എളുപ്പത്തിന്നു ഇങ്ങനെയുണ്ടാകുന്നു.

൧൩൫. ബഹുസംഖ്യയിൽ വരാത്ത ചില നാമങ്ങൾ ഉണ്ടു. ആയവ ഏകനാമങ്ങളും ഗുണനാമങ്ങളും കൂടാതെ എണ്ണപ്പെടുന്നതിന്നു പകരം അളക്കപ്പെടുകയോ തൂക്കി ഇട പിടിക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്യുന്ന വസ്തുക്കളാകുന്നു: ദു-ന്തം; 'കേശവൻ, ശുദ്ധത, ചാമ, വെള്ളി.'

൧൩൬. ഇങ്ങനെയുള്ള വസ്തുക്കളിൽ പലതരങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നാൽ ആ തരങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു പറയുമ്പോൾ ബഹു സംഖ്യ പ്രയോഗിക്കപ്പെടും: ദു-ന്തം; 'മുളകുകൾ' എന്നു പറഞ്ഞാൽ

‘കൊഴിമുളകു, ചിനമുളകു, വത്തൽമുളകു.’ എന്നിങ്ങനെ മുളകിൽ പലതരമുണ്ടെന്നു കാണിക്കുന്നു. അങ്ങനെ തന്നെ ‘ശുദ്ധതകൾ’ എന്നതിന്നു ‘ഏകയശുദ്ധത, ദേഹശുദ്ധത’ എന്നിങ്ങനെ ശുദ്ധതയ്ക്കു തരവ്യത്യാസം ഉണ്ടെന്നു അർത്ഥം വരുന്നു. പിന്നെയും പൊതു മിക്കവാറും ഭാവമേദം ഹേതുവായിട്ടു ഇങ്ങനെയുള്ള മൊഴികൾക്കു ബഹു സംഖ്യ വരികയുണ്ടു : ദു—ന്തം; ‘ചണവിടക്കു പതിന്നാലു നെല്ലുകൾ വേണം’ എന്നു പറയുന്നതിൽ ‘നെല്ലുകൾ’ എന്നതിന്നു നെൽമണികൾ എന്നർത്ഥമാകുന്നു. അങ്ങനെ തന്നെ ‘മുക്കുതകൾ’ എന്നതിന്നു മുക്കുപ്രവൃത്തികൾ എന്നും ‘വെള്ളങ്ങൾ’ എന്നതിന്നു വെള്ളത്തിന്റെ കൂട്ടങ്ങളോ വൊക്കങ്ങളോ എന്നും അർത്ഥം വരുന്നു. ഏക നാമങ്ങൾക്കു വർത്തമാനത്തിന്റെ അർത്ഥത്തിൽ പ്രത്യേകം വരുംപോഴും ബഹു സംഖ്യയുണ്ടു : ദു—ന്തം; ‘ഭീമന്മാർ, താമ്രന്മാർ.’

൧൪൦. ദാരങ്ങൾ, അപ്പകൾ, എന്നവ മുതലായിട്ടു ചില പദങ്ങൾ ബഹു സംഖ്യയിൽ മാത്രമേ വരുന്നുള്ളൂ; എങ്കിലും അർത്ഥത്തിൽ ഏക സംഖ്യയാകുന്നു.

൧൪൧. മലയാഴിയിൽ ബഹു സംഖ്യ കിൾ, മാർ, അർ എന്നുള്ള അന്തങ്ങളെക്കൊണ്ടു അറിയപ്പെടുന്നു. അവയിൽ കിൾ, എന്നതു മൂന്നു ലിംഗത്തിലും മാർ, അർ എന്നവ ജീവനുള്ളവയെ സംബന്ധിച്ചും വരും. അർ എന്നതു പുല്ലിംഗത്തിൽ മാത്രവും വരുന്നതാകുന്നു : ദു—ന്തം; ‘ശത്രു-ശത്രുക്കൾ; കഴുവൻ-കഴുവന്മാർ; കള്ളൻ-കള്ളന്മാർ-കള്ളർ.

൧൪൨. നില്പിംഗനാമങ്ങൾക്കു ഒക്കെയും അവയുടെ അന്തം ഏതായിരുന്നാലും ബഹു സംഖ്യയ്ക്കു കിൾ എന്ന പ്രത്യയം ചേരും : ദു—ന്തം; ‘നന്മ-നന്മകൾ; കടുവാ-കടുവകൾ; തടി-തടികൾ; ആടു-ആടുകൾ; മീൻ-മീനുകൾ മീന-മീനുകൾ; മരം-മരങ്ങൾ; വേട്ടാളൻ-വേട്ടാളങ്ങൾ.’

൧൧൩. അദ്ധ്യായം സന്ധിക്കായിട്ടു തുറന്നു സൂത്രപ്രകാരം ഉകാരമാകുന്നു. ദ—ന്തം, വീട്ട—വീട്ടുകൾ; കാല—കാലുകൾ. ഏക സംഖ്യ മകാരത്തിൽ അവസാനിക്കുമ്പോൾ അതും കിപം എന്ന പ്രത്യയവും കൂടെ സന്ധിമുറയ്ക്കു ചേർന്നു നാം ലക്ഷ്യപ്രകാരം ഓടാം എന്നു ആയി തിരിയും: ദ—ന്തം; മേരം—മേരങ്ങൾ. വൃണം—വൃണങ്ങൾ, ഞ, ന, റ, ല, ഉ, എന്ന അക്ഷരങ്ങൾ ഏക സംഖ്യയിൽ അദ്ധ്യായങ്ങളായിട്ടും അദ്ധ്യായാട്ടു കൂടിയും വരുന്ന അക്ഷരങ്ങൾ ചില പദങ്ങളിൽ മാത്രം കൂടാതെയും മിക്കതിലും അദ്ധ്യായ ഉകാരമായിട്ടു തിരിഞ്ഞും കിപം എന്ന പ്രത്യയത്താലു ചേരും: ദ—ന്തം, 'മീൻ-മീനുകൾ, മീന-മീനുകൾ, ചരൽ-ചരൽകൾ, ചരല-ചരലുകൾ, കണ്-കണ്കൾ, കണ്ണ-കണ്ണുകൾ.'

൧൧൪. നിജിംഗ നാമങ്ങളിൽ വകാരാന്തത്തിന്നു മുൻപു, തു, ഉ, ഊ, എന്ന അച്ചുകൾ വന്നാൽ കിപം എന്നതു ചേരുന്നതിന്നു, അദ്ധ്യായ ഉകാരമാകുന്നതിന്നു പകരം വകാരം പിന്നത്തു ഹല്യലോട്ടലയിച്ചിട്ടു അതിരട്ടിക്കയാകുന്നു അധിക നടപ്പു: ദ—ന്തം; 'കിടാവു-കിടാവുകൾ-കിടാകൾ, പൂവു-പൂവുകൾ-പൂക്കൾ,' വകാരാന്തത്തിന്റെ മുൻപിൽ തു, ഊ എന്നവ നിന്നാൽ വകാരം ഇല്ലാതെയും ഏക സംഖ്യ വരുമെങ്കിലും ബഹുസംഖ്യ വകാരം ഉള്ളതുപോലെ തന്നെ എല്ലാത്തൊഴും ഇരിക്കും: ദ—ന്തം; ശതു-ശതൃവു-ശതൃകൾ; പൂ-പൂവു-പൂക്കൾ.'

൧൧൫. അൻ എന്ന അന്തത്തിലെ നാമങ്ങൾക്കു അൻ എന്നതു മാറി അർ എന്നതു പരികയും അതിരികെ മാർ എന്നതു ചേരുകയും ചെയ്തും ഉണ്ടു: ദ—ന്തം; 'കള്ളൻ-കള്ളർ-കള്ളന്മാർ; ഭദ്രാക്ഷൻ-ഭദ്രാക്ഷർ-ഭദ്രാക്ഷന്മാർ.'

൧൧൬. ഏകനാമങ്ങളിലും വെറും മുൻപിലത്തെ രൂപം ബഹുമാനകരമായിട്ടു ഏക സംഖ്യാത്വത്തിൽ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു: ദ—ന്തം; 'നാരായണൻ, പണിക്കൻ.' അൻ എന്ന അന്തത്തിൽ ഏതാനും നിജിംഗനാമങ്ങൾ ഉള്ളതിൽ ജീവജന്തുക്കളെ സ്തംഭവസ്ഥി ചൂർവക ബഹുസംഖ്യയിൽ മാർ എന്നും വരും: ദ—ന്തം; 'കഴുവൻ-കഴുവന്മാർ-കാടൻ-കാടന്മാർ, നിജീവാത്മങ്ങൾക്കു അൻ എന്നതു അങ്ങാം എന്നു മാറ്റുകയുണ്ടു: ദ—ന്തം; 'ജീവൻ-ജീവങ്ങൾ, പ്രാണൻ-പ്രാണങ്ങൾ.' ആദിത്യാചന്ദ്രന്മാർ എന്നു വരുന്നതു അവ ദേവന്മാരായി സജീവാത്മങ്ങളെന്നുള്ള വിശ്വാസത്തിൽനിന്നാകുന്നു.

൧൪൭. പുല്ലിംഗനാമത്തിന്റെ അന്തം ആൻ എന്നു ആയിരുന്നാൽ ബഹു സംഖ്യയിൽ മാർ എന്നതു കൂടും : ദ്വ—ന്തം ; 'വിചാൻ-വിചാമാർ ; പതിയാൻ-പതിയാമാർ.'

പദവ്യ. ചില നാമങ്ങളിൽ ആൻ എന്ന അന്തം ബഹു സംഖ്യയിൽ ആർ എന്നാകും : ദ്വ—ന്തം ; കണിയാൻ-കണിയാർ, തട്ടാൻ-തട്ടാർ, റോരൂവം പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നതു ബഹുമാനകരമായിട്ടു ഏക സംഖ്യാത്വത്തിൽ ണഭരൂ. ആൻ എന്ന അന്തത്തിൽ ഏതാനും നിർദ്ദിഷ്ടനാമം ഉള്ളതിൽ ജീവജന്തുക്കളെ സംബന്ധിച്ചവക ആന്മാർ എന്നും അല്ലാത്തവക ആടാർ എന്നും ബഹു സംഖ്യയിൽ മാർ : ദ്വ—ന്തം ; 'അണ്ണാൻ-അണ്ണാമാർ ; തൊണ്ണാൻ-തൊണ്ണാമാർ. എന്നാൽ ആൻ ആൻ എന്ന അന്തങ്ങളിലെ നിർദ്ദിഷ്ടനാമങ്ങൾക്കു ബഹു സംഖ്യരൂപം വരിക ഏറ നടപ്പില്ല.

൧൪൯. സലിംഗനാമങ്ങൾക്കു ഏക സംഖ്യ വകാരാന്തമായിരുന്നാൽ ബഹു സംഖ്യയിൽ ആയു നീങ്ങീട്ടു കിൻ എന്നു വരുന്നതു കൂടാതെ കിന്മാർ എന്നും വരും : ദ്വ—ന്തം ; 'പിതാവു-പിതാക്കൾ-പിതാക്കന്മാർ ; ഗുരുവു-ഗുരുക്കൾ-ഗുരുക്കന്മാർ.'

പദവ്യ. വകാരാന്ത നാമം പുല്ലിംഗാത്മമോ സ്ത്രീലിംഗാത്മമോ രണ്ടിൽ ഒന്നായിരിക്കുമ്പോൾ രണ്ടാവരും രൂപത്തിൽ ആകുന്നു ബഹു സംഖ്യ സാരണ്യമായിട്ടു വരുന്നതു : ദ്വ—ന്തം ; 'പിതാക്കന്മാർ, അതാക്കന്മാർ.' മുൻപിലത്തെ രൂപം ബഹുമാനകരമായിട്ടു ഏക സംഖ്യയ്ക്കു പ്രയോഗിക്കപ്പെടും ദ്വ—ന്തം ; 'ഗുരുക്കൾ, തമ്പുരാക്കൾ' വകാരാന്തം പില്ലിംഗാത്മമായിട്ടും സ്ത്രീലിംഗാത്മമായിട്ടും ഇരിക്കുമ്പോൾ ബഹു സംഖ്യയിൽ മുൻപിലത്തെ രൂപമേ വരൂ : ദ്വ—ന്തം, 'ബന്ധുക്കൾ ; ശത്രുക്കൾ' കിന്മാർ എന്ന രൂപം കിൾ, മാർ എന്ന രണ്ടു രൂപവും കൂടെച്ചേർന്നുണ്ടാകുന്നതാകയാൽ ആയു ഇരട്ടിപ്പടി ബഹു സംഖ്യയാകുന്നു. ബഹു സംഖ്യ രൂപം ആവർത്തിക്കപ്പെട്ടു കിടയാം ഭാഷയുടെ ലക്ഷണത്തിന്നു ചേരുന്നതു തന്നെ ദ്വ—ന്തം, 'ബവൻ-ബവർ-ബവർകൾ ; തമ്പു

നാൽ-തമ്പുരാകൾ-തമ്പുരാകൾക്ക് . പെൺ-പുങ്ങൾ-പെൺകൾക്ക്
 ആൺ-ആൺകൾ ആൺകൾക്ക്'

൧൫൧. സലിംഗനാമങ്ങളുടെ ഏക സംഖ്യ
 അ, ഇ, എന്ന അച്ചുകളിൽ എങ്കിലും അഡ്വാ
 ചിൽ എങ്കിലും അന്തമായാൽ കൾ, മാർ,
 എന്നവയിൽ ഏതു രൂപവും ചേരും. അഡ്വാച്ചി
 ന്റെ പിന്നാലെ മാർ എന്നതു കൂടുന്നതിന്നു
 മുഖേന അൻ എന്നതു ഇടയിൽ വരും: ദു-ന്തം ;
 'പിള്ള-പിള്ളകൾ-പിള്ളമാർ. അച്ചി-അച്ചികൾ
 അച്ചിമാർ. ദിഷ്ടകൾ-ദിഷ്ടകൾകൾ-ദിഷ്ടകന്മാർ.

൧൫൨. െരം രണ്ടു രൂപങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും മനസ്സുപോലെ
 പൊതു ഭേദം കൂടാതെ പ്രയോഗിക്കുവാം. എന്നാൽ രണ്ടു
 വരുന്ന രൂപം ബഹുമാനകരം കൂടെ ആകയാൽ ആയിന്നു പ്ര
 യോഗം വരുന്നതു ആചാരവാകിൽ ആകുന്നു. പിന്നെയും അതു
 അപമാനാർത്ഥനാമങ്ങളോടു ചേരുന്നതല്ലായ്കയാൽ 'കള്ളിമാർ,
 ദുഷ്ടമാർ' എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൂടാ.

൧൫൩. ചില നാമങ്ങളിൽ ബഹു സംഖ്യ
 മുറ വിട്ടുപരുന്നുണ്ടു : ദു-ന്തം ; മകൻ-മക്കൾ ;
 മകൾ-മക്കൾ ; പൈതൽ-പൈതങ്ങൾ ; കായ്ക്കാര
 ന്- കായ്ക്കാര-കായ്ക്കാരൻ - കായ്ക്കാരന്മാർ ;
 അപൾ-അപർ.

൧൫൪. ഏകസംഖ്യ വർത്തമാന അടച്ചുചേരുന്ന കായ്ക്കാര പ
 റയുന്നതിൽ പ്രയോഗിക്കപ്പടുന്നു : ദു-ന്തം ; 'സ്രീ ബലഹീന പാ
 രമാകുന്നു.' 'മനുഷ്യൻ പാപിയാകുന്നു.' 'മാപ്പിളകൾ കഠിനമി
 ല്ല.' 'ദുഷ്ടന്റെ വാക്കു കേട്ടാൽ നാശം വരും.' ഒരു വസ്തുവിനെ
 കേറിച്ചു ഇന്നതെന്നു നിശ്ചയിച്ചു പറയുമ്പോഴും ഏക സംഖ്യവ
 രം : ദു-ന്തം ; 'രാജാവു കളിച്ചു. ചെറുകുറിയെ വിളിക. കുപ്പി
 കൊണ്ടുവരിക.' ഒരു വസ്തുവിനെക്കേറിച്ചു ഇന്നതെന്നു നിശ്ചയി
 ക്കാതെ സാമാന്യമായിട്ടു പറയുമ്പോൾ ഒരു എന്നതു വിശേഷ
 കമായിട്ടു മുൻ ചേരും : ദു-ന്തം ; 'ഒരു ചെല്ലു കൊണ്ടുവ.' ഒരു
 വൈദ്യൻ നിശ്ചയിച്ചതു.'

൧൫൫. കൂട്ടത്തെ അടച്ചു പറയുന്നതിലും പല വസ്തുക്കളെ ഇന്നവയെന്നു നിശ്ചയിച്ചു പ്രായോഗികം പറയുന്നതിലും ഇന്നവയെന്നു നിശ്ചയിക്കാതെ സാമാന്യമായിട്ടു പറയുന്നതിലും ബഹു സംഖ്യ കൊളുക്കപ്പെടുന്നു : ൧—നാം, 'മനുഷ്യർ പാപികളാകുന്നു' 'ഭവിയ്ക്കിമാരെക്കൂട്ടു പറഞ്ഞു : മനുഷ്യരെയും ദുഗുണരെയും അവർ വാളുകൊണ്ടു കൊന്നു, ആളുകൾ വരുന്നുണ്ടു.'

൧൫൬. സ്വർഗ്ഗനാമങ്ങളിൽ ബഹുമാനത്തിന്നു വേണ്ടി ബഹു സംഖ്യ ഏക സംഖ്യയായിട്ടു പ്രയോഗിക്കപ്പെടും : ൧—നാം, 'നാമായൺകൾ പന്നികൾ, ആശാഞ്ചേരിൽ തമ്പുരാകൾ, ഗുരുക്കൾ അച്ചന്.' എന്നാൽ ബഹുമാനകരമായിട്ടു പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടതെന്നു മുൻമ്പിൽ കാണിച്ച രൂപങ്ങളെ അധികമായിട്ടിരിക്കുന്ന വരുന്നുണ്ടു. ഏക സംഖ്യയ്ക്കു പകരം ബഹു സംഖ്യ ബഹുമാനകരമായിട്ടു പ്രയോഗിക പല ഭാഷകളിലും നടപ്പുള്ളതാകുന്നു. എന്നെന്നാൽ ബഹുത്വം ആളുകൾ കൂടുമ്പോൾ അവർ തമ്മിൽ ഒരുമേക്കും ആലോചനയും ഇടയുള്ളതാകുന്നു. 'ഒരുമ ബലമാകുന്നു എന്നും ആലോചനകാര്യമെ സംഘത്തിൽ രക്ഷയുണ്ടു' എന്നും ഉള്ള സുരക്ഷിതത്തിൽ പ്രകാരം ബഹുത്വം ശക്തിയെക്കുറിച്ചും ബുദ്ധിയെക്കുറിച്ചും മനസ്സിൽ വിചാരമുണ്ടാക്കുന്നതും ശക്തിയും ബുദ്ധിയുമുള്ള ആളുകളോടു നമുക്കു സ്വഭാവ ബഹുമാനം കൊണ്ടുനന്നും ആകയാൽ ബഹു സംഖ്യ രൂപം ബഹുമാനകരമായിട്ടു തീർന്നിരിക്കുന്നു.

൧൫൭. നില്പിംഗ നാമങ്ങളിൽ ഏക സംഖ്യ ബഹു സംഖ്യയായിട്ടു കൊളുക്കപ്പെടുക നടപ്പാകുന്നു : ൧—നാം ; 'രണ്ടു കുഞ്ഞു ; നാലു പശുവു.'

൧൫൮. ജീവനിലുണ്ണ വസ്തുക്കളെയും ബന്ധിച്ചു ബഹു സംഖ്യയ്ക്കു പകരം ഏക സംഖ്യ പ്രയോഗിക പല ഭാഷകളിലും നടപ്പുണ്ടു. മലയാളത്തിൽ അതു സാധാരണമായിരിക്കുന്നു. വസ്തുക്കളുടെ സംഖ്യ കൂട്ടിപറയുമ്പോൾ ബഹു സംഖ്യ പ്രയോഗിക രണ്ടാക്ഷരിയിൽ തീരെത്തില്ലെന്നു തന്നെ പറയാം : ൧—നാം, 'രണ്ടു കൈ' എന്നല്ലാതെ 'രണ്ടു കൈകൾ' എന്നു വരുന്നില്ല. നില്പിംഗ നാമം ജീവജന്തുക്കളെ സംബന്ധിച്ചതായിരുന്നാൽ, പറയുന്നവന്റെ മനസ്സാപാലെ ഏകസംഖ്യ 'മകിടും ബഹുസംഖ്യ 'മകിടും പ്രയോഗിക്കാം : ൧—നാം, 'മൂന്നുട്ടു, നാലുപശുക്കൾ.' എന്നാൽ നില്പിംഗം സ്വർഗ്ഗത്തിനായിട്ടു ഏതെങ്കിലും പറയപ്പെടുമ്പോൾ ബഹു സംഖ്യകൾക്കിന്നു ബഹു സംഖ്യ രൂപം തന്നെ വരുന്നു :

ഭവ

ദൃഷ്ടം; അവർ കഴുതകൾ ആകുന്നു. ആ വസ്തുക്കളെക്കുറിച്ചു
തത്വപ്രകാരവുമില്ല.’

മറുന്ന്. അത്ഭുതത്തിനെക്കാണുന്ന നാമങ്ങൾ
ലിംഗത്തിലും സംഖ്യയിലും ഒത്തിരിക്കണം;
ദൃഷ്ടം; ബുദ്ധിമാന്മാർ ശക്തിമാന്മാരാകുന്നു
ഒരു സ്ത്രീയെ നോക്കി അവൻ അവളോടു പറ
ഞ്ഞു; ഞാൻ ഒരു പശുവിനെ വാങ്ങിച്ചാറെ
അതിനു പാലില്ല.’

മതം. ഗണനാദങ്ങൾ പല വസ്തുക്കൾ കൂടി ഉണ്ടാകുന്നവയാ
കകൊണ്ടു ഏക സഖ്യയിൽ ബഹുസംഖ്യയുടെ അർത്ഥം
വരുന്നതും അല്ലാതെ അവ സലിംഗാർത്ഥങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചവ ആ
യിരുന്നാലും നിമിംഗങ്ങളായത്ര വിചാരിക്കപ്പെടുന്നത് : ദൃഷ്ടം;
‘കണ്ടാലും ഒരു വലിയ സൈന്യം; എന്നാലതു തോലറ്റുപോകും.’
ഗണത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട വസ്തുക്കളെ സംബന്ധിച്ചായിട്ടു അർത്ഥമേ
ഗ്രഹം പോലെ ലിംഗത്തിനും സംഖ്യയ്ക്കും ദേവം വരുത്തിയും പറ
കയ്യുണ്ടു : ദൃഷ്ടം; ‘മഹാരാജാവിന്റെ സൈന്യമേ നിങ്ങൾ
യെയ്യുമായിരിപ്പിൽ, മലയാളത്തിൽ ശ്രദ്ധ ക്കുവാൻ ഞാൻ ആ
കുന്നു.’ ഇവിടെ ‘ജാതികൾ’ എന്നു പറഞ്ഞാൽ ശ്രദ്ധയിൽ പല
ജാതികൾ ഉണ്ടെന്നു അർത്ഥംവരും. ഗണനാദത്തെപ്പറ്റി കീഴ്മൻ
എന്നതു ചേർന്നാൽപ്പിന്നെ അതു ഗണനാദം അല്ല; ദൃഷ്ടം;
‘സമൃദ്ധകാരൻ-സമൃദ്ധകാർ’ എന്ന വെക്ക-സമൃദ്ധം മുഴുവന്നെന്നല്ല,
സമൃദ്ധത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട ആളുകൾ എന്നത്രേ അർത്ഥം വരുന്നതു. കററ
യായിട്ടു സംബന്ധിക്കുന്ന പൊതുക്കളെപ്പറ്റി ബഹു സംഖ്യ
യുടെ പിന്നാലെ ഏക സംഖ്യയും ബഹു സംഖ്യയും രണ്ടുതരം:
ദൃഷ്ടം, ‘അവരുടെ മനസ്സു ക്കീഴ്ന്നിപ്പോയായി. നിങ്ങളുടെ ആ
രമാകളെ നല്ലപ്പട്ടത്തരുതു. എന്നാൽ സംബന്ധിക്കുന്നപൊതുക്കൾ
സലിംഗാർത്ഥങ്ങളായിരുന്നാൽ ബഹു സംഖ്യ തന്നെ വേണം.
ദൃഷ്ടം, ഉത്തരകന്മാരെ നിങ്ങളുടെ ജാതുമരെ സ്നേഹിപ്പിൽ.

നാലാം സർഗ്ഗം—വിഭക്തി.

മനോ. വാക്യത്തിൽ മറ്റുള്ള പദങ്ങളോടു
ഒരു നാമത്തിനുള്ള സംബന്ധം കാണിക്കുന്ന

തിന്നു വേണ്ടി അതിനുണ്ടാകുന്ന രൂപഭേദത്തിന്നു വിഭക്തിയെന്നു പേരാകുന്നു.

൧൫൨. നാം ഇദ്വിയങ്ങളെക്കൊണ്ടു രാശോരോ വസ്തുക്കളെ ഗ്രഹിക്കുന്നതു അവ ഒറ്റയായി, ശേഷം വസ്തുക്കളിൽനിന്നു വേർപട്ടിരിക്കുന്ന പ്രകാരത്തിൽ തന്നെയല്ല, മറ്റുള്ള വസ്തുക്കളോടു സംബന്ധമുള്ളവയായിട്ടും ചിലഗുണങ്ങൾക്കു ഉടയവയായിട്ടും ചിലഗുണങ്ങളാൽ വികാരപ്പെട്ടവയായിട്ടും കൂടെ ആകുന്നു : ദ—ന്തം; ഒരു വസ്തുതന്നിയായിരിക്കുന്ന പ്രകാരത്തിൽ വിചാരിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ അതു വിഭക്തി രൂപം കൂടാതെ പ്രകൃതി രൂപത്തിൽ ആകുന്നു. അതു ഒരു ക്രിയയെക്കുറിച്ചായിരിക്കുമ്പോൾ പ്രഥമയിലും കർമ്മമായിവരുംപോൾ ദ്വിതീയയിലും ആകുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള സംബന്ധഭേദങ്ങളെക്കുറിക്കുന്നതിന്നു വല്ലതും ഒരു വഴി ആവശ്യമാകുന്നു. അല്ലാത്താൽ നാം പറയുന്നതു തിരിച്ചറിയപ്പെടുകയില്ല : ദ—ന്തം ; ‘പിതാവു പുത്രനെ സ്നേഹിച്ചു’ എന്നുള്ളതിന്നു ‘പിതാവു പുത്രൻ സ്നേഹിച്ചു’ എന്നു പറഞ്ഞാൽ ‘സ്നേഹിക’ എന്നതിന്റെ കർത്താവു ഏതെന്നും കർമ്മം ഏതെന്നും വിവരമില്ലായിരിക്കും. ഇങ്ങനെയുള്ള വിവരമേകട്ടെ ഭാഷയിൽ വരാതിരിക്കുന്നതിന്നു ള്ളന്ന സംപ്രദായം നടപ്പായിരിക്കുന്നു. ഒന്നാമതു നാമങ്ങളുടെ പ്രകൃതിയിൽ മാറ്റം വരുത്തുന്നതാകുന്നു : ദ—ന്തം ; ‘പിതാവു പുത്രനെ സ്നേഹിക്കുന്നു.’ രണ്ടാമതു നാമങ്ങളിൽ നിലഭേദം വരുത്തുന്നതാകുന്നു : ദ—ന്തം ; ‘പുല്ലു മീൻ പിടിച്ചു.’ ഇവിടെ ‘മീൻ’ എന്നതു ആഴിയിൽനിന്നു എങ്കിൽ അതു കർമ്മത്തിന്നു പകരം കർത്താവാവിരുണെന്നു, ള്ളന്നാവതു അവ്യയമെന്നു പെരായിട്ടു ചില പദങ്ങളെ ഇടയിൽ വരുത്തുന്നതാകുന്നു : ദ—ന്തം ; ‘ഞാൻ ആലപ്പുഴെ നിന്നു വരുന്നു.’ ണം ള്ളന്നു വഴിയും എല്ലാ ഭാഷയിലും കാണുന്നുണ്ടു. എന്നാൽ ഹെബ്രായി, സുറിയാനി, മൂലമായ പൗരത്തേ ചില ഭാഷകളിലും ഇംഗ്ലീഷു മുതലായിട്ടു ഇപ്പോൾ യൂറോപ്പിൽ നടപ്പുള്ള ചില ഭാഷകളിലും നാമങ്ങൾക്കു നിലഭേദം വരുത്തുകയും അവയുടെ ഇടയിൽ അവ്യയങ്ങളെ ചേർക്കുകയും അധിക നടപ്പു. നേരെ മറിച്ചു സംസ്കൃതത്തിലും അതിന്റെ സമശിവരങ്ങളായ യാവനത്തിലും ലത്തീനിലും ഇദ്വയിലെ പ്രകൃത ഭാഷകളിലും കൂടെകൂടെ വരുന്ന സംബന്ധങ്ങൾ രൂപഭേദം കൊണ്ടു കാണിക്കപ്പെടുന്നു. വസ്തുക്കൾക്കു തമ്മിൽ തമ്മിൽ ഉള്ള സംബന്ധങ്ങൾ അനവധിയാകയാൽ അവയെ എല്ലാം രൂപഭേദംകൊണ്ടു കാണിക്കണമെന്നു വന്നാൽ വിഭക്തികൾ അസംഖ്യമായി പോകും. ആകയാൽ മൊഴികൾക്കു വളരെ രൂപഭേദം വരുന്ന ഭാഷകളിൽ തന്നെയും അവ്യയങ്ങൾ വേണ്ടി വന്നിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ള സംബന്ധങ്ങളെ അവ്യയങ്ങളെക്കൊണ്ടു കുറിക്കുന്ന

തിന്നെക്കാൾ രൂപഭേദങ്ങളെക്കാൾ കഠിനമായിരുന്നു. അന്നു നല്ല താകുന്നു, എന്നെന്നാൽ അതു ഉപാധിയിൽ വാചകത്തിന്നു സംഭവ വാചം ശക്തിയും ഭാവിയും കൂടുന്നതിന്നിട ഉണ്ടാകുന്നു.

മനസ്സ് മലയാളത്തിൽ എട്ടു വിഭക്തികൾ ഉണ്ടു്. * അവയുടെ നാമങ്ങളെയും രൂപങ്ങളെയും

* വിഭക്തികളുടെ സംഖ്യയെയും വിവരങ്ങളെയും കുറിച്ചു ചില തർക്കങ്ങൾ ഉണ്ടു്. ആ തർക്കത്തിൽനിന്നു വിഭക്തിയെന്ന പദത്തിന്റെ അർത്ഥം ഇന്നത്തെ അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നതു ആവശ്യമാകുന്നു. എന്നെന്നാൽ ആ പദത്തെ വിഭക്തിശാസ്ത്രത്തിന്നും വിഭക്തിരൂപത്തിന്നുമായിട്ടു ഇങ്ങനെ രണ്ടു ഭാവത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുന്നു : ഒന്നാം, 'ആ ചായ്വൻ പുളകഴിച്ചു.' ഇവിടെ പുല്ലു ചികിയയിലെ നു വറയുപോൾ രൂപം നോക്കിയല്ല അർത്ഥം നോക്കിയാകുന്നു. ചികിയകൊണ്ടു കാണിക്കപ്പെടുന്ന സംബന്ധത്തിൽ ആ പദം നില്ക്കുന്നതുകൊണ്ടു തന്നെ. എന്നാൽ വിഭക്തികളുടെ സംഖ്യയും വിവരവും നിശ്ചയിക്കുവോൾ അർത്ഥം തന്നെയല്ല നോക്കേണ്ടുന്നതു. രൂപവും കൂടെ നോക്കുവാൻ ഉള്ളതാകുന്നു. അർത്ഥം മാത്രം നോക്കിയാൽ ഒരു ഭാഷയിൽ കാണിക്കപ്പെടുന്ന സംബന്ധങ്ങൾ ഒരുതരം ഒരു വിധത്തിൽ അല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു വിധത്തിൽ ശേഷം എല്ലാഭാഷകളിലുംകുറിക്കപ്പടാകുന്നതാകയാൽ എല്ലാ ഭാഷകളിലും വിഭക്തിയുടെ സംഖ്യയും വിവരവും ഒരു പോലായിരിക്കും. പിന്നെയും ഒരു ഭാഷയിൽ തന്നെ സമാന സംബന്ധങ്ങൾ പല വിധത്തിൽ വരയപ്പെടുന്നു : ഉദാഹരണം, 'കന്നിയുടെ പുത്രൻ' എന്നും 'കന്നി പെറ്റ പുത്രൻ' എന്നും ഉള്ളവ അർത്ഥത്തിൽ ശരിയായിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ സംബന്ധം കാണിക്കുന്നതിന്നു നാമങ്ങൾക്കു ഉണ്ടാകുന്ന രൂപഭേദങ്ങൾ കൈയും പ്രത്യേകം കാരണ വിഭക്തികളാകുന്നു എന്നു വിചാരിക്കേണ്ടുന്നതുല്ല. എന്നെന്നാൽ പല രൂപങ്ങൾ ഒരു സംബന്ധംതന്നെ കാണിക്കുമ്പോൾ അവയെല്ലാവിഭക്തികളായിട്ടല്ല, ഒരു വിഭക്തി ആയിട്ടു തന്നെ വിചാരിക്കപ്പെടുന്നു : ഉദാഹരണം, 'ആളിന്നു ആളിട്ടു' എന്നവ രണ്ടും തമ്മിൽ രൂപ ഭേദമായിരിക്കുന്നു. 'ആളിട്ടു' അർത്ഥം വ്യത്യാസം ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടു രണ്ടും ചതുർത്ഥിയായിട്ടത്ര വിചാരിക്കപ്പെടുന്നു. ആകയാൽ അർത്ഥഭേദവും രൂപഭേദവും ഒരു പോലെ കണക്കു പറ്റുന്ന പട്ടികകൾ മാത്രമേ വിഭക്തികളാകുന്നുള്ളൂ. െരം മറ്റൊരു നോക്കുവോൾ ലേയാളയിൽ എട്ടു വിഭക്തികൾ വരും. അതിൽ കൂട്ടുകയുമില്ല കുറയ്ക്കുകയുമില്ല. സംസ്കൃതത്തിലെപ്പഞ്ചമി മലയാളത്തിൽ നാമത്തിന്റെ രൂപം മാറിയല്ലാതെ 'നിന്നു' എന്ന അവ്യയം കൊണ്ടു കുറിക്കപ്പെടുന്നതാകയാൽ

യും ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെയും പൊതുക്കളെയും ക്രമപ്രകാരം താഴെ കാണിക്കുന്നു.

രേഖ	രൂപം	ദൃഷ്ടാന്തം	പൊതു
പ്രഥമ	—	നദി	കർതാവ-ചെയ്യുന്നവൻ
രചിതീയ	ഏ	നദിയെ	കമ്മം-ചെയ്യുന്ന കാര്യം
ത്രിതീയ	ദോടു	നദിയോടു	സാഹിത്യം-ചെയ്യുന്നവൻ കൂട്ട
ചതുർഥി	കി	നദിക്കു	സാദ്ധ്യം-ചെയ്യുന്നതിന്റെ സാദ്ധ്യം
പഞ്ചമി	ആൽ	നദിയാൽ	കാരണം-ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ഫലതു
ഷഷ്ഠി	ടെ	നദിയുടെ	ആധീനത-കൈവശം
സപ്തമി	ഇൽ	നദിയിൽ	സ്ഥലം-ചെയ്യുന്ന സ്ഥലം
അഷ്ടമി	ഏ	നദിയെ	സംബോധനം-വിളി

അതിനെത്തള്ളി അതിന്റെ സ്ഥലത്തു രൂപമേകുകയോ അതയാലുപേക്ഷിക്കുകയും കാരണത്തെക്കുറിക്കുകയും സംസാരത്തിൽ ത്രിതീയയിൽ ഉൾപ്പെടിക്കുന്നതുമായ മറ്റൊരു വിഭക്തി രൂപത്തെ അതിനു പകരം ഭൂതിയിരിക്കുന്നു. ശേഷം സംഗതികളിലൊക്കെയും ചെയ്യുമ്പോഴെയെ വിഭക്തികൾ സംസാരത്തിലെയും തലിഴിലെയും വിഭക്തികളോടു ഒത്തിരിക്കുന്നു.

൧൩൦- വിഭക്തി രൂപങ്ങൾ പ്രകൃതിയൊടു ചേരുന്നതിൽ പ്രകൃതി അജ്ഞാതവും പ്രത്യയം അജ്ഞാതിയും ആയിരുന്നാൽ സന്ധി സംഭവത്തിങ്കലും ലക്ഷത്തിൽ പ്രകാരം ഇടയിൽ യികാരം വരും ദ്രു—ന്തം ; നദി-നദിയെന്നതിയിൽ-നദിയൊടു-നദിയുടെ. ഹലാന്തരോട് മറ്റൊരു കൂടാരതെ ചേരും : ദ്രു—ന്തം ; 'ആർ-ആർ-അവർ-അവർ-കാൽ-കാലിൽ-കാലത്തു-കാലത്തു'. ചതുർത്ഥിയുടെ രൂപമാകുന്ന ക്ക എന്നതിന്നു മുൻപു അല്പാല്പ സന്ധി ലക്ഷപ്രകാരം ഉപയോഗിച്ചു തിരിയും : ദ്രു—ന്തം , 'മരത്തു-മരത്തു-ആർ-ആർ-ആർ' പ്രകൃതിയിലെ ആകാരം ഐ, ഔ, ഏ, എന്നവയിൽ ഒന്നായിട്ടു തിരിയും : ദ്രു—ന്തം ; 'കുതിര-കുതിരരെ-കുതിരത്തു-കുതിരരെ.' ചില നാമങ്ങളിൽ പ്രത്യേകം സാധുവു ചതുർത്ഥിയിൽ അല്പാല്പ ക്ക എന്നതിന്നു മുൻപു ഏകാരമാകും : ദ്രു—ന്തം , 'നാൾ-നാളെ-അന്ന-അന്ന-വീട്ടു-വീട്ടിലെ-അകം-അകത്തേ' ആർ എന്നവയുടെ പിന്നാലെ ചതുർത്ഥിയിൽ യികാരം ഏറ്റം.

൧൩൧. നാമത്തിന്റെ അന്തത്തിലെ മ, ട, റ, എന്നക്ഷരങ്ങൾ സംബോധനയിൽ ഒഴികെ മറ്റൊരു ണ, ട, റ, എന്നവയായിട്ടു വിശുദ്ധപുരുഷത്തിന്റെ ശേഷമേ വിഭക്തി രൂപങ്ങൾ ചേരൂ. ദ്രു—ന്തം ; 'മരം-മരത്തെ - മരത്തിന്നു കാട്ടു-കാട്ടാൽ-കാട്ടിൽ-ആറു-ആറിന്റെ-ആറാൽ; മരമേ ; കാടേ , ആറേ.'

൧൩൨. പലനാമങ്ങളിലും പ്രത്യേകം പല അക്ഷരങ്ങൾ ഉള്ളവയിൽ ട, റ എന്ന ഏഴഞ്ചുകൾ ഒറ്റയായിരിക്കും : ദ്രു—ന്തം , 'പാട്ടു-പാട്ടിന്നു-പാടിന്നു-ചുമട്ടു-ചുമട്ടിന്റെ-ചുമട്ടിന്റെ-ചൊറ്റു-ചൊറ്റിൽ-ചൊറ്റിൽ-പയറു-പയറിന്റെ-പയറിന്റെ.' ചില നാമങ്ങളുടെ വിഭക്തികളിൽ ട, റ, എന്നവയിരട്ടിയെന്നു വന്നാൽ സ്വരരൂപത്തിൽ ഇരട്ട അക്ഷരമുള്ള മറ്റു പദങ്ങളുമായിട്ടു പിന്നെങ്ങിപ്പോകുന്നതിനികയുള്ളതായാൽ അങ്ങനെ വരുന്ന പട്ടത്തിയിൽ ഇരട്ടിക്കാതിരിക്കു തന്നെ യുക്തമാകുന്നു : ദ്രു—ന്തം ; 'മാറ്റു-മാറ്റു-പാട്ടു-പാട്ടു-മാറിന്റെ-മാറിന്റെ പാടിന്നു-പാട്ടിന്നു.' 'നീരു' എന്നതിന്നു പെരുമെന്നു അർത്ഥംവരുംപോൾ വിശുദ്ധത്തിൽ റകാരം റ, എന്നാകും : ദ്രു—ന്തം , 'നീറിൽ മുഴുകിയ കാള.' 'നീർ' എന്നതിന്നു വീക ശബ്ദമെന്നർത്ഥം വരുംപോൾ റകാരം മറ്റൊരു കൂടാരതെ തന്നെയായിരിക്കും ദ്രു—ന്തം ; 'നീരിന്നു വിഭവ

ചന്ദ്ര മന്ദാരം,' ആട്ടു എന്നതിന്നു അർത്ഥം ഉഭയത്തെ ചേർത്തതെന്നു അർത്ഥംവരാമെന്നാകയാൽ കൊന്നു ഇരട്ടിക്കയില്ല നദിയെന്നു അർത്ഥം ആകയാലാകയാൽ ഇരട്ടിയും : 3-ന്തം, ആറ്റത്തിന്നകരപ്പോലായാൽ ചക്രവാതിന്നും ഭീൻ വാങ്ങിക്കാം' അന്യഭാഷകളിൽനിന്നു വരുന്ന നാമങ്ങളിൽ മിക്കതും വിരൂപത്തിൽ ഇരട്ടിക്കയും S, O എന്നവ ഒറ്റയായിട്ടു തന്നെ ഇരിക്കയും ചെയ്യും : 3-ന്തം, 'അശ്വാര്യം അശ്വാര്യം' അശ്വാര്യം അശ്വാര്യം' എന്നാകയാലാകയാൽ.

൧൩൭. പ്രകൃതിക്കും വിദർശിരൂപങ്ങൾക്കും ഇടയിൽ ഇന്ന് എന്ന ഇടബന്ധം പ്രഥമയിലും സപ്തമിയിലും അഷ്ടമിയിലും ഒഴികെ ഭേദം വിദർശികളിലൊക്കെയും മനസ്സുപോലെ ചേർത്തുകൊള്ളാം : ദൃ—ന്തം; 'പുത്രി-പുത്രിയെ-പുത്രിയിന്നെ. മരം-മരത്താൽ-മരത്തിന്നാൽ.'

ഈവ, ഹലന്തനാമങ്ങളിൽ ഹ്രസ്വ എന്നതു ചെറുതും ചെറുതായതും വിഭക്തിരൂപങ്ങൾ വരിക. നമ്മു ചോരയെ നടപ്പാക്കുന്നു: ദുഷ്ടനും, 'വൃദ്ധം-വൃദ്ധത്തിനെ-വൃദ്ധത്തെ' എന്നാൽ ചതുർഥിയിലും അഷ്ടമിയിലും ഹ്രസ്വ എന്നതു കൂടി ആകുന്നു. മറ്റു നടപ്പു ദുഷ്ടനും, 'മരത്തിന്നു-മരത്തിന്റെ' എന്നല്ലാതെ മരത്തോടു-മരത്തോടു എന്നു ഏതൊരുവരുന്നില്ല. അമ്മയെക്കൂടി അധിക നടപ്പു ഇടവേ സ്വംഭൂതാതെ ആകുന്നു: ദുഷ്ടനും; 'പുത്രിയെ' എന്നല്ലാതിന്നു 'പുത്രിയിനെ' എന്നു പറക തെറ്റല്ലയെങ്കിലും അപ്രായമാകുന്നു. നീകാരാത്തങ്ങളിലും ലോപങ്ങളി ഒഴികെ ബഹു സംഖ്യകളിലും ഹ്രസ്വ എന്നതു ചെറുതുകയില്ല: ദുഷ്ടനും; 'ദുഷ്ടൻ-ദുഷ്ടനെ; വിചാൻ- വിചാനാൽ-വാചികൾ-വാചികളോടു കളയാൻ-കളയാൻകു എന്നിങ്ങനെയല്ലാതെ ദുഷ്ടനിനെ-വിചാരിനാൻ-വാചികളിനോടു-കളയാരിന്നു എന്നും മറ്റും വരികയില്ല. എന്നാൽ കാര്യകളിൽ, വല്ലങ്ങളിൽ, കല്ലുകളിൽ എന്നും മറ്റും കിടം എന്ന ബഹു സംഖ്യരൂപത്തിൽ വരും.

മനസ്സ്. പ്രഥമം എല്ലാജ്യോഷം നാമത്തിന്റെ
സ്വരൂപം തന്നെ ആകുന്നു. ആയുസ്സു സാധിംഗ
ഋതിൽ അ, ഇ, ന് എന്ന അന്തഃഋതിൽ ആ
കുന്നു അധികം വരുന്നതു. ചൊറ്റ സ.

ഘൃയിൽ കൾ, മാർ, ർ എന്ന പ്രത്യയങ്ങ
 ഭോട്ട ചേർന്നിരിക്കയും ചെയ്യും : ദ്—ന്തം ; 'ഭ
 ഷ്ട, യോഗി, കളുൻ, പശുക്കൾ, കളുന്മാർ, ക
 കളർ.'

൧൭൦ ദ്വിതീയയിലെ ഏകാരം പിന്നത്തെ
 മൊഴിയിൽ ഹല്ലിരട്ടിക്കയൊ യകാരം ഏക
 യൊ ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ അതു സമാന ഭീഷമാകും :
 ദ്—ന്തം ; കഞ്ഞിനെ എടുത്തു=കഞ്ഞിനെയെടു
 ത്തു. ത്രിതീയയിൽ അന്തത്തിലെ അധ്യാച്ച ചി
 ലപ്പോൾ ഏകാരമാകും : ദ്—ന്തം ; 'മനസ്സാ
 ട്-മനസ്സാടെ.' ചതുർത്ഥിയിൽ ന്ന എന്നുവര
 ന്നതിന്നു പകരം, ന്ന എന്നും കൂടെ വരും :
 ദ്—ന്തം ; 'മരത്തിന്നു മരത്തിന്നു.' പഞ്ചമിയിൽ
 ലകാരത്തിന്റെ പിന്നാലെ മനസ്സുപോലെ
 ഏകാരം ചേർക്കാം : ദ്—ന്തം ; 'പുത്രനാൽ-പുത്ര
 നാലേ, പശുക്കളാൽ-പശുക്കളാലേ.'

൧൭൧. ന്ന കാരാന്ത നാമങ്ങൾക്കും ഇൻ എ
 ന്നയിട ബന്ധം ചേരുന്നവെക്കും ഷഷ്ഠിയിൽ
 ഉടെ എന്നതിനെക്കാൾ നെൻ എന്നാക
 ന്നു അധികം നടപ്പു : ദ്—ന്തം ; 'വൃക്ഷത്തി
 നുടെ-വൃക്ഷത്തിന്റെ.' റെ എന്നതു നീങ്ങിട്ടു
 ശേഷിക്കുന്നതും ഷഷ്ഠിയായിട്ടു പ്രയോഗിക്ക
 പ്പടുന്നു. അതിന്നു ലോപ ഷഷ്ഠി എന്നു പേർ,
 ചില നാമങ്ങൾക്കു മുൻ്റെ ൾം രൂപമേയിരിക്കും.
 ദ്—ന്തം ; 'വൃക്ഷത്തിൻകൾ ; മണ്ടപത്തിൻ വാ
 തുക്കൽ.'

൧൭൨. 'റെ' എന്നതു മുസ്തിലത്തേ അനുനാസി
 കത്തോടു യോജിക്കുന്നതിന്നു 'ടെ' എന്നതു മാ
 റിവരുന്നതാകുന്നു എന്നു തോന്നുന്നു. ഉടെ എ

ന്നതു ഉടയ എന്ന നാമധേയത്തിൽനിന്നു വന്നതാകുന്നു. ആയുനും ഷഷ്ഠിയുടെ അർത്ഥത്തിൽ പ്രയോഗമുണ്ടു : ദൃ—ന്തം ; “അവനടയസുതനടയം.” ആകയാൽ ശേഷം വിഭജിതകൾക്കെയും വചനാധേയങ്ങളുടെ സ്വഭാവമുള്ളവയാകുന്നു, എങ്കിലും ഷഷ്ഠി നാമധേയ ലക്ഷണമുള്ളതായിരിക്കുന്നു.

൧൭൩. സപ്തമിക്കു ഇൽ എന്ന രൂപമുള്ളതു കൂടാതെ ലോപസപ്തമി എന്നു പേരായി നാമത്തിന്റെ വിരൂപവും ഹലന്തങ്ങളിൽ ഭാരത്തു എന്ന പ്രത്യയം ചേർന്നുണ്ടാകുന്ന രൂപവും വരുന്നുണ്ടു : ദൃ—ന്തം ; ‘ചെന്നാടു-ചെന്നാട്ടിരിക്കും ; വശം-വശത്തുനിന്നു ; മാവേലിക്കര-മാവേലിക്കരൈപാക്കും, വരമ്പു-വരമ്പത്തു, ചെകിട്ടു-ചെകിട്ടത്തു, തോട്ടു-തോട്ടത്തു.’ അജന്തങ്ങളിലും വിരൂപം തന്നെ; ഭാരത്തു എന്നു വരുന്നവയിലും ഭാരത്തു എന്ന പ്രത്യയം ചേരുകയില്ല : ദൃ—ന്തം ; തെക്കേക്കര, മല്ലപ്പള്ളി ഭദശത്തു. സപ്തമിയോടു ഒക്കുന്ന സംബന്ധത്തെ കാണിക്കുന്നതിന്നു വിരൂപത്തോടും ലോപ ഷഷ്ഠിയോടും ചേർന്നു വരുന്ന അപ്യയങ്ങളായി കൽ, മേൽ എന്നവ മുതലായിട്ടു മറ്റും ചില പ്രത്യയങ്ങൾ ഉണ്ടു : ദൃ—ന്തം ; ‘മരത്തിങ്കൽ, എങ്കൽ, നിങ്കൽ, കട്ടിലിൻമേൽ, പാലത്തേൽ, മേശപ്പറത്തു.’ സപ്തമിയുടെ രൂപത്തോടു ചതുർത്ഥിയുടെ രൂപമാകുന്ന കിട എന്നതു ഏ; എന്നയിടസംബന്ധത്തോടു കൂടെ ചില അർത്ഥങ്ങൾ സാധിക്കുന്നതിന്നു ചേരും അതിന്നു സാപുത്ര ചതുർത്ഥി എന്നു നാമം ആയിരിക്കുന്നു : ദൃ—ന്തം ; ‘കോഴി

കോട്ടക്കു, അട്ടക്കുലക്കു, വശത്തക്കു, നാലി
ലക്കു, എക്കുലക്കു.

൧൭൪ അഷ്ടമിക്കു മറ്റു കാരത്രപമുള്ളതു ഭാറകാ
രാന്തത്തിന്റെ പിന്നാലെ വരുംപോൾ ഭാറകാ
രം ചിലപ്പോൾ മാഞ്ഞുപോകും : ദൃ—ന്തം ; 'അ
മ്മ-അമ്മയ-അമ്മ.' നാമങ്ങളുടെ സ്വരൂപവും
സംഖ്യാധനയായിട്ടു വരും : ദൃ—ന്തം ; 'രാമൻ
ഇവിടെ വാ, യജമാനൻ വന്നാലും' സ്വരൂപം
ഇ, ഉ, എന്നവയിൽ അന്തമായതന്നാൽ അ
ഷ്ടമിയിൽ അവയുടെ സമാന ഭീഷ്ടങ്ങൾ വരി
കയുമുണ്ടു : ദൃ—ന്തം ; 'കാളി-കാളീ ; ശത്രു-ശത്രു.'
ഭാറൻ എന്ന അന്തമുള്ള നാമങ്ങൾക്കു അഷ്ടമി
യിൽ മേൽ പറഞ്ഞ രൂപങ്ങൾ ഉള്ളതു കൂടാതെ
നകാരം നീങ്ങിട്ടുശേഷിക്കുന്ന ഭാറകാരത്തിലും
അതിന്റെ ഭീഷ്ടത്തിലും സംഖ്യാധന വരുന്നു
ണ്ടു : ദൃ—ന്തം ; 'നാഥ-നാഥാ.' ചിലപ്പോൾ മറ്റു
കാരത്തിന്നും ഭാറകാരത്തിന്നും പകരം ഓകാ
രം വരികയും ഉണ്ടു : ദൃ—ന്തം ; 'അമ്മ-അമ്മാ,
അച്ചാ-അച്ചാ. ഏതാനും നാമങ്ങളിൽ സംസ്കൃ
ത രൂപവും നടപ്പായിരിക്കുന്നു : ദൃ—ന്തം ; 'സ
ഖ, ഗുരോ.' മറ്റു ചില വിഭക്തികൾക്കും സം
സ്കൃത രൂപം വരുന്നുണ്ടു. എന്നാൽ അവ മല
യാഴ്ചയിൽ വിഭക്തികളായിട്ടല്ല അവ്യയവങ്ങളാ
യിട്ടത്രെ വിചാരിക്കപ്പെടുന്നതു : ദൃ—ന്തം ; 'കൃ
മണ, വിശേഷാൽ, സമീപ.'

൧൭൫. മേൽപ്പറഞ്ഞ പ്രമാണങ്ങളെ വിവര
പ്പെടുത്തുന്നതിനു വേണ്ടിച്ചില ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെ താ
ഴെപ്പറയുന്നതിൽ നല്ല നടപ്പായിരിക്കുന്ന രൂപ
ങ്ങൾ വ്യയകുരങ്ങളിൽ എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

അവാഞ്ചെ ദുഷ്ടാന്തം-സ്വരൂപം-‘പന്നി’ വിരൂപം-‘പന്നി.’

- ക പന്നി
- ച പന്നിയെ, പന്നിയിനെ
- ജ പന്നിയോടു, പന്നിയിനോടു, പന്നി
യോടെ, പന്നിയിനോടെ
- ഝ പന്നിക്കു, പന്നിയിന്നു, പന്നിയിനു
- ഞ പന്നിയാൽ, പന്നിയിനാൽ, പന്നി
യാലെ, പന്നിയിനാലെ
- ത പന്നിയുടെ, പന്നിയിനുടെ, പന്നിയി
ന്റെ, പന്നിയിൻ
- ദ പന്നിയിൽ
- ധ പന്നി, പന്നി, പന്നിയെ.

അവാഞ്ചെ ദുഷ്ടാന്തത്തിൻപ്രകാരം ‘കുതിര, ഇമ്പാ, കോ
വി, തീ, വേ, കൈ, ചാക്കോ’ എന്ന അജ്ഞാതങ്ങളും ‘നെയ്യ’ എന്ന
യുക്താജ്ഞാതവും മറ്റും ഇങ്ങനെയുള്ള അജ്ഞാതങ്ങളും രൂപാന്തരപ്പെട്ടു
വന്നു. അർദ്ധാചാര്യർ കൂടിയ വകുപ്പാജ്ഞാതങ്ങളിൽ മുസ്, ഉ, ഉറ, ഓ,
ഒ എന്നയക്ഷരങ്ങൾ ഇരുനൂറ്റ വകുപ്പാജ്ഞാതം വീണ്ടും പ്രഥമവ
രും ഏകിലും വിരൂപവിഭജനികൾ കൈയും അർദ്ധാജ്ഞാതം വേറേ
അത്ര രൂപാന്തരപ്പെട്ടന്നതു ദുഷ്ടാന്തം, ‘ശത്രുവു-ശത്രു-ശത്രുവി
നു.’ യില നാമങ്ങളിൽ വകുപ്പാജ്ഞാതം മുസ് നില്ക്കുന്നതു ഭൂത
കാരമായാലും വകുപ്പാജ്ഞാതം പ്രഥമയിൽ മങ്ങുപൊകുന്നുണ്ടു; ദുഷ്ടാന്തം,
‘ശത്രുവു-ശത്രു-ശത്രുവിന്റെ.’

അവാഞ്ചെ-സ്വരൂപം-‘മാട്ടു’ വിരൂപം-‘മാട്ടു.’

- ക മാട്ടു
- ച മാട്ടെ, മാട്ടിനെ
- ജ മാട്ടോടു, മാട്ടിനോടു, മാട്ടോടെ, മാട്ടി
നോടെ
- ഝ മാട്ടുകു, മാട്ടിന്നു, മാട്ടിനു
- ഞ മാട്ടാൽ, മാട്ടിനാൽ, മാട്ടാലെ, മാ
ട്ടിനാലെ

നൂ മാട്ടുടെ, മാട്ടിന്റെ, മാട്ടിൻ, മാട്ടിനുടെ
 ഊ മാട്ടിൽ, മാട്ടു
 വു മാട്ടു, മാട്ടേ

അപരനാമം ദൃഷ്ടാന്തത്തിൻ പ്രകാരം 'വാക്കു, കാഴ്ച ആറ്റു, മനസ്സു, പിതാവു, ശത്രുവു, പുരുഷൻ, ഗോവു, ആളു.' എന്നവ മുതലായ അപരനാമങ്ങളും വാക്കും എന്നതു മുതലായിട്ടു വിശുദ്ധത്തിൽ നിന്നു എന്നുമാറ്റുന്ന മകരാനാമങ്ങളും രൂപാന്തരപ്പെടുന്നു.

ഉന്നാവതു-സ്വരൂപം 'പശുക്കൾ.' വിശുദ്ധം-പശുക്കൾ.

എ പശുക്കൾ
 ഉ പശുക്കളെ
 ന പശുക്കളോടു
 ര പശുക്കൾക്കു
 ക പശുക്കളിൽ, പശുക്കളാലെ
 നൂ പശുക്കളുടെ, പശുക്കളിൻ, പശുക്കളിനുടെ
 ഊ പശുക്കളിൽ
 വു പശുക്കൾ, പശുക്കളേ

അപരനാമം ദൃഷ്ടാന്തത്തിൻ പ്രകാരം, 'കുളിർ, താഴ്വര, വെണ്മുകൾ, മരങ്ങൾ' എന്നവ മുതലായ ബഹുസംഖ്യ നാമങ്ങൾ കൂടിയും രൂപാന്തരപ്പെടുന്നു. ഏകസംഖ്യയിലും അന്തത്തിലെ അക്ഷരം 'ർ' 'ം' ആണവയിൽ ഒന്നായിത്തന്നാൽ ചതുർത്ഥിയിലെ കിറ്റ എന്നതു ഇടയിൽ അച്ചുവരാതെ ഒന്നിക്കും : ദു-ത്തം ; 'വേദം, വേദം, ആൾ, ആൾക്കു, കാൽ, കാലു.' മേൽപ്പറഞ്ഞ അക്ഷരങ്ങൾ അപരനാമങ്ങളായിട്ടു കൂടിയും അന്തമാകുന്നതാകയാൽ അപരനാമങ്ങളും ദൃഷ്ടാന്തത്തിൻ പ്രകാരം 'ആളുകൾ, ആളിൻ' എന്നിങ്ങനെ വരും.

നാമാവതു- സ്വരൂപം 'ദൃഷ്ടൻ.' വിശുദ്ധം, 'ദൃഷ്ടൻ.'

എ ദൃഷ്ടൻ
 ഉ ദൃഷ്ടനെ

നൂറു

- ൩ ദുഷ്ടനോടു, ദുഷ്ടനോടെ
- ൪ ദുഷ്ടന്നു, ദുഷ്ടനു
- ൫ ദുഷ്ടനാൽ, ദുഷ്ടനാലെ
- ൬ ദുഷ്ടന്റെ, ദുഷ്ടന്റെ, ദുഷ്ടൻ
- ൭ ദുഷ്ടനിൽ
- ൮ ദുഷ്ടനെ, ദുഷ്ട, ദുഷ്ടാ, ദുഷ്ടൻ

ജോപനപുരം ദുഷ്ടാഞ്ചത്തിൽ പ്രകാരം 'കുളുൻ' ധനവൽ എന്നവ മുതലായ നകാരാന്തനാമങ്ങൾ കകയും രൂപാന്തരപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ ഐകാക്ഷരികളിൽ ഇൻ എന്ന ഇടബന്ധം ചേർത്തിന്റെ ശേഷമേ വിഭക്തി രൂപങ്ങൾ അധികമായിട്ടു വരുന്നുള്ളൂ : ദു—ന്നം , മാൻ, മാനിനെ, മാനിന്നു , തേൻ-തേനിനാൽ.

വിഭക്തിപ്രയോഗം.

ഛന്ദസ്സ്. നില്പിഗനാമങ്ങളുടെ സ്വരൂപം വിശുദ്ധവിഭക്തികൾക്കും കൂടെ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുക നടപ്പുണ്ടു്. അങ്ങനെയുള്ള പ്രയോഗത്തിന്നു ആന്തര വിഭക്തിയെന്നു പേർ. രൂപത്തോടു കൂടി വരുന്നതിന്നു വിവരണ വിഭക്തിയെന്നു പദധാരം. താഴെ വരുന്ന ദുഷ്ടാഞ്ചങ്ങളിൽ വിഭക്തി ആന്തരമായിരിക്കുന്നു. 'ഞാൻ ഒരു പശു (പശുവിനെ) വാങ്ങിച്ചു : വേഗം (വേഗത്തോടു) നടന്നുവരിക : നീ ഒരു നാഴിക (നാഴികെക്കു) താമസിക്കണം : കൊച്ചിമുതൽ (മുതൽക്കു) കൊല്ലം വരെയും (വരെക്കും :) ഇനിമേൽ (മേലാൽ :) ശീശ്രൂം (ശീശ്രൂത്തിൽ.)'

പ്രഥമ.

൧൭൭. സ്വരൂപ വിഭക്തിയാകുന്ന പ്രഥമ ക്രിയയുടെ കർത്താവിന്നു പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടം: ദ്രു—
ന്നം; 'രാജാവു കല്പിച്ചു.' ഇവിടെ 'രാജാവു' എന്നതു പ്രഥമയിൽ ആയിരിക്കയാൽ 'കല്പിക്കു' എന്ന ക്രിയ ചെയ്യുന്നതു രാജാവാകുന്നു എന്നു അർത്ഥംവരുന്നു.

൧൭൮. ക്രിയ ചെയ്യുന്നതിന്നു കർത്താവു പ്രയോഗിക്കുന്ന തുണകാരണങ്ങളും കർത്താവിനെ ഉത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന ഘോരങ്ങളും മറ്റും പലവിധ കാരണങ്ങളും രൂപകവാചകത്തിൽ കർത്താവായിട്ടു വിചാരിക്കപ്പെട്ട ചിലപ്പോൾ പ്രഥമയിൽ വരും: ദ്രു—ന്നം, 'നിന്റെ കണ്ണു (കൊണ്ടു നീ) കാണുകയില്ലയൊ; നിന്റെ വിശ്വാസം (ഉപയോഗിച്ച് ദൈവം) നിന്നെ രക്ഷിക്കും.'

൧൭൯. 'ആക' 'ഏക' എന്നുള്ള ക്രിയകൾക്കു ആധാരത്തിന്റെയും ആധേയത്തിന്റെയും ആയിട്ടു രണ്ടു പ്രഥമ വേഷിയിരിക്കുന്നു ദ്രു—ന്നം, 'രാജാവു ഗുണവാനാകുന്നു: വിചാനമായ മന്ത്രി ചീനമെന്ന രാജ്യം.' മറ്റു ക്രിയകളോടുകൂടിയ സംബന്ധംകൊണ്ടു ആധാരം പ്രഥമയിൽനിന്നു മാറിവരുംപോഴും ആധേയം പ്രഥമയിൽത്തന്നെ ആയിരിക്കണം ദ്രു—ന്നം, 'ഗൊലിയായം എന്ന മല്ലനെ ലാവീടു കവിസിംഗ്ലാമെ കൊണ്ടു' എന്നു ക്രിയകൾ നാമധേയത്തിന്റെ അർത്ഥത്തിൽ പലപ്പോഴും ഉണ്ടാകുമായിരിക്കും: ദ്രു—ന്നം; 'രാമൻ (എന്ന) പട്ടർ ആശാൻ (ആയ) വാഴീസു: വിശേഷണത്തെ വിശേഷ്യത്തിന്നു പിൻമ്പു വെച്ചു പറയുന്നതു ചെറുമാനത്തിന്നും മുൻമ്പു വെച്ചു പറയുന്നതു വിപരീതത്തിന്നും ആകുന്നു. ദ്രു—ന്നം, 'ചാക്കൊ വൈദ്യൻ, വൈദ്യൻ ചാക്കൊ.'

ദ്വിതീയ.

൧൮൦. വിരൂപ വിഭക്തികളിൽ മുൻമ്പിലുത്തരായദ്വിതീയസകർമ്മക ക്രിയയുടെ കർമ്മത്തെക്കുറിക്കുന്നു. ഒരു ക്രിയയുടെ വികാരം ഏല്ക്കുന്ന പൊതുവും അതിന്റെ കർമ്മമാകുന്നു: ദ്രു—ന്നം; 'അ

വൻ എന്നെ അടിച്ചു; ഭാഷി ഗുണവാണെ പ
കെടുന്നു.

മലയാളം അക്ഷരകൃതികളിൽ പ്രസിദ്ധമായ അക്ഷരകൃതികൾ കേരളത്തിൽ നാലും ആ
പ്രിയപ്പെട്ടവയായി വർണ്ണിക്കപ്പെടുന്നു. അതിനെ വായനയ്ക്കു
നുള്ള പ്രിയപ്പെട്ടവയായിരിക്കും ഉത്തമം, യഥാർത്ഥമായിരിക്കും
ഉത്തമം ഉണ്ടായിരിക്കും; അതിൽ പാട്ടുകൾ : കവിതകൾ, വാക്യം പാട്ടുകൾ
കിന്നെപ്പു മണകൾ.

പ്രമുഖ മാനേജിംഗ് ഓഫീസർമാർക്ക് ഉടയറ്റ ചതുർത്ഥിയിലായിരിക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ കടം പിടിയ്ക്കുന്നതിൽ സംബന്ധിക്കും : 'ഒന്നാം ഏകദേശം മനുഷ്യനെ ഭയമുൾക്കൊള്ളുന്ന അമ്പതാം വയസ്സാണ് കൂടെ.'

പ്രായം. ഒരു വിഭജനം നിർമ്മിക്കുന്നതിലും പ്രായം നിർമ്മിക്കുന്നതിലും ആദ്യമായിട്ട് ആകുന്നു അധിക പ്രായം : ദുഷ്ടം, അവൻ പുസ്തകം വായിച്ചു നിർമ്മിക്കുന്നതിലും പുസ്തകത്തിന് വായിച്ചു എന്നുള്ള ക്രിയ ചെയ്താൽ കഴിയാത്തതുകൊണ്ടു ഇങ്ങനെയുള്ള പ്രായത്തിൽ നിന്നു വിവരമുണ്ടാകുന്നു ഇടയിൽ. എന്നാൽ നിർമ്മിക്കുന്നതിലും സാധനവുമായിരിക്കുംവെങ്കിലും ജീവനുള്ള പ്രായത്തിലും അന്ത്യമായിരിക്കുംവെങ്കിലും ചില വകുപ്പുകളായവയുള്ളതായ സാധനവുമായിരിക്കുംവെങ്കിലും പ്രായത്തിലുള്ള ക്രിയ വിവരണ വിഭജനത്തെ പ്രയോഗിക്കുകയെന്നും : ദുഷ്ടം; അവർവെങ്കിലും മറ്റാധന ചെയ്താൽ, പട്ടാളത്തിനെയും വരിക : അവൻ നീതിയെക്കുറിച്ചു സംസാരിച്ചു.

ത്രിതീയ.

മവുൾ ഒരു അകമ്മക ക്രിയ ചെയ്യുന്നതിൽ കർത്താവു കൂട്ടായിട്ടു എങ്കിലും എതിരായിട്ടു എങ്കിലും വെച്ചുകൊള്ളുന്ന പൊരുൾ ത്രിതീയയിൽ സംബന്ധിക്കും : ൭—നാം ; 'നീ എന്നൊട്ടു കളിക്കരുതു, അവൻ രാജാവിന്നൊട്ടു പിഴച്ചു.'

പ്ര. പേരുക, കല്ലിക്ക, ചോറിക്ക, കൂടുക, വി
നങ്ങളുക, നക്കിക്ക, മത്സരിക്ക, കോലിക്ക, മണി

അന്നെയുള്ള അർത്ഥം വരുന്ന ക്രിയകളും അവയെ ഏതിർത്ഥം വരുന്ന 'വിലപ്പക, ഇണങ്ങുക, പ്രസാദിക്ക, പിരിക,' എന്നിങ്ങനെയുള്ള ക്രിയകളും ആകുന്നു അധികം ത്രിതീയയിൽ സംബന്ധിച്ചു വരുന്നത്.

പ്രകൃ. ത്രിതീയയുടെ സ്ഥാനത്തു വരുന്നപോൾ ചിലപ്പോൾ ത്രിതീയയിലുംവരും. അപ്പോൾ ഇങ്ങനെ ഉള്ള ക്രിയകൾക്കു അർത്ഥഭേദം വന്നു സകലക ക്രിയകളായിത്തീരുന്നു : ദുഷ്ടം , 'രാജാവിനെച്ചിത്ത വാക്കു പറഞ്ഞു' എന്നുള്ളതിൽ ചിത്തവാക്കു മറ്റൊന്നു ആൾ രാജാവെന്നു അർത്ഥം വരുന്നു. കേട്ടുകാരൻ ഒരു വേള മറ്റൊരാളത്തന്നായിരിക്കും. എന്നാൽ രാജാവിനോടു ചിത്തവാക്കു പറഞ്ഞു' എന്നുള്ളതിൽ രാജാവിന്റെ മുൻപിൽ വെച്ചു പറഞ്ഞു എന്നല്ലാതെ രാജാവിനെപ്പറഞ്ഞു എന്നർത്ഥം വരേണ്ടതെന്നില്ല.

പ്രകൃ. ക്രിയയുടെ ഉടെയതു ചതുർത്ഥിയിൽ വരുംപോൾ കടും ത്രിതീയയിൽ സംബന്ധിക്കും : ദുഷ്ടം ; 'നിനക്കു അവനോടു കോപം അരുതു ; ഇനിക്കു നിന്നോടു ഇഷ്ടമാകുന്നു. നിനക്കു ഏതൊരു കാര്യമില്ല.'

പ്രകൃ. 'കൈവശത്തിൽ ആക്കുക' എന്ന അർത്ഥം അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ക്രിയകൾ കൈവിടുന്ന പൊരുളിനോടു ത്രിതീയയിൽ സംബന്ധിക്കും : ദുഷ്ടം ; 'അവൻ ഏതൊരു ഒരു പുസ്തകം വാങ്ങിച്ചു ; കൊള്ളിക്കാരനോടും വികിച്ചുവരികരുതു ; വിപോനോടു പഠിച്ചു വിദ്യയുണ്ടാക.

പ്രകൃ. ഗണനാമങ്ങൾ ക്രിയാവിശേഷങ്ങളായിട്ടു പ്രയോഗിക്കപ്പെടുമ്പോൾ, 'കൂടെ' എന്നതിനോടു ചേർന്നു അതു ഉണ്ടാകുമായിരുന്നു ത്രിതീയയിൽ വരും : ദുഷ്ടം , 'അവൻ ബുദ്ധിയോടു കൂടെച്ചെയ്യും-ബുദ്ധിയോടു ചെയ്യും : സമാധാനത്തോടു (കൂടെ) പൊയ്ക്കൊൾക.' അങ്ങനെ തന്നെ സമയത്തിന്റെ അടുപ്പവും മറ്റും ത്രിതീയയിൽവരും : ദുഷ്ടം ; 'കേരളാസമുദ്രത്തോടു കൂടെ അവൻ വന്നു ചേരും.' വാലോടു തല മുറിഞ്ഞു അടിയോടു അടി.

പ്രകൃ. സമത്വം, ഭേദം, തുല്യം, തുല്യം, ചേച്ചു, വിരോധം' എന്നിങ്ങനെ അർത്ഥം വരുന്ന പദങ്ങളോടു സംബന്ധിക്കുന്ന പൊരുളുകൾ ത്രിതീയയിൽ വരും : ദുഷ്ടം , 'ഇത്രനോടു കടം ദവാൻ.' 'അന്നത്തിന്നു ശമലം അന്നോടുത്തരും' എന്നിവില്ല. അവനോടു നീ വിരോധം മനസ്സാക്കരുതു.'

ചതുർത്ഥി.

൧൯൧. ഒരു ക്രിയയുടെ ഫലം ചെയ്യുന്ന പൊരുൾ ചതുർത്ഥിയിൽ വരും : ദു—ന്നം ; ഇന്നലെ ഇനിക്കു വിതച്ചു : പോയി എങ്കിൽ ഉടയകാരന്നു പോയി ; പാമ്പിനു വേലി കെട്ടി.

൧൯൨. ക്രിയയുടെ നിമിത്തകാരണമായിരിക്കുന്ന പൊരുൾ ചതുർത്ഥിയിൽ വരും : ദു—ന്നം ; 'പെരുനാളിന്നു പോയി.' ക്രിയയുടെ നിമിത്ത കാരണമായിട്ടു കർത്താവു ഭവിക്കുന്ന പൊരുൾ ആയിട്ടു ഭവണദിയെന്നവയോടു ചേർന്ന ചതുർത്ഥിയിൽ വരും : ദു—ന്നം ; 'ഇനിക്കായിട്ടു നീ ഒരു വാക്കു പറയണം. നിനക്കു വേണ്ടി അവൻ അതു ചെയ്യും.'

൧൯൩. സ്ഥലം മാറ്റം കാണിക്കുന്ന ക്രിയകളോടു ക്രിയയുടെ ഫലം ചെയ്യുന്ന പൊരുൾ ചതുർത്ഥിയിലാകും : ദു—ന്നം ; 'ഞാൻ നിരണത്തിന്നുപോയി.'

൧൯൪. 'കൊടുക്കി' എന്ന പൊരുൾ ഉള്ള ക്രിയകളോടു ആ ക്രിയയുടെ ഫലം ചെയ്യുന്ന പൊരുൾ ചതുർത്ഥിയിൽ സംബന്ധിക്കും : ദു—ന്നം ; 'ഞാൻ അവന്നു ഒരു പുസ്തകം കൊടുത്തു.'

൧൯൫. ഉണ്ടു, ഇല്ല, എന്ന ക്രിയകൾക്കും ഭവിക്കു, ഉണ്ടാകു, എന്നവ മുതലായിട്ടു അവയോടു അർത്ഥം ഒക്കുന്ന മറ്റു ക്രിയകൾക്കും ഉടമ പ്രഥമയിൽ വരുംപോൾ ഉടയതു ചതുർത്ഥിയിൽ വരും : ദു—ന്നം ; 'ഇനിക്കു മനസ്സുണ്ടു ; അവന്നു (ഉള്ളതു) കോപമാകുന്നു ; ഭൃഷ്ടന്മാർക്കു ദോഷം ഭവിക്കും.'

൧൯൬. രണ്ടു വസ്തുക്കൾ തമ്മിൽ ഉള്ള അവസ്ഥഭേദത്തെയും ഉടപ്പത്തിന്റെ വിവരത്തെയും അറിയിക്കുന്നതിൽ ചതുർത്ഥിവരും : ദു—ന്നം ; 'ജില്ലാകോട്ടു അപ്പിൻകോട്ടിന്നു കീഴാകുന്നു, യാകോബു ലാബ്ബാന്നു ഒരു മകനായിരുന്നു.'

൧൯൭. സമത്വത്തെയും വ്യത്യാസത്തെയും അടുപ്പത്തെയും അകലത്തെയും ചേർച്ചയെയും വിരോധത്തെയും സഹായത്തെയും മറ്റും കാണിക്കുന്ന പക്ഷങ്ങളോടു സംബന്ധിക്കുന്ന നാമങ്ങൾ ചതുർത്ഥിയിൽ വരും : ദു—ന്നം ; 'ശിംശോന്നു ശരിയായിട്ടു ഒരു ശങ്കരിമാനും ഇല്ല.'

ആചാര്യൻമാർക്കു ചെരാത്ത പ്രവൃത്തി: അവൻ അവൾക്കു ഭൂതപോയി: ഇനിക്കു സഹായിച്ചു, നിനക്കു നന്നായി.

പൺവ. ഞം വക പലക്കാളിൽ പലതും ശ്രീതിയയിൽ സംബന്ധിക്കുമെന്നു പൺാം സ്വന്തത്തിൽനിന്നു അറിഞ്ഞുകൊള്ളാം എന്നാൽ അല്പഭാവത്തോളം ഉണ്ടു: ദു—ന്തം; 'ഇത്രന്നോടു തുല്യൻ' എന്നു പറയുന്നതിൽപ്പലായം നിജയായിക്കുന്ന അഭിപ്രായം ആകുന്നു. 'ഇത്രന്നു തുല്യൻ' എന്നു പറയുന്നതു മനസ്സിൽ മുൻപെത്തന്നെയിരിക്കുന്ന അഭിപ്രായത്തെക്കാണിക്കുകയാകുന്നു, 'എന്നോടു ഭോഷം ചെയ്തു' എന്നു എന്നോടു നേരെ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലെ പറയാവു. 'ഇനിക്കു ഭോഷം ചെയ്തു, എന്നുള്ളതു എന്റെ വസ്തുവക മുതലായിട്ടുള്ളവയോടു ചെയ്യാലും പറയാം, എന്നുചെയ്തു' എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഞാൻ ആ ശ്രീയയുടെ കർമ്മം ആകാം. 'എന്നോടു ചെയ്തു, എന്നു പറയുന്നതു ഞാൻ കൂടെ ഉള്ളപ്പോൾ എന്റെ നേരെ നോക്കിച്ചെയ്യുന്നതിനെക്കുറിച്ചെ ആവു. 'ഇനിക്കു ചെയ്തു, എന്നു പറയുന്നതിൽ ആ ശ്രീയയുടെ ഫലം ഇനിക്കു വന്നു സംഭവിക്കുകയെന്നു അർത്ഥം വരും. 'രാജാവിനോടു ബോധിപ്പിക' എന്നു രാജാവിനെക്കണ്ടു ബോധിക്കുംപോഴെ പറയാവു. 'രാജാവിനെ ബോധിപ്പിക, എന്നു എഴുത്തു മുഖാന്തരം ചെയ്തും പോഴും പറയാം. 'അവനെ സഹായിക്കു, എന്നു പറയുന്നതു അവൻ ചെയ്യുന്ന വേലയിൽ സഹായിക്കുമ്പോൾ ആകുന്നു, അവനെ സഹായിക്കു എന്നു പറയുന്നതു അവന്റെ ഉപകാരത്തിന്നു സഹായിക്കുമ്പോൾ ആകുന്നു.

പൺൻ. സഭം കൂട്ടുന്നതിൽ ചതുർത്ഥിവരും: ദു—ന്തം; 'അതിന്നു ആനെന്നു ഭാരം ഉണ്ടു' എന്നു പറഞ്ഞാൽ ആന വിടിച്ചാൽ ഇളകാത്ത ഭാരം ഉണ്ടു എന്നു അർത്ഥം. അവന്നു ആനെന്നു ബലം ഉണ്ടു എന്നു പറഞ്ഞാൽ ആനയൊടു പ്പെംബലം ഉണ്ടെന്നു അർത്ഥം, 'ഇനിക്കു അക്ഷാർച്ചം പ്രയാസമാകുന്നു, എന്നു പറഞ്ഞാൽ എന്നാൽ സാധിക്കുന്നതിന്നു പ്രയാസമെന്നു അർത്ഥം.

൨൦൦. ഇത്രനേരമെന്നു കുറിക്കുന്ന സമയവും ഇന്നതിനിടയിൽ എന്നു കാണിക്കുന്ന സമയവും ചതുർത്ഥിയിൽ വരും: ദു—ന്തം; 'ഒരു നാഴികകെക്കു ഇളവുണ്ടു. ഒരു വിനാഴികകെക്കു (ഇടയിൽ) നീ വരുന്നു. ഒരു മാസത്തിന്നു വേണ്ടുന്ന കോപ്പുകൾ കൂട്ടെണം: കഴിഞ്ഞ വെള്ളത്തിന്നു വന്നതു' ഇങ്ങനെ പ്രയോഗിക്കുന്നതിൽ വിഭക്തി രൂപം കൂടാതെയും നടപ്പുണ്ടു. ദു—ന്തം; 'ഞാൻ ഒരാളു അവിടെ പാർത്തു: കുടുകുണ്ണന്നു ആമുദാസം ഉറക്കം ഉണ്ടു.'

പഞ്ചമി.

൨൦൧ ശ്രീയയുടെ കാരണമായിരിക്കുന്ന പൊ

തും പഞ്ചമിയിൽ വരും. പ്രധാനമായിട്ടു ഹേതു
കാരണവും മുതൽക്കാരണവും തുണക്കാരണ
വും തന്നെ : ദു—ന്തം ; ‘ആചാര്യൻ ഉണ്ടാക്ക
പ്പട്ട ബിംബം : മരത്താൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട ബിം
ബം : ഉളിയാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട ബിംബം.’

൨൦൨. ക്രിയ ചെയ്യുന്ന പൊരുളിന്നു കർത്താവെന്നും ഹേതു കാ
രണമെന്നും വേർ. ആയതു സകലകൃതീയയോടു സംബന്ധി
കാര്യം പ്രഥമയിൽ വരും; ഏകിലും കർമ്മിണീക്രിയയോടു ചേ
രുംപോൾ പഞ്ചമിയിൽ ആകും : ദു—ന്തം ; ‘ആചാര്യൻ തീർ
പ്പട്ട വീടു, പൊലുസിന്നാൽ ലിഖിതമായ പുസ്തകം’ കഴിക എന്ന
ക്രിയയുടെ കർത്താവു ചതുർഥിയിൽ വരുംപോൾ കർത്താവിനെയും
പഞ്ചമിയിൽ വരുംപോൾ ക്രിയയെയും താല്പര്യമായിട്ടു കാണിക്കും :
ദു—ന്തം ; ‘അവന്നു കഴികയില്ല, അവന്നാൽ കഴികയില്ല’. സാ
ധിക്കയെന്നതു സകലകൃതീയയാകുംപോൾ കർത്താവു പ്രഥമ
യിലും അകലകൃതീയയാകുംപോൾ പഞ്ചമിയിലും വരും :
ദു—ന്തം ; ‘ഞാൻ അകാഴ്ചം സാധിക്കും, എന്നാൽ അകാഴ്ചം
സാധിക്കും’.

൨൦൩. ഒരു വസ്തു ഉണ്ടാകുന്നതിന്നുള്ള സാധനത്തിന്നു മുതൽ
കാരണമെന്നു പേരായിരിക്കുന്നു. അതു പഞ്ചമിയിൽ വരും :
ദു—ന്തം ; ‘കല്ലാൽച്ചിലതു ; മരത്താൽ ചിലതു’ ; ‘ഇരിമ്പിന്നാൽ
തീർപ്പട്ട നാരായം.’

൨൦൪. ഒരു ക്രിയ ചെയ്യുന്നതിന്നു കർത്താവു തുണയായിട്ടു പ്ര
യോഗിക്കുന്ന കരുവുകളും ആളുകളും തുണക്കാരണമെന്നു ചൊല്ല
പ്പടും : ദു—ന്തം ; ‘വിശ്വാസത്താൽ നീർകരിക്കപ്പെട്ടവർ’ ; ‘വാ
ളെടുക്കുന്നവൻ വാളാലേമരിക്കും’. തുണക്കാരണം ആളുകൾ ആ
യിരുന്നാൽ പഞ്ചമി കരണി ക്രിയയോടു സംബന്ധിക്കും : ദു—ന്തം ;
‘അവൻ ഭീഷ്മദശിയാൽ പറയിച്ചുകാഴ്ചം.’ മുതൽക്കാരണവും തു
ണക്കാരണവും കാണിക്കുന്നതിന്നു കൊണ്ടു, മൂലമായി വഴി
യിായി, എന്നിങ്ങനെയുള്ള പദങ്ങൾ പഞ്ചമിക്കു പകരം വ
രും : ദു—ന്തം ; ‘മരം കൊണ്ടുള്ള ബിംബം, ഭീഷ്മദശിയെ കൊണ്ടു
അവൻ പറയിച്ച കാഴ്ചം, വിശ്വാസം ഉൾം നഷ്ടപ്പെട്ടവർ’.

൨൦൫. ചില വാക്കുകളിൽ പഞ്ചമി സപ്തമിക്കു പകരം പ്ര
യോഗിക്കപ്പെടുകയുണ്ടു : ദു—ന്തം ; ‘മേലാൽ (മേലിൽ) നീ അതു
ചെയ്യരുതു ; തൊണ്ണൻ വേരാൽ (വേരിൽ) പണം ൧൭ : ഉരു
വാൽ (ഉരുവേൽ) ഒരു പണം ലഭം ഉണ്ടു’ (ആറാറൈ; ആററു
കൽ) ഞാൻ പെററു വോറിയ വൈതൽ’.

ഷഷ്ഠി.

൨൦൬ പെരുമ്പറായ പൊരുളുകൾക്കു തുടയായ
മാകുന്ന നാമങ്ങൾ തമ്മിൽ സംബന്ധിച്ചുവ
രുംപോൾ അവയിൽ സംബന്ധത്തെക്കാണി
ക്കുന്ന നാമങ്ങൾ ഷഷ്ഠിയിൽ വരും : ൧—നാം ;
'എന്റെ പുസ്തകം അവന്റെ വീടു ; അവരു
ടെ ശിഖം , മരത്തിൻ കൊമ്പു.

൨൦൭. ആ വക സംബന്ധങ്ങൾ പലതരമായിരിക്കുന്നു. (൧)
സ്വസ്ഥം : ൧—നാം ; 'എന്റെ പുസ്തകം.' [എന്റെ വക പുസ്ത
കം.] (൨) അനുഭോഗം : ൧—നാം ; 'എന്റെ മുറി [ഞാൻ പാ
ക്കൻ മുറി]; (൩) ഗുണം : ൧—നാം ; എന്റെ നേരു [എന്നി
ൽ ഉള്ള നേരു]; എന്റെ നടപ്പു [ഞാൻ നടക്കുന്ന നടപ്പു];
(൪) ഉത്ഭവം : ൧—നാം ; പശുവിന്റെ പാൽ [പശുവിൽനിന്നു
വരുന്ന പാൽ]; (൫) അംശം : ൧—നാം ; മരത്തിന്റെ കമ്പു
[മരത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമായിരിക്കുന്ന കമ്പു]. (൬) അടക്കം : ൧—നാം ;
'വിചാരങ്ങൾക്കു സഭ. [വിചാരാൽ കൂടി ഉണ്ടായിരിക്കുന്ന സഭ]
(൭) തമ്മിൽ ഉള്ള ഉടപ്പവും ഇരിപ്പും : ൧—നാം ; 'മറിയയുടെ
പുത്രൻ' [മറിയ പെറ്റ പുത്രൻ] ; 'അച്ചന്റെ ചെറുകൻ' സാ
സ്തിന്റെ മദാമ്മ' ; 'ആചാച്ചന്റെ ഭാർയ്യ' യോഗസെപ്പിന്റെ സ
ഹോദരങ്ങൾ.]

൨൦൮. സംബന്ധത്തെ അറിയിക്കുന്നതിൽ ഹർത്വം സൂത്രത്തിൽ
പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന പ്രകാരം ചതുർത്ഥി വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സംബ
ന്ധത്തെ വിശദമാക്കി വരുന്നതിൽ ഷഷ്ഠിവരും : ൧—നാം ;
'മറിയ യോഗസെപ്പിനു ഭാർയ്യയായിരുന്നു' എന്നുള്ളതു മറിയ
യോഗസെപ്പിനോടു എന്തൊരു സംബന്ധം എന്നുള്ള ചോദ്യത്തിന്നു
ഉത്തരമാകുന്നു. 'മറിയ യോഗസെപ്പിന്റെ ഭാർയ്യയായിരുന്നു' എന്നു
പറഞ്ഞാൽ മറിയ ആരായിരുന്നു എന്നുള്ള ചോദ്യത്തിന്നു ഉത്തര
മാകുന്നു. 'മന്ത്രിരാജാവിന്നു കീഴാകുന്നു' എന്നതിന്നു മന്ത്രിരാജാ
വിനെക്കാൾ താണ സ്ഥാനക്കാരൻ എന്നർത്ഥം. 'മന്ത്രിരാജാവി
ന്റെ കീഴാകുന്നു' എന്നതിന്നു രാജാവിന്റെ വരുതിക്കുട്ടു നട
ക്കുന്ന ആൾ എന്നർത്ഥം.

൨൦൯. റം വിഭക്തി ചിലപ്പോൾ വാക്യത്തിന്റെ കാഴ്ചയായിട്ടു
വരും : ൧—നാം ; 'നീലം രാജാവിന്റെ ആകുന്നു.' എന്നാൽ
ആരി എന്നുള്ള അന്തത്തോടു ചേർന്നാകുന്നു അധികം നടപ്പു :
൧—നാം ; 'ആ പുസ്തകം നിന്റെതല്ല, എന്റെതാകുന്നു.

൨൨൦. ചുറ്റും വെളിച്ചം ചതുർത്ഥിയോടു 'ഉള്ളൂ' എന്ന നമോ
ദധയം ചേർന്നിട്ട പ്രായോഗികപുഴുക്കു ഉണ്ടു : ദ—ന്തം ; 'എന്റെ
പുസ്തകം' 'ഇനിക്കുള്ള പുസ്തകം' : 'എന്റെ മുറി—ഇനിക്കുള്ള മു
റി' 'എന്റെ ഭനത'='ഇനിക്കുള്ള ഭനത.'

സപ്തമി.

൨൧൧. ഒരു ക്രിയ ഭവിക്കു എങ്കിലും അതി
ന്റെ ഫലം ചേരുക എങ്കിലും ചെയ്യുന്ന സ്ഥ
ലം ആകട്ടെ പൊതുപം ആകട്ടെ സപ്തമിയിൽ
വരും : ദ—ന്തം ; 'ആറ്റിൽ വെള്ളം പൊങ്ങി ;'
'മനുഷ്യരിൽ ആശ്രയിക്കരുതു' ആകയാൽ 'നി
ല്ല', 'ഇരിക്ക', 'കിടക്ക', 'വെക്ക', എന്ന
വ മുതലായിട്ട സ്ഥലത്തോടു സംബന്ധിക്കുന്ന
ക്രിയകൾക്കു സപ്തമി വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു :
ദ—ന്തം ; 'അവരിൽനിന്നു ഒരു ഗുണവും വരി
കയില്ല' : 'മനുഷ്യരിൽ വെച്ചു നല്ലവൻ.'

൧൧൨. കൂട്ടത്തിൽ വിശേഷപ്പെട്ട വസ്തുവിനെക്കുറിച്ചു പറയുന്ന
തിൽ കൂട്ടം സപ്തമിയിലാകും : ദ—ന്തം ; 'മനുഷ്യരിൽ നല്ലവൻ'
(മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ നന്മക്കു മുന്തിയവൻ) 'നീചരിൽ നി
ചൻ' (ചോ നീചൻ.)

൧൧൩. ഇന്നപ്പോൾ ഏന്നു കാണിക്കുന്ന സമയം സപ്തമിയിൽ
വരും : ദ—ന്തം ; 'മകര മാസത്തിൽ മാറുപ്പുക്കം,' 'തലയിരിക്ക
യിൽ വാലു കാട്ടുകയില്ല.'

൧൧൪. അകമുള്ള സ്ഥലത്തേക്കു ഉള്ള മാറ്റം സാപ്തമ്യചതു
ർത്ഥിയിൽ സംബന്ധിക്കും : ദ—ന്തം ; 'പള്ളിയിലേക്കു പോയി ;'
ഭവനത്തിലേക്കു നീക്കി. ൦൦൦ അർത്ഥത്തിൽ ചതുർത്ഥി രൂപം ആ
ന്തരമായിട്ടും പ്രയോഗമുണ്ടു : ദ—ന്തം ; 'പള്ളിയിൽപ്പോക
'വീട്ടിൽ വരിക.'

൧൧൫. കൂട്ടത്തോടു കൂട്ടത്തിൽ ഒന്നിനെ ഒത്തുനോക്കി വിശേഷ
പ്പെടുത്തുന്നതിൽ കൂട്ടം സാപ്തമ്യചതുർത്ഥിയിൽ വരും : ദ—ന്തം ;
'നാലിലേക്കു നല്ലതു. 'മനുഷ്യരിലേക്കു വിചാൻ.'

൧൧൬. സമയത്തിന്റെ ഇടവും അറുതിയും ചതുർത്ഥിയിൽ ഏ
ന്നപോലെ സാപ്തമ്യചതുർത്ഥിയിലും വരും : ദ—ന്തം ; 'വെക്കുന്നി

മേൽ ചൊന്നിരിക്കുന്നതന്നെ' 'മകര മാസത്തോളം ദൈവ പൂജം' ൨൧൭. സപ്തമിയിൽ ലോകശുദ്ധം ചെയ്തതിൽ സ്ഥലത്തെയും ഇത് എന്ന അന്തം സ്ഥലത്തിന്റെ അകത്തെയും കിത്ത് എന്ന അപ്പുയം സ്ഥലത്തിന്റെ അരികിനെയും ഭൂമിത്ത് എന്നതു പുറത്തെയും സംബന്ധിക്കും : ദ്വന്തം; 'കരോള നില്ക്കുന്നത്' 'താഴ്ത്തിയിരിക്കുന്നത്' 'പള്ളിയിൽ ഉള്ളതു' 'പള്ളിക്കൽ പാർക്കുന്നവൻ' 'മേശമേൽ വെക്കപ്പെട്ട ഭക്ഷണം' 'മരത്തൽ കെട്ടുന്നവൻ' നാഗം.'

അഷ്ടമി.

൨൧൮. അഷ്ടമിക്കു സംബോധന എന്നും പേർ പറയും, അതു കേൾക്കുന്നവന്റെ ശ്രദ്ധയെ ഉണർത്തുന്നതിനായിട്ടു പ്രയോഗിക്കപ്പെടും : ദ്വന്തം; 'രാജാഭവ എന്നെ രക്ഷിക്കേണമെ;' 'നീതിമാന്മാരേ നിങ്ങൾ സന്തോഷിപ്പിൻ.'

൨൧൯. പരയുന്നവന്റെ മനോവികാരങ്ങളുടെ അടയാളങ്ങളായിട്ടു പല നാമങ്ങളും സംബോധനയിൽ പ്രയോഗിക്കപ്പെടും : ദ്വന്തം; 'ശിവ ശിവ' 'നാരായണഃ' 'അയയ' 'അയ്യോഃ' 'അയയാവോ'; 'വൻമേവ'; 'എതേന'; 'ചേതേന'; (ചി എതേന)

൨൨൦. ചില നാമങ്ങൾ സംബോധനയിൽ മാത്രമേ വരുന്നുള്ളൂ. ആകയാൽ അവയെ സംബോധനക്കുറിച്ചുകൾ എന്നു പേർ; ആസ്തി 'അ, ആ, ഇ, ഓ, എ, ഐ, ഒ, ഓ, ഹ, ഹാ, ഹി, ഹീ, ഹേ, ഹൊ, ആഹാ, ചി, ചൂ' എന്നിങ്ങനെ ഉള്ളവയാകുന്നു.

അഞ്ചാം സഗ്ഗം—നാമങ്ങളുടെ ഉത്ഭവം.

൨൨൧. ഉത്ഭവത്തെ സംബന്ധിച്ചു നാമങ്ങൾ മൂന്നുപകയായിരിക്കുന്നു ആയവെക്കു മൂലനാമങ്ങൾ എന്നും തദ്വിത നാമങ്ങൾ എന്നും സമാസനാമങ്ങൾ എന്നും പേരായിരിക്കുന്നു'

മൂല നാമങ്ങൾ

൨൨൨. മൂലനാമങ്ങൾ മറ്റു പദങ്ങളിൽനിന്നു വരാത്ത രൂപിനാമങ്ങളാകുന്നു : ദ്രു—ന്തം ; 'മാവു,' 'പ്ലാവു,' 'പൂച്ചു,' 'പുലി,' 'ആൺ,' 'പെൺ,' 'പുരുഷൻ,' 'സ്ത്രീ,' എന്നാൽ മലയാഴ്ചയിൽ മൂല നാമങ്ങളായി വിചാരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിൽ പലതും സംസ്കൃതത്തിൽ തട്വിതങ്ങളാകുന്നു ദ്രു—ന്തം ; 'മനുഷ്യൻ'; 'ദേവൻ.'

൨൨൩. മലയാഴ്ചയിലെ മൂലനാമങ്ങൾ ഒക്കയും തമിഴ്ഭാഷയിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവ ഏകിലും സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നു എടുത്തുപെട്ടവ ഏകിലും ആകുന്നു; തമിഴിലെ നാമങ്ങൾ മലയാഴ്ചയിൽ മിക്കവാറും യാതൊരു മാറ്റവും കൂടാതെ വരും : ദ്രു—ന്തം ; 'അവൻ,' 'അവൾ,' 'നീതി,' മരം.' എന്നാൽ തമിഴിലെ ഐകാരാന്തം മലയാഴ്ചയിൽ ഭേദകാരാന്തമായും ഉകാരാന്തം അർദ്ധായായിട്ടും ഭേദമായു എന്ന അന്തത്തിലെ യകാരം മാഞ്ഞുപോയും ഭേദകാരാന്തത്തോടു വകാരം ചേർന്നു വരും : ദ്രു—ന്തം ; 'കുരിശെ=കുരിശു, കല്ലു=കല്ലു, വായു=വാ, മാ=മാവു.

൨൨൪. സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നു വരുന്ന നാമങ്ങളിൽ പ്രഥമയിലെ ഭേദം എന്നതു ചുല്പിംഗത്തിൽ ഭേദൻ എന്നും നില്പിംഗത്തിൽ ഭേദം എന്നും ആകും : ദ്രു—ന്തം ; 'പുരുഷം=പുരുഷൻ, വൃക്ഷം=വൃക്ഷം. ശേഷം പ്രഥമയിൽ വരുന്ന വിസദ്യം മാഞ്ഞുപോകും : ദ്രു—ന്തം ; 'കവിഃ=കവി. വായുഃ=വായു.

൨൨൫. സംസ്കൃതത്തിലെ നാമങ്ങളുടെ അന്തത്തിൽ വരുന്ന ഭീഷ്വരം മലയാഴ്ചയിൽ ഹ്രസ്വമാകും : ദ്രു—ന്തം ; 'സീകാ=സീക. കന്യകാ=കന്യക. ദേവീഃ=ദേവി. ജന്മാണീഃ=ജന്മാണി, സ്വയംഭൂഃ=സ്വയംഭൂ. പുനർഭൂഃ=പുനർഭൂ. എന്നാൽ ഭേദകാരനാമങ്ങളിൽ ഭീഷ്വം ഭീഷ്വമായിട്ടു തന്നെയിരിക്കും : ദ്രു—ന്തം ; 'സ്ത്രീ, ശ്രീ, ഭൂ.'

൨൨൬. പ്രകൃതിജ, ന്. എന്ന അക്ഷരങ്ങളിൽ ആകയും പ്രഥമ ഭേദകാരാന്തമായിരിക്കയും ചെയ്യാൻ ഭേദകാരാന്തത്തോടു വകാരം ചേരുന്നതു കൂടാതെ പ്രകൃതി രൂപവും കൊള്ളും : ദ്രു—ന്തം ; 'വിതാ=വിതാവു=വിത : രാജാ=രാജാവു=രാജൻ.

൨൨൭. പ്രകൃതി ഹലന്തം ആയിരുന്നാൽ ഹല്യു ഇരട്ടിക്കും : ദ്രു—ന്തം ; വാക്, വാക്, അദ്ധ്യ, അദ്ധ്യ, സംപത്തു, സംപത്തു, മനുസ്യ, മനുസ്യ' എന്നാൽ പ്രഥമയിൽ ഭേദൻ, ഭേദൻ, ഭേദം.

എന്നായിരുന്നാൽ ആദ്യത്തെ മറ്റൊരു വശത്തെ മലയാളത്തിൽ കൊ
ളളം: ദു—ന്ത; ശ്രദ്ധാർത്ഥം, വിചാരി, കലം.

തദ്വിത നാമങ്ങൾ

൧൨൮. തദ്വിത നാമങ്ങൾ മറ്റൊന്നാമങ്ങളിൽ
നിന്നു വരുന്ന ബന്ധനാമങ്ങൾ ആകുന്നു :
ദു—ന്തം; 'തല—തലവൻ; ധനം—ധാന്യം.'

൧൨൯. ഗുണത്തിൽനിന്നു ഗുണിയും ഉടമയിൽനിന്നു ഉടമയും
ഉണ്ടാകുന്നതു, ഭരൻ, ഭരതൻ, കാരൻ, ശാലി, സ്ഥ
ൻ, ഭരതൻ, ഭരതീ, എന്നും മറ്റും ഉള്ള പ്രത്യയങ്ങൾ
മെക്കൊണ്ടാകുന്നു. (൧) ഭരൻ : ദു—ന്തം; 'വയസ്സു വയസ്സൻ
ഉപ്പു-ഉപ്പൻ: കുടി-കുടിയൻ; മുക്കു-മുക്കൻ' (൨) ഭരതൻ :
ദു—ന്തം; 'തട്ടു—തട്ടാൻ; തല-തലവൻ.' (൩) കാരൻ :
ദു—ന്തം; 'സ്രായം-സ്രായകാരൻ, വേല-വേലകാരൻ.' (൪) ശാ
ലി: ദു—ന്തം, യുദ്ധം-യുദ്ധശാലി, പരാക്രമം-പരാക്രമശാലി.
(൫) സ്ഥൻ : ദു—ന്തം; കാര്യം-കാര്യസ്ഥൻ, ഗ്രഹം-ഗ്രഹസ്ഥ
ൻ, നേത-നേതസ്ഥൻ, മദ്ധ്യം-മദ്ധ്യസ്ഥൻ' (൬) ഭരതൻ;
ദു—ന്തം; 'മണ-മണവാളൻ, പുണ്യം-പുണ്യവാളൻ.' (൭) ഭര
തീ: ദു—ന്തം; ഭരത-ഭരതാളി; പട-പടയാളി; എതിര-എതിരാളി
(൮) മറ്റു ചില പ്രകാരത്തിൽ റം വക നാമങ്ങൾ ഉണ്ടാകും:
ദു—ന്തം; 'രക്ഷ-രക്ഷിതാവു ഭാനം-ഭാതാവു: യുദ്ധം-യുദ്ധാവു'

൧൩൦. മെൽപ്പറഞ്ഞ പ്രത്യയങ്ങളിൽ കാരൻ, ശാലി:
സ്ഥൻ, ഭരതൻ, ഭരതീ, എന്നവ തന്നിച്ചു അർത്ഥമുള്ള
പദങ്ങൾ ആകയാൽ അവ ചേർന്നുണ്ടാകുന്ന നാമങ്ങൾ തദ്വി
തങ്ങൾ എന്നല്ല സമാസങ്ങൾ എന്നത്രെ മുറുകെ ചൊല്ലപ്പെടേണ്ടുന്ന
തു. സംസ്കൃതനാമങ്ങളിൽ വാൻ എന്നയന്തം അനുസാരം നീ
ക്കിട്ടുള്ള ഭരകാരാത്തങ്ങളോടും ഹലന്തങ്ങളോടും വാൻ എന്നതു
മറ്റുള്ള അന്തങ്ങളോടും ചേരുന്നു : ദു—ന്തം; 'പുണ്യം=പുണ്യ
വാൻ, ശക്തി=ശക്തിമാൻ.' കാരൻ എന്നതിലെ കികാരം ക്ര
ടശ്രൂടെ വരുന്ന നാമങ്ങളിൽ കെയും അച്ചിനു പിൻപു ഇരട്ടി
ക്കും. ആദ്യത്തെ സംസ്കൃതത്തിൽ 'ചെയ്യുന്നവൻ' എന്നു അർത്ഥമാക
ുന്ന എങ്കിലും മലയാളത്തിൽ ഏല്പാത്തരമൊഴികൾ ഉണ്ടാകും ആപ്തം
എന്നു മാത്രമുള്ള അർത്ഥത്തിൽ ചേരുന്നു : ദു—ന്തം; കതിര=ക
തിരകാരൻ; കടം=കടകാരൻ; വീട്ടു=വീട്ടുകാരൻ; ദിക്കു=ദിക്കു
രൻ; തമിഴു=തമിഴുകാരൻ; ശുദ്ധം=ശുദ്ധകാരൻ.

൨൩൨. ഗുണിയിൽനിന്നു ഗുണവും ഉഭയീകിൽനിന്നു ഉഭയവും
 ഭ്രം, തി, ത്വം, റ്റം മി ഭ്രുഴ എന്നു അന്തത്തിൽ വരുന്ന
 തിന്നാൽ ഉണ്ടാകുന്നു (൧) ഭ്രം : ദ്രം ; 'കള്ളൻ—കള്ളം :
 നീളൻ—നീളം : കോവി—കോവം' (൨) തി : ദ്രം ; ശ്രദ്ധ
 ന്—ശ്രദ്ധത : ഭജൻ—ഭജത : ശത്രു—ശത്രുത : ബന്ധ—ബന്ധ
 ത : കവി—കവിത.' (൩) ത്വം : ദ്രം ; 'ഭോഷൻ—ഭോഷ
 ത്വം : ഗുരു—ഗുരുത്വം : ത്രി—ത്രിത്വം' (൪) റ്റം : ദ്രം ; കടു—
 കടുപ്പം : ബഹു—ബഹുപ്പം : ചെറു—ചെറുപ്പം' (൫) മി ദ്രം ;
 'നൽ—നന്മ : കടു—കടുമ : അടി—അടിമ : കളിക്—കളക്.'
 (൬) ഭ്രുഴ : ദ്രം ; 'ആൾ—ആളാഴ് : താഴ—താഴാഴ് : കൊ
 ള്ളാം—കൊള്ളാഴ്.'

൨൩൩. െരം വക പ്രത്യയങ്ങളിൽ ത്വം=ത്വം എന്നവ സംസ്കൃ
 തം ആകുന്നു. റ്റം, മി, ഭ്രുഴ എന്നവ മലയാഴ് ആകുന്നു. ഭ്രം
 എന്നതു രണ്ടു ഭാഗമായിരേ മലയാഴികൾക്കും ചേരുന്നു. ആഴ് എന്ന
 ഈ ആഴ് എന്ന ക്രിയ, പദത്തിൽനിന്നു ഉണ്ടാകുന്ന നാമം ആകു
 ന്. ഭ്രുതൻ ഭ്രുതി ഭ്രുഴ എന്നിങ്ങനെ വരും.

൨൩൪. സംസ്കൃതനാമങ്ങളുടെ ആദ്യാക്ഷരത്തിന്റെ പിൻപു
 ആകാരം ചേരുമ്പോൾ ആ നാമങ്ങളോടു സംബന്ധപ്പട്ടിരി
 ക്കുന്ന മറ്റുനാമങ്ങൾ ഉണ്ടാകും : ദ്രം ; ശിവൻ—ശൈവൻ :
 'ശിവന്റെ പുത്രൻ, ശിവമതക്കാരൻ : രാജ്യ—രാജാവൻ 'രാജ്യ
 വംശക്കാരൻ, രാമൻ' ബുദ്ധൻ—ബുദ്ധൻ 'ബുദ്ധമതക്കാരൻ
 ബഹു—ബാഹവം' 'ബന്ധുത്വം അശ്വം. ആശ്വം : 'ചെറുകുതിര'
 ഭൃഗു—ഭാഗ്വൻ ഭൃഗുവിന്റെ സന്തതി' വസ്യം—വാസ്യം വ
 സ്യം കൊണ്ടുള്ള സുമിത്ര—സൗമിത്രി' 'സുമിത്രയുടെ പുത്രൻ'
 ഭൃഗു—ഭാഗ്വൻ 'ഭൃഗുവിന്റെ പുത്രി' കൃഷ്ണൻ—കാഷ്ണി 'കൃഷ്ണന്റെ
 സന്തതി.'

൨൩൫. ചില നാമങ്ങളുടെ അന്തത്തിൽ, ന, യ. ത, കി,
 എന്നയക്ഷരങ്ങൾ കൂട്ടുന്നതിന്നാൽ മറ്റു ചിലനാമങ്ങൾ ഉണ്ടാകും :
 ദ്രം ; 'ഭരം—ഭരണം : സുഖം—സുഖ്യം : ഭൂഖം—ഭൂഖിതം :
 ദ്രവ്യം—ദ്രവ്യകം. എന്നാൽ ന എന്നതു കൂട്ടുന്നതിന്നു സാമാന്യ
 മായിട്ടു ചെയ്യുകയും റ്റ എന്നതിന്നു ചെയ്യാനുള്ളതു എന്നും
 തി എന്നതിന്നു ചെയ്യപ്പെട്ടതു എന്നും കി എന്നതിന്നു ചെയ്യുന്ന
 ഈ എന്നും അർത്ഥമാകും : ദ്രം ; 'ഗുണം—ഗുണനം—ഗുണ്യം
 ഗുണിതം, ഗുണകം : അംശം—അംശനം—അംശ്യം, അംശിതം,
 അംശകം.

൨൩൬. ചിലനാമങ്ങൾക്കു ഭ്രുദൃഷ്ടതിൽ ആകാരം വരികയും അ
 ന്ത്യത്തിൽ യ, കി, എന്നയക്ഷരങ്ങളിൽ ഒന്നു ചേരുകയും ര
 ങ്ങും ചെയ്യുന്നതിന്നാൽ മറ്റു നാമങ്ങൾ ഉണ്ടാകും : ദ്രം ;
 സുഖം—സൗഖ്യം : ധനം—ധാന്യം : അധിപതി—അധിപത്യം
 സോമൻ—സൌമ്യം ഏകം—ഐക്യം' വസന്തം വാസന്തികം.

൨൩൩. വെറും അനേകം പ്രകാരത്തിൽ ഉപനാമങ്ങളിൽനിന്നു തദ്ധിതനാമങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നു: ദ്രു—ന്തം; ധൃമം—ധൈര്യമിയം ചന്ദ്രൻ—ചന്ദ്രിക: കർഷം—കർമ്മിണി: ഗ്രാഹിതം [ഗ്രാഹിച്ചതു] ഗ്രാഹികവ്യം [‘ഗ്രാഹിപ്പാനുള്ള’]

സമാസ നാമങ്ങൾ.

൨൩൪. രണ്ടോ അതിൽ അധികമോ പദങ്ങൾ കൂടി ഉണ്ടാകുന്ന നാമത്തിന്നു സമാസ നാമം എന്നു പേരായിരിക്കുന്നു; അതു തല്പുരുഷ സമാസമെന്നും ദ്വന്ദ്വസമാസമെന്നും ഉപസർഗ്ഗസമാസമെന്നും ഇങ്ങനെ മൂന്നു വകയായിരിക്കുന്നു.

തല്പുരുഷ സമാസം.

൨൩൮. രണ്ടു നാമങ്ങൾ കൂടി സന്ധി മുറക്കെ ഒന്നിക്കുമ്പോൾ അതു ഒരു തല്പുരുഷ സമാസമായിത്തീരും. കൂടി ഒന്നിക്കുന്ന നാമങ്ങളിൽ ഒട്ടക്കം നില്ക്കുന്നതിന്നു ആധാരമെന്നും മുൻപിൽ നില്ക്കുന്നതിന്നു ആധാര്യമെന്നും പേരായിരിക്കുന്നു: ദ്രു—ന്തം; ‘കൺ+പോത=കൺപോത; കടുവാ×നാക്ക=കടുവാനാക്ക; ആററു+വെള്ളം=ആററുവെള്ളം; തീ±കനൽ=തീക്കനൽ.’

൨൩൯. അദ്ധ്യായം തുടങ്ങാൻ ലക്ഷപ്രകാരം ഹൈന്ദവരുടെ മുൻപാകെ ഉപദേശമായിട്ടു തിരിയുന്നു: ദ്രു—ന്തം: മുടത്തു+കാലൻ=മുടത്തുകാലൻ. പിന്നത്തെപ്പദത്തിന്റെ ആദിയിൽ വരുന്ന കി, ച, ന, വ, എന്നവ മുതലായവ ന്യായമത്തെയും ഉപാദേശത്തെയും ലക്ഷണങ്ങളിൽ പ്രകാരം അദ്ധിന്റെ പിന്നാലെയും റ, ല, ഉ, ഴ, എന്നവയുടെ പിന്നാലെയും ഇരട്ടിക്കും: ദ്രു—ന്തം; ‘കര+പറമ്പു കരപ്പറമ്പു; തീ+കല്ല=തീകല്ല’ മര+മെഴുപ്പു=മരമെഴുപ്പു’ മവാർ+കളം=മവാർകളം’ ഇളളൻ+കാരൻ=ഇളളക്കാരൻ ആൾ+കരുതി=ആൾക്കരുതി’ കീഴ്±കണക്കം=കീഴ്കണക്കം.’ സംസ്കൃത സ

സ്ഥിപ്രകാരം അച്ചിന്റെ പിന്നാലെ ഹല്ലിരട്ടികളായിട്ടു: ട—ന്തം; മനുഷ്യപുത്രൻ രാജ കാര്യം. ആ ഭാഷയിലെ സമാസനാമങ്ങൾ മലയാഴ്ചയിൽ അനവധിയായിട്ടു നടപ്പുള്ളതാകകൊണ്ടു പല പദങ്ങളിലും മലയാഴ്ചമുറക്കു ഹല്ലിരട്ടികളെയോ സംസ്കൃതരീതിപ്രകാരം ഒറ്റയായിട്ടു വെച്ചേക്കയോ ഏതുവെണ്ടു ഏതും സൗജന്യം നന്നിന്നിടയുണ്ടു. എന്നാൽ സമാസത്തിലെ മൂലപദങ്ങൾ എല്ലാം സംസ്കൃതമായിരുന്നാൽ ആ ഭാഷയുടെ സന്ധിപ്രകാരം ഹല്ലിരട്ടിക്കാര്യത്തിലായിരിക്കയാകുന്നു അധികം നടപ്പു ഏകിലും സംസ്കാരത്തിൽ അധികം വരുന്ന ചില വാക്കുകളിൽ മലയാഴ്ചരീതി പ്രകാരം ഇരട്ടിക്കുന്നുണ്ടു: ട—ന്തം; 'കായ്കാരൻ: ഭിക്ഷുകാരൻ,' സൂക്ഷ്മം വിചാരിക്കുമ്പോൾ ഇരട്ടിക്കാത്തവ ശുദ്ധ സംസ്കൃത സമാസങ്ങളും ഇരട്ടിക്കുന്നവ സംസ്കൃത മൂല പദങ്ങളെക്കൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന മലയാഴ്ച സമാസങ്ങളും ആകുന്നു. സമാസത്തിലെ മൂലനാമങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നു ശുദ്ധ മലയാഴ്ച ആയിരുന്നാൽ ഹല്ലിരട്ടികളാം: ട—ന്തം; ഇമ്പാക്കെ: കള്ളിപ്പശു: ഇളുപ്പുകാരൻ.

൨൪൦. മൂലനാമങ്ങളിൽ മുൻപിലത്തെ നാമത്തിന്റെ അന്ത്യത്തിൽ വരുന്ന റ്റ, റ, എന്നവ സമാസത്തിൽ മാഞ്ഞുപോകും: ട—ന്തം; 'മനുഷ്യൻ—മനുഷ്യപുത്രൻ; കായ്ക—കായ്കലാഭം.' എന്നാൽ ഭിക്ഷുകൾക്കു അർത്ഥമാകുന്ന നാമങ്ങളിൽ അന്തം നിങ്ങളീട്ടു ചിലപ്പോൾ ഭൂതന്ത എന്നു മാറ്റുകയും ഉണ്ടു: ട—ന്തം; 'പട്ടണം—പട്ടണകാരൻ—പട്ടണത്തുകാരൻ; കൊട്ടയം—കൊട്ടയത്തുകാരൻ; താഴ—താഴത്തുകാരൻ' ചില മലയാള പദങ്ങളിൽ ഭൂതന്തത്തിന്റെ പിന്നാലെ മകരം വരും: 'ട—ന്തം; മല—മലമ്പറമ്പു, മഞ്ഞ—മഞ്ഞങ്ങാ=മഞ്ഞകാ' ആധാരം. 'കിരണം, ദിവനം.' എന്നവയിൽ ഒന്നായിരുന്നാൽ ആധേയത്തിന്റെ അന്തം റ്റ എന്നാകും: ട—ന്തം; നീതികരണം: ശുദ്ധീകരണം അംഗീകരിക്കു, ഏകീഭവിക്ക.

൨൪൧. മൊഴിയുടെ അന്തത്തിൽ വരുന്ന പൂർണ്ണാക്ഷര മകരത്തിലടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ഭൂതകാരം പല സമാസങ്ങളിലും മാഞ്ഞുപോകും: ട—ന്തം കൊട്ടമ—കൊട്ടംകൊറ്റു: പഴമ—പഴംപാ: കുറ്റമ—കുറ്റംകൊട്ടു; പെരുമ—പെരുമ്പരമ്പു; ചില പദങ്ങളിൽ മകരവും പൊണ്ണാകും. എന്നാൽ അതിന്നു പകരം പിന്നാലെ വരുന്ന ഖരം ഇരട്ടിക്കും: ട—ന്തം; 'പുതുമ—പുതുപ്പുസ്തകം; പുതുപ്പറമ്പു—പഴനെല്ലു.'

൨൪൨. മുൻപിലത്തെ മൊഴിയുടെ അന്തത്തിൽ അല്പാക്ഷാത കൂടിവരുന്ന S, റ, എന്നവ സമാസത്തിൽ ട റ എന്നവയായിട്ടു മുറക്കു തീരിയും: ട—ന്തം; 'വീട്ടു-വീട്ടുകാരൻ: ആറു-ആറുവെള്ളം.'

൨൪൩. ഭൂത ഞ എന്നവയിൽ അവസാനിക്കുന്ന നാമങ്ങൾ സംസ്കൃതത്തിലെ ഭൂത റ്റ എന്നവയിൽനിന്നു വന്നവയായിരിക്കും.

നാൽ സമാസത്തിൽ ആധി ഭാഷയിലെ അന്തഃവർത്തം: ദ്വന്ദ്വം; ക്രിയ-ക്രിയാപദം: ദേവത-ദേവതാഭിജ്ഞി: ദേവകീ-ദേവകീനന്ദനൻ: ചിലപ്പോൾ മലയാളരീതിപ്രകാരം അച്ചു നീളാതെയും വർത്തം: ദ്വന്ദ്വം; 'പ്രാർത്ഥനപ്പുസ്തകം.'

൨൭൭. ആധ്യയത്തിന്റെ അന്തത്തിലെ സ്വകാരം വിസർജ്ജിതമായിട്ടും ദികാരമായിട്ടും ഉകാരമായിട്ടും ചില പദങ്ങളിൽ വാദം: ദ്വന്ദ്വം; 'ആയുസ്സു-ആയുസ്സലം: മനസ്സു-മനഃപീഡ രജസ്സു-രജോഗുണം.'

൨൭൮. യാതൊരുനാമത്തിന്റെയും പിൻപു ഇല്ലായ്മ, ഭക്തി, ഹാനി, ഹീനം, ഭംഗം, എന്നവ ചേർന്നാൽ പ്രതിഭാ വർത്തം വർത്തം: ഇവയിൽ 'ഹാനി ഹീനം ഭംഗം' എന്ന വസംസ്കൃതനാമങ്ങളാകകൊണ്ടു സംസ്കൃതപദങ്ങളോടെ യോജിക്കും. മറ്റൊരു രണ്ടും ഭാഷയിലെ മൊഴികളോടും ചേരും. 'കെട്ടു, ഹീനം, ഭംഗം, എന്നവ സങ്കല്പണങ്ങളുടെ ഇല്ലായ്മയെ സംബന്ധിച്ചെ പറയു. 'ഇല്ലായ്മ, ഹാനി' എന്നവ എല്ലാത്തര ഗുണങ്ങളെപ്പോലുംബന്ധിച്ചും വർത്തം: ദ്വന്ദ്വം; സ്നേഹമില്ലായ്മ: ഭാരമില്ലായ്മ: മാനഹാനി: പ്രാണഹാനി: മർദ്ദാഭയം: സ്നേഹഭംഗം: ഭക്തിഹീനം.' എന്നാൽ 'കെട്ടു' എന്നതിലെ ക്കാരം മികാരം നീക്കിട്ടു ശേഷിക്കുന്ന പ്രകാരത്തിന്റെ പിന്നാലെയിരട്ടിക്കും. അല്ലാത്തപ്പോൾ ക്കയും ഒറ്റയായിട്ടു തന്നെയിരിക്കും: ദ്വന്ദ്വം 'ക്രമം-ക്രമമകേട്ടു: കൃപ-കൃപമകേട്ടു: നന്ദി-നന്ദിമകേട്ടു: ഹം മൊഴി ചില നാമങ്ങളുടെ പിൻപു അനാവശ്യം ആയിട്ടു വെച്ചു. 'അപമാനമകേട്ടു, അഭംഗിമകേട്ടു; എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞു വരുന്നതു തെറ്റാകുന്നു.

൨൭൯. ഹം വക സമാസങ്ങളിൽ ആധാരവും ആധായവും തമ്മിൽ ഉള്ള സംബന്ധം പല തരമായിരിക്കുന്നു: ദ്വന്ദ്വം; 'അനന്ത പത്മനാഭൻ, [അനന്തനായ പത്മനാഭൻ;] ദൈവ വിശ്വാസി, [ദൈവത്തെ വിശ്വസിക്കുന്നവൻ;] ശീശ്രോഗമനം, [ശീശ്രോശത്താടു കൂടിയ ഗമനം;] പുജാപാത്രങ്ങൾ, [പുജയ്ക്കുള്ള പാത്രങ്ങൾ]; മരപ്പുര, [മരത്താൽ ഉള്ള പുര]; രാജപുത്രൻ, [രാജാവിന്റെ പുത്രൻ]; ആററവെള്ളം [ആറിയിലെ വെള്ളം]; നരസിംഹം [മനുഷ്യ

നെ പോലെ ഉള്ള സിംഹം]; രാജ്യവർത്തമാനം [രാജ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വർത്തമാനം].

൨൪൭. െരം വക സമാസനാമങ്ങളും രണ്ടു പദങ്ങളും കൂടി ഉണ്ടാകുന്നവ ആകുന്നു, എങ്കിലും അവയെ ഒറ്റമൊഴികളായിട്ടത്രെ കരുതേണ്ടുന്നതു ആകയാൽ അവയെക്കുറിച്ച് പറയുന്ന നാമങ്ങളും മറ്റും മുൻപിൽ നില്ക്കുന്ന നാമത്തോടു നിലകൊണ്ടു ചേർന്നിരുന്നാലും അർത്ഥത്തിൽ ആധാരമായിരിക്കുന്ന പിന്നത്തെ നാമത്തോടെ യോജിക്കു : ദൃ—ന്തം; ‘നല്ല രാജപുത്രൻ,’ എന്നതിന്നു; ‘നല്ല രാജാവിന്റെ പുത്രൻ’ എന്നല്ല, രാജാവിന്റെ നല്ല പുത്രൻ.’ എന്നത്രെ അർത്ഥം. ഒരു മരപ്പുരയെന്നു പറഞ്ഞാൽ മരം ഒന്നു എന്നല്ല പൂര ഒന്നെന്നു സാരം. ‘ഇടിയാൽ ഉണ്ടായ രാജമരണം’ എന്നതിന്നു രാജാവ ഇടിയാൽ ഉണ്ടായി എന്നല്ല മരണം ഇടിയാൽ ഉണ്ടായി എന്നു തന്നെ പൊരുൾ.

൨൪൮. സമാസത്തിൽ രണ്ടിൽ അധികം ഉപനാമങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നാൽ ആധേയത്തിന്റെ ചേച്ച ഇന്നതിനോടെന്നു തീട്ടം ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടു ഭൗചിത്ര്യം നോക്കി അറിഞ്ഞുകൊള്ളണം : ദൃ—ന്തം; ‘സൽഗുണ രാജപുത്രൻ’ എന്ന മൊഴിയിൽ സൽഗുണം രാജാവിനുള്ളതൊ പുത്രന്റെയൊ എന്നു വിവരം ഇല്ല. ‘സൽഗുണം’ എന്നതും ‘രാജപുത്രൻ’ എന്നതും തമ്മിൽ ചേർന്നു ആ മൊഴി ഉണ്ടായി എന്നു വിചാരിക്കുമ്പോൾ സൽഗുണം പുത്രനോടു ചേരും. സൽഗുണം രാജാവിനോടു ചേരുന്നതു ‘സൽഗുണരാജാവു’ എന്നതും ‘പുത്രൻ’ എന്നതും തമ്മിൽ ചേർന്നു ആ മൊഴി ഉണ്ടായി എന്ന നിരൂപിക്കുംപോകുന്നു.

ദ്രവ്യസമാസങ്ങൾ.

൨൪൯. തമ്മിൽ സംബന്ധമില്ലാത്ത രണ്ടോ

അതിൽ അധികമോ നാമങ്ങൾക്കു വചനത്തോടു സമാനസംബന്ധം വരുമ്പോൾ ആ വക നാമങ്ങളെ ഉൾ എന്ന അപ്യയംകൊണ്ടു ചേർക്കുന്നതിന്നു പകരം അവയെ ഒന്നിച്ചു ഒരു സമാസനാമം ആക്കുവാറുണ്ടു്. െരം വക സമാസങ്ങൾ സചിംഗമായിരുന്നാൽ ബഹു സംഖ്യയിലും നില്പിംഗമായിരുന്നാൽ രണ്ടു സംഖ്യയിലും ആ ധേയ്യവസ്ഥയിൽ ആയിരുന്നാൽ ഏകസംഖ്യയിലും ആയിരിക്കും : ദു—ന്നം ; ‘രാമലക്ഷ്മണന്മാർ [രാമനും ലക്ഷ്മണനും] : രാവണകുമാരികളു് വിഭീഷണന്മാർക്കു് [രാവണനും കുമാരികളു്] വിഭീഷണനും ; ‘ദേവദശാസ്രങ്ങളിൽ’ [ദേവദത്തിലും ശാസ്രത്തിലും] ; ‘ശിക്ഷാരക്ഷി’ [ശിക്ഷയും രക്ഷയും] ; ‘കൈകാല’ [കയും കാലം] ; ‘ആടുമാടുകൾ’ [ആടുകളും മാടുകളും] ; ‘ഹരിഹര പുത്രൻ’ [ഹരിയുടെയും ഹരന്റെയും പുത്രൻ] ; ‘കാലമേലുകഴപ്പു’ [കാലവും മേൽത്തും ഉള്ള കഴപ്പു]

ഉദാ. സംസ്കൃതത്തിലെ ചന്ദ്രസമാസങ്ങളിൽ ആകാരാന്തനാമങ്ങൾ ഇകാരാന്തത്തിന്നും ഉകാരാന്തത്തിന്നും വിസ്തൃതം : ദു—ന്നം ; ‘പാണിപാദം ; ‘ഈ ശിഷ്യന്മാർ’ അങ്ങനെ തന്നെ സമാസനാമത്തിന്റെ ലിംഗം ഭൂതനാമങ്ങളിൽ അന്ത്യത്തിൽ വരുന്നതിന്റെ ലിംഗത്തിൽ പ്രകാരമാകയാൽ ആക്ഷേപിംഗനാമം അന്ത്യത്തിൽ ഇരിക്കുന്നു : ദു—ന്നം ; ‘മാതാപിതാകന്മാർ ; ഭർത്തൃഭർത്താകന്മാർ.’

ഉപസർഗ്ഗസമാസങ്ങൾ.

ഉദാ. ചില ശബ്ദങ്ങൾ തന്നിച്ചതും ഇല്ലാതെയും മറ്റു പദങ്ങളോടു കൂടി മാത്രവും വരുന്നുണ്ടു്. ആയ്ക്കു ഉപസർഗ്ഗങ്ങൾ എന്നു ചൊല്ലു

പുട്ടന്നു. അവ കൂടി വരുന്ന പദങ്ങൾക്കു ഉപ
സർഗ്ഗസമാസം എന്നു പേരായിരിക്കുന്നു :
ദു—ന്തം ; 'നീതി-അനീതി ; ഗുണം-ദുഷ്ടണം.'

൨൫൨. ഉപസർഗ്ഗങ്ങളുടെ വിവരവും വ്യാഖ്യേതം അവ കൂടിവ
രുന്ന മൊഴികളുടെ ഭൂജാതങ്ങളും റം താഴെക്കാണിക്കുന്നു.

അ, ഇല്ലായ്മ : ദു—ന്തം , 'നിത്യം-അനിത്യം ; വിശ്വാസം-
അവിശ്വാസം ; സാക്ഷ്യം-അസാക്ഷ്യം.' റം ഉപസർഗ്ഗം അച്ചിന്ന
മുൻപു അർത്ഥം എന്നാകും : ദു—ന്തം , അന്തം-അനന്തം , ആദി-
അനാദി , ഇഷ്ടം-അനിഷ്ടം.

അതി, അധികം-അല്പം : ദു—ന്തം ; 'മാനക്കുൻ, അതിമാ
നക്കുൻ ; വേദന, അതിവേദന.'

അധി, മേൽസ്ഥാനം : ദു—ന്തം ; അധിപതി, അധികാരം
അതിഗമനം ; അധിക്ഷേപം, അധിരഥൻ.'

അനു, കൂട്ട, പിൻപു അനുക്കാരം : ദു—ന്തം ; അനുയാത്ര,
അനുജൻ ; അനുരാഗം ; അനുതാപം.'

അപ, കീഴ്സ്ഥാനം, ധർമ്മം, മറവു, വിരോധം : ദു—ന്തം ;
'അപകാരം ; അപരാധം ; അപവാദം.'

അവ, പിരിവു, വിരോധം കുറവു : ദു—ന്തം , 'അവലക്ഷ
ണം ; അവകീർത്തി ; അവശബ്ധം, അവമാനം.'

അഭി, എതിർസ്ഥാനം. മുൻപാകെ : ദു—ന്തം , അഭിലാ
ഷം ; അഭിമുഖം, അഭിമാനം ; അഭിരുചി ; അഭിമോഹം.'

അത്ര, വേരുക, അധികത്വം, എതിർഭാവം : ദു—ന്തം ; ആ
കക്ഷണം ; ആത്മഘോഷം, ആഗമനം.

കു, ചീത്ത , ദു—ന്തം, കയ്യർത്തി, കുലോദ്യം.

നീർ, പുറം, ഇല്ലായ്മ, കഴിവു : ദു—ന്തം ; നിർഭാഗ്യം ; നിരാ
ധാരം, നിഷ്ഠലം ; നിവികാരം ; നിരാശ്രയം ; നിഷ്ഠയം.'

ദുർ, ദൂരം, ചീത്ത : ദു—ന്തം ; ദുഷ്ടി, ദുഷ്ടിലം ദുഷ്ടാധ്യം ;
ദുഷ്ടീർത്തി.'

നി, ഉള്ള, തികവു : ദു—ന്തം ; 'നിഗമം ; നിരൂപം.'

പര, മറ്റു : ദു—ന്തം , 'പരപീഡ ; പരോപദ്രവം ; പരാക്ര
മം ; പരശ്വതീ.'

പരി, ചുറ്റും, തികവു : ദു—ന്തം ; 'പരിഭവം, പരിച്ഛേദം ;
പരിക്രമം.'

പ്രതി, പകരം, വിരോധം : ദു—ന്തം ; 'പ്രതിധ്വനി, പ്ര
തിവാദി ; പ്രതിശാന്തി ; പ്രതിബിംബം.'

പ്ര, മുൻപോട്ട്, മുൻപുകൂടി : ദു—ന്തം ; പ്രകാരം ; പ്രഭാ
വം, പ്രവാചകം'

വി, വിരിവു, വേഴ, വിശേഷം : ദു—ന്തം ; 'വിനോദം : വി
കൃതി; വിനോദം; വികാരം, വിജ്ഞാനം;' ൾ ഉപസർഗ്ഗത്തിന്നു
ചില പദങ്ങളിൽ വിശേഷാൽ അർത്ഥമില്ല : ദു—ന്തം, 'നാശം
വിനാശം; ശൂന്യം; വിശൂദ്ധം

സ്വം, ക്രമം, തികവു : ദു—ന്തം; 'സംയോഗം; സംഭാഷണം
സംസ്കാരം; സംപ്രീതി; സംരക്ഷണം.'

സു, നല്ല : ദു—ന്തം, 'സുഖം; സുഖമുഖി; സുവിശേഷം;
സുഖമുഖം.'

സൽ, നല്ല : ദു—ന്തം, 'സൽയമുഖി; സൽയം; സദാശാ
സു

സ്വ, അടുപ്പം : ദു—ന്തം, 'സാദ്ധസ്വരം, സകലം, ദസാദ
രൻ; സമലം.' [ഫലത്തോടു കൂടിയു].

സ്വ, സ്വന്തം : ദു—ന്തം, 'സ്വഭാവം; സ്വരൂപം; സ്വരൂപി;
സ്വാഭാവികം.'

തൽ, അതു, അതിന്റെ : ദു—ന്തം, 'തല്യം; തൽസ്വരൂപം
തല്യരൻ; തല്യം.'

യഥാ, അതാതിന്നു : ദു—ന്തം; 'യഥാക്രമം, യഥാഭാവം;
യഥാർത്ഥം.'

ആറാം സർഗ്ഗം സർവ്വനാമങ്ങൾ.

൨൫൩. എല്ലാവസൂക്കളും ഒരു പോലെ ചില
പട്ടതിയിൽ വരുന്നതാകകൊണ്ടു ആ പട്ടതിക
തെക്കൊന്നിക്കുന്നതിന്നു എല്ലാത്തര നാമങ്ങളോ
ടും ചേരുന്ന ചില നാമങ്ങൾ ഉണ്ടു. അവയെക്ക
സ്വനാമങ്ങൾ എന്നു പേർ : ദു—ന്തം ; 'തോ
ൻ, നീ, അവൻ, താൻ, ആർ, എന്തു, എല്ലാം,
മൂന്നു.' 'പുരുഷാർത്ഥങ്ങൾ' എന്നും 'നിശ്ചയകര
ങ്ങൾ' എന്നും 'വ്യക്തകൾ' എന്നും 'സ്വാർത്ഥ
ങ്ങൾ' എന്നും 'സാംഖ്യങ്ങൾ' എന്നും ഇങ്ങനെ
സ്വനാമങ്ങൾ അഞ്ചുതരമായിരിക്കുന്നു.

൨൫൪. 'ആത്മസ്ഥാനമെന്നും, അഭിസ്ഥാനമെ
ന്നും പരസ്ഥാനമെന്നും' ഇങ്ങനെ നാമങ്ങൾക്കും

മൂന്നു സ്ഥാനമുണ്ടു. അവ 'ഉത്തമ പുരുഷൻ' എന്നും 'മദ്ധ്യമപുരുഷൻ' എന്നും 'പ്രഥമ പുരുഷൻ' എന്നും സംസ്കൃതത്തിൽ പേർപട്ടാരിക്കുന്നു. 'ഞാൻ, ഞങ്ങൾ. നാം, നമ്മൾ,' എന്നവ ആത്മസ്ഥാനനാമങ്ങളും 'നീ, നിങ്ങൾ,' എന്നവ അഭിസ്ഥാനനാമങ്ങളും ആകുന്നു. ശേഷം നാമങ്ങൾ അവ ഏക നാമങ്ങൾ ആകട്ടെ, വഹ്വനാമങ്ങളാകട്ടെ, സർവ്വനാമങ്ങൾ ആകട്ടെ, എല്ലാം പരസ്ഥാന നാമങ്ങൾ ആകുന്നു.

പുരുഷാത്മ സർവ്വ നാമങ്ങൾ.

൨൫൫. 'ഞാൻ, നീ, അവൻ, താൻ, എന്നവ ലിംഗ ഭേദത്തിനായിട്ടും സംഖ്യഭേദത്തിനായിട്ടും വിഭക്തിവ്യത്യാസത്തിനായിട്ടും അവയെക്കുറിച്ചുവരുന്ന രൂപഭേദങ്ങളോടു കൂടെപ്പുരുഷാത്മ സർവ്വനാമങ്ങൾ എന്നു ചൊല്ലപ്പെടുന്നു.

൨൫൬. 'ഞാൻ' എന്നതു ആത്മസ്ഥാന നാമം ആകുന്നു. അതു പരച്ഛിത്തിന്റെ കാര്യം പരച്ഛിത്തികാരൻ തന്നെ ആയിട്ടു പറയുന്നവൻ തന്നെക്കുറിച്ചു തന്നെ പറയുമ്പോൾ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു: ഓ—നാം, 'ഞാൻ ഭക്ഷിക്കുന്നു' എന്ന വാക്യത്തിൽ ഭക്ഷിക്കുന്നവനും ഭക്ഷിക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നവനും ഒരാളു തന്നെ ആകുന്നു എന്ന അർത്ഥം ഇരിക്കുന്നു. 'ഞാൻ' തരിപ്പ യാൻ എന്നതിന്റെ വിരൂപം എൻ എന്നാകുന്നു: ഓ—നാം; 'എന്നെ, എങ്ങനെയ്ത, ഇനിക്കു, എന്നാൽ, എന്നിൽ, എങ്ങനെ.' ചതുർത്ഥിക്കു ഇനിക്കു, എന്നിക്കു, എന്നെക്കു' എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു രൂപങ്ങൾ ഉള്ളതിൽ മുൻപിലുള്ളതാകുന്നു അധികം നടപ്പുള്ളതു സംബോധന ആയതും ക്രമത്തിന്റെയും ദൃഢപ്പാടിന്റെയും മറ്റും അടയാളമായിട്ടു മാത്രമേ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നുള്ളൂ: ഓ—നാം; എന്നെ ചെന്നെക്കല്ലോ. ചെന്നെ [ചി എന്നു] വിചാരം.

൨൫൭. ഞങ്ങൾ, എങ്ങൾ, നാം നമ്മൾ, എന്നവ 'ഞാൻ' എന്നതിന്റെ ബഹുസംഖ്യ രൂപങ്ങൾ ആകുന്നു. അവയിൽ മുൻപിലുള്ളവ രണ്ടും പരച്ഛിത്തിന്റെ കാര്യം പലരായിരി

കയും പറയുന്നവൻ കൂടെ അവരിൽ ഉല്പത്തിരികയും കേൾക്കുന്നവർ ഉല്പത്തിരികയും ചെയ്യുംവോൾ പ്രയോഗികപ്പെടുന്നു. ദി—ന്നം; 'ഞങ്ങൾ ഭക്ഷിക്കുന്നു; എന്ന വാക്യത്തിൽ പറച്ചിൽ കാരണം അവനോടു കൂടെ ചിലരും ഭക്ഷിക്കുന്നു എന്നും കേഴ്ത്തി കാർ അതിൽ കൂടിയില്ലയെന്നും അർത്ഥം ഇരിക്കുന്നു. നാം നമ്മൾ, എന്നവയിൽ പറച്ചിലിന്റെ കാര്യം പറച്ചിൽകാരണം കേഴ്ത്തികാരണം കൂടെ ആകുന്നു എന്നു 'പൊരിച്ചിരിക്കുന്നു, ദി—ന്നം; 'നമുക്കു ഭക്ഷിക്കാം' എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഭക്ഷിച്ചാനുള്ള വർ പറയുന്ന ഞാനും കേൾക്കുന്ന നീ ഏകിലും നിങ്ങൾ ഏകിലും കൂടെ എന്ന അർത്ഥമാകും. നാം എന്നതു വിരൂപത്തിൽ നാം എന്നാകും; ദി—ന്നം; നമ്മെ, നമുക്കു, മറ്റാവ മൂന്നും ക്രമപ്രകാരം രൂപാന്തരപ്പെടുന്നു. ഏങ്ങും എന്നതു കീഴ്ക്കാതികാരു പറയുന്ന വാക്കാകുന്നു. നമ്മൾ എന്നതു നാം എന്നതിന്റെ ബഹുസംഖ്യ രൂപം പോലെ ഇരിക്കുന്നു.

ഉദാ. നീ എന്നതു അഭിസ്ഥാന നാമം ആകുന്നു അതു പറച്ചിലിന്റെ കാര്യം കേഴ്ത്തികാരനായിരിക്കുമ്പോൾ പ്രയോഗികപ്പെടുന്നു. 'നീ ഭക്ഷിക്കുന്നു' എന്നു പറയുന്നതു ഭക്ഷിക്കുന്നവനും ഭക്ഷിക്കുന്നു എന്ന വാക്കിന്റെ കേഴ്ത്തികാരണം ഒരാൾ തന്നെ ആയിരിക്കുംവോൾ ആകുന്നു. നീ എന്നതു വിരൂപത്തിൽ നീൻ എന്നാകും; ദി—ന്നം, 'നിന്നെ, നിന്നോടു നിന്നകു.'

ഉദാ. നിങ്ങളും എന്നതു നീ എന്നതിന്റെ ബഹുസംഖ്യ രൂപമാകുന്നു. അതു പറച്ചിലിന്റെ കാര്യം പലരായിരിക്കയും അവരു തന്നെ കേഴ്ത്തികാരനായിരിക്കയും ചെയ്യുംവോൾ പ്രയോഗികപ്പെടുന്നു.

ഉദാ. ആത്മസ്ഥാനാഭിസ്ഥാന നാമങ്ങൾക്കു ലിംഗഭേദം കാണിക്കുന്നതിനുള്ള രൂപഭേദങ്ങൾ ഇല്ലാത്തതു തല്പ്രാബല്യംഗതികളെക്കൊണ്ടു ആ വ്യത്യാസം സ്പഷ്ടമായി തെളിയുന്നതിനിടയുള്ളതാകയാൽ പറഞ്ഞു വിവരപ്പെടുത്തിട്ടു ആവശ്യമില്ലാത്തതു കാരണത്താൽ ആകുന്നു.

ഉദാ. ഓരവൻ എന്നതു പുരുഷാർത്ഥ സർവ്വനാമങ്ങളിൽ പരസ്ഥാന നാമം ആകുന്നു. അതു പറച്ചിലിന്റെ കാര്യം പറച്ചിൽകാരണം കേഴ്ത്തികാരണം അല്ലാതെ വെറുവിട്ടു പൊരുളായിരിക്കുംവോൾ പ്രയോഗികപ്പെടുന്നു: ദി—ന്നം; 'അവൻ ഭക്ഷിക്കുന്നു' എന്ന വാക്യത്തിൽ ഭക്ഷിക്കുന്നതു പറയുന്ന ഞാനും കേൾക്കുന്ന നീയും അല്ലാതെ മറ്റൊരാൾത്തന്നെ അർത്ഥം ഇരിക്കുന്നു. പരസ്ഥാന പൊരുൾകൾ അനവധിയാകുന്നു. ആകയാൽ അവയിൽ വല്ലതിനെയുംകുറിച്ചു ഒന്നാവതു പറയുമ്പോൾ അവയുള്ള ഏകനാമം ഏകിലുംവഴിനാമം ഏകിലും ഏകത്തു പറയണം. കരിക്കൽപ്പറഞ്ഞിട്ടു പിന്നീടു ആവർത്തിച്ചുപറയുന്നതിൽ ഹം സർവ്വനാ

കൊള്ളിക്കപ്പട്ടു് : ദുഷ്ടം ; 'ഞാൻ വെളിപ്പെടുത്തുന്ന വിചിത്ര അവനോടു ഒരു കാര്യം ചോദിച്ചു.'"

൨൩൧. തുറന്നു എന്നതിന്റെ ലിംഗഭേദങ്ങൾ തുറന്നു തുറന്നു എന്നും അവയുടെ സംഖ്യഭേദങ്ങൾ അവർ, അവ, എന്നും ആകുന്നു. ഇവക കൈയും വിഭക്തിരൂപങ്ങൾ ക്രമപ്രകാരമാകുന്നു വരുന്നതു. തുറന്നു എന്നതു ലിംഗം ആകുന്നു. അവർകൾ ബഹുമാനകരമായിട്ടു മറ്റുനാമങ്ങളോടു ചേർന്നുവരും : ദുഷ്ടം ; 'ദിവാനിസ്ഥാദി അവർകൾ'

൨൩൨. താൻ എന്നതു ഒരു വാക്യത്തിലെ കർത്താവായിരിക്കുന്ന പൊരുൾ ആ വാക്യത്തിൽ തന്നെ മറ്റുസംബന്ധത്തിൽ വരുമ്പോൾ പ്രയോഗിക്കപ്പട്ടു്, താൻ എന്നതു വിരൂപ വിഭക്തികൾ ചേരുന്നവകൾ തന്നെ എന്നാകും : ദുഷ്ടം ; 'തന്നെ, തന്നോടു, തന്നിട്ടു' ബഹുസംഖ്യ തങ്ങൾ എന്നാകുന്നു. ലിംഗഭേദത്തിന്നു വേണ്ടി മാറ്റം വരുന്നില്ല, അവ പൂർണ്ണലിംഗാർത്ഥത്തോടു പ്രത്യേകം സംബന്ധിക്കുന്നു. എങ്കിലും സ്ത്രീലിംഗാർത്ഥത്തോടും നില്പിംഗാർത്ഥത്തോടും ചേർന്നുവരുന്നതു തെറ്റല്ല : ദുഷ്ടം ; 'രാജാവു തന്റെ ദൂതന്മാരോടു താല്പര്യം ഉള്ളവനാകുന്നു. (ഇതിൽ 'തന്റെ' എന്നതിന്നു മേൽപ്പറഞ്ഞ രാജാവിന്റെ എന്നർത്ഥം വരുന്നു. അതിന്നു പകരം രാജാവിന്റെ എന്നോ അവന്റെ എന്നോ പറഞ്ഞാൽ മറ്റൊരുത്തന്റെ എന്നും അർത്ഥം വരുന്നതിന്നിടയുണ്ടു.); 'അവർക്കു തന്റെ ഭർത്താവിനോടു സ്നേഹമുണ്ടു.' 'ഒരു രാജ്യം തന്നിട്ടു വിരോധമായിപ്പിരിഞ്ഞാൽ അതു വീണ്ടു പോകും.' 'തങ്ങൾക്കു തന്നെ വിരോധികളായ മനുഷ്യർ.' 'തങ്ങളുടെ ശക്തി അറിയാത്ത ദുരൂഹങ്ങൾ.'

൨൩൩. തുറന്നു, താൻ, എന്നവ ആവർത്തിച്ചു പറയപ്പെട്ടതിന്നാലെ നാമാർത്ഥങ്ങൾ വെവ്വേറായി പിരികപ്പെട്ടു് : ദുഷ്ടം ; 'ഇനങ്ങൾ കൈയും അവരവരുടെ കാര്യത്തിന്നു പോയി' (ഒരു അൻ ഒരു കാര്യത്തിന്നും മറ്റൊരുത്തൻ മറ്റൊരു കാര്യത്തിന്നും ആയിട്ടുപോയി എന്നർത്ഥം); 'വേലക്കാർ അവനവന്റെ കാര്യത്തിന്നു പോയ്ക്കൊള്ളട്ടെ'; 'നിങ്ങളിൽ ഒരോരുത്തൻ താൻതന്റെ പ്രാപ്തിപ്രകാരം കൊടുക്കണം'; 'എല്ലാവരും തന്റെ തന്റെ മനസ്സുപോലെ നടക്കുന്നു'; 'മനുഷ്യർ താന്മാങ്ങളുടെ അവസ്ഥ ചോദിക്കുന്നു'

നിശ്ചയകര സപ്തനാമങ്ങൾ.

൨൩൪. നിശ്ചയകര സപ്തനാമങ്ങൾ പറച്ചിലിന്റെ കാര്യം ഇന്നതെന്നു ചൂണ്ടിക്കാണിക്ക

ന്നവയാകുന്നു. ആയു അവൻ, ഇവൻ, മറവൻ, ഇന്നവൻ, എന്നവയു. അവയുടെ രൂപഭേദങ്ങളും ആകുന്നു.

൨൩൩. െരം വക നാമങ്ങൾക്കു ലിംഗഭേദത്തിനായിട്ടും സംഖ്യഭേദത്തിനായിട്ടും വിഭക്തിവ്യത്യാസത്തിനായിട്ടും പലഭേദങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതു ക്രമപ്രകാരം ആകുന്നു : ൧—നാം; 'അവൻ, അവൾ, അതു; അവർ അവ ഇവൻ, ഇവൾ; ഇതു , ഇവർ' ഇവ: ഇവനെ' ഇവൾ; ഇതിന്റെ' ഇവയാൽ, മറവരിൽ' ഇന്നതിനോടു.' ഇവയിൽ അവൻ എന്നതു ദൂരയിരിക്കുന്ന പൊരുളിനെയും ഇവൻ എന്നതു അടുക്കൽ ഇരിക്കുന്നതിനെയും മറവൻ എന്നതു ചേരിട്ടു ഉള്ളതിനെയും പററിപ്പറയപ്പെടുന്നു : ൧—നാം; 'ഞാൻ അവനെ ഇവന്റെ അടുക്കൽക്കൊണ്ടുവന്ന മറവന്റെ സംഗതിയെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞു.' വാക്യത്തിൽ മുൻപിലിരിക്കുന്ന പൊരുളിനെ സംബന്ധിച്ചു അവൻ എന്നതും പിന്നെപ്പറയുന്നതിനെപ്പറ്റി ഇവൻ എന്നതും പ്രയോഗിക്കപ്പെടുകയുണ്ടു : ൧—നാം; 'നാമനും ലക്ഷണനും കൂടെ വന്നാൽ അതിൽ സഞ്ചരിച്ചു; ഇവൻ' അവന്റെ അനുജനായിരുന്നു.'

൨൩൪. അവൻ, ഇവൻ, എന്നവയുടെ ആത്മാക്ഷരങ്ങളായ അവ, ഇ, എന്നവയും അവയുടെ സമാന ഭീഷങ്ങളായ ആ, റെറ, എന്നവയും ആധേയങ്ങളായിട്ടു നാമങ്ങളുടെ മുൻപിൽ വരും : ൧—നാം; 'ആസ്സംഗതി, ഇക്കളോടനോടു പറയരുതു : െരം ആൾ ആ ഭോഷം ചെയ്യൂ.

൨൩൫. അ, ഇ, എന്നവ ഹല്യകൾക്കും ആ, െരം എന്നവ അച്യുതകൾക്കും മുൻപു വരിക ശുദ്ധ മലയാം പദങ്ങളിൽ നടപ്പാകുന്നു. എന്നാൽ ഹല്യ ഇരട്ടിക്കും : ൧—നാം; 'അക്കടം ഇപ്പാത്രം അമ്മനു ചുവൻ അന്നനും ആയവൻ െരംയവൻ ആയാൾ, െരം ഉലകു; എന്നാൽ വരങ്ങൾ ഭരികെ ശേഷം ഹല്യകളിൽ തുടങ്ങുന്ന നാമങ്ങളിൽ ഹല്യീരട്ടിക്കുന്നതിന്നു വകരം സമാന ഭീഷങ്ങളെ പ്രയോഗിക്ക നടപ്പുണ്ടു. സംസ്കൃതനാമങ്ങളിൽ അങ്ങനെ ആകുന്നു അധികം നടപ്പുള്ളു : ൧—നാം; ആ ദൈവം, ദൈവ സൂര്യം, ആ ഭോഷി, െരം പാണം.

൨൭൯. ഇന്നവൻ എന്നതു നിത്യയുക്ത പൊരുളിനെ വിവരപ്പട്ടങ്ങളാൽ പറയുന്നതിന്നു പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു; ഉ—ന്നം, 'അവൻ ഇന്നവനെന്നു ഞാൻ അറിഞ്ഞിട്ടു'; 'അതിന്നതെന്നു അവൻ പറഞ്ഞിട്ടു.' ഇന്നവൻ എന്നതു ചുരുങ്ങി ഇന്നാൻ എന്നാകും. അതിന്റെ ബഹുസംഖ്യ ഇന്നാർ എന്നതു രണ്ടുലിംഗത്തിന്നും രണ്ടു സംഖ്യക്കും കൊള്ളാം : ഉ—ന്നം; 'അവൻ ഇന്നാതെന്നു ഞാൻ അറിഞ്ഞിട്ടു. ഇന്നവൻ ഇന്നതു ആവർത്തിച്ചുവരുന്നു. ഇന്നീന്നവൻ' എന്നു പ്രയോഗിക്കുന്നതിനാലെ അതിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന നാമരൂപങ്ങൾ വെവ്വേറായിപ്പിരിയപ്പെടുന്നു' ഉ—ന്നം, ഇന്നീന്നവർ കഷയം വന്നു. ആധേയത്തിന്നു വൻ എന്നയന്തം പൊയിട്ടു ഇന്നു ഇന്നീന്ന എന്നാകും : ഉ—ന്നം; ഇന്നകാളും, ഇന്നയിന്ന കാളുണ്ണാൾ.'

വൃഹകങ്ങളുടെ

൨൮൦. വൃഹക സർവ്വനാമങ്ങൾ നാമാർത്ഥത്തെ സംബന്ധിച്ചു ചോദ്യം ചോദിക്കുന്നതിന്നു പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നവയാകുന്നു, ആയു യാവൻ എന്നതും അതിന്റെ ലിംഗഭേദങ്ങളും സംഖ്യഭേദങ്ങളും ആയിരിക്കുന്നു, യാവൾ, യാതു, യാവർ, യാവ, എന്നവയും യാ എന്നതു ഏകാരമായിട്ടു മാറി ഉണ്ടാകുന്നു, ഏവൻ ഏവൾ, ഏതു, ഏവർ, ഏവ എന്നവയും യാവൻ എന്നതിന്റെ ചുരുക്കമാകുന്ന ആർ എന്നതും യാതു എന്നതിന്നു പകരം സാമാന്യമായിട്ടു പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്ന എന്തു എന്നതും ആകുന്നു.

൨൮൧. യാവൻ എന്നതിന്നു 'യാതു' എന്നു ആധേയ ബ്രഹ്മത്തിലെ നക്ഷത്രായിട്ടു പ്രയോഗം ഉള്ളു. യാവൻ എന്നതിന്റെ ചുരുക്കം ആകുന്ന 'ആർ' എന്നതു അതിന്നു പകരം രണ്ടുലിംഗത്തിലും രണ്ടു സംഖ്യയിലും എന്തു എന്നതു നില്പിംഗത്തിൽ രണ്ടു സംഖ്യയിലും വരണവയും തീരെ ഉൾപ്പെടാത്ത പൊരുളുകളെപ്പറ്റി ചോദ്യം ചോദിക്കുന്നതിന്നു പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നവയുമാ

കുന്നു : ദുഷ്ടം; ആരവിടെ നില്ക്കുന്നു, ആ വന്നവർ ആരാകുന്നു, നി എഴുതിയു എന്തായിരുന്നു.' എവൻ എന്നും അതിന്റെ രൂപഭേദങ്ങളും കൂട്ടത്തെ അറിഞ്ഞിരിക്കയും കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട പ്രത്യേക പൊരുളിനെ മാത്രം അറിവാൻ ആവശ്യമായിരിക്കയും ചെയ്യുംവോൾ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു : ദുഷ്ടം; അവരിൽ, ആവേനാകുന്നു നീ പറഞ്ഞു; ഓം പുസ്തകങ്ങളിൽ നിനക്കുള്ള വേണം.' 'എന്തു' എന്നതിനു 'എന്തുകൊണ്ട്' എന്നും കൂടെ അർത്ഥം വരും : ദുഷ്ടം; 'നീ പറയുന്നതു എന്തു (എന്തു സംഗതി); നീ വരാഞ്ഞു എന്തു' (എന്തുകൊണ്ട്) ആകയാൽ വഞ്ചിയുടെ അർത്ഥത്തിൽ അല്ലാത്ത പട്ടതികൾക്കു 'എന്തിന്നാന്നു, എന്തിനല്ലാം' എന്നവ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുക നടപ്പാകുന്നു : ദുഷ്ടം; 'അവൻ എഴുതുന്നതു എങ്ങോന്നാകുന്നു, അവർ എന്തെല്ലാം പറഞ്ഞു.' യാത്ര, എത്ര, എത്ര, എന്നവയ്ക്കു ആധേയമായിട്ട് പ്രയോഗം ഉണ്ടു : ദുഷ്ടം; 'യാതൊന്നു എന്തു കാര്യം ഏതുമനുഷ്യൻ.' എന്തെന്ന അർത്ഥവും, 'ആ ഇ എന്നവയെപ്പോലെ ചിലപദങ്ങളിൽ ആധേയമായിട്ട് വരും : ദുഷ്ടം; 'എവിടെ; എപ്പോൾ; എങ്ങ; എന്ന; എങ്ങനെ; എത്ര.' 'എന്നവൻ.' എന്നതിനു 'എന്തൊരു കരകാരൻ' എന്ന അർത്ഥമാകുന്നു നില്പിംഗത്തിൽ 'എന്നതു' എന്നും ആധേയ അവസ്ഥയിൽ എന്നയെന്നും ആകും : ദുഷ്ടം; 'ഇത എന്നതൊ; ഇവൻ എന്ന മനുഷ്യൻ.'

൨൭൨. ചോദ്യവാക്യം എന്ന എന്നതു ഉപയോഗിച്ച് മറ്റു വാക്യങ്ങളോടു സംബന്ധിക്കും. അപ്പോൾ ചോദ്യവാക്യത്തെ മൊഴികളെ ചോദ്യ വാക്യം ചൊല്ലിക്കേൾക്കുന്നു : ദുഷ്ടം; 'ആ വരുന്നതു ആരെന്നു തിരക്കിവരിക;' 'ആ നില്ക്കുന്നതു ആരെന്നു ഞാൻ അറിയുന്നില്ല'. ഇങ്ങനെയുള്ള പട്ടതികളിൽ ഇന്നാൻ എന്നിങ്ങനാൽ ഉന്നറിവിനെ സൂചിപ്പിക്കും : ദുഷ്ടം, 'അപ്പോഴു ഇന്നാർന്നു നീ അറിയുന്നു' എന്നതിൽ വേറായ ആൾ നീ അറിയുന്നവരിൽ ഒരാളെ ആകുന്നു എന്ന അർത്ഥം ഇരിക്കുന്നു. അതിൽ നല്ലതു ഏതെന്നു പാകയെന്നതിൽ 'നല്ലതു ഇന്നതെന്നു നീ അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നതാകകൊണ്ടു പറയുന്നതും അർത്ഥം ആകും.

൨൭൩. ആതു, ഇതു, ഏതു, എന്നവ നില്പിംഗനാമങ്ങൾ ആകുന്നു എങ്കിലും സചിംഗത്തെ സംബന്ധിച്ചു വരും : ദുഷ്ടം; 'അതാതാകുന്നു' എന്നതിൽ ആർ എന്നുള്ള പൊരുൾ പൂർണ്ണമായി സൂചിംഗമൊ എന്നു വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നി

ല്ല, 'അവൻ ആരാകുന്നു' എന്നുള്ളതിൽ ചോദ്യം
കുറിക്കുന്ന പൊരുൾ പുല്ലിംഗമെന്നു ചോദ്യ
ക്കാരൻ അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നു അർത്ഥം വ
രുന്നു.

സർവാത്മങ്ങൾ.

൨൭൪. സർവാത്മസർവ്വനാമങ്ങൾ തങ്ങൾ അ
ഭയാലുപ്പുടത്തുന്ന പൊരുൾ പ്രത്യേകം ഇന്നതെ
ന്നു നിശ്ചയിക്കാതെ അടച്ചു എങ്കിലും അംശ
മായിട്ടു എങ്കിലും സർവ്വത്തോടും ചേരുന്നതായി
ട്ടു കാണിക്കുന്നവയാകുന്നു. അവ സംഖ്യയിൽ
വളരെ ഉണ്ടു. അവയിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളവ
ഒരുത്തൻ, ചിലവൻ, പലവൻ, എല്ലാ
വൻ, സകലർ, അസകലർ, സർവ്വർ,
എന്നവയും വൃക്ഷകളോടും മറ്റും ഉൾ എന്ന
അപ്യയം ചേരുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്നു ആ
രും, ഏവനും, ഒരുത്തനും, എന്തും, എത്രം,
എന്നവയുമാകുന്നു.

൨൭൫. ഒരുത്തൻ, ഒരുവൻ, ഒരുത്തി, ഒരുവർ,
ഒരുത്തർ, ഒന്നു, ഒരു. എന്ന വർഗ്ഗത്തെ അടച്ചല്ലാതെ വ
ർഗ്ഗത്തിൽ ഒന്നിനെക്കുറിച്ചു പറയുമ്പോൾ വരുന്നവയാകുന്നു. 'ഒ
രുത്തർ. ഒരുവർ.' എന്നവ രണ്ടുലിംഗത്തിന്നു കൊല്ലം: ദ്വ—നും;
അവൻ ഒരുത്തനെ അടിച്ചു. 'ഞാൻ ഒന്നു പറയാം.' 'നീ ഒരു
ത്തിയെ വിളിക്ക.' 'അവൻ ഒരുത്തരോടു മാത്രം പറഞ്ഞു.' 'ഇ
നിക്കു ഒരു പുസ്തകം കിട്ടി.'

൨൭൬. ചിലചിലവൻ, പലൾ, ചിലതു, ചില
വർ, ചിലവ. ചില.' എന്നവ കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന
രൂപതാനും പൊരുളുകളെപ്പറ്റി പറയുമ്പോൾ പ്രയോഗിക്കപ്പെട
ുന്നവയാകുന്നു. അവയിൽ അധികം നടപ്പുള്ള ചിലതു

ചില എന്നവയും ചിലവർ എന്നതിന്റെ ചുരുക്കഭാവം ചിലവർ എന്നതും ആകുന്നു : 3—൯൦, 'ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ ചിലർ (അവരിൽ കുറഞ്ഞ ഭാഗം) അവൻ തന്റെ പുസ്തകങ്ങളിൽ ചിലതിനെ ഇനിക്കു തന്നു' 'ചില ദൈവത്തിൽ നിന്നു ചില കാര്യം പഠിക്കാം.' കൂട്ടം മുഴുവനും അല്ല എന്നു കാണിക്കുന്നതിന്നു കൂട്ടത്തിൽ ഏറിയ ഭാഗത്തെക്കുറിച്ചും ഒന്നിനെക്കുറിച്ചും ഓരോ വകയ്ക്കായികൾ പ്രയോഗിക്കപ്പെടും : 3—൯൦, (യഹൂദന്മാരിൽ) 'ചിലർ വിശ്വസിക്കാത്തതുകൊണ്ട് എന്തു' എന്നു വേദവാക്യത്തിൽ 'ചിലർ' എന്നു പറയുന്നതു ഏറിയഭാഗത്തെക്കുറിച്ചാകുന്നു. 'അപ്പസ്തോലികളിൽ ചില വിചാരങ്ങൾ' എന്നു ഒരു വിചാരം ഉണ്ടായിരുന്നതും പറയാം.

൨൭൭. പലവൻ, പലവൾ, പലതു, പലവർ പലർ, പലവ, പല, എന്നവ കൂട്ടത്തിൽ ഏറിയ പക്ഷം അർത്ഥം വരുന്നവയാകുന്നു. കൂട്ടത്തിൽ ഒന്നു മാത്രം അല്ല എന്നു കാണിക്കുന്നതിന്നു കൂട്ടത്തെ മുഴുവൻ സംബന്ധിച്ചും അതിൽ ചുരുങ്ങിയ ഭാഗത്തെ സംബന്ധിച്ചും ഓരോ വകയ്ക്കായികൾ പ്രയോഗിക്കപ്പെടും. എന്നാൽ അവയിൽ നല്ല നടപ്പുള്ളവ 'പലർ പലതു പല' എന്നവയാകുന്നു : 3—൯൦, 'വിളിക്കപ്പെട്ടവർ പലരാകുന്നു.' ആ പുസ്തകത്തിൽ ഒരു തെറ്റാ അല്ല പല 'തെറ്റുകൾ ഉണ്ടെന്നു ആയിരം ദൈവങ്ങളുടെ ഇടയിൽ കുറയപ്പിച്ച മാത്രം ഉണ്ടായിരുന്നതും പറയാം. 'ഒരുത്തന്റെ അപരാധത്താൽ പലരും മരിച്ചു' എന്നുള്ള വേദവാക്യത്തിൽ 'പലരും' എന്നതിന്നു എല്ലാവരും എന്നർത്ഥം. ഓരോ വകയ്ക്കായികൾ ഉം എന്ന അവ്യയത്തോടു സംബന്ധിച്ചവരുമ്പോൾ അവ വാക്യത്തിൽ സാര വാക്കുകളാകുന്നു എന്നു കാണിക്കും : 3—൯൦; 'പലർ പഠിക്കൂ' എന്നതും 'പലരും പഠിക്കൂ' എന്നതിൽ 'പലരും' എന്നതും ആകുന്നു സാര വാക്കു വാക്യത്തിന്റെ വാചകമായിട്ടു വരും പോൾ ഉം എന്നതു ചേരുകയില്ല : 3—൯൦; 'വിളിക്കപ്പെട്ടവർ പലരാകുന്നു.'

൨൭൮. ഒരു, ചില, പല. എന്ന ആധ്യയ രൂപങ്ങൾ ഇരട്ടിച്ചു ഓരോരൊ, ചില ചില, പല പല. എന്നവരുംപോൾ അവയൊന്നിരട്ടിയായിരിക്കുന്ന നാമങ്ങൾ വെറുപ്പായിപ്പിരിയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു കാണിക്കും : 3—൯൦; 'കാരണമൊ സംഗതിയെക്കുറിച്ചു അവൻ ചോദിച്ചു.' 'ചില ചില ദൈവത്തോടു. അടുക്കത്തു.' 'പല പല കാരണങ്ങൾ അതിന്നുണ്ടായിരുന്നു.' ഓരോരൊ എന്നതു 'ഓരൊ' എന്നും ചുരുങ്ങും. 'ഒരുത്തൻ' ഒരുത്തി, ഒന്നു. എന്നവ 'ഒരോരോത്തൻ, ഓരോത്തി, ഓരോന്നു.' എന്നിങ്ങനെ ഇരട്ടിക്കും.

൨൭൯. 'എല്ലാവൻ, എല്ലാവൾ, എല്ലാം, എല്ലാ' എന്നതു കൂട്ടത്തെ അടച്ചുപറയുന്നതിൽ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. അതും അതിനോടനുബന്ധിച്ച് കേരള സാഹിത്യം, സാഹിത്യം, എന്ന് മുതലായതും ഇം എന്ന അപൂർവ്വത്തോടു ചേർന്നുവരുന്നു. സാഹിത്യത്തിൽ അതിന്റെ ഒരു സംഖ്യയുടേതാണ് കൂട്ടത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന പൊതുക്കളെ അറയ്ക്കാനായിട്ടു വിശദീകരിക്കുന്നത് : ദൃഷ്ടം, 'എല്ലാവരും അവനവന്റെ പ്രാപ്തി പോലെ ചെയ്യും. അവൻ എല്ലാവർക്കും അവരുടെ ആവശ്യം പോലെ കൊടുത്തു. അവൻ എല്ലാവർക്കും കണ്ടുവെക്കുന്നു.' എല്ലാം എന്നതു ഇം എന്നതു ചേർന്നിരിക്കുന്ന എല്ലാവരും എന്നതിന്റെ ചുരുക്കം ആകുന്നു. വിശദീകരിക്കുന്നതിൽ എല്ലാവരിൽ എന്നും എല്ലാവരിൽ എന്നും ആകാം. വിശദീകരിക്കപ്പെട്ടവർക്കു പിന്നാലെ ഇം എന്നതും ചേർക്കുകയും വേണം : ദൃഷ്ടം ; പശ്ചാത്താപം എല്ലാവരിൽ വാങ്ങിയവയല്ല. ആവശ്യമായിട്ടു വരുമ്പോൾ ഇം എന്നതു ആധാരത്തോടെ ചേർന്നിരിക്കും : ദൃഷ്ടം ; 'എല്ലാവർക്കും, എല്ലാവരുടെയും, എല്ലാവർക്കും, എല്ലാവർക്കും, എല്ലാവർക്കും.'

൨൮൦. ഈ വക മൊഴികളിൽ ചിലതു നിമിത്തം രൂപത്തിൽ അവയുമായിട്ടു അനവധിപ്പെടും. ആണ് എല്ലാം ൾ ഉൾക്കൊള്ളും, ൾസാഹിത്യം, മുഴുവൻ, എന്നവയും മറ്റും ആകുന്നു. അവ ഇം, എ എന്ന അപൂർവ്വത്തോടു ചേർന്നുവരുന്നു : ദൃഷ്ടം, 'അവൻ അവനെക്കൊണ്ടും വിശദീകരിക്കുന്നു.' 'ഇവപ്രകാരം മറ്റൊരു അംശം നശിപ്പിച്ചു. ചാഴി നെല്ലാസകലവും തിന്നുകയുണ്ടു.' 'അവൻ ഒരു കോഴിയെ മുഴുവനെ തിന്നുകയുണ്ടു.' 'മുഴുവൻ' എന്നതു ഒരു വസ്തുവിനെക്കുറിച്ച് അതിന്റെ എല്ലാ അംശങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്നതിനും 'ൾസാഹിത്യം' എന്നതു പലവസ്തുക്കളെക്കുറിച്ച് മാത്രവും 'എല്ലാം' എന്നവ രണ്ടുപ്രകാരത്തിലും പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു : ദൃഷ്ടം ; 'ഇന്നുതന്നെ എല്ലാം വന്നു. എന്റെ മേലാലെയും കണ്ടു കണ്ടു.

൨൮൧. ചില വചനാഭേദയ അപൂർവ്വതയ്ക്കു സമാനതയുടേതായതിൽ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുകയുണ്ടു. ആണ് എറ, കുറയ, വളര, ഒക്ക, ൾതാനം, മുതലായും, എങ്ങാനും, ൾതാനം, എങ്ങാനും, എങ്ങാനും, എങ്ങാനും' എന്നവയും മറ്റും ആകുന്നു. അവ സാക്ഷാൽ വചനാഭേദങ്ങളാകുന്നു. എങ്കിലും നാമങ്ങളുടെയും നാമധേയങ്ങളുടെയും ഭാവത്തിൽ ചിലപ്പോൾ അനവധിപ്പെടുകയും അവയിൽ ചിലതിനോടു ചില വിശദീകരിക്കപ്പെട്ടവർക്കു ചേർക്കുകയുണ്ടു : ദൃഷ്ടം ; 'വെള്ളം വളരെപ്പോഴായി' 'അവിടെ വളരെ മറ്റൊരുതരം, 'ദൃഷ്ടം കണ്ടു അനുഭവം അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു.' 'അതു മിക്കവാറും പരന്നു.

നവ

ആരാന്റെയും വസ്തു ആഗ്രഹിക്കയാൽ അവന്റെ ദ്രവ്യത്തിൽ ഏതാനും ചേതം വന്നു. 'വല്ലഭമകളിലില്ലാമകൾ.' 'നന്നെന്ന പഴയൊഴു പഠത്തിട്ടുണ്ട്' 'നിരൂപിപ്പാനും മറ്റും കഴിയുന്നതായിട്ടു ഏതാങ്ങോരു വസ്തു മനുഷ്യനിൽ ഉണ്ട്' 'ഞാൻ റും മനുഷ്യനെ ഏതാങ്ങോരു സ്ഥലത്തു വെച്ചു കണ്ടിട്ടുണ്ട്.'

ഉവ്വു. പൂജകൾക്കുളോടും മറ്റും ഉം എന്നു അറിയും ചേർന്നു കുന്ന 'ആരും, എവനും, ഒരേതനും വല്ലവനും, എന്തും, ഏതും, ഒന്നും, വല്ലതും,' എന്നവയിൽ ഏവനും, എന്തും, എന്നവ സാമാന്യമായിട്ടു സ്വയഭാവത്തോടു 'ആരും, ഒരേതനും, ഏതും, ഒന്നും.' എന്നവ പ്രതിഭാവത്തോടും 'വല്ലവനും വല്ലതും' എന്നവ രണ്ടു ഭാവങ്ങളോടും സംബന്ധിക്കും : ഉ—ന്നം ; 'അവിടെ ഏവനും അന്നു കൂടും.' 'അവൻ ഏതുംപറയും.' 'ഇന്നു ആരെയും കാണുന്നില്ല.' 'ഇവിടെ ഒരുത്തനും വരികയില്ല.' 'അവിടെ ഒരുത്തനും കാഴ്ചയില്ല.' അവൻ ഏതും അറിഞ്ഞില്ല. അവൻ ഒന്നും കഴികയില്ല നി വല്ലവനും വല്ലതും പറയുന്നതു കേൾക്കരുതു; 'വല്ലവനോടും കളിച്ചാൽ വല്ലതും വഴക്കുണ്ടാകും' ഉം എന്നതു നാദത്തോടു ചേരുന്നതിനു പകരം വചനാഭ്യയത്തോടും ചേരും. അപ്പോൾ 'ഒരുത്തൻ ഒന്നു' എന്നവ ഒഴികെ ശേഷം ഒക്കയും രണ്ടു ഭാവങ്ങളോടും സംബന്ധിക്കും : ഉ—ന്നം; 'ആരു പറഞ്ഞാലും'; 'എന്തു ചെയ്തിട്ടും'; 'ഒന്നായാറയും' ഒക്കുന്നില്ല; 'ആരെങ്കിലും' ഏതെങ്കിലും.'

സംഖ്യനാമങ്ങൾ.

ഉവ്വു. സംഖ്യനാമങ്ങൾ വസ്തുക്കളുടെ എണ്ണത്തെക്കാണിക്കുന്നവയാകുന്നു. ആയ്ക്കു ഏതൊക്കെ ക്രമ പ്രകാരം എഴുതുന്നു.

ഒന്നു	൧	൧
രണ്ടു	൨	൨
മൂന്നു	൩	൩
നാലു	൪	൪
അഞ്ചു	൫	൫

ആര	ന്യ	ന്യ
ഏഴ്	൭	൭
എട്ടു	൮	൮
ഒൻപതു	൯	൯
പത്തു	൧൦	൧൦
പതിനൊന്നു	൧൧	൧൧
പന്ത്രണ്ടു	൧൨	൧൨
പതിമൂന്നു	൧൩	൧൩
പതിനാലു	൧൪	൧൪
പതിനഞ്ചു	൧൫	൧൫
പതിനാറു	൧൬	൧൬
പതിനേഴു	൧൭	൧൭
പതിനെട്ടു	൧൮	൧൮
പത്തൊൻപതു	൧൯	൧൯
ഇരുപതു	൨൦	൨൦
ഇരുപത്തൊന്നു	൨൧	൨൧
മുപ്പതു	൩൦	൩൦
നാല്പതു	൪൦	൪൦
അൻപതു	൫൦	൫൦
അറുപതു	൬൦	൬൦
ഏഴുപതു	൭൦	൭൦
എട്ടുപതു	൮൦	൮൦
തൊണ്ണൂറു	൯൦	൯൦
നൂറു	൧൦൦	൧൦൦
നൂറ്റൊന്നു	൧൦൧	൧൦൧
നൂറ്റിപ്പത്തു	൧൧൦	൧൧൦
ഇരുനൂറു	൨൦൦	൨൦൦
തൊള്ളായിരം	൧൦൦൦	൧൦൦൦
ആയിരം	൧൦൦൦	൧൦൦൦
ആയിരത്തൊന്നു	൧൦൦൧	൧൦൦൧

പതിനായിരം	ധനം	൧൦൦൦൦
നൂറ്റായിരം ലക്ഷം	നൂനം	൧൦൦൦൦൦
പത്തുനൂറ്റായിരം	} ധനം	൧൦൦൦൦൦൦
പത്തു ലക്ഷം		
കോടി	ബഹു	൧൦൦൦൦൦൦൦

പ്ര. ഇവയിൽ ഒന്നാം പത്തിയിൽ കാണുന്നവയെ എണ്ണമെന്നും, മറ്റൊരണ്ടു പത്തിയിലും കാണുന്നവയെ ലക്ഷമെന്നും പേരിട്ടിരിക്കുന്നു; മുൻപിലത്തെ പത്തിയിലെ ലക്ഷം തമിഴ് മുറയ്ക്ക ഉള്ളതും സാമാന്യമായിട്ടു പ്രയോഗിച്ചു വരുന്നതും ആകുന്നു. പിന്നത്തെ പത്തിയിലെ ലക്ഷം സംസ്കൃതഗണിത പ്രകാരം ഉള്ളതും അച്ചടിപ്പുസ്തകങ്ങളിൽ നടപ്പാക്കിയിരിക്കുന്നതും ആകുന്നു.

പ്ര. സംഖ്യാനാമങ്ങൾ ആശയമായിട്ടും പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടും ഉണ്ടാം; ഒരു മനുഷ്യൻ; രണ്ടാളുകൾ; നാലു വളയം; സമാസനാമത്തിൽ ആശയമാകുന്നതിന്നു ഒരു, ഇരു, മൂന്നാൽ, അൻ, അറു, എഴു, എൺ. എന്നിങ്ങനെ ചിലതു ചുരുങ്ങും: ഉണ്ടം; ഒരു വശം; ഇരുട്ടു, മുയ്യൻ, നാലാലി, നാലാകാണി, അൻവയ, അറുവയ, എഴുവയ- എന്നിങ്ങനെ.

പ്ര. എണ്ണപ്പെട്ട വെള്ളയെ കൂട്ടത്തോടെ ചിത്രീകരിക്കുന്നതിന്നു 'ഓരോന്നും ഓരോ, മൂന്നു, നന്നാലു, അയ്യഞ്ചു, ആറാറു, ഏഴു, എട്ടു, പത്തു' എന്നിങ്ങനെ ഇരട്ടിച്ചുവരും: ഉണ്ടം 'അവൻ അവൻ ഓരോന്നും കൊടുത്തു' വീതി എന്നതും അതിന്റെ ചുരുക്കം ആകുന്ന ഓരോ എന്നതും എണ്ണത്തോടു ചേർന്നു അതിന്റെ വരും: ഉണ്ടം; 'അവൻ അവൻ അഞ്ചു വീതി കൊടുത്തു' 'ഇവൻ ഒൻപതായി കൊടുത്തു. ഒന്നാലായികൊണ്ടു ഉണ്ടാകുന്ന എണ്ണങ്ങളിൽ ഇരട്ടിക്കുകയാകുന്നു അധികം നടപ്പു; ഒന്നിൽ അധികം മോഴികൾ കൂടി ഉണ്ടാകുന്നവയിൽ ഇരട്ടിക്കുന്നതിന്നു വക

രം റിംതു എന്നതു കൂടുകയുമാ. വീതു എന്നതു രണ്ടു തര മൊഴികളോടും ഒരു പൊരുളു ചേരുന്നതാകുന്നു : ദ—ന്തം; പതു പ്പത്തു; റുറു റുറു റുറീതു അമ്പതീതു, അർദ്ധത്തൊന്നീതു ആറു വീതം, റുറുവീതം, പതിനൊന്നു വീതം.

൨൮൭. ക്രിയ ആവർത്തിക്കപ്പെടുന്ന കണക്കിനെക്കുറിക്കുന്നതി ന്നു എണ്ണത്തോടു വട്ടം, റിംടു തവണ പ്രാവശ്യം എന്നവ ചേർന്നുവരും : ദ—ന്തം; ഒരീടു, രണ്ടുവട്ടം, നാലുതവണ, ആറുപ്രാവശ്യം, പത്തുവട്ടം, ഒരീടു എന്നതിനു മാത്രം ഒരിക്കൽ എന്നു വരും. വാച്യനാമം തന്നെ എണ്ണത്തോടു സംബന്ധിച്ചു ക്രിയയുടെ കർമ്മമായിട്ടുവരുന്നപോൾ ആയു സംഖ്യനാമത്തിൽ ഉണ്ടാകുമായിരിക്കും : ദ—ന്തം; 'അവൻ എന്നെ രണ്ടു (അടി) അടിച്ചു; ഞാൻ ഒന്നു (ഒരു വാക്കു) പറയട്ടെ.' ഒരേണ്ണത്തെ തന്നെ പലതായിട്ടു ആവർത്തിച്ചു കൂട്ടുന്നതിൽ ഇരട്ടി എന്നതു ചേരും : ദ—ന്തം; രണ്ടിരട്ടി; അഞ്ചിരട്ടി; പതിനാറിരട്ടി.

൨൮൮. എണ്ണപ്പെട്ട പൊരുളുകളെ സംബന്ധിച്ചു എണ്ണത്തിന്റെ ശ്രമം പറയുന്നതിൽ പരാധാര അവസ്ഥക്കു എണ്ണത്തോടും 'ആകാം, ആം, എന്നനാമധേയവും; നിരാധാരയവസ്ഥക്കു ആകുവൻ ആകുവതു എന്നവയുടെ ചുരുക്കമാകുന്ന 'ആവൻ ആവതു' എന്നവയും ചേരും : ദ—ന്തം; 'ഒന്നാം, മൂന്നാം, നാലാകുന്നാൾ' എത്രാം അദ്ധ്യായം, ഇത്രാം വാക്യം; ഒന്നാവൻ, അഞ്ചാവൻ, എത്രാവൻ, പതിനെട്ടാവൻ; നാലാവതു, ആറാവതു, ഇത്രാവതു, ഒപ്പുതാവതു.' നിർദ്ദിഷ്ടത്തോടു ആയ എന്ന നാമധേയം ചുരുക്കി ഏകാരമായിട്ടു ചേരുന്നതിനാൽ ഒന്നാവത്തെ, രണ്ടാവത്തെ, മൂന്നാവത്തെ, പത്തൊൻപതാവത്തെ എന്നിങ്ങനെ ഉണ്ടാകുന്നു. പകാരം നടപ്പുവാക്കിൽ മകാരമായിട്ടു മാറും : ദ—ന്തം, ഒന്നാമൻ ഒന്നാമതു.

൨൮൯. സമ്പ്രദായങ്ങളോടും സാംഖ്യങ്ങളോടും സമാനാർത്ഥമായിരിക്കുന്ന നാമങ്ങൾക്കു സമാന വിഭക്തിയായിരിക്കും : ദ—ന്തം; 'അവൻ ഒരുത്തൻ ഉണ്ടു ദനതകാരൻ.' ഞാൻ വൈദ്യന്മാരെ ചിലരെ വരുത്തി. ഏകന്മാർക്കു പലർക്കു അനവധി ഭവ്യം ഉണ്ടു.' മനുഷ്യർക്കു എല്ലാവർക്കും ബുദ്ധി ഒരു പൊലുല്ലു.' അവൻ രാജാക്കന്മാരെ ദൂതന്മാരെയും കണ്ടിട്ടുണ്ടു.' വർത്തമാനത്തെ കൂട്ടമായിട്ടും സർവ്വനാമത്തെ അതിൽ ഉൾപ്പെട്ട പൊരുളുകളിൽ ഏതാനും എന്നും മനസ്സിൽ വിചാരിച്ചുകൊണ്ടു പറയുംപോൾ വർത്തനാമം സപുരിയിൽ ആകും : ദ—ന്തം, അവരിൽ ഒരുത്തൻ. പശുക്കളിൽ രണ്ടു. പുസ്തകങ്ങളിൽ ചിലതു, മനുഷ്യരിൽപ്പലരും, പ്രമാണികളിൽ ആരും, കാഴ്ചങ്ങളിൽ ഒന്നും, വിചാരന്മാരിൽ വല്ലവരും.'

ആചാരവാക്കുകൾ.

൨൯൦. ആചാര വാക്കിൽ പുരുഷാത്മങ്ങളും നിശ്ചയകരങ്ങളും മറ്റും തങ്ങളുടെ മുറെക്കുള്ള അത്മം വിട്ടു ചില വിദേശിക പ്രയോഗങ്ങൾ ഉള്ളവയായിരിക്കുന്നതും അല്ലാതെ അവയെ പകരം മറ്റും പലതര മൊഴികൾ പ്രയോഗിക്കപ്പെടും : ൧—നാം ; 'നാം' എന്നതു 'ഞാൻ' എന്നുള്ള അത്മത്തിലും ; 'താൻ, തങ്ങൾ, നിങ്ങൾ,' എന്നവ 'നീ' എന്നതിന്നു പകരവും ; 'അവൻ' എന്നുള്ള അത്മത്തിൽ 'അവർ, അയാൾ, അദ്ദേഹം, അവിടെ, അങ്ങു, അങ്ങുന്നു' എന്നവയും പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു.

൨൯൧. ആത്മസ്ഥാനത്തിൽ ഞാൻ, എന്നതു കൂടാതെ 'നാം, നമ്മൾ, ഇവിടെ, ഇവിടുന്ന്, ഇങ്ങു, ഇങ്ങുന്നു, ഇവൻ, ഓരോന്നും.' എന്നവ മുതലായിട്ടു അനേകം വാക്കുകൾ വരും. ചില വട്ടത്തിൽ 'ഞാൻ' എന്നതു അഹംഭാവ വാക്കു ആകുകൊണ്ടു അതിന്നു പകരം 'ഇവിടെ' എന്നതു മുതലായിട്ടു നിശ്ചയകര ഇകാരത്തോടു ചില നാമങ്ങൾ കൂട്ടി പറക നടപ്പായിരിക്കുന്നു. 'ഇവിടെ' എന്നതും 'ഇങ്ങു' എന്നതും പറച്ചിൽക്കാരനും കേൾക്കാരനും ഒരു പോലെ ബഹുമാനം ഉള്ളതാകുന്നു. വിശുദ്ധ വിഭാഗികളിൽ അവയെ പ്രത്യേക രൂപങ്ങൾ ഉണ്ടു. ലിതിയയിൽ 'ഇങ്ങോട്ടു ഇവിടോട്ടു' എന്നും ശിതിയയിൽ ഇവിടെ ഇങ്ങോട്ടു എന്നും, ചതുർത്ഥിയിൽ ഇവിടെ ഇങ്ങെന്നും, പഞ്ചമിയിൽ ഇവിടനിന്നു, ഇങ്ങുനിന്നു' എന്നും; ഷഷ്ഠിയിൽ ഇവിടുത്തെ, ഇങ്ങത്തെ എന്നും ഇങ്ങനെവരും. 'ഇവിടുന്ന് (ഇവിടനിന്നു), ഇങ്ങുന്നു' (ഇങ്ങുനിന്നു) എന്നവ 'ഇവിടെ, ഇങ്ങു' എന്നവയിലും അധിക ആചാരവും ബഹുമാനവും ഉള്ള വാക്കുകളാകുന്നു. 'ഇവൻ, ഇയാൾ, ഓരും ആളുകൾ' എന്നവ മുതലായ്ക്കു ക്കീണു ഭാവമുള്ള വാക്കുകളാകുന്നു : ൧—നാം ; 'ഇവനെ ബോധിപ്പിച്ചിട്ടു ഉപകാരം എന്തു' ഓരും ആളുകൾ എളിയവരല്ലയോ' ഓരും ഭാസിത്തോടു എന്തിന്നു കൊറിക്കുന്നു.' പറച്ചിൽക്കാരന്റെ ഏകനാമവും വക്രനാമവും ആത്മസ്ഥാന മേക്കി പറകയുണ്ടു. എന്നാൽ അതു ഹീനന്മാരുടെ വാക്കുകളാകുന്നു.

ദി—ന്നം; അങ്ങനെയൊന്നു കണ്ടാൽ കുമരൻ (എന്നു ഞാൻ) ഇതാ വരുന്നു' ശിപായി (ആയ ഞാൻ) കേൾക്കുമ്പോൾക്കു കല്പിച്ചാളെ. നാം എന്നതു വലിയ ആളുകൾ സ്ഥാനാവസ്ഥയിൽ പറയും പോൾ പ്രയോഗിക്കുന്ന വാക്കുകൾ. ചിലപ്പോൾ സ്ഥാനപ്പേരുകളെന്നും കേൾക്കുമ്പോൾ പറയും. ചിവാകർ (നമ്മുടെ) ഉത്തരവു അനുസരിക്കയില്ലയോ. അടിയൻ, അടിയെങ്ങൾ, ഇറാൻ' എന്നവ അടിയകാര്യം ഇരിക്കട്ടെയും, കുടികൾ താങ്ങുകയെന്നും മറ്റാപകെപ്പറയുന്ന ആത്മസ്ഥാനനാമങ്ങൾ ആകുന്നു. 'ഇറാൻ' എന്നതു അനുസരിക്കുന്നതിൽ അത്രമാത്രം കൊള്ളിക്കുന്നു. ദി—ന്നം; അടിയൻ വിടകൊള്ളട്ടെ' ഇറാനെന്നല്ലാതില്ല അങ്ങനെയൊന്നും.

൨൯൨. നീ എന്നതിന്നു വകരം നിങ്ങളും, താൻ, തങ്ങളും, നമ്മൾ, ഇവൻ, ഇവൾ, ഓരോരും, ഇവിടുന്നു (ഇവിടെനിന്നു) അവിടെ അവിടുന്നു (അവിടെനിന്നു) അങ്ങു, അങ്ങുന്നു (അങ്ങുനിന്നു) എന്നവ കേൾക്കുന്ന പ്രയോഗികൾ. നീ എന്നതു ബഹുമാനം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന വാക്കുകൾ. അതു നല്ല അടുത്തുള്ളവരോടും തന്നിൽ താണവരോടും അത്രമാത്രം പറയപ്പെടുന്നു. ദൈവത്തെ സംബന്ധിച്ചു പറയുന്നതിൽ നീ എന്നതു തന്നെ ഉപയോഗം. ആയുർ ദൈവം ഒരു സ്വരൂപനാകുന്നു എന്നൊരു വാചക സൂത്രത്തിൽ ഇഷ്ടപ്പെട്ടവർ അത്രയും ഉള്ളവർ അല്ലെന്നൊ കാണിക്കുന്നതിന്നു ആകുന്നു. നിങ്ങളും എന്നതു ബഹുമാനകരവും സ്ത്രീകളെ സംബന്ധിച്ചു പ്രത്യേകം പറയുന്നതും ആകുന്നു. താൻ എന്നതു ബഹുമാനകരവും പുരുഷന്മാരെപ്പറ്റി അത്രയും പറയുന്നതും ആകുന്നു. ഇവൻ, ഇവൾ എന്നവ പാലിൽക്കാരൻ ഇഷ്ടപ്പെടുകയോ നിന്ദയോടു കൂടിയൊ പറയുംപോൾ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്ന ബഹുമാന ഹീന വാക്കുകളാകുന്നു. 'ഇവൻ, ഓരോരും' എന്നവ ബഹുമാനവും അകൽച്ചയും കാണിക്കുന്നവയാകുന്നു. 'ഇവിടുന്നു' എന്നതു, ഓരോരും എന്നതിലും അധിക ബഹുമാനകരമാകുന്നു. 'ഇവൻ' എന്നതു സ്ത്രീകളെ സംബന്ധിച്ചും 'ഇവൾ' ഓരോരും എന്നവ പുരുഷന്മാരെപ്പറ്റിയും പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. 'ഇവിടെ, അവിടെ, അങ്ങു' എന്നവ പാലിൽക്കാരനും കേൾവിക്കാരനും ഒരു പോലെ ബഹുമാനം ഉള്ളവയാകുന്നു. 'ഇവിടുന്നു, അവിടുന്നു, അങ്ങുന്നു'; എന്നവ കേൾവിക്കാരനും അധിക ബഹുമാനകരമാകുന്നു. 'അങ്ങുന്നു' എന്നതു സകാർ ഇടപ്പെട്ട ദൈവം ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെപ്പറ്റി നടപ്പായിട്ടു പറയപ്പെടുന്നതാകുന്നു. വിശേഷിച്ചും ഒരുനാമങ്ങളും വർണ്ണനാമങ്ങളും അഭിസ്ഥാനത്തിൽ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുക ഉണ്ടു ദി—ന്നം, 'അങ്ങൻ കേൾട്ടോ; സാജ് ഇനിക്കൊരുപകാരം ചെയ്യുന്നു.'

൨൯൩. പരസ്ഥാനത്തിന്നു ഏകസംഖ്യയുടെ അർത്ഥത്തിൽ അപൻ, അവൻ എന്നിവയെ പകരം അവൻ, അവൻകൾ, അയാൾ, അദ്ദേഹം, അവിടെ, അവിടുന്നു, അങ്ങ, അങ്ങുന്നു, എന്നവയും മറ്റും പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. 'അവൻ' എന്നതു പ്രത്യേകം സ്ത്രീകളെ മാനിച്ചു പറയുന്ന വാക്കാകുന്നു. അതു മറ്റു നാമത്തോടു കൂടിയും വരും : ദേ—ത്തം, 'കാളിയവർ' 'ചക്രിയവർ' അവൻകൾ എന്നതു അവൻ എന്നതിലും അധിക ബഹുമാനകരമാകുന്നു. എന്നാൽ അതു മറ്റുനാമങ്ങളോടു ചേർന്ന് വരും : ദേ—ത്തം, 'ജഗദവിരുപ്പിച്ചയവർകൾ' അയാൾ അദ്ദേഹം എന്നവരങ്ങും പ്രത്യേകം പൂജക്കുറവെപ്പൊരിപ്പറയുന്നതും നങ്ങാവത്തതു മുൻപിലത്തതിലും ബഹുമാനം ഉള്ളതും ആകുന്നു. ദശകാം ഉള്ളവയെ അഭിസ്ഥാനത്തിൽ എന്നു പൊലെ പരസ്ഥാനത്തിലും ബഹുമാനം കൂടിയും കുറഞ്ഞുംവരും.

൨൯൪. ബഹുമാനകരവാക്കുകളുടെ പ്രയോഗത്തിൽ പഠച്ചിൽ കാരന്റെ അവസ്ഥയും പഠച്ചിൽകാര്യത്തിന്റെ അവസ്ഥയും അവരു തമ്മിൽ ഉള്ളയിരിപ്പും ആയിട്ടു ഇങ്ങനെ മൂന്നു സംഗതികളാകുന്നു വിചാരിക്കപ്പെടുവാനുള്ളതു. ഒന്നാവതു പഠച്ചിൽകാരൻ ജാതികൊണ്ടോ സ്ഥാനംകൊണ്ടോ പയസ്സുകൊണ്ടോ പഠച്ചിലിന്റെ കാര്യത്തെക്കാൾ വലിപ്പമുള്ളവനായിരുന്നാൽ ബഹുമാനകരവാകും പ്രയോഗിക നടപ്പില്ല. ഇങ്ങനെ ഉയർന്നജാതികാരൻ താണജാതിയിൽ ഒരുത്തനെപ്പഠിച്ചും യജമാനൻ ഭൃത്യനെപ്പഠിച്ചും ജ്യേഷ്ഠൻ അനുജനെപ്പഠിച്ചും 'നീ അവൻ' എന്ന മൊഴികൾ വെച്ചു പറയുന്നുമില്ല. ഒരു പ്രകാരത്തിൽപ്പഠച്ചിൽകാരനും മറ്റൊരു പ്രകാരത്തിൽപ്പഠച്ചിലിന്റെ കാര്യത്തിന്നും വലിപ്പം ഉണ്ടായിരുന്നാൽ അവയിൽ ഏതുമായിട്ടും തെളിവായിട്ടും ഉള്ളതു പ്രമാണിക്കപ്പെടും. ഇങ്ങനെ സ്ഥാനവലിപ്പമുള്ളവനെയും അപ്പൻ 'നീ' എന്നും 'അവൻ' എന്നും പറയും. രണ്ടാവതു പഠച്ചിൽകാര്യത്തിന്റെ അവസ്ഥ മനോഹിയാൽ താണവരെപ്പഠി നീ എന്നും അവൻ എന്നും ഇടമദ്ധ്യകാരെപ്പഠി താൻ നിങ്ങൾ അയാൾ അവൻ എന്നും ഉയർവരെപ്പഠി തങ്ങൾ അദ്ദേഹം എന്നും ഇങ്ങനെ മുറുകു പ്രയോഗിക്കപ്പെടും : ദേ—ത്തം; മകൾ സ്ഥാനവലിപ്പം ഉണ്ടായിരുന്നാൽ അപ്പൻ അവനെപ്പഠി താൻ, അയാൾ എന്നു പറയുവാറുണ്ട്. അങ്ങനെ തന്നെ വലിയ ആളുകൾ സമന്മാരെപ്പഠി 'തങ്ങൾ' 'അദ്ദേഹം' എന്നും കുറവെ താണവരെപ്പഠി താൻ, അയാൾ' എന്നും പറക നടപ്പുണ്ട്. മൂന്നാവതു പഠച്ചിൽകാരനും പഠച്ചിലിന്റെ കാര്യവും തമ്മിൽ അടുപ്പം ഉണ്ടായിരുന്നാൽ ആചാരവശങ്ങൾ കുറഞ്ഞും അകലമായിരുന്നാൽ അവ ഏറിയും ഇരിക്കും. ഇങ്ങ

ഒന്നു അഴിപ്പംകൊണ്ടു ഭരണൻ തന്നിൽ ഉയർന്നുവന്നപ്പറ്റി നീ
എന്നും 'അവൻ' എന്നും അകലം നിമിത്തം തന്നിൽ ചെരി-
യവന്നപ്പറ്റി താൻ എന്നും ആയാലും എന്നും പകരെയുണ്ടു-
ം. ഈ പ്രമാണങ്ങളും തമ്മിൽ ചില സംഗതികളിൽ ഭിന്നിച്ചു
വരുന്നതുകൊണ്ടു അവയിൽ ഏതുതൊഴിലുണ്ടെന്നു ചില
പ്രകാരം സംശയിക്കുന്നതിന്നിടയുണ്ടാകും. എന്നാൽ ബഹുമാനകരം
വെണ്ടുന്നിടത്തു ഇല്ലാതിരിക്കുന്നതും വെണ്ടാത്തതിന്നു പ്രയോഗിക്കു-
ന്നതും രണ്ടും ആചാരവശാൽ ചോദിക്കാതാകുന്നു. ഭജ്യക്കുറുപ്പൻ അ-
രുളുന്ന 'താൻ' എന്നു വീളിച്ചാൽ അതും അനുജൻ ഭജ്യ-
ക്കുന്ന നീ എന്നു വീളിച്ചാൽ അതും ഒരു ചൊല്ലെ നിശ്ചയമായിട്ടു
വിചാരിക്കപ്പടും.

രണ്ടാം അദ്ധ്യായം—വചനം.

ഒന്നാം സ്കന്ദം—വചനത്തിന്റെ

തരഭേദങ്ങൾ.

൨൯൫. വചനം എന്നതു വസ്തുക്കളും, അവയു-
ടെ ഗുണങ്ങളും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധത്തെ കാ-
ലഭേദം മുതലായ സംഗതികളോടു കൂടെക്കാണി-
ക്കുന്നതാകുന്നു.

൨൯൭. വചനം കൂടാതെ നാമം കൊണ്ടു മാത്രം നമ്മുടെ നി-
നവുക്കളെ മറക്കുവരുമാടു അറിയിക്കുന്നതിന്നു കഴിയാത്തതാക-
യാൽ അതു നാമം ചൊല്ലെ തന്നെ ഭാഷയിൽ ആവശ്യമായിരി-
ക്കുന്നു. എന്നാൽ അതു മറ്റു മൊഴിയിൽപ്പല സംഗതികളെ
ഉൾപെടുത്തുന്നതു കാരണത്താൽ അതിനെ പരിഭ്രമഭവനം ചെയ്തു
അതിന്റെ സ്വഭാവത്തെ നിശ്ചയിക്കുന്നതിന്നു വളരെ പ്രയാസ-
മായിട്ടു തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഏതെന്നാൽ 'രാജാവു എഴുതി' എന്ന വാ-
ക്യത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതായ എഴുതി എന്ന ആയൊരു
പദത്തിൽ 'എഴുതുക' എന്ന ക്രിയയും ആ ക്രിയ രാജാവിനോ-
ടു സംബന്ധിക്കുന്നു എന്നും ആ സംബന്ധം കഴിഞ്ഞ കാലത്തിൽ
ആയിരുന്നു എന്നും ഏതു സംഗതികൾ ഉൾപെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങ-
നെ വചനത്തിൽ പലസംഗതികൾ അടങ്ങുന്നതു കൊണ്ടു വ്യാ-
കരണകാര്യമെന്തായിട്ടായിട്ടു വചനത്തിന്റെ സാരാംശം ഇന്നു
തന്നെ ഒരു തർക്കമുണ്ടു ചിലരുടെ പക്ഷത്തിൽ വചനത്തിന്റെ

പ്രത്യേക ലക്ഷണം വാച്യമായിരിക്കുന്ന ക്രിയ ആകുന്നു എന്നും മറ്റു ചിലതുകൾ അഭിപ്രായ മുറുകെ വസ്തുവും ഗുണവും തമ്മിൽ സംബന്ധിക്കുന്നു എന്നോ കാണിക്കുന്ന വചനീപ്പാകുന്നു എന്നും ഇങ്ങനെ വിചാരമാർ ഭിന്നമതമായിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ആദ്യം പറഞ്ഞയിപ്രായം വചനത്തെ കുറിച്ചുള്ള സാമാന്യഭാവങ്ങൾ ട് നല്ലവണ്ണം മർക്കണം. എന്നെന്താൽ വചനമെന്നതിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പലതരമായ പദങ്ങൾക്കു കൈയും ക്രിയയുടെ സ്വഭാവം കാണാനുള്ളതും വചനപ്പെട്ട ചില തര പദങ്ങളിൽ മാത്രം തക്കമില്ലാത്തതായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു. ആകയാൽ വചനം മലയാളത്തിൽ ക്രിയ എന്നും ക്രിയാപദമെന്നും പേർപട്ടിയിരിക്കുന്നതും അല്ലാതെ അതിന്റെ ഉല്പാദനത്തിന്നു വചനപ്പെട്ട മുതലായ സംഗതികൾ ഉൾപടാതെ ക്രിയയുടെ സ്വഭാവത്തെ മാത്രം കാണിക്കുന്ന വാച്യനാമത്തെ എടുത്തുപറുകയും നടപ്പായിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ശാസ്ത്ര രേഖയിൽ നോക്കുമ്പോൾ ഒരു കാണുന്നതു പിന്നാലെ പറഞ്ഞ അഭിപ്രായമാകുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ നാമം കൊണ്ടു കഴിപ്പാൻ വഹിയാത്തതു വചനപ്പെടുന്നു. വചനപ്പെട്ട ഒഴികെ മറ്റൊല്ലാ സംഗതികളും നാമംകൊണ്ടും സാധിക്കുന്നതുകൊണ്ടു : ഉ—നം , ‘രാജാവു കല്പിക്കുന്നു’ എന്നതിന്നു പകരം ‘രാജാവു കല്പിക്കുകയാകുന്നു’ എന്നോ ‘രാജാവു കല്പനയാകുന്നു’ എന്നും പറഞ്ഞാൽ അർത്ഥം വരും എന്നാൽ വചനപ്പെട്ട വചനം കൂടാതെ സാധിക്കുകയെന്നതല്ല : ഉ—നം ; ‘മനുഷ്യൻ പാപി’ എന്നും ‘വൃദ്ധം ജീവാരമാവു’ എന്നും പറഞ്ഞാൽ വാക്യം മുഴുവനാകയില്ല. എന്നെന്താൽ കർത്താവും വാച്യവും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധത്തെക്കാണിക്കുന്നതിന്നു ഇവിടെ മൊഴിയില്ല. അതിനുള്ള വാക്യകളോടു കൂടി ‘മനുഷ്യൻ പാപിയായാകുന്നു’ എന്നും, വൃദ്ധം ‘ജീവാരമാവല്ല’ എന്നും പറഞ്ഞാൽ വാക്യം മുഴുവനായും അർത്ഥം തെളിവാറും തീരുന്നു. ഇങ്ങനെ വചനം കൊണ്ടുള്ള സാക്ഷ്യം കർത്താവും വാച്യവും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധത്തെക്കാണിക്കുന്നതു രേഖമാകയാൽ മുറുകെ പറയുമ്പോൾ ശുദ്ധവചനങ്ങളായിട്ടു ‘ആകുന്നു, അല്ല’ എന്നും റം രണ്ടു വചനങ്ങളുമുണ്ടു് അവയിൽ ‘ആകുന്നു’ എന്നതു കർത്താവും വാച്യവും തമ്മിലുള്ള ചേർച്ചയെയും ‘അല്ല’ എന്നതു അവ തമ്മിലുള്ള ഭിന്നതയെയും കാണിക്കുന്നു. ശേഷം വചനങ്ങളിൽ കൈയും വാച്യം കൂടെ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു : ഉ—നം ; ‘കല്പിക്കുന്നു’ എന്നതിൽ കല്പന എന്നുള്ള വാച്യം കൂടെ അടങ്ങി ‘കല്പനയാകുന്നു’ എന്നു അർത്ഥമാകുന്നു. റം മുറുകെ വിചാരിക്കുമ്പോൾ ജ്ഞാപകയവസ്ഥ മാത്രമെ വചനത്തിന്നു ആവശ്യമുള്ളു. ആശയവസ്ഥയും വചനാഭേദങ്ങളും നാമഭേദങ്ങളും മറ്റും വചനത്തിന്റെ ശിഖരങ്ങളായി വിചാരിച്ചു കൂട്ടുന്ന പദങ്ങളും നാമങ്ങൾ മുഖാന്തരം ജ്ഞാപകയവസ്ഥകൊണ്ടു കഴിക്കാകുന്നതാകുന്നു. ഇങ്ങനെ എന്നാൽ നീ വാ എന്നതും ‘നീ വ

ഒരണം എന്നതും അർത്ഥത്തിൽ ശരിയാകുന്നു. എന്നാൽ 'നീ വരേണം' എന്നതു 'നീ വരിക വേണം' എന്നതിന്റെ ചുരുക്കവും 'വേണം' എന്നതു 'വേണ്ടുക' എന്നതിന്റെ അർത്ഥകരവസ്തുതയാകുന്നു. 'ആദി മനുഷ്യൻ കന്നിയിൽ മത്സ്യനായി' എന്നതു 'ആദി മനുഷ്യൻ കന്നിയിൽ അതിനാൽ മത്സ്യനായി, എന്നു പറയുന്നതിനോടു കൂടും, 'മഴ പെയ്തതിൽ വെള്ളം പൊങ്ങും' എന്നതും മഴ പെയ്തതിൽ വെള്ളം പൊങ്ങും എന്നതും തമ്മിൽ അർത്ഥഭേദമില്ല. 'തുളുണ മാട്ടു ചുരക്കും' എന്നതിൽ വകരം മറ്റു മാട്ടു തുളുണ ആ മാട്ടു ചുരക്കും; എന്നു പറയാം. വചനിപ്പിന്നു കാലഭേദവും ആവശ്യമില്ല. എന്നെന്നാൽ ദൈവം നിശ്ചയിക്കുന്നു, എന്നതിൽ 'ആകുന്നു' എന്നതു വർത്തമാനകാല രൂപത്തിൽ തന്നെ എങ്കിലും പദാർത്ഥം ഇപ്പോഴും എപ്പോഴും ഒരു പോലെ സ്വസ്ഥമാകുകൊണ്ടു വർത്തമാനകാലത്തിന്റെ അർത്ഥം അതിൽ വരാതിരുന്നാൽ അതു അധികയുക്തമായിരിക്കും. എന്നാൽ ആകുന്നു അല്ല എന്നുവെച്ചിരിക്കെ ശേഷം വചനങ്ങൾക്കെയും (വാച്യത്തോടു കൂടിയായ) സ്വാച്യവചനങ്ങളും വചനിപ്പു അവയുടെ സാധാരണ ലക്ഷണവുമാകയാൽ വചനങ്ങൾക്കിതിന്നിന്നു കന്നു വിവരപ്പെടുന്നു അവയ്ക്കു പൊതുവില്ലാ ലക്ഷണമായിരിക്കുന്ന വചനിപ്പുകൊണ്ടല്ല തമ്മിൽ തമ്മിൽ വ്യത്യാസമായിരിക്കുന്ന വാച്യങ്ങളെക്കൊണ്ടാകുന്നു. ആകയാൽ ഓരോരോ വചനങ്ങളുടെ പേരു പറയുന്നതിൽ വാച്യനാമം മറ്റു ആ പറഞ്ഞു വരുന്നത് യുക്തമായിട്ടുള്ളതു തന്നെ; അതുകാരണത്താൽ ധാതുവിൽനിന്നു വാച്യനാമം ഉണ്ടാകുന്നതു ഇന്നപ്രകാരം എന്നു ആദ്യം തന്നെ കാണിപ്പാനുള്ളതാകുന്നു.

൨൯൭. വചനത്തിന്റെ ധാതുവായതു വചനിപ്പു, ഭാവം, അവസ്ഥ, കാലം, മുതലായ വിശേഷങ്ങളെ കൂടാതെ വാച്യത്തിന്റെ തന്നെ ഗുണത്തെ മാത്രം കാണിക്കുന്ന പ്രകൃതിരൂപമാകുന്നു. അതിൽനിന്നു വാച്യനാമവും ശേഷം വചനത്തിനുള്ള ശിഖരങ്ങൾക്കെയും ഉണ്ടാകുന്നു.

൨൯൮. വചനത്തിന്റെ ശിഖരങ്ങൾ ധാതുവിൽനിന്നു വരുന്നു എന്നു വിചാരിക്കുന്നതു കാര്യത്തിന്നു കൊള്ളുന്നതും നടപ്പിന്നു കൊള്ളുന്നതും ആകുന്നു. അതിന്നു വകരം വർത്തമാനകാല രൂപത്തിൽനിന്നു വരുന്നു എന്നു ഭാവിച്ചാൽ വളരച്ചുറ്റിന്നും സംഗായത്തി

നാം ഇടവതം : ദ്വന്തം; 'കറ' (വാചു കറ) കറക്കുക-കറക്കുന്നു-കറന്നു, കറക്കു, (ചുറ്റുക) കറക്കുക-കറക്കുന്നു-കറക്കി എന്ന നാമം രണ്ടു വചനങ്ങൾക്കും വർത്തമാന കാലം രൂപത്തിൽ ഒന്നു തന്നെ ആകുന്നു. എന്നാൽ അവ അർത്ഥത്തിലും ധാതുവിലും ഹിഖരങ്ങളിലും വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും ആ വ്യത്യാസം തമ്മിൽ രൂപഭേദം ഇല്ലാത്ത വർത്തമാനകാലത്തിൽനിന്നു വരുത്തുവാൻ വഹിയാത്തതും ആകുന്നു.

ഉദാഹരണം. ധാതുവിൽനിന്നു വാചുനാമം ഉണ്ടാകുന്നതു തി, കിടുകി, എന്ന പ്രത്യയങ്ങൾ ചേരുന്നതിനാൽ ആകുന്നു : ദ്വന്തം ; അറി-അറിക്കുക ; നെയ്യു-നെയ്യുക ; അട-അടക്കുക ; 'നടു-നടുക്കുക ; ചരി-ചരിക്കുക ; നട-നടക്കുക ; അടു-അടുക്കുക. എന്നാൽ വാചുനാമത്തിലെ കിടുകി, കിടുക എന്നവ കിടുക, തി എന്നവയായിട്ടു ചുരുക്കുക നടപ്പാകുന്നു : ദ്വന്തം ; നടക്കുക=നടക്കുക ; നില്ക്കുക=നില്ക്കുക ; ആകുക=ആകുക.'

നാം, അകാരാന്ത ധാതുക്കൾ വാചുനാമത്തിന്നു കിടുകി എന്ന പ്രത്യയത്തെച്ചേർക്കും : ദ്വന്തം ; 'നട-നടക്കുക' വര-വരക്കുക ; ചുറ്റ-ചുറ്റക്കുക, വര-വരക്കുക ; 'ററ്റ, റ്റു' എന്നവയിൽ അന്തമാം ധാതുക്കൾക്കു തി, കിടുകി, എന്നവ രണ്ടും ചേരും : ദ്വന്തം, 'മറ-മറക്കുക' അട-അടക്കുക ; വര-വരക്കുക ; കരി-കരിക്കുക മറ-മറക്കുക ; അട-അടക്കുക ; കരി-കരിക്കുക ; തടി-തടിക്കുക ; എന്നാൽ ററ്റകാരം തി, ഞ്ഞു, റ്റു, എന്നവയുടെ മുൻപിൽ അകാരമായിട്ടു മാറ്റുക നടപ്പുണ്ടു : ദ്വന്തം ; 'അടുക, അടങ്ങുക, അടച്ചു.'

നാം, അദ്ധ്യായാട്ടു ക്രിയ കറ ഹിഖിൽ അവസാനിക്കുന്നതും മുൻപിൽ ഒരു പ്രസ്ഥാക്കാരം മാത്രം ഉള്ളതുമായ ധാതുക്കളിൽ അദ്ധ്യായ ഉകാരമായിട്ടു തിരിക്കുന്നതിന്റെ ശേഷം ചിലതിന്നു തി എന്നതും ചിലതിന്നു കിടുകി എന്നതും ചേരും : ദ്വന്തം ; 'നടു-നടുക്കുക ; അടു-അടുക ; ഉഴു-ഉഴുക ; തടു-തടുക്കുക ; അടു-അടുക, വഴു-വഴുകുക.'

നാം, മുൻപിൽ കറയക്കാരം മാത്രമായും യ, റ്റ, ത്, ്, എന്നവയിൽ അന്തമായും വരുന്ന ധാതുക്കൾക്കു ഉതി, കിടുകി എന്നു രണ്ടു പ്രത്യയങ്ങൾ കൊണ്ടും വാചുനാമം ഉണ്ടാകും :

ദൃ-ന്തം, ചായു-ചായുക; തീർ-തീർക്കുക; വാൻ-വാളുക; നീർ-നീളുക; താഴ-താഴുക; ചായു-ചായ്ക്കുക; തീർ-തീർക്കുക; നിൽ-നില്ക്കുക; വെൾ-വെൾക്കുക; താഴ-താഴുക.

നംന. മേൽപ്പറഞ്ഞ സ്തോത്രങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടാത്ത ധാതുക്കൾക്കു കൂടയും വാചനങ്ങളിൽ കി എന്നതെ വരു : ദൃ-ന്തം ; ആട്ടു-ആട്ടുക; മയയ്ക്ക-മയയ്ക്കുക; അകല-അകലുക; അകറ്റ-അകറ്റുക; എന്നാൽ 'താ-തരിക വാ-വരിക' പോ-പോകുക എന്നവ ചൊഡകങ്ങൾ ആകുന്നു.

നംര. പ്രതിഭാസ വാചനങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നതു സ്വയഭാവത്തിലേ ഉൾപ്പെടുന്നതിനെ ആശ്രയിക്കുന്നു എന്നു മറ്റൊന്നതിനാൽ ആകുന്നു: ദൃ-ന്തം ; 'നടക്കുക-നടക്കായ്' 'ഉണ്ണുക-ഉണ്ണായ്.'

നംദി. വചനങ്ങൾ ഉത്ഭവം നോക്കുമ്പോൾ മൂല വചനങ്ങൾ എന്നും തദ്വിത വചനങ്ങൾ എന്നും ഇങ്ങനെ രണ്ടു വകയായിരിക്കുന്നു. മൂല വചനങ്ങൾ മൂല ധാതുക്കളിൽനിന്നു ശിഖരിക്കുന്നവയാകുന്നു : ദൃ-ന്തം ; 'വാ-വരിക' നട-നടക്കുക; തദ്വിത വചനങ്ങൾ മൂലധാതുക്കളിൽനിന്നു എങ്കിലും നാമങ്ങളിൽനിന്നു എങ്കിലും ഉണ്ടാകുന്ന ധാതുക്കളുടെ ശിഖരിപ്പുകൾ ആകുന്നു: ദൃ-ന്തം; 'നട=ന്നു: നടത്ത-നടത്തുക; അകല-അകറ്റ-അകറ്റുക ; ആട്ട-ആട്ട-ആട്ടുക ; ഭക്തപം-ഭക്തപി=ഭക്തപിക്കുക; ഭാരം-ഭരി-ഭരിക്കുക'.

നംശ. നാമത്തോടു കൂടിയ എന്നതു ചേരുംപോൾ വാചനങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നു: ദൃ-ന്തം; 'പു-പുക്കുക; ചിരി-ചിരിക്കുക; നന്ദി-നന്ദിക്കുക; കായ്-കായ്ക്കുക.' എന്നാൽ ഭൂ, ഭൂരം, നം, ന, ന്നം, എന്നവ മുതലായ അന്തങ്ങൾ ഇ എന്നതായിട്ട് തിരികെയും ചില പദങ്ങളിൽ മുൻപിലത്തെ ഭീഷം ഹ്രസ്വമാകയും ചെയ്യും: ദൃ-ന്തം; 'ഭക്തപം-ഭക്തപി-ഭക്തപിക്കുക; മാനം-മാനി മാനിക്കുക; ഗമനം-ഗമി-ഗമിക്കുക; വായന-വായി-വായിക്കുക; മരണം-മരി-മരിക്കുക' വാസം-വസി-വസിക്കുക. ശോപം-ശവി-ശവിക്കുക ചിലനാമങ്ങളോടു 'ചെയ്, പട്ടുക, എല്ക്കുക' എന്നവ മുതലായ സഹായവചനങ്ങൾ കൂടിച്ചേർന്നു മറ്റു വചനങ്ങൾ ഉണ്ടാകും :

ദി—ന്തം; 'വിവാഹം ചെയ്തു; കൊമ്പപ്പട്ടുക; മരമേല്ക്കുക; കല്ലെറിക; മരം കേറുക; കപ്പലോടുക.'

൩൦൭. ഐ, ടി, ഡി, ഴ. എന്നവയിൽ അവസാനിക്കുന്ന ധാതുക്കളിൽ വരുന്നതോടും ഇതു എന്നതു ചേർന്നു മറ്റു ധാതുക്കൾ ഉണ്ടാകും: ദി—ന്തം; 'നട—നടത്തു—നടത്തുക; കെട്ട—കെട്ടത്തു കെട്ടത്തുക; ചോര—ചോരത്തു—ചോരത്തുക; താഴ്—താഴ്ത്തു—താഴ്ത്തുക. അങ്ങനെ തന്നെ ഇരി—ഇരുത്തു—ഇരുത്തുക; ചെല്ല—ചെല്ലത്തു ചെല്ലത്തുക; നില്പു—നിറുത്തു—നിറുത്തുക; വാ—വരുത്തു—വരുത്തുക.'

൩൦൮. മെൽപ്പറഞ്ഞവയിൽ ഉൾപ്പെടാത്തതും വാച്യനാമം കി എന്നതിൽ വരുന്നതുമായ വചനങ്ങൾക്കു ധാതുവിന്റെ അന്തത്തിൽ വരുന്ന ഹല്ല തന്റെ വസ്തത്തിലെ ഇരട്ട വരമായിട്ടു തിരിയുന്നതിനാൽ ചില തദ്ധിത വചനങ്ങൾ ഉണ്ടാകും. വിപര പ്പട്ടത്തണമെങ്കിൽ കി, ഐ എന്നവ കിട്ടി എന്നാകും: ദി—ന്തം; 'പഴക—പഴക്ക—പഴക്കുക; മുങ്ങ—മുക്ക—മുക്കുക' പൊ—പൊക്ക പൊക്കുക ണ്യ എന്നതു ച്യ എന്നു ആകും: ദി—ന്തം; 'കായു—കായു—കായുക; ടി, റ്റ. ണ്ണ, ഉ എന്നവ ട്ട എന്നു തിരിയും: ദി—ന്തം; 'ആടു—ആട്ടു—ആട്ടുക; കാണു—കാട്ടു—കാട്ടുക; ഉണ്ണു—ഉണ്ണു—ഉണ്ണുക; ചുരുട്ടു—ചുരുട്ടു—ചുരുട്ടുക; റ, ല, ന്നു എന്നവ ററ എന്നതായിട്ടു തിരിയും: ദി—ന്തം; 'മാറു—മാററു—മാററുക; അകലു—അകരറു—അകരറുക: തിന്നു—തീരറു—തീരറുക'

൩൦൯. മെൽപ്പറഞ്ഞവയിൽ ഉൾപ്പെടാത്തതും വാച്യ നാമം കിട്ടുക എന്നതിൽ വരുന്നതും ആയ പല വചനങ്ങളിൽനിന്നും തദ്ധിത വചനങ്ങൾ പ്പി എന്നതു ചേരുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്നു: ദി—ന്തം; 'ഉടു—ഉടുപ്പി—ഉടുപ്പിക്കുക പറി—പറിപ്പി—പറിപ്പിക്കുക; കേൾ—കേൾപ്പി—കേൾപ്പിക്കുക.'

൩൧൦. മൂലവചനത്തിന്റെ കർത്താവു തദ്ധിത വചനത്തിൽ കർമ്മമായി ഭവിക്കുന്നു: ദി—ന്തം; 'ചാട്ട—ഉരുളുക—ചാട്ടിനെയുരുളുക; അവൻ ഉടുത്തു—അവനെ ഉടുപ്പിച്ചു.' ആകയാൽ മൂലവചനം ആകർമ്മക ക്രിയയായിരുന്നാൽ തദ്ധിതം സകർമ്മകമായിട്ടും അതു സകർമ്മകമായിരുന്നാൽ ഇതു ദപികർമ്മകമായിട്ടും തീരുന്നു: ദി—ന്തം; 'വെള്ളം പൊങ്ങി; അവൻ അതിനെ പൊക്കി;

രാജാവു അവനെ ഏറ്റു; ഇവനെ രാജാവിനെ ഏല്പിക്കരുതു.'

൩൧൧. വചനങ്ങൾ സ്വഭാവം നോക്കും പൊൾ ശുദ്ധവചനം, വാച്യവചനം എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു തരമായിരിക്കുന്നു. വാച്യവചനം ഭാവ വചനം എന്നും സംഭവ വചനമെന്നും ക്രിയാവചനമെന്നും മൂന്നു വകയാകും ക്രിയാവചനം, അകർമ്മകമെന്നും സകർമ്മകമെന്നും കാരണി എന്നും കർമ്മണി എന്നും ഇങ്ങനെ നാലു കൂട്ടമായിരിക്കുന്നു.

൩൧൨. ശുദ്ധവചനങ്ങൾ 'ആകുന്നു, അല്ല' എന്നവ തന്നെ. മെൽപ്പറഞ്ഞിരിക്കുന്നപ്രകാരം അവയിൽ വാച്യം അവസ്ഥ മുതലായവ ഒന്നും ഉൾപ്പെടുന്നില്ല. വചനിച്ചിട്ടു കാലഭേദവും ആവശ്യമില്ല. ഏകിലും നാം വചനിക്കുന്ന പദാർത്ഥങ്ങളിൽ മിക്കതും കാല ഭേദംകൊണ്ടു മാറ്റം വരുന്ന പൊരുളുകളെപ്പറ്റംബമായി ചാകയാൽ ശുദ്ധവചനങ്ങളിൽ കാല ഭേദം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു നന്നു തന്നെ.

൩൧൩. ഭാവവചനങ്ങൾ. ഉണ്ടു 'ഇല്ല നില്ക്കുക, ഇരിക്കുക, ഉറങ്ങുക.' എന്നിങ്ങനെയു ഭാവയാകുന്നു. അവയിൽ 'ഉണ്ടു, ഇല്ല' എന്നവ സാധാരണ ഭാവത്തോടു കൂടെ വചനിക്കയും ശേഷം ഉള്ളവയൊക്കെയും പ്രത്യേകം ഒരോ ഭാവത്തെക്കുറിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

൩൧൪. സംഭവവചനങ്ങൾ. വചന കർത്താവിനു ഒരു പട്ടതിയിൽനിന്നു ഒരൊരു പട്ടതിയിലേക്കു ഉണ്ടാകുന്ന മാറ്റത്തോടു കൂടെ വചനിക്കുന്നവയാകുന്നു. ആയ്തു 'ഉണ്ടാക, ഭവിക്ക, സംഭവിക്ക, വരിക, പോക, നീങ്ങുക, വീഴുക, താഴുക, പൊങ്ങുക' എന്നിപ്രകാരമുള്ളവ ആകുന്നു. 'ഉണ്ടു ഇല്ല, എന്നവ കഴിക്കുക ശേഷം ഭാവവചനങ്ങൾക്കു കൂടും സംഭവ വചനങ്ങളായിട്ടു കൂടെ പ്രയോഗം ഉണ്ടു. ഏതെന്നാൽ 'നില്ക്ക, ഇരിക്ക, കിടക്ക ഉറങ്ങുക, എന്നവയും ഒരറ്റം നില, ഇരിപ്പു, കിടപ്പു, ഉറക്കം, മുതലായ അവസ്ഥയിൽ കർത്താവു ഇരിക്കുന്നു എന്നു അർത്ഥം ആകുംപോൾ ഭാവവചനങ്ങളും മെൽപ്പറഞ്ഞ അവസ്ഥയിലേക്കു വരുന്നു എന്നു പൊരുളാകുംപോൾ സംഭവവചനങ്ങളും ആകുന്നു.

൩൧൫. ക്രിയാവചനം കർത്താവു ചെയ്യുന്ന ക്രിയയോടു കൂടെ

ഒരു വചനിക്കുണർന്നുകൊണ്ടു. 'നമസ്കരം, കാതകം, വരിക' എന്നിങ്ങനെ യുദ്ധമുഖം തന്നെ. അതുകൊണ്ട് വചനങ്ങൾ മറ്റൊരവയിലും തുടങ്ങാം അധികമാകയാൽ വചനത്തിന്നു ക്രിയാപദമെന്നു പൊതുവിൽ പേരു വീണിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഭാവവും സംഭവവും ക്രിയയും തമ്മിൽ വളരെ വ്യത്യാസം ഉണ്ടു്. ഭാവം കർത്താവിന്നുള്ളതാകുന്നു. സംഭവം കർത്താവിന്നു വന്നു കൂട്ടുന്നതാകുന്നു. ക്രിയ കർത്താവിന്നു വരുത്തുന്നതാകുന്നു. ഭാവവും സംഭവവും ചരാചരങ്ങൾക്കു പൊതുവിൽ ഉള്ളതാകുന്നു. ക്രിയ മുതൽക്കു വരയുംപോൾ ജീവജന്തുക്കളെയും പ്രാണികളെയും ജീവാത്മാക്കളെയും സംബന്ധിക്കുന്നതാകുന്നു. എന്നാൽ ഭാവ വചനങ്ങളിലും സംഭവവചനങ്ങളിലും വലത്തും ജീവജന്തുക്കളെയും ജീവാത്മാക്കളെയുംക്കുറിച്ചു പറയുന്നുണ്ടു്. അവയെക്കർത്താവിന്നു തന്റെ മനസ്സും ശക്തിയും കൈക്കൂട്ടാവുന്നതുംപോൾ അവ ക്രിയാവചനങ്ങളാകുന്നു. ഇങ്ങനെ 'ഇരിക്ക കിടക്ക' എന്നവ മുതലായ ഭാവവചനങ്ങൾക്കും 'വരിക പോക വീഴുക' എന്നവ മുതലായ സംഭവവചനങ്ങൾക്കും ക്രിയാവചനങ്ങളായിട്ടു പ്രയോഗമുണ്ടു്. നേരെ മറിച്ചു ക്രിയാവചനങ്ങൾ സംഭവവചനങ്ങളായിട്ടും പ്രയോഗിക്കപ്പെടും : ദുഷ്ടം ; ഇന്നിന്നു ബോധിച്ചു ; ഞാൻ അറിഞ്ഞു.'

൩൧൩. ചില സംഭവ വചനങ്ങൾക്കും സംഭവ വചനങ്ങളായിട്ടു പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്ന ക്രിയാവചനങ്ങൾക്കും കർത്താവിന്നു ഉത്തരമായിരിക്കും : ദുഷ്ടം ; ഇന്നിന്നു (മനസ്സു) ബോധിച്ചു ; അവനെ (തല) നരച്ചു.' ഇങ്ങനെയുള്ള വചനങ്ങൾക്കു അകർത്ത വചനം എന്നു പേരായിരിക്കുന്നു. കർത്താവിന്നു തെളിമാനമായിരിക്കുന്നവ സകർത്തവചനമെന്നും ചൊല്ലപ്പെടുന്നു. കർത്താവില്ലാതെ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നവ ഭൂതാനുഭവം, ഭൂതാനുഭവം, ലഭിക്കുക, വേണ്ടുക, കിട്ടുക, വിശക്കുക, ഭാഹിക്കുക, നരക്കുക, കുളിരുക, വിറക്കുക, എന്നവ മുതലായിട്ടു മനോവികാരങ്ങളെയും ഭേദവികാരങ്ങളെയും സംബന്ധിക്കുന്നവയാകുന്നു.

൩൧൪. മനോവികാരങ്ങളെയും സംബന്ധിക്കുന്നവയെ വികാരപ്രകാരം ചതുർത്ഥിയിലും ഭേദവികാരങ്ങളെയെക്കുറിക്കുന്നവയെ

വികാരപ്പട്ട പൊതു ചിന്തിയയിലും ആകാം: ദു—ന്തം; 'ഇനിക്കു വിശേഷം; അവൻ ഓരറിച്ചു; അവർക്കു കിട്ടം; ഏറെ നരെയ്യു; അവളെയ്യുളളി.' വിന്നയ്യം 'ഏറെത്തന്നക്കുന്നു' എന്നതിന്നു 'ഏറെത്തന്നാട്ടുന്നവർക്കു തന്നക്കുന്നു' എന്നു അർത്ഥം; 'ഇനിക്കു തന്നക്കുന്നു' എന്നു പഠത്താൽ 'ഞാൻ തന്നപ്പു അനുഭവിക്കുന്നു' എന്നു അർത്ഥം. എന്നാൽ ചില അതൃപ്തവചനങ്ങളിൽ ചിന്തിയയും ചതുർത്ഥിയും വിശേഷാൽ അർത്ഥഭേദം കൂടാതെ പ്രത്യേഗീകൃപ്പു തന്നെ: ദു—ന്തം; 'ഏറെ നരെയ്യു; ഇനിക്കു നരെയ്യു' വിശേഷിപ്പിച്ചും മെൽപ്പറഞ്ഞ വികാരങ്ങൾ പുറമെയുള്ള ഹേതുക്കൾ വരാതെ കർത്താവു തന്നെ വരുത്തുന്നവയായിത്തന്നാൽ അപ്പോൾ വചനകർത്താവു ബ്രഹ്മത്തിൽ തെളിമാനമായിത്തന്നെയായിരിക്കും: ദു—ന്തം; 'അവൻ പ്രസാദിച്ചു; അവർ വിശേഷം; വേലൻ ഉള്ളുന്നു.

൩൧൮. ക്രിയയുടെ വികാരം മറെറാന്നിങ്കൽ ഏശാതെ കർത്താവിങ്കൽ തന്നെ നില്ക്കുന്നു എങ്കിൽ ആ ക്രിയയ്ക്കു അകർമ്മകമെന്നു പേരായ്കം: ദു—ന്തം; 'കുറങ്ങു ചാടുന്നു; വേലൻ തുളളി.

൩൧൯. വികാരം കർത്താവിങ്കൽ തന്നെ നില്ക്കാതെ മറെറാന്നിങ്കൽ ഏല്പിക്കുന്ന ക്രിയ സകർമ്മകമാകുന്നു; വികാരം ഏല്പുന്ന പൊതു കർമ്മമെന്നു പേരായി ചിന്തിയയിൽ നില്ക്കും: ദു—ന്തം; 'ആശാൻ പൈതലിനെ അടിച്ചു; പിതാവു പുത്രനെ ശിക്ഷിക്കും.'

൩൨൦. ഒരു ധാതുവിന്നു തന്നെ കി; ക്കി എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു തരം ശിഖരങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നാൽ മുമ്പിലുത്തതു അകർമ്മവും പിന്നുത്തതു സകർമ്മവും ആകും: ദു—ന്തം; 'അടെ—അടക്കുക; മറി—മറിക—മറിക്കുക; മെയ്യ—മെയ്യുക—മരിപ്പുക; തീര—തീരുക—തീർക്കുക; താഴ്—താഴുക—താഴുക.' ചില ചിന്തകർ ഇവയ്ക്കും കൂടാതെ അകർമ്മമായിട്ടും സകർമ്മമായിട്ടും നല്ല പ്രകാരത്തിലും പ്രത്യേഗീകൃപ്പും: ദു—ന്തം; 'എന്നോട്ടു കല്പിച്ചു (എന്നോട്ടു കല്പനയായിട്ടു പഠത്തു) എന്നെ കല്പിച്ചു (എന്നെ കല്പനയോടു നിയമിച്ചു) അവനെ വിലക്കി' അവനോടു വിലക്കി; മുണ്ടു കീറി' അവൻ മുണ്ടു കീറി; മഴവർഷിക്കുന്നു' വില്ലാർഷി അസ്രം വർഷിക്കുന്നു.'

൩൨൧. രണ്ടു കർമ്മങ്ങളാലു ക്രിയ ചില ക്രിയകൾ ഉണ്ടു. ആയവെങ്കിലും ചികിത്സകരെന്നു ചേരുന്നില്ലെന്നു: ഒന്നാം, 'ഗുരു ശിഷ്യനെ വിദ്യ പഠിപ്പിക്കുന്നു', 'ഗോപാലൻ പശുവെപ്പാക്കുന്നു'. ചികിത്സകരായിട്ടു വരുന്ന ക്രിയകൾ പ്രധാനമായിട്ടു ഉള്ള സകലകർമ്മങ്ങളിൽനിന്നു വരുന്ന തത്വങ്ങളാകുന്നു. (൩൨൨-൩൨൩) ആയു, ഔഷധം, പഠിപ്പിക്ക, ഉടുപ്പിക്ക, കാക്കുക, ഉടുക്കുക, തീർക്കുക, കടത്തുക, ചുമയ്ക്കുക, എന്നിവ മുതലായവു തന്നെ. രണ്ടു കർമ്മങ്ങളിൽ ഒന്നാളും ഒന്നു വസ്തുവും ആയിരുന്നാൽ വസ്തുവിന്നു വിഭജനരൂപം വരിക ഏറ്റ നക്ഷത്രം: ഒന്നാം; 'അവൻ ഏതെന്ന ഒരു പുസ്തകം കാട്ടി; ഞാൻ നിന്നെ പഴം തീർത്തിയിട്ടു നിന്നി' എന്നു ചൊല്ലിയൊ, എന്നാൽ കർമ്മം രണ്ടാം ആയതിന്നു നാൽക്കു സംബന്ധപുരുഷം അറിയുന്നതു നിലത്തു കൊണ്ടാകുന്നു: ഒന്നാം, 'മുൻനിലകാരൻ കള്ളനെ നായികനെ ഏല്പിച്ചു, ഇവിടെ മുൻപെ ചിതീയയിൽ നില്ക്കുന്നതു മുഖ്യപ്പെട്ടു ചൊല്ലും വിന്നെ ചിതീയയിൽ നില്ക്കുന്നതു ഏറ്റം ചൊല്ലും ആകുന്നു. അങ്ങനെ തന്നെ 'ഞാൻ നിന്നെ രാജാവിനെക്കാളും, എന്നിൽ ആരു കണ്ടു എന്നും ആരെക്കണ്ടു എന്നും അറിയുന്നതു നിലത്തു കൊണ്ടാകുന്നു. രണ്ടിൽ അധികം കർമ്മങ്ങൾ വരുന്ന ചില ക്രിയകൾ ഉണ്ടു എന്നാൽ അങ്ങനെ കർമ്മത്തിൽ വരുന്ന നാലും ചിതീയ എന്നല്ല ക്രിയയുടെ ഒരു അംശമായിട്ടത്രെ വിചാരിക്കപ്പെടുന്നതു: ഒന്നാം; 'യജമാനൻ അകാളം എന്നു ഭരതമല്ലിച്ചു, വൃദ്ധിചാരികളെക്കല്ലെറിഞ്ഞു കൊല്ലുക യുദ്ധത്തെയെ ഇടയിൽ നടപ്പായിരുന്നു.

൩൨൨. കാരണി ക്രിയകൾ എന്നവ മൂല ക്രിയയുടെ കർത്താവിനെ ഉത്സാഹിപ്പിക്കയൊ മനസ്സാക്കുകയൊ സമ്മതിപ്പിക്കയൊ ചെയ്യുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്നവയാകുന്നു. ക്രിയ ചെയ്യുന്നതിന്നു ഘോരമായിരിക്കുന്ന കാരണം കർത്താവാ യിട്ടു വിചാരിക്കപ്പെട്ടു പ്രഥമയിലും ക്രിയ ചെയ്യുന്ന കർത്താവു കാരണത്തിന്റെ തുണയായിട്ടു വിചാരിക്കപ്പെട്ടു 'കൊണ്ടു' എന്ന അപ്യയത്താലു കൂടെ ചിതീയയിലും അന്നപയിക്കപ്പെട്ടു: ഒന്നാം; 'രാജാവു ശിപായിയെക്കൊണ്ടു അടിപ്പിച്ചു എന്നതിന്നു രാജാവിന്റെ ഉപകാരമായിട്ടും

അവന്റെ കല്പനപ്രകാരവും ശിപായി അടിച്ചു എന്ന അർത്ഥമാകുന്നു; 'അപ്പശുകുറപ്പിക്കും, എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതു കുറപ്പാൻ സമ്മതിക്കുമെന്നു പൊരുളാകും തുണക്കാരണത്തെ ആവശ്യം പോലെ വിവരപ്പെടുത്തിയാൽ മതി: ദൃഷ്ടം, 'രാജാവും തന്നെയും വിസ്മരിച്ചു തീർപ്പു ചെയ്യിക്കാതെ കുടിയാനൊരെ അടിപ്പിക്കരുതു.'

൩൨൩. കാരണിക്രിയ ഉണ്ടാകുന്നതു വാച്യനാമത്തിലെ ക എന്നതു ഇടിക്ക എന്നതായിട്ടും കിക്ക എന്നതു പ്പിടിക്ക എന്നതായിട്ടും മാറ്റുന്നതിനാൽ ആകുന്നു: ദൃഷ്ടം; 'മുങ്ങുക-മുങ്ങിക്കുക, നടക്കുക-നടപ്പിക്കുക-നടത്തുക-നടത്തിക്കുക. ചില ക്രിയകൾക്കു കാരണിബന്ധം ആവർത്തിച്ചു വരികയും ഉണ്ടു അപ്പോൾ അവ പികാരണിക്രിയകൾ ആകും: ദൃഷ്ടം; 'ഞാൻ ചാണ്ടിയെക്കൊണ്ടു തൊമ്മനൊടു പറയിച്ചു. അച്ചനൊടു അറിയിപ്പിച്ചു.

൩൨൪ കാരണി ക്രിയയും ദ്രവ ക്രിയയിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന ചില തദ്ധിത ക്രിയയും തദ്ധിത രൂപത്തിൽ ഭക്തമയിലും അവ തമ്മിൽ നല്ലവണ്ണം വിവരപ്പെടുത്തുവാൻ ഉള്ളതാകുന്നു, എന്തെന്നാൽ തദ്ധിതത്തിൽ ദ്രവത്തിന്റെ സ്വഭാവം മാറ്റുന്നു കാരണിയിൽ ദ്രവത്തിന്റെ കർത്താവു മാറ്റുന്നു. തദ്ധിതത്തിൽ ദ്രവത്തിലെകർത്താവു കർത്താവിന്നു ഭവിക്കയും കാരണിയിൽ ദ്രവത്തിലെകർത്താവു തുണക്കാരണമായിട്ടു തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. തദ്ധിതക്രിയയുടെ പ്രഥമ ക്രിയ ചെയ്യുന്നു കർത്താവാകുന്നു. കാരണിക്രിയയുടെ പ്രഥമ ദ്രവക്രിയ ചെയ്യുന്നതിന്നു തുണക്കാരണത്തെ ദഹമിക ഉത്സാഹിപ്പിക, മനസ്സാക്കുക, സമ്മതിപ്പിക മുതലായതു ചെയ്യുന്ന കർത്താവാകുന്നു. ദ്രവത്തിൽ കർത്താവായിരുന്ന തദ്ധിതത്തിൽ കർത്താ ആളുകളും വസ്തുക്കളും ആയി വരും. കാരണിയിൽ തുണക്കാരണമായി ഭവിക്കുന്ന ദ്രവത്തിൽ കർത്താവു ആളുകൾ മാത്രമേ ഉള്ളൂ: ദൃഷ്ടം; 'അരയൻ മുക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നതു മുക്കുക അരയൻ ചെയ്യാവോൾ ആകുന്നു. അരയൻ മുക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നതു അരയൻ മറെറൊരു വസ്തുവിനെ മുക്കു

വാൻ ഇടവത്തുപോൾ ആകുന്നു. അതുകൊണ്ട് ദുഷിക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നതു അതുകൊണ്ട് മറ്റൊരുതരം പാപം മനസ്സുവെത്തിട്ട് ആയവൻ ദുഷ്ടപോൾ ആകുന്നു.

൨൨൫. കർമ്മനിശ്ചിത എന്നതു മൂല ക്രിയയിലേക്കും കർത്താവായി ഭവിപ്പിക്കുന്നതാകുന്നു. മൂല ക്രിയയിലെ ദിനീയ ഇതിൽ പ്രഥമമായും അതിലെ പ്രഥമ ഇതിൽ പഞ്ചമിയായും തീരുന്നു. ആകയാൽ സകർമ്മ ക്രിയയിൽ നിന്നു കർമ്മനിശ്ചിത ഉണ്ടാകും. അതുണ്ടാകുന്നതു സകർമ്മത്തിന്റെ അന്തരത്താൽ 'ഏകാകം, കൊളുതം, അനുഭവിക്കുക എന്നിങ്ങനെ അർത്ഥമാകുന്ന 'പിടുക' എന്നതു ചേരുന്നതിനാലാകുന്നു: ദൃ—ന്തം; 'സലോഭമാൻ ഭവപാലയത്തെ പ്പണിയിച്ചു' എന്നതിന്നു സലോഭമാനാൽ ഭവപാലയം പണിയിക്കപ്പെട്ടു എന്നു വരുംപോൾ ക്രിയയുടെ കർമ്മനിശ്ചിത എന്നു വേർതിരിക്കും. ക്രിയ ചെയ്യുന്ന കർത്താവു ആവശ്യം പോലെ പറയപ്പെട്ടാൽ മതി: ദൃ—ന്തം; 'കുലപാതകം ചെയ്യുവാൻ കൊല്ലപ്പെടണം,' മറ്റു സംബന്ധങ്ങളെക്കണ്ടിരിക്കുന്ന ആശയങ്ങൾക്കൊക്കെയും മൂല ക്രിയയോടു സംബന്ധിക്കുന്ന വിഭജനങ്ങൾ മുതലായതന്നെ വേണം: ദൃ—ന്തം; 'അവൻ എന്നോടു ഒരു കാര്യത്തെ ഉപദേശിച്ചു; അവനാൽ എന്നോടു ഒരു കാര്യം ഉപദേശിക്കപ്പെട്ടു. ഇതു ശിക്ഷിക്കുന്ന വിദ്യ പഠിപ്പിച്ചു=ഇതുവിനാൽ ശിക്ഷിക്കുവാൻ വിദ്യ പഠിപ്പിക്കപ്പെട്ടു' പൈതൃകത്തെ ആശാനെ ഏല്പിക്കണം=പൈതൃകം ആശാനെ ഏല്പിക്കപ്പെടണം.'

൨൨൭. വാചകത്തിൽ പ്രധാനമായുള്ള സ്വഭാവം വാചകം

ശിക്ഷ പ്രഥമമായി നിലവാരമുള്ളതും ക്രിയയുടെ കർമ്മമായതു ചിലപ്പോൾ ആസംഗതിയായിട്ടു വരുന്നതും ആകുകൊണ്ടു കർമ്മനിശ്ചിതം സംസാരിക്കുന്നു ആവശ്യമാകുന്നു: ദുഷ്ടം, ദൈവൻ മോക്ഷണം ചെയ്യുകൊണ്ടു ശിക്ഷിക്കപ്പെടണം എന്നുള്ളതിന്നു കർമ്മനിശ്ചിത ഇല്ലാത്താൽ ദൈവൻ മോക്ഷണം ചെയ്യുകൊണ്ടു അവനെ ശിക്ഷിക്കണം എന്നു വിളക്കി മാറ്റിയപ്പോൾ വരും. എന്നാൽ സംസാര ഭാവത്തിൽ കർമ്മനിശ്ചിത നകപ്പായിട്ടില്ല. അതിന്നു വകരും ഉപക്രിയ തന്നെ പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടു വരുന്നു: ദുഷ്ടം, 'കൊല്ലുന്നവനെക്കൊല്ലണം' ഇവിടെ കർമ്മവിനെ വിവരപ്പെടുത്തിട്ടു ആവശ്യം ഇല്ലാത്തതാകു വിട്ടിരിക്കുന്നു. പിന്നെയും ഉപക്രിയയോടു അർത്ഥത്തിൽ കരുന്ന ചില നാമങ്ങളോടു കൂടെ 'പട്ടുക', 'മുട്ടുക', 'കൊല്ലുക', എന്നിങ്ങനെയുള്ളവ കർമ്മനിശ്ചിതയുടെ അർത്ഥത്തിൽ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുക നകപ്പാകുന്നു: ദുഷ്ടം, 'രക്ഷപട്ടുക', 'മുട്ടുവട്ടുക', 'മുട്ടിവെട്ടുക', 'അടിക്കൊല്ലുക'. ക്രിയയുടെ കർമ്മം കാരണവും ഒരു പൊതു തന്നെ ആയിത്തന്നാൽ കാരണനിശ്ചിതവും കർമ്മനിശ്ചിതവും വകരും പ്രയോഗിക്കപ്പെടുകയുണ്ടു: ദുഷ്ടം; 'ശൂന്യം ചെയ്യുന്നവനും ശൂന്യം ചെയ്യിക്കുന്നവനും.'

രണ്ടാം സ്കന്ദം. വചനത്തിന്റെ നിരാധാര നില.

൩൨൭. വചനത്തിന്നു ഭാവഭേദങ്ങളും നില വ്യത്യാസങ്ങളും അവസ്ഥ ഭേദങ്ങളും കാലഭേദങ്ങളും ഉണ്ടു. ഭാവഭേദം എന്നതു കർമ്മവും വാച്യവും തമ്മിൽ ഭേദമുള്ളതെന്നു എന്നൊ ഭിന്നിക്കുന്നു എന്നൊ കാണിക്കുന്നതാകുന്നു. അവ തമ്മിലുള്ള ഭേദമില്ലെന്നെങ്കാണിക്കുന്നതു സ്വയഭാവമാകുന്നു: ദുഷ്ടം; 'രാജാവു ന്യായം നടത്തുവാൻ വിചാരിക്കുന്നു' അവ തമ്മിലുള്ള ഭിന്നമില്ലെന്ന കാണിക്കുന്നതു പ്രതിഭാവമാകുന്നു: ദുഷ്ടം; 'മന്ത്രി ആതു സമ്മതിക്കുന്നില്ല'.

൩൨൮. വചനത്തിന്നു നിരാധാര നില എന്നും പരാധാര നില എന്നും രണ്ടു നിലകൾ ഉള്ളതിൽ വേറുവിട്ടു ആധാരം കൂടാതെ വചനം താനെ നില്ക്കുംപോൾ നിരാധാര നിലയും അതിന്നു മറ്റൊരാധാരം വേണ്ടുന്ന ആധാരമായി വരുംപോൾ പരാധാര നിലയും ആകുന്നു നിരാധാരനിലയ്ക്കു ജ്ഞാപകയവസ്ഥ എന്നും ആശങ്കയവസ്ഥ എന്നും രണ്ടു അവസ്ഥകൾ ഉണ്ടു്.

ജ്ഞാപകയവസ്ഥ.

൩൨൯. ജ്ഞാപകയവസ്ഥ ഒരു കാര്യം ഇന്ന പ്രകാരമാകുന്നു എന്നുള്ളനിനവിനെ അറിയിക്കുന്നതാകുന്നു: ദൃഷ്ടം; അവൻ സ്നേഹിക്കുന്നു; അവൾ സ്നേഹിക്കപ്പെടുന്നു; ജ്ഞാപകയവസ്ഥയ്ക്കു ദ്രുതം, വർത്തമാനം, ഭവിഷ്യം എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു കാലങ്ങൾ ഉണ്ടു്.

൩൩൦. ദ്രുതകാലം, വചനം ഒക്കുന്നതു കഴിഞ്ഞ കാലത്തിൽ ആയിരുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്നു. അതിന്നു പൂർവ്വകാലമെന്നും വേരുണ്ടു: ദൃഷ്ടം; 'ഞാൻ എഴുതി, അവർ വായിച്ചില്ല. വർത്തമാന കാലം, വചനം ഒക്കുന്നതു പറയുന്ന സമയമായ തല്പ്രകാരത്തിൽ ആകുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്നു: ദൃഷ്ടം; 'ഞങ്ങൾ എഴുതുന്നു; നിങ്ങൾ വായിക്കുന്നില്ല'. ഭവിഷ്യകാലം, വരുവാനിരിക്കുന്ന കാലത്തിൽ വചനം ഒക്കുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്നതാകുന്നു. അതു ഭാവിക്കാ

ലമെന്നും ചൊല്ലപ്പടുന്നു: ദൃ-ന്തം : നീ എഴു
തു:, അവൻ വായിക്കയില്ല?

൩൩൧. മുറക്കു പറയുംപോൾ വന്നതന്ന കാലം എന്നു മൺ
ജ്ഞതല്ല. എന്തെന്നാൽ കാലത്തെക്കുറിച്ചു സൂക്ഷ്മമായിട്ടു വിചാരി
കുമ്പോൾ അതിൽ മുതലാൽ കഴിഞ്ഞും ശേഷമുള്ളതു വരുവാ
നിരിക്കുന്നതും ആകുന്നു എന്നും, നില്ക്കുന്നതായിട്ടു ഒരു സമയ
മില്ല എന്നും അറിവാൻ ഇട വരും. എങ്കിലും നില്ക്കുന്നതായിട്ടു
ഒരു സമയം ഉണ്ടെന്നും അതു കുറഞ്ഞോടിയെന്നു മേത്രമല്ല
മുറ്റമുറന്നതെന്നും കൂടെ നാം വിചാരിക്കയും ഇങ്ങനെ ഹം
വിനാശിക എന്നു തന്നെ അല്ല, ഹം ദിവസമെന്നും ഹം മാ
സമെന്നും ഹം ആണ്ടെന്നും ഹം പുരുഷാന്തരമെന്നും ഹം യുഗ
മെന്നും കൂടെ പറകയും ചെയ്തു വരുന്നു.

ഭൂതകാലം.

൩൩൨. സ്വയഭാവ ഭൂതകാലം, തു, ത്തു,
ട്ടു, റു, ചു, ണ്ടു, ന്നു, ണ്തു, ണ, ഇ,
എന്നവയിൽ ഒന്നിൽ അന്തമായിരിക്കും: ദൃ-
ന്തം; തൊഴു-തൊഴുതു; കൊടു-കൊടുത്തു; താഴു-
താഴ്ത്തു; ഇടു-ഇട്ടു; വേൾ-വേട്ടു; അറ-അററു;
വിൽ-വിററു; പറി-പറിച്ചു; മറെ-മറെച്ചു;
ചായു-ചാച്ചു; ഉരുളു-ഉരുണ്ടു; നടു-നടന്നു;
അകലു-അകന്നു; ചേരു-ചേർന്നു; പറെ-പറ
ഞ്ഞു; അറി-അറിഞ്ഞു; മേയു-മേഞ്ഞു; താഴു-
താണു; ഓടു-ഓടി; മയങ്ങു-മയങ്ങി?

൩൩൩. സ്വയഭാവ ഭൂതകാലത്തിന്റെ ഉപയന്തം തു എന്നാ
കുന്നു അതു അച്ചിന്റെയും റ, ല, ഉ, ഴ, യ, എന്ന സാ
ധ്വസ്വരക്കുളളതെയും പിന്നാലെ ഇരട്ടിച്ചു ത്തു എന്നാകും ട,
റ, ള, ല എന്നവയോടു സമാനപ്പെട്ടു റു, റു എന്നവയായി
ട്ടു തിരിയുന്നു. ത്തു എന്നതു താലവൃത്തമോടു ചേർച്ചയുള്ള ഇ,
എ, യ എന്നവയുടെ പിന്നാലെ സമാന താലവൃത്തമായ ചു,
എന്നതായിട്ടു തിരിയുന്നു. ണ്ടു, എന്നതു ഉണ്ടാകുന്നതു ഉപ്സംസ്ഥാ
നമരമായ ഉ, എന്നതു തന്റെ വർത്തിൽ ചേർന്നു ണ എന്ന
തായിട്ടു മാറുന്നതിനാലും, തു, എന്നതു ഉപ്സംസ്ഥാനമായ ടു

എന്നതായിട്ടു തിരിയുന്നതിനാലും ജ്ഞാതം. നൂറു എന്നതു വരുന്നതു നൂറ്റു എന്നയക്ഷരം നൂ എന്നു മാറ്റിട്ടു പിന്നെ അപ്രകാരം തിരിയുന്നതിനാലാകുന്നു: ഒ-നം; പനത്തങ്ങ-പനം രങ്ങ, വിത്തത്ത-വിതനം; മുൻപിൽ നില്ക്കുന്ന എ, ഇ, യ, എന്നവയൊഴു സമാന വസ്തുവകകളെക്കൊണ്ടു നൂ എന്നതു മേൽപ്പറഞ്ഞ അക്ഷരങ്ങളുള്ള ധാതുക്കളിൽ ഏതു എന്നതായിട്ടു തിരിയുന്നു മൂലം നൂറാക്ഷരമായിരിക്കുന്ന ഴികാരാൽ ധാതുക്കളിൽ ഴികാരം ലയിക്കയും നൂ എന്നതു തന്റെ വസ്തുതയിലെ അനുനാസികമാം ന എന്നതായിട്ടു മാറ്റുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇങ്ങനെയുള്ള മാറ്റങ്ങൾ സന്ധിമുറകുള്ളതാകുന്നു എന്നു സന്ധിയിൽ ആം, ളവു, വുതു, നം, മുതലായ ലക്ഷങ്ങളിൽനിന്നു അറിഞ്ഞുകൊള്ളാം; ഇന്നുള്ള അക്ഷരങ്ങൾ വരുന്നതു ഇന്നുള്ള വസ്തുതകളിലാകുന്നു എന്നു താഴെ വരുന്ന സൂത്രങ്ങളാലെ വിവരപ്പടം.

(൧) അകാരാൽ ധാതുക്കളിൽ കിടക്കി എന്നതു നൂ എന്നു മാറ്റം: ഒ-നം; നട-നടക്കുക നടന്നു; പറ-പറക്കുക പറന്നു; ചുര-ചുരക്കുക ചുരന്നു; പറ-പറക്കുക പറന്നു; വിശ-വിശക്കുക വിശന്നു; അള-അളക്കുക അളന്നു; ഭയ-ഭയക്കുക ഭയന്നു.

(൨) എ, ഇ യ എന്നവയിൽ അനുമാകം ധാതുക്കൾക്കു വാചുനാമത്തിലെ ി എന്നതു ഏതു എന്നതായിട്ടും കിടക്കി എന്നതു ചു എന്നതായിട്ടും മാറ്റം: ഒ-നം; മറെ-മറുക മറെഞ്ഞു അടി-അടിക്ക-അടിഞ്ഞു; മെയ്യ-മെയ്യ-മെയ്ഞു ഉറെ-ഉറുക-ഉറുക-ഉറുക പതി-പതിക്കുക-പതിച്ചു; ചായ-ചായ്ക്കുക-ചായ്ച്ചു.

(൩) അലോചിൽ അവസാനിക്കുന്ന ധാതുക്കളുടെ വാചുനാമത്തിൽ വരുന്ന കിടക്കി എന്നതു നൂ എന്നതായിട്ടു തിരിയും: ഒ-നം; 'അട്ട-അട്ടക്കുക-അട്ടത്തു; അറ-അറക്കുക-അറത്തു; തിരു-തിരുക-തിരിച്ചു; കരു-കരുക്കുക-കരുത്തു; തണ-തണക്കുക-തണത്തു; പഴ-പഴക്കുക-പഴത്തു; താഴ-താഴ്ക്കുക-താഴ്ത്തു; മുറ്റമുറ്റ-മുറ്റമുറ്റക്കുക-മുറ്റമുറ്റത്തു.'

(൪) എന്നാൽ ല, ര, എന്നവ കിടക്കി എന്നതിനു മുൻ നിന്നാൽ അവ പിന്നാലെ വരുന്നയക്ഷരങ്ങളാട്ടു കൂടി കലർന്നിട്ടു തിരിഞ്ഞു എന്നതു റ എന്നു പെരുത്തു എന്നതു ട എന്നുമായിത്തീരിയും: ഒ-നം; 'വിൻ-വില്ക്കുക-വിററു; നോൻ-നോക്കുക-നോററു; കെൾ-കെൽക്കുക-കെട്ടു; വേൾ-വേൽക്കുക-വേട്ടു; കൽ-കൽക്കുക-കട്ടു'.

(൫) അലോചിൽ അവസാനിക്കുന്ന ധാതുക്കൾക്കു ഉള്ള വാചുനാമത്തിന്റെ ഉകിയെന്നതു ഇ എന്നതായിട്ടു തിരിയും: ഒ-നം; ഉരുക-ഉരുകുക-ഉരുകി; അടക-അടക്കുക-അടക്കി; വിശ-

വികക—വികീ, ചിക—ചികക—ചികി; തല്ല—തല്ലക—തല്ലി
ചൊല്ല—ചൊല്ലക—ചൊല്ലി.

(൭) എന്നാൽ അപ്രായോഗികമായ ഒരു ഹെല്ലിൽ അവസാനിക്കുന്നതും മുമ്പിൽ ഒരു പ്രസ്താവനയും മറ്റും ഉള്ളതുമായ ധാതുക്കളുടെ വാച്യനാമത്തിൽ വരുന്ന കി എന്നതു തു എന്നതായിട്ടു മാറ്റം: ഒ—ണം; തൊഴ—തൊഴക—തൊഴതു; പൊരു—പൊരുക—പൊരുതു; ചെയ്യ—ചെയ്യക—ചെയ്യതു.

(൮) പിന്നെയും മേൽപ്പറഞ്ഞ പട്ടതിയിൽ വരുന്ന ഹെല്ലി S, O എന്നവയിൽ ഒന്നായിരുന്നാൽ തു എന്നതു അവയോടു സാമാന്യമായി മാറ്റം: ഒ—ണം; തൊഴ—തൊഴക—തൊഴതു; പട്ട—പട്ടക—പട്ടതു; അറു—അറുക—അറുതു; പെറു—പെറുക—പെറുതു.

(൯) വിശേഷിച്ചും അവസാന ഹെല്ലിനു മുമ്പെ ഒരു ലിംഗാലങ്കാരമെങ്കിലും ഒന്നിൽ അധികം പൂർണ്ണാങ്കാരമെങ്കിലും ഉണ്ടായിരുന്നാൽ ലൂക, ഴുക, തുക, കൂക എന്നവ ക്രമത്തിനു നനു, ണു, ന്നു, ന്നു എന്നവയായിട്ട് നിരിയും; ഒ—ണം; അകല—അകലക—അകലുന്നു; വാലു—വാലുക—വാലുന്നു; വീഴ—വീഴുക—വീഴുന്നു; താഴ—താഴുക—താഴുന്നു; പകര—പകരക—പകരുന്നു; നേരു—നേരുക—നേരുന്നു; ഉരിൾ—ഉരുകുക ഉരയ്ക്കു; എന്നാൽ തുക, കൂക എന്നവയിൽ ചിലതിന്നു ക്രമകാലം മാത്രം സൂത്രപ്രകാരം മറ്റൊരു ഈ എന്നതിൽ വരും: വിവരം; 'ഉരു—ഉരുതുക—ഉരുതി; കോരു—കോരുക—കോരി; ചാരു—ചാരുക—ചാരി; വാരു—വാരുക—വാരി; കാള—കാളുക—കാളി, ഇള—ഇളുക—ഇളി; പാള—പാളുക—പാളി; പൂള—പൂളുക—പൂളി; ളൂള—ളൂളുക—ളൂളി.

(൧൦) ഖോഡകങ്ങൾ: ആക—ആകുക—ആയി; ഉണ്ണ—ഉണ്ണുക—ഉണ്ണു; കാണ—കാണുക—കാണു; 'പൂണ—പൂണുക—പൂണു; കൊളു—കൊളുക—കൊളു; 'താക—താകുക—താകു; പൂക—പൂകുക—പൂകു; പൂ—പൂകുക—പൂത്തു; ചാക—ചാകുക—ചാത്തു; വോ—വോകുക—വോയി; വാ—വരിക—വന്നു; താ—തരിക—തന്നു; വോരു—വോരിക—വോന്നു; ഇരി—ഇരിക്കുക—ഇരുന്നു; കൊല്ല—കൊല്ലുക—കൊന്നു; ചെയ്യ—ചെയ്യുക—ചെന്നു; നില്ക്ക—നില്ക്കുക—നിന്നു; വേവു—വേവുക—വേഞ്ഞു; നോവു—നോവുക—നൊത്തു; പണി—പണിക—പണത്തു; നല്ല—നല്ലുക—നല്ലത്തു; ഒ—ഒക്കുക—ഒത്തു; കന്ന—കന്നുക—കന്നത്തു; മണ—മണുക—മണത്തു; തിന്ന—തിന്നുക—തിന്നു; ഒക്കുക—ഒത്തു; നൊക്കുക—നൊത്തു.

൩൩൪ പ്രതിഭാവ ക്രമകാലം വാച്യനാമത്തിന്റെ കി എന്നതിനെ ആ ഞ്ഞു എന്നു

മാറുന്നതിനാലും സ്വയഭാവത്തോടു 'ഇല്ല' എന്നതിനെ ചേർക്കുന്നതിനാലും ഉണ്ടാകുന്നു: ദൃ-ന്തം: 'നടക്കാഞ്ഞു' 'നടന്നില്ല'.

൩൩൭. മുൻപിലത്തെ രൂപം ക്രിയക്കുള്ള തടത്തൽ പുറമെനിന്നു ആയിരിക്കയും 'എന്തുകൊണ്ടു, എല്ലോ' എന്നവയിൽ ഒന്നിന്നോടു സംബന്ധിച്ചു വരികയും ചെയ്യുംപോൾ മാത്രമേ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നുള്ളൂ: ദൃ-ന്തം; 'അവൻ എന്തുകൊണ്ടു വരാഞ്ഞു' ഞാൻ പറഞ്ഞാറെ നീ കേൾക്കാഞ്ഞല്ലോ,' 'എന്നാൻ ഇല്ല, അല്ല' എന്നവെക്കു 'ഇല്ലാഞ്ഞു, അല്ലാഞ്ഞു' എന്നും 'ഇല്ലായിരുന്നു, അല്ലായിരുന്നു' എന്നുമുള്ള രണ്ടുപ്രകാര രൂപങ്ങളും ഒരുപോലെ നടപ്പായിരിക്കുന്നു.

൩൩൮. ഇതുകാലം ഏതൊരു വരുന്ന പട്ടതികളിൽ പ്രയോഗിക്കപ്പെടും

(൧) പറയുന്ന സമയത്തു നടന്നു കഴിഞ്ഞ സംഗതികളെ പറ്റി പറയുമ്പോൾ: ദൃ-ന്തം; ഞാൻ ഇന്നലെ ഒരു സ്വപ്നം കണ്ടു; പോയാഴ്ചയിൽ ഒരു സൂര്യഗ്രഹണം ഉണ്ടായി' ഇങ്ങനെയുള്ളവയെ മഴ പെയ്തു; ഞാൻ വരുന്നതിന്നു മുമ്പിൽ അവൻ പോയി.'

(൨) ചിലപ്പോൾ നിമിഷത കാണിക്കുന്നതിന്നു ഭവിയ്യകാലത്തിന്റെ അർത്ഥത്തിൽ: ദൃ-ന്തം; 'ഇതാ വന്നു' എന്നതിന്നു ഇപ്പോൾ തന്നെ വന്നു' എന്നർത്ഥമായിരിക്കുന്നു.

(൩) ചിലപ്പോൾ നിത്യയം കാണിക്കുന്നതിന്നും ഭവിയ്യകാലത്തിന്റെ അർത്ഥത്തിൽ: ദൃ-ന്തം; അവൻ ഒരു വാക്കു പറഞ്ഞാൽ 'തീർന്നു' അല്ലോ കാര്യം പോയെല്ലോ'

വർത്തമാന കാലം.

൩൩൭. സ്വയഭാവ വർത്തമാനകാലം ഉണ്ടാകുന്നതു വാചിനാമത്തിന്റെ ക എന്നതു ഉന്നു എന്നു മാറുന്നതിനാലാകുന്നു: ദൃ-ന്തം; 'അറിക-അറിയുന്നു; പറക-പറയുന്നു; നടക്കുക-നടക്കുന്നു; ആടുക-ആടുന്നു'. എന്നാൽ 'വരിക-തരിക' എന്നവ, 'വരുന്നു, തരുന്നു' എന്നാകും. പ്രതിഭാവത്തിന്നു സ്വയഭാവത്തോടു

‘ഇല്ല’ എന്നതു ചേരുന്നു: ദു-ന്തം; നടക്കുന്നു നടക്കുന്നില്ല; വരുന്നു-വരുന്നില്ല.

൨൩൮. വർത്തമാനകാലം പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നതു ഇത്തരപ്പെട്ടവയെന്നു പട്ടികകളിലാകുന്നു.

(൧) പറയുന്ന രാശിയിൽ സൂക്ഷ്മമായിട്ടു നടക്കുന്ന സംഗതികളെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുമ്പോൾ: ദു-ന്തം; ഞാൻ ഉടക്കുന്നു; അവൻ ഉറങ്ങുന്നില്ല; അവർ വായിക്കുകയും; അവർ കളിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നില്ല.

(൨) കാലഭേദംകൊണ്ടു മാറ്റം വരാതെ മുഖിലും ഇപ്പോഴും പിന്നെയും ഒരുപോലെ കടന്നു കയ്യാളുകൊണ്ടു പറയുമ്പോൾ: ദു-ന്തം; ‘ഞങ്ങളും നാലും കർപതാകുന്നു, ഭൂമി ആദിത്യനെ ചുറ്റുന്നു; രാജാവു നല്ലവനാകുന്നു’.

(൩) പറയുന്ന റം രാശിയിൽ സംഭവിക്കുന്നില്ല എങ്കിലും റം രാശി ഉല്പത്തികളാകുന്ന കാലസംഖ്യയിൽ മുൻപെ നടന്നതും ഇനിയും നടക്കുന്നതുമായ കാര്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു പറയുമ്പോൾ: ദു-ന്തം; അവൻ ഒരു പുസ്തകം എഴുതി ഉണ്ടാക്കുന്നു; മലയാളികൾ വ്യാകരണം പഠിക്കുന്നില്ല.

(൪) റം നേരം വരയും ഇടക്കിട കൂറത്തിന്നു നടക്കുന്ന സംഗതികൾ ഇടപട്ടു സംസാരിക്കുമ്പോൾ: ദു-ന്തം; അവൻ ഞായറാഴ്ചത്തോറും പള്ളിയിൽ ചരുന്നു; വ്യാപാരികൾ ആവശ്യം പോലെ കടം കൊടുക്കയും വാങ്ങിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

(൫) നിമിഷാത കാരണിക്കുന്നതിന്നു ഭൂതകാലത്തിന്റെ അന്തത്തിലും ചിലപ്പോൾ പ്രയോഗമുണ്ടു: ദു-ന്തം; ഓണം വരുന്നു, [‘അതിന്നിനിയും ള്ളന്ന ദിവസമേളമു.’] ഞാൻ ഒന്നു ചോദിക്കുന്നു’ കേൾക്കണം.

ഭവിഷ്യകാലം.

൨൩൯. സ്വയഭാവ ഭവിഷ്യകാലം ഉണ്ടാകുന്നതു വർത്തമാന കാലത്തിന്റെ ഉന്നം എന്നതിനെ ഉറ എന്നു മാറുന്നതിനാൽ ആകുന്നു: ‘ദു-ന്തം; പറയുന്നു-പറയും; അടിക്കുന്നു-അടിക്കും; പ്രതിഭാവാത്തിന്നു ഉറ എന്നതു ആ, ആതു എന്നു മാറുകയും മകാരം വകരമായിട്ടു തിരിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം ഇല്ല എന്നു

ന്നതു കൂടുകയും ചെയ്യും: ദു-ന്തം; 'ഒക്കും-ഒക്കെ, ഒക്കാതു-ഒക്കവില്ല.' എന്നാൽ െരം രൂപങ്ങൾ പ്രത്യേക മൊഴികളിലും ദേശ്യങ്ങളായിട്ടുമെ അധികം വരുന്നുള്ളു. 'വേണ്ടാ, കൂടാ, വഹി യാ, പോരാ, മേലാ, ആകാ, കിട്ടാ' എന്നവ യും മറ്റും ഭവിഷ്യകാലത്തിന്റെ പ്രതിഭാവ രൂപങ്ങളാകുന്നു. എന്നാൽ സ്വയഭാവ വാച്യ നാമത്തോടു ഉം എന്നതു ദുർത്തു എന്നു മാറി ഉണ്ടാകുന്നതിനോടും ഇല്ല എന്നതു ചേന്നാ കുന്നു പ്രതിഭാവം സാധാരണമായിട്ടു വരുന്നതു: ദു-ന്തം; 'വരികയില്ല-വരത്തില്ല' നടക്കുകയില്ല, നടക്കത്തില്ല.' വരത്തു' എന്നിങ്ങനെ ഉള്ള പദങ്ങൾ ഭവിഷ്യകാല സവാച്യ നാമത്തിന്റെ നിലിംഗമായ 'വരവതു' എന്നതിന്റെയും മറ്റും ചുരുക്കമാകുന്നു. അതു ഇല്ല എന്നതിനോടു കൂടെ ഭവിഷ്യ കാലത്തിന്നായിട്ടു പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നതു ക്രിയയ്ക്കുള്ള നടങ്ങൽ കർത്താവിന്റെ മനസ്സിലല്ലാതെ വേർവിട്ട ആയിരിക്കുംപോലും ആകുന്നു: ദു-ന്തം; 'രാജാവു വരികയില്ല' എന്നു പറയുന്നതു തന്നിക്കു മനസ്സിലാഞ്ഞിട്ടു എങ്കിലും കഴിയാഞ്ഞിട്ടു എങ്കിലും വരാതിരിക്കുമെങ്കിൽ ആകുന്നു. രാജാവു വരത്തില്ല എന്നു തന്റെ പാങ്ങുകെട്ടുകൊണ്ടു വരാതിരിക്കുന്നതിനെ കുറിച്ചെ പറയാവു.

൩൪൦ ഭവിഷ്യകാലം പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നതു.

(൧) പറയുന്ന സമയത്തിന്നു പിൻപു നടപ്പാണിരിക്കുന്ന സംഗതികളെ സംബന്ധിച്ചു പറയുന്നതിൽ: ദു-ന്തം; 'നാളെ മഴ

ചെസ്സാൻ പരിപ്ലിൻ; ശാപിക്കപ്പെട്ടവരെ എന്നെ വിട്ടു പോകുവിൻ.'

൩൪൨. ആശങ്കവസ്ഥക്കു കാലത്തേക്കും ഇല്ല എങ്കിലും അഭിസ്ഥാന നാമങ്ങളിൽ കാരണാനിതോടു ചേരുന്നതിനും ചിലപ്രത്യേക രൂപങ്ങൾ ഉണ്ടു, എന്നെന്നാൽ പാശ്ചാത്യകാരന്റെ ആഗ്രഹം സാധിക്കുന്നതിന്നു അവസ്ഥയ്ക്കേ പൊലെ കല്പികയും അപേക്ഷികയും ചെസ്സാൻ ഇട വരുന്നതുകയാൽ ആവ്യത്യാസം കാണിക്കുന്ന രൂപങ്ങളെക്കൂടി ആവശ്യമാകുന്നു എന്നാൽ ശുദ്ധ വചനത്തിന്നും ഭാവ വചനങ്ങൾക്കും സംഭവ വചനങ്ങൾക്കും ആശങ്കയവസ്ഥയിൽ പ്രയോഗം നടപ്പില്ല. എന്നെന്നാൽ അവ കർത്താവു തന്റെ ശക്തികൊണ്ടു വരുത്തുന്നതല്ല. കർത്താവിന്നുള്ളതും വന്നു കൂടുന്നതും മാത്രം ആകയാൽ ഇങ്ങനെയുള്ള വചനങ്ങളിൽ നാം അപേക്ഷിച്ചാൽ ക്രിയാകർത്താവിനാൽ സാധിക്കുന്നതല്ല.

൩൪൩. സ്വയഭാവത്തിൽ നീ എന്നതിനോടും അതിന്നു പകരം പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്ന നാമങ്ങളോടും ചേരുന്ന രൂപം വചനത്തിന്റെ ധാതു തന്നെ ആകുന്നു: ദി—ന്നം: 'നീ പോ; മാത്തൻ നട' എന്നാൽ ധാതുവിലെ ഏകാരം അറകാരമായിട്ടു (പ്രദിം ലെക്കപ്രകാരം) മാറ്റപ്പെടും; ദി—ന്നം; പറെ-പറ. അടെ-അടക. പ്രതിഭാവത്തിൽ ആതു, അല്ല, അരുതു എന്നവ വാച്യനാമത്തിലെ ക എന്നതിന്നു പകരം ചേരും: ദി—ന്നം; എഴുതാതു-എഴുതല്ല എഴുതരുതു.

൩൪൪. ഇക്കാരാൽ ധാതുക്കൾക്കു അന്തത്തിന്നു മുൻപിൽ ഒരു ദീഷാക്ഷരമെങ്കിലും ഒന്നിലധികം ബ്രഹ്മാക്ഷരങ്ങൾ എങ്കിലും ഉണ്ടായിരുന്നാൽ ഇർ എന്നതു ചേർന്നുവരും. ഇർ എന്നതു 'ഇരിക' എന്നതിന്റെ ആശങ്കയവസ്ഥ ആയ 'ഇരി' എന്നതിന്നു പകരം പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നതാകുന്നു. ദി—ന്നം; 'കോപി—കോപീരു വിശ്വസി — വിശ്വസീരു വാച്യനാമത്തിൽ ല്യം ക

എന്നതു വരുന്ന ലുകാരന്തയാതുകൾക്കു മുൻപിലത്തെ അക്കാരം ലീംഗമായിരുന്നാൽ ലുകാരത്തിന്നു പകരം ദികാരം വരികയും ബ്രഹ്മപരമായിരുന്നാൽ ലുകാരം ഇരട്ടികയും ചെയ്യും: ദ-ന്തം; നോജ്ജക-നോജ്ജക-ജ്ജക-ജ്ജക നിജ്ജക നിജ്ജ.

൩൪൫ താൻ എന്നതിനോടു ചേരുന്ന രൂപം ഭവിഷ്യകാലത്തിന്റെ മകാരം നീങ്ങി ശേഷിക്കുന്നതാകുന്നു: ദ-ന്തം; 'ഡോകം-ഡോക; ഇരിക്കും-ഇരിക്ക'. പ്രതിഭാവത്തിന്നു ആ യ്ക്ക ആയ്ക്ക എന്നവ ചേരും: ദ-ന്തം; എഴുതായ്ക്ക-എഴുതായ്ക്ക.

൩൪൬. നിങ്ങളുൾ എന്നതിനോടു ചേരുന്ന സ്വയഭാവ രൂപം ഭൂതകാലത്തിന്റെ മകാരം നീങ്ങി ഇൻ ററൻ എന്നവ ചേർന്നുണ്ടാകുന്നവയാകുന്നു: ദ-ന്തം; നടക്ക-നടക്കവിൻ-നടക്കവിൻ. വരു-വരുവിൻ-വരുവിൻ'. വകാരം കൂടിയിരിക്കുന്നതു സന്ധിക്കായിട്ടു ആകുന്നു. ചുരുക്കത്തിന്നായിട്ടു ഉകാരം ലോപിക്കയും ഉണ്ടു: ദ-ന്തം; നടക്കവിൻ-നടക്കീൻ. വരുവിൻ-വരീൻ. പിന്നയും ക്കവിൻ എന്നതു പ്പീൻ എന്നും ചുരുങ്ങും: ദ-ന്തം; നടക്കവിൻ-നടപ്പീൻ; പഠിക്കവിൻ പഠിപ്പീൻ; എന്നാൽ ക്ക എന്നതു ധാതുവിൽ ഉജ്ജ്വലമായിരുന്നാൽ റം മാററം വരികയില്ല: ദ-ന്തം; അടക്ക എന്നതിന്നു അടക്കവിൻ അടക്കീൻ എന്നല്ലാതെ അടപ്പീൻ എന്നു വരികയില്ല. പ്രതിഭാവത്തിന്നു ആതു എന്നതിന്നു പകരം ആയ്ക്കീൻ എന്നു വരും: ദ-ന്തം; നടക്കാതു നടക്കായ്ക്കീൻ എഴുതാതു-എഴുതായ്ക്കീൻ.

൩൪൭. തങ്ങളെ എന്നതിനോടു ചേരുന്ന രൂപം ഭൂതകാലത്തിന്റെ ഉകാരം നീങ്ങിട്ടു ആലു എന്നതു ചേരുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്നു: ദൃ-ന്തം; 'വന്നു-വന്നാലും; ചൊല്ലി-ചൊല്ലിയാലും; വരാഞ്ഞു-വരാഞ്ഞാലും; ചെല്ലാഞ്ഞു ചെല്ലാഞ്ഞാലും.'

൩൪൮. വാച്യനാമം നീ, താൻ, നാം, എന്നവയോടു ചേരും: ദൃ-ന്തം; 'നീ പോക, താൻ വരിക, നാം ഇരിക്ക; നീ എഴുതായ്ക്ക, നാം മിണ്ടായ്ക്ക;

൩൪൯. ആന്തരത്തോടു വിട്ടുവെയ്ക്ക എന്നതിന്റെ ചുരുക്കമാകുന്ന വിട്ടെ എന്നതു ചേർന്നുണ്ടാകുന്ന രൂപം ആത്മസ്ഥാന പരസ്ഥാന നാമങ്ങളോടു സംബന്ധിക്കുന്നു: ദൃ-ന്തം; ഞാൻ പോകട്ടെ, അവൻ നില്ക്കട്ടെ, ഞങ്ങൾ എഴുതട്ടെ. അവർ വായിക്കട്ടെ'.

അപവാൻ. ആഗ്രഹം അറിയിക്കുന്നതു സാധ്യത്തിനാകയാൽ അഭിപ്രായനമായിരിക്കുന്ന കേൾവികാരനല്ലാത്ത വേർവിട്ടുള്ള വർ ചെമ്പുരങ്ങളുതിനെ അവനോടു അറിയിക്കുന്നതിനിടയിലു. ആകയാൽ ഞം രൂപത്തിലും സാക്ഷാദ്യുള്ള അവയെ കേൾവികാരനോടുകയാൽ 'ഞാൻ പോകട്ടെ' എന്നതിന് ഞാൻ ചൊല്ലുന്നതിന് നീ അനുവദിക്ക എന്നു അർത്ഥമാകുന്നു; എന്തെന്നാൽ അതു മുഴുവനായിട്ടു വരയുംപോൾ 'ഞാൻ പോക, നീ വിട്ടുവെയ്ക്ക, എന്നാകും.

൩൫൦. വന്തത്തോടു ഏ, ഏർ എന്നവ ചേർന്ന ചില രൂപങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നു. ആയവ നീ എന്നതിനോടു സംബന്ധിക്കും: ദൃ-ന്തം; നീ പോയെ, നീ എഴുതിയെ. ഏ എന്നതു വെണ്മക എന്നതിന്റെ ആശങ്കയവസ്ഥയായ വെയ്ക്ക എന്നതിന്റെ ചുരുക്കമാകുന്നു. ആയ്ക്ക കല്പനക്കു അതാൽ കത്തു കവിന അവരുള്ളതിനെ ശൈത്യപ്പെടുത്തി അതിനെ അവയെക്കു പോലെ ആകി തീർക്കുന്നു: ദൃ-ന്തം; നീ എഴുതിയെ, നീ പോയെ, നീ വരിച്ചെ, നീ വിട്ടെ. എന്നാൽ ഏർ എന്നതു എല്ലാക

എന്നതിന്റെ ആശയവസ്ഥയാകുന്നു. ആയതിൽ ക്രിയചെയ്യുന്നതു പറയുന്നവന്റെയും ഭക്തകുന്നവന്റെയും ഉപകാരത്തിനായിട്ടല്ല മറ്റുള്ളവർക്കു വേണ്ടി എന്ന കാരണത്താൽ വരുന്നു; ദുഷ്ടം; നീ വേദയെ, നീ ഏഴുതിയെ.

൩൫൧. വന്തത്തോടു ആട്ടെ, കാട്ടെക്കെ, എന്നവ ചേർന്നോടുകുന്ന രൂപങ്ങൾ നീ, താൻ, നിങ്ങൾ, തങ്ങൾ എന്നവയോടു സംബന്ധിക്കും. കല്പനകളുള്ള കഠിന ഭാവം അവയിൽ രീതിമാനമില്ല; ദുഷ്ടം; ഏഴുതിയൊട്ടെ, ഏഴുതിക്കാട്ടെ, ഏഴുതിക്കെ; വന്നൊട്ടെ, വരുന്നൊട്ടെ. എന്നാൽ ആകർഷിത എന്നതു 'ആകർഷിതവെയ്യ' എന്നതിന്റെയും കീട്ടെ എന്നതു? കാണവിട്ടവെയ്യ എന്നതിന്റെയും ചുരുക്കങ്ങളാകുന്നു. അതിൽ കീട്ടെക്കെ എന്നു പലകാരാൽ വന്തങ്ങളോടു മാത്രമേ ചേരൂ.

മൂന്നാം സ്കന്ദം—പരാധാര നില.

൩൫൨. ഒരു വചനത്തിന്നു വാക്യത്തിൽ താനേ നില്പാൻ കഴിയാതെ അതിന്നാധാരമായിട്ടു മറ്റൊരു വചനം വേണ്ടിയിരിക്കും. പോൾ ആ വചനം പരാധാര നിലയിൽ ആകുന്നു. െരം നിലയിൽ വരുന്ന മൊഴികൾ വചനാധാരങ്ങൾ എന്നും നാമധാരങ്ങൾ എന്നും രണ്ടുപകയായിരിക്കുന്നു.

വചനാധാരങ്ങൾ.

൩൫൩. വചനാധാരങ്ങൾ തങ്ങൾക്കുധാരമായിട്ടു മറ്റൊരു വചനം വേണ്ടിയിരിക്കുന്നവയാകുന്നു, അവ അന്തർത്തിൽവരുന്ന ആക്ഷരങ്ങളായ ഭാ, ഉ, ന, ല, എന്നവയിൽ പ്രകാരം ആന്തം, വന്തം, നന്തം, ലന്തം, എന്നു പേർപട്ടു എണ്ണത്തിൽ നാലുപകയായിരിക്കുന്നു. വചനാധാരത്തിന്നു ക്രിയാനൂനം എന്നും പേരുണ്ട്.

൩൫൪. സ്വയഭാവ ആനം ഉണ്ടാകുന്നത് വർത്തമാന കാലത്തിലെ ഉന്നം എന്നതു ഭാവികാരമായിട്ടു മാറുന്നതിനാൽ ആകുന്നു. പ്രതിഭാവത്തിൽ ഉന്നം എന്നതു ഭൗതിക എന്നതായിട്ടു തിരിയും. എന്നാൽ അന്തരത്തിലെ ഭാവികാരം വൃദ്ധം ലക്ഷപ്രകാരം വ്യക്തമായിട്ടു മാറുക നടപ്പാകുന്നു : ദൃ-ന്തം ; നടക്കുന്നു-നടക്കു നടക്കാതെ-നടക്കെ-നടക്കാതെ വരുന്നു-വര, നിറയുന്നു-നിറയ, കാണുന്നു - കാണ-കാണെ.

൩൫൫. സ്വയഭാവത്തിൽ ഹരം രൂപം പ്രത്യേകം ചില വചനങ്ങൾക്കെ നടപ്പുള്ളു. ആയവ 'ഇരിക്ക, നില്ക്ക, കേൾക്ക, പോക, വര, മുറക്ക, തിരുന്ന, തുളുവ, എന്നിങ്ങനെയുള്ളവ തന്നെ. പട്ടുക എന്നതു ചേരുന്നതും ഹരം രൂപത്തോടു ആകുന്നു: ദൃ-ന്തം; കോപപ്പട്ടുക - കൊല്ലപ്പട്ടുക'. പ്രതിഭാവത്തിൽ വർത്തമാന കാലത്തിലെ, കിട എന്നതും ചിലപ്പോൾ പൊയ്ക്കൊണ്ടു: ദൃ-ന്തം; താമസിക്കാതെ-താമസിയാതെ' അങ്ങനെ തന്നെ, 'ചോദിയാതെ നിനച്ചിരിയാതെ' എന്നിങ്ങനെയുള്ളവയും ആന്തരങ്ങൾ ആകുന്നു. കൂടെ, വളരെ, കുറെ, ഏറെ, എന്നിങ്ങനെയുള്ള അപ്യയങ്ങളും സാക്ഷാൽ ആന്തരങ്ങൾ ആകുന്നു. ആന്തരത്തിന്റെ പിന്നാലെ അച്ചുവരികയും മുഖിലത്തെ അക്ഷരം ഭിഷ്കമായിരിക്കയും ചെയ്യാൽ ഭാവികാരം ചിലപ്പോൾ മാഞ്ഞുപോകും ദൃ-ന്തം; 'കൂടെ + ഇരുന്നു=കൂടെയിരുന്നു=കൂടിരുന്നു; വരാതെ+ഇരുന്നു വരാതെയിരുന്നു=വരാതിരുന്നു.

൩൫൬. രണ്ടു മൂന്നു വചനങ്ങൾക്കു വെ

രൂപം കർത്താവുണ്ടായും അവ തമ്മിൽ സംബന്ധപ്പെട്ടു മിരിക്കുംപോൾ അവയിൽ ആധാരവചനങ്ങൾ ആനന്ദത്തിൽ ആകും: ദു-ന്തം; അവൻ വയറു നിറയ ചോരണ്ടു തലയിരിക്കുവാലോടുകയില്ല; അവൻ വരാതെ കായ്ക്കുന്നു; നീ പറയാതെ അവൻ വരികയില്ല.

൩൫൭. പ്രതിഭാവത്തിന്റെ കർത്താവു ചിലപ്പോൾ ആധാരത്തിന്റെ തന്നെ ആയിട്ടും ചിലപ്പോൾ വേർപിട്ടായിട്ടും വരും: ദു-ന്തം; അവൻ എഴുതാതെ ഇരിക്കുന്നു, ഞാൻ പറയാതെ നീ പോകരുതു' 'കാണുക' എന്നതിന്റെ വന്തമാകുന്ന 'കണ്ടു' എന്നതു ഇതിനോടു അർത്ഥഭേദം കൂടാതെ ചേരും: ദു-ന്തം; അവൻ അറിയാതെ കണ്ടു പറഞ്ഞു.'

൩൫൮. ആന്തരം ചിലപ്പോൾ കാലസംയോഗത്തെയും ചിലപ്പോൾ കാലക്രമത്തെയും പ്രതിഭാവത്തിൽ ചിലപ്പോൾ സാധനത്തെയും കാണിക്കും: ദു-ന്തം; ജ്യേഷ്ഠൻ ഇരിക്കെ അനുജൻ വാഴുന്നു' ആദ്യനിറയ വെള്ളം വെറുപ്പി; അഞ്ചിട്നിന്നു മൂന്നു വെറുപ്പി രണ്ടു; വില കൂടാതെ വാങ്ങിയതു സ്വയംഭാവ ആന്തരം ആവർത്തിക്കുവാനാകുന്നു: ദു-ന്തം; കൾകൾക്കു മുടിക മുടിയുമുടിയ കൾക; കൂടുകൂടെ വരിക; വളര വളരെ വരുക.'

൩൫൯. വന്തം ഉണ്ടാകുന്നതു ഭൂതകാലത്തിന്റെ ഉകാരത്തെ അർത്ഥമായിട്ടു മാറുന്നതിനാലാകുന്നു: ദു-ന്തം; 'നടന്നു-നടന്നു, വരാഞ്ഞു-വരാഞ്ഞു' ഭൂതകാലം ഇകാരാന്തമായിത്തന്നാൽ അതു തന്നെ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു: ദു-ന്തം; അവൻ ഓടിപ്പോകുന്നു, ഇവൻ ചാടി നടക്കുന്നു.

൩൩൦. ശ്രീയകൾ തമ്മിൽ സാധനസാധ്യമായിട്ടു സംബന്ധപ്പെട്ടിരുന്നാൽ സാധനം സ്വയഭാവ വന്തത്തിലായിരിക്കും: ദൃ—ന്തം; 'അവൻ വിഷം തിന്നു മരിച്ചു' എന്നതിന്നു വിഷം തിന്നതു മരിപ്പാനായിട്ടു എന്നു അർത്ഥമാകും. ആധാരമായി വരുന്നതു ഭാവ വചനങ്ങളും ചില സംഭവ വചനങ്ങളും ആയിരുന്നാൽ വന്തം പ്രകാരത്തെക്കാണിക്കും: ദൃ—ന്തം; 'അവൻ കളിച്ചു നടക്കുന്നു' ആധാരത്തിന്റെയും ആധാരത്തിന്റെയും കർത്താവു ചിലപ്പോൾ വെച്ചുവെയ്ക്കും വരും: ദൃ—ന്തം; 'അവൻ ഒരു വാഴ വെച്ചു കല്ല് ഉണ്ടായതിന്റെ ശേഷം' ആന്തം എന്നതു പോലെ വന്തവും ആവർത്തിക്കപ്പെടാകുന്നതാകുന്നു: ദൃ—ന്തം; 'ചാടിപ്പിടി നടക്കുന്നു, മഴ ഏറി ഏറി വരുന്നു'. പ്രതിഭാവവന്തം കാരണത്തെക്കാണിക്കും, അതിനോടു ഇട്ടു എന്നതു പൊരുൾഭേദം കൂടാതെ ചേരുകയും ചെയ്യും: ദൃ—ന്തം; അവൻ വരാത്തു കാര്യം നടന്നില്ല, ഞാൻ അറിയാഞ്ഞിട്ടു ചെയ്യൂ'.

൩൩൧. ശ്രീയകൾ തമ്മിൽ സംബന്ധമില്ലാതെയിരുന്നാൽ നിശ്ചാര വചനങ്ങൾ എങ്കിലും വാചു നാമങ്ങൾ എങ്കിലും മറ്റു സമരൂപങ്ങൾ എങ്കിലും പ്രയോഗിക്കപ്പെടണം: ദൃ—ന്തം; 'എല്ലാവരെയും ബഹുമാനിപ്പിൻ; സഹോദരത്വത്തെ സ്നേഹിപ്പിൻ' എന്നെങ്കിലും 'എല്ലാവരെയും ബഹുമാനിക്കയും സഹോദരത്വത്തെ സ്നേഹിക്കയും, ചെയ്തിൻ' എന്നെങ്കിലും പറയുന്നതിന്നു വകയും 'എല്ലാവരെയും ബഹുമാനിച്ച് സഹോദരത്വത്തെ സ്നേഹിപ്പിൻ' എന്നു പറഞ്ഞാൽ എല്ലാവരെയും ബഹുമാനിക്കുന്നതു സഹോദരത്വത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നതിന്നാകുന്നു എന്നർത്ഥം വരും. 'ഞാൻ എല്ലാമാനരങ്ങളു ഒരു കാര്യം പറയുന്നതിന്നു പോയി' എന്നതിൽ കൗതുകപര്യവർത്തിന്നു ഒരു വഴി മാത്രമാകുന്നു. 'കാണുന്നതിന്നും

ഒരു കാര്യം പറയുന്നതിനും എന്നായിരുന്നാൽ കാരണവും കാര്യം പറകയും ഒരുപോലെ സാധ്യങ്ങളാകും.

൩൯൨. വന്തത്തോടു കൊണ്ടു, വെച്ചു, ഇട്ടു എന്നുള്ള സഹായ വന്തങ്ങൾ ചില പൊരുളുകൾ സാധിക്കുന്നതിനായിട്ടു കൂടും. അവയിൽ 'കൊള്ളുക' എന്നതിന്റെ വന്തമാകുന്ന കൊണ്ടു എന്നതു ആധേയവും ആധാരവും തമ്മിൽ കാലത്തിൽ സംയോഗമായിരിക്കുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്നു: ദി—ന്തം; 'നീ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു നടക്കരുതു' ആധേയ ക്രിയ കഴിഞ്ഞതായിരുന്നാലും അതിന്റെ ഫലം നില്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നാൽ അപ്പോഴും കൊണ്ടു എന്നതു ചേരും: ദി—ന്തം; 'ഞാൻ ചോദിച്ചു കൊണ്ടുവരാം.' നാം പ്രയോഗത്തിൽ പ്രധാന വന്തം തന്നിച്ചു വരുന്നതും ഇതു കൂടി വരുന്നതുമായിട്ടു പൊരുൾ ഭേദമില്ലാ എങ്കിലും ഭാവഭേദമുണ്ടു. ദി—ന്തം; 'അറിഞ്ഞു ഭോഷം ചെയ്യൂ' എന്നു പറഞ്ഞാൽ അറിഞ്ഞു ഭോഷം ചെയ്യുന്നതിനായിട്ടു ആകുന്നു എന്നർത്ഥമാകും, 'അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു ഭോഷം ചെയ്യൂ' എന്നതിൽ അറിവു ഭോഷം ചെയ്യുംപോൾ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു മാത്രമേ അർത്ഥമുള്ളൂ.

൩൯൩. വെക്കുക എന്നതിന്റെ വന്തമാകുന്ന വെച്ചു എന്നതു ആധേയവും ആധാരവും തമ്മിൽ കാലത്തെ സംബന്ധിച്ചു മുമ്പും പിമ്പുമാകുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്നു: ദി—ന്തം; 'ഏഴുതിവെച്ചു കളിക' എന്നതിൽ കളിക്കു മുമ്പിൽ ഏഴുത്തു കഴിച്ചു എന്നർത്ഥം ആകും. കൊണ്ടു, വെച്ചു എന്നവയുടെ മുമ്പിലത്തെ ഹല്ല അദ്ധ്യാച്ചിന്റെ പിന്നാലെ ചുരുക്കത്തിനായിട്ടു ലോപികയും അവകളുൻപിൽ ഇം എന്നതു തികവിനായിട്ടു ചേരുകയും ഉണ്ടു: ദി—ന്തം; 'നടന്നോണ്ടു, പറഞ്ഞോച്ചു, നടന്നും കൊണ്ടു, പറഞ്ഞും വെച്ചു.'

൩൯൪. ഇട്ടുക എന്നതിന്റെ വന്തമാകുന്ന ഇട്ടു എന്നതു ആധേയത്തിന്നു ആധാരത്തോടു അകന്ന സംബന്ധമേയുള്ളൂ എന്നു കാണിക്കുന്നതാകുന്നു: ദി—ന്തം; 'അവൻ ഏഴുതീട്ടു വായിച്ചു എന്നതിൽ ഏഴുതുക വായിക്കുന്നതിനു മുൻപു നടന്നു എന്നു മാത്രം അർത്ഥമിരിക്കുന്നു; 'അവൻ ഏഴുതിയേച്ചു വായിച്ചു' എന്നു പറഞ്ഞാൽ ക്രിയാകർത്താവു ഏഴുത്തു വായിക്കുന്നതിന്നു മുൻപേ കഴിച്ചു എന്നു അർത്ഥമാകും ഇട്ടു എന്നതു ആധാരത്തിന്റെയും ആധേയത്തിന്റെയും കർത്താവു വെല്ലുറായിരിക്കുമ്പോഴും പ്രയോഗിക്കപ്പട്ടും: ദി—ന്തം; 'ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടു അവൻ കേൾക്കുന്നില്ല,' പിന്നെയും ഇതു ചിലപ്പോൾ കാരണത്തെക്കാണിക്കും: ദി—ന്തം; 'അവൻ പറഞ്ഞിട്ടു ഞാൻ പോയി,' 'അവൻ വിഷം തിന്നിട്ടു മരിച്ചു' എന്നതിനു വിഷം തിന്നുക അവന്റെ മരണത്തിന്നു കാരണമാകുന്നു എന്നു മാത്രം അർത്ഥം വരും. 'അവൻ വിഷം തിന്നു മരിച്ചു' എന്നു പറഞ്ഞാൽ വിഷം തിന്നുക അവന്റെ മരണത്തിന്നു

കാരണമായിരുന്നു എന്നു തന്നെ അല്ല, അവൻ മരിക്കുന്നതിനായിട്ടു നിശ്ചയിച്ചു വിഷം തിന്നു എന്നു കൂടെ പൊരുളാകാം.

൩൭൫. ഇട്ടു എന്നതിന്നു പകരം ഭൂതകാലനാമധേയത്തോടു കൂട്ടിയിട്ടു എന്നതു ചെറുതു പറയും. എന്നാൽ അതു ഭൂതകാല ക്രിയകളെ സംബന്ധിച്ചു മാത്രം പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നതാകകൊണ്ടു ആധാരം ഭൂതത്തിലെങ്കിലും വർത്തമാനത്തിലെങ്കിലുമായിരിക്കണം: ഉ—ന്നം; 'ഞാൻ പറഞ്ഞാറെ അവൻ കേട്ടു, അവൻ വന്നാറെ പോകുന്നില്ല.' ആധാരം ചിലപ്പോൾ ഭവിക്കുകയോ ചെയ്യുകയോ ചെയ്യുന്നതിലുള്ള പൊരുൾ വർത്തമാനകാലം തന്നെ ആയിരിക്കാം: ഉ—ന്നം; 'ചോദിച്ചാറെ തരികയില്ല' എന്നതിൽ തന്മവാൻ നെന്തില്ല എന്നു അർത്ഥമാകുന്നു. കൂട്ടിയിട്ടു എന്നതു വാറു എന്നതിനോടു ഏറ്റു എന്ന അർത്ഥം ചേർന്നുവരുന്ന വാറിനെ എന്നതിന്റെ ലോപമാകുന്നു. വാറിനെ എന്നതിന്നു പകരം വാറു എന്നതിന്റെ സപ്തമിയാകുന്ന വാർക്കൻ എന്നതും, കിന്നാക്കു എന്നതിന്റെ സപ്തമിയാകുന്ന കിന്നാക്കൻ എന്നതും ആദ്യത്തിലെ ഹല്ല നീക്കിട്ടു രണ്ടു ഭാവത്തിലും പ്രയോഗിക്കപ്പെടും: ഉ—ന്നം; വന്നാകൽ, വരാഞ്ഞാകൽ, വന്നാകൽ, വരാഞ്ഞാകൽ, എന്നാൽ ഹരം രൂപങ്ങളിൽ ആദ്യം പറഞ്ഞ വന്നാദേ എന്നതു മാത്രം സാധാരണ സജ്ജതമായിരിക്കുന്നു.

൩൭൬ നന്തം ആശങ്കയവസ്ഥയിലേ ഹരം എന്ന് എന്നതിനെ ആൻ എന്നു മാറ്റുന്നതിനാലുണ്ടാകുന്നു: ഉ—ന്നം; 'നടക്കുവീൻ-നടക്കുവാൻ-നടക്കായ്ക്കീൻ-നടക്കായ്ക്കാൻ-നടക്കീൻ-നടക്കാൻ-നടപ്പീൻ-നടപ്പാൻ.' നന്തം ആധാരത്തിന്റെ സംഗതിയേയും സാധ്യതയേയും കാണിക്കുന്നതിനായിട്ടു പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു: ഉ—ന്നം; 'അവൻ വരുവാൻ പറക; നീ കളിപ്പാൻ പോകരുതു; പാപത്തിൽ വീഴായ്ക്കാൻ പ്രയാസമാകുന്നു; രോഗം വരാതിരിപ്പാനുപായമില്ല.'

൩൭൭ നന്തത്തിന്റെ പിന്നാലെ 'ആയി, ആയിട്ടു, ആയിക്കൊണ്ടു' എന്നവ ചെരുമ്പോൾ ആധാരക്രിയയുടെ കർത്താവു അതിനെ സാധ്യമായിട്ടു ഭാവിച്ചു എന്നു കാണിക്കുന്നു: ഉ—ന്നം

മരിച്ചാനായിട്ടു പോകരുതു' എന്നതിന്നു മരിച്ചാൻ നിത്യയിലും കൊണ്ടു പോകരുതെന്നർത്ഥമാകുന്നു. നന്മത്തിന്നു പകരം ചതുർത്ഥി വിഭക്തിയിൽ നില്പിംഗസവാച്യ നാമവും പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു: ദൃ—ന്തം: 'മരിക്കുന്നതിന്നു പോകരുതു.'

നൂതനവു ലന്തത്തിന്നു വർത്തമാന ലന്തമെന്നും ഭൂത ലന്തമെന്നും രണ്ടു രൂപമുള്ളതിൽ വർത്തമാന ലന്തം വാച്യ നാമത്തിന്റെ അന്തത്തിൽ വരുന്ന ആ എന്നതിന്നു ഇൽ എന്നതായിട്ടു മാറ്റുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്നു: ദൃ—ന്തം; 'വരിക-വരികിൽ; വരായ്ക-വരായ്കിൽ; നടക്ക-നടക്കിൽ; നടക്കായ്ക-നടക്കായ്കിൽ; ഞം രൂപം എല്ലാ മൊഴികളിലും നടപ്പായിട്ടു വരുന്നില്ല. അതിന്നു പകരം ഭവിഷ്യകാലത്തോടു 'എങ്കിൽ, എന്നുവരികിൽ,' എന്നിങ്ങനെ ഉള്ളവ ചേരും: ദൃ—ന്തം; 'വരുമെങ്കിൽ; വരികയില്ലെങ്കിൽ; പോകത്തില്ലെന്നുവരികിൽ.' ഭൂതലന്തം വന്തത്തോടു ആൗൽ എന്ന പ്രത്യയം ചേരുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്നു: ദൃ—ന്തം; 'നടന്നു-നടന്നാൽ; നടക്കാഞ്ഞു; നടക്കാഞ്ഞാൽ; ഓടി, ഓടിയാൽ, എന്നു, എന്നാൽ.'

നൂതൻ ലന്തം സംഭാവനയെ കാണിക്കുന്നതിനായിട്ടു പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. അതിനോടു സംബന്ധിക്കുന്ന ആധാരം ഭവിഷ്യകാലമെങ്കിലും മറ്റൊരു ലന്തമെങ്കിലുമായിരിക്കും: ദൃ—ന്തം; 'മഴപെയ്യാൽ വെള്ളം പൊങ്ങും; അവൻ പറഞ്ഞാൽ കാര്യം നടക്കുമെങ്കിലായിരിക്കും; ഞാൻ പറഞ്ഞാൽ കേട്ടില്ലെങ്കിൽ നീ അടികൊള്ളും, നീ വരികിൽ ഞാൻ പോകാം.' ആധാരം ചിലപ്പോൾ രൂപത്തിൽ ഭൂതകാലവും വർത്തമാന

കാലവുമായിട്ടു വരുമെങ്കിലും എല്ലാപ്പോഴും അത്മത്തിൽ ഭവിഷ്യകാലം തന്നെ ആയിരിക്കും: ദു—ന്തം; ‘അവൻ ഉണ്ടെന്നു പറഞ്ഞാലുണ്ടു, ഇല്ലെന്നു പറഞ്ഞാലില്ല; രാജാവു കല്പിച്ചാൽ കാര്യം തീർന്നു; പ്രയാസപ്പെട്ടു നോക്കിയാൽ ഒക്കുമായിരുന്നു.’

൩൪൦. ലത്താൾ തമ്മിൽ അല്പ വ്യത്യാസമുണ്ടു. ഭൂതലത്തം ആധാരവും ആശയവുമായിട്ടുള്ള സംബന്ധത്തെ മാത്രം കാണിക്കുന്നു: ദു—ന്തം: ‘മഴ പെയ്യാൻ വെള്ളം പൊങ്ങും,’ എന്നതിൽ മഴ പെയ്യുന്നതിനെ കുറിച്ചു അതു ഭവിക്കുമോ ഇല്ലയോ എന്നു പറയിക്കുവാൻ ഒന്നും തന്നെ നിശ്ചയിക്കാതെ മഴ പെയ്യുകയും വെള്ളം പൊങ്ങുകയും തമ്മിൽ കാരണ കാര്യ വഴിയായി സംബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു മാത്രം കാണിക്കുന്നു. എന്നാൽ വർത്തമാനലത്തം ഭവിക്കുമെന്നു പറയിക്കുവാൻ സംശയമെങ്കിലും നിശ്ചയമെങ്കിലും ഉള്ള സംഗതികളെപ്പറ്റി പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു: ദു—ന്തം; ‘മഴ പെയ്യിൽ വെള്ളം പൊങ്ങും,’ എന്നാൽ മഴ പെയ്യുന്ന കാര്യം സംശയമാകുകൊണ്ടു, വെള്ളം പൊങ്ങുന്നതും സംശയമാകുന്നു. ‘അവൻ വരികിൽ ഞാൻ ചോകാം’ എന്നാൽ അവൻ വരുന്നതു നിശ്ചയമാകുന്നു, ആകയാൽ ഞാൻ ചോകുന്നതും നിശ്ചയം തന്നെ

൩൪൧. ഭൂതലത്തം സ്വഭാവ സംശയത്തെയും വർത്തമാനലത്തം മനോസംശയത്തെയും കാണിക്കും: ദു—ന്തം; ‘അവൻ വന്നാൽ ഞാൻ ചോകാം’ എന്നതിൽ അവൻ വരുന്നതു സംശയമാകുന്നു; ‘അവൻ വരികിൽ ഞാൻ ചോകാം’ എന്നതിൽ അവൻ വരുന്നതു ഒരുവേള നിശ്ചയമായിരിക്കും എങ്കിലും ഇനിക്കു തിട്ടം വന്നിട്ടില്ല എന്നു ഭാവം, പിന്നെയും ഭൂതലത്തം ആശയവും ആധാരവും തമ്മിൽ സ്വഭാവ സംബന്ധം ഉള്ളപ്പോഴെ പ്രയോഗിക്കപ്പെടാറു; വർത്തമാനലത്തം അവ തമ്മിൽ ആഗണ്യക സംബന്ധം മാത്രം ഉണ്ടായിരുന്നാലും പ്രയോഗിക്കാം: ദു—ന്തം; മഴ പെയ്യിതാൽ വെള്ളം പൊങ്ങും എന്നു പറഞ്ഞാൽ വെള്ളം പൊങ്ങുന്നതിന്നു കാരണം മഴ പെയ്തു ആകുന്നു എന്നു അർത്ഥമാകും; അവൻ വരുമെങ്കിൽ കാര്യം നടക്കും എന്നതിന്നു അവൻ വരുന്നതുകൊണ്ടു കാര്യം നടക്കുമെന്നർത്ഥമുള്ളതു കൂടാതെ കാര്യം നടക്കുമെന്നു അവൻ വരുന്നതുകൊണ്ടു പറയിക്കുവാൻ അറിഞ്ഞു എന്നും കൂടെ അർത്ഥം ഉണ്ടാകും; പിന്നെയും ‘അവൻ വന്നാൽ ഞാൻ ചോകാം’ എന്നു പറയുമ്പോഴെങ്കിലും അവൻ വരുന്നതു ഞാൻ ചോകുന്നതിന്നു

മുമ്പായിരിക്കണം; എന്നാൽ അവൻ വരുമെങ്കിൽ ഞാൻ വേഷം ഏതെ വരുവു വേഷംകിന്നു പിന്മാറ്റിത്തന്നാലും പറയാം.

൩൭൨. എങ്കിൽ, എന്നുപറികിൽ, എന്നാകിൽ; ഏന്നിങ്ങനെ ഉള്ളവ ഭവിക്കുകയുണ്ടാകട്ടെ തന്നെ അല്ല; വർത്തമാനകാലത്തോളം ഭൂതകാലത്തോളം കൂടെ സംബന്ധിച്ചു വരും. ഭവിക്കുവാനോളം സംബന്ധിക്കുമ്പോൾ വർത്തമാനകാലം പോലെ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു: ദൃഷ്ടം; 'ചെയ്തിൽ; ചെയ്യുമെങ്കിൽ; ചെയ്യുമെന്നുവരികിൽ, ചെയ്യുമെന്നാകിൽ' എന്നിവകൊല്ലാം പൊതു കർമ്മം. ഭൂതകാലത്തോളം വർത്തമാനകാലത്തോളം സംബന്ധപ്പെട്ടവരുമ്പോൾ ഞാൻ മൊഴികൾ പറച്ചിൽക്കാരന്റെ അഭിപ്രായത്തോളം കൂടെ സംഭാവനയെ കാണിക്കും: ദൃഷ്ടം; 'ഞാൻ ആണുവെന്നു എങ്കിൽ മറുപടിയല്ല.' ഭൂതകാലത്തിന്റെ പിന്നാലെ വരുന്ന ആധാരം അത് ചെപ്പു പോലെ കാലമേറും വരുത്തപ്പെടും: ദൃഷ്ടം; 'അവൻ വിചാരിച്ചിരുന്നു എങ്കിൽ ആ ഭോഷത്വം ചെയ്തു, ഇല്ലായിരുന്നു, ചെയ്യാത്തതെന്നു'; അവൻ പറഞ്ഞതിൽ പോയിരിക്കും; കാര്യംകേട്ടതു നോക്കാവുന്ന എങ്കിൽ മുറപ്രകാരം നീ നിർദ്ദേശം.

൩൭൩ വചനാഭ്യേയങ്ങൾക്കു നിരാധാരവചനങ്ങൾ തന്നെ അല്ല, പരാധാരവചനങ്ങളും ആധാരമായും; എന്നാലവയും വേറിട്ടു ആധാരം വേണ്ടിയില്ല ആകയാൽ തീർച്ചയിൽ വരുന്ന ആധാരം നിരാധാര വചനം തന്നെ ആയിരിക്കും: ദൃഷ്ടം; 'പറഞ്ഞാൽ ഭേദംകൊണ്ടു നടക്കുന്ന ഭൂതകാലംകൂടി ശുഭമാകയില്ല;' എന്ന വാക്യത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ' എന്ന ലത്തത്തിന്നു, 'ഭേദംകൊണ്ടു' എന്ന ആന്തരവും അതിന്നു 'നടക്കുന്നു' എന്ന നാമാഭ്യേയവും അതിന്നു 'ആകയില്ല' എന്ന നിരാധാര വചനവും ആധാരമായിരിക്കുന്നു.

൩൭൪ വചനാഭ്യേയങ്ങളും തങ്ങളുടെ ആധാരങ്ങളുമായിട്ടു ചിലപ്പോൾ ഇടവിട്ടു നില്ക്കും: ദൃഷ്ടം; നീ ചെന്നു ഓടിപ്പോകുന്ന കുതിരയെ പിടിച്ചു കൊണ്ടു വന്നാൽ ഉണ്ടാൻ നിറയച്ചു

‘തരാം,’ എന്നതിൽ ‘ചെന്നു’ എന്നതിന്നു ‘വന്നാൽ’ എന്നതും ‘ഓടി’ എന്നതിന്നു ‘ചോദിക്കുന്നു’ എന്നതും ‘വന്നാൽ’ എന്നതിന്നും ‘ഉണ്ടാൻ’ എന്നതിന്നും ‘നിറയ’ എന്നതിന്നും ‘തരാം’ എന്നതും ആധാരം ആകുന്നു; ആകയാൽ ആധാരങ്ങളും ആശയങ്ങളും തമ്മിൽ ചേരുവാനുള്ള പ്രകാരത്തിൽ ചേർക്കപ്പെടുന്നു. അല്ലാത്തതാൽ അർത്ഥം തെളിവാകയില്ല; ദു—ന്തം; ‘യജമാനൻ പറഞ്ഞാൽ അനുസരണമില്ലാത്തവരെ ഞാനടിക്കാം’ എന്നതിൽ ‘പറഞ്ഞാൽ’ എന്നതിന്നു ‘അനുസരണമില്ലാത്തവർ’ എന്നതിനെ ആധാരമായിട്ടു വിചാരിക്കുമ്പോൾ ‘യജമാനന്റെ വാക്കു അനുസരിക്കാത്തവരെ ഞാൻ അടിക്കും’ എന്നും, ‘അടിക്കും’ എന്ന നിരാധാര വചനത്തെ ആധാരമായിട്ടു വെക്കുമ്പോൾ അനുസരണമില്ലാത്തവരെ യജമാനൻ പറഞ്ഞാൽ അടിക്കുമെന്നും ഇങ്ങനെ രണ്ടർത്ഥം വരുന്നു.

൩൭൫ ഒരു വാക്യത്തിൽ ആശയത്തിന്നു പ്രതിഭാവ വചനം ആധാരമായിട്ടു വരുമ്പോൾ ആ വാക്യത്തിന്നു തമ്മിൽ തമ്മിൽ പൂർവ്വസമാധിരിക്കുന്ന രണ്ടു പൊരുൾ പല പട്ടതിയിലും ഉണ്ടാകും; ദു—ന്തം; ‘രാജാവും മന്ത്രിയും വന്നില്ല, പശുക്കളെ രണ്ടിനെയും വാങ്ങിക്കൊള്ള; അവൻ ഭയപ്പെട്ടു ചെന്നില്ല.’

൩൭൭ പല നാമങ്ങൾ ഉം എന്ന അവ്യയത്തോടു കൂടി വരികയും വചനം പ്രതിഭാവമായിരിക്കയും ചെയ്യുമ്പോൾ രണ്ടർത്ഥം ഉണ്ടാകും; ദു—ന്തം; ‘ജ്യേഷ്ഠനും അനുജനും ചെന്നില്ല’ എന്നതിൽ ‘ജ്യേഷ്ഠനും ചെന്നില്ല അനുജനും ചെന്നില്ല’ എന്നും

അവരിൽ ഒരുത്തൻ പോയി മറ്റവൻ പോയില്ല എന്നും വൃ
ത്യാസമായിട്ട് അർത്ഥം വരുന്നു; അങ്ങനെ തന്നെ 'രാജാവി
നോടും കുടികളോടും വിരോധം ചെയ്യാത്തവർ' എന്നു പര
ങ്ങാൻ ഇരുപാട്ടുകാരോടും അനുക്രമം ചെയ്യുവർ എന്നും ഒരു
കൂട്ടുകാരോടു മാത്രം വിരോധം ചെയ്യാത്തവർ എന്നും പൊരുൾ
വരുന്നതാകുന്നു.

൩൭൭. ഇം എന്ന അവ്യയം ചേരുന്ന സാംഖ്യ നാമങ്ങളോടു
എങ്കിലും ചില സന്ധർഭ നാമങ്ങളോടു എങ്കിലും സംബന്ധിച്ചു
നിരാധാര വചനം വരുമ്പോൾ അർത്ഥം സംശയമായിരിക്കും :
ഉ—ന്നം; 'ആയിരം ചക്രവും കിട്ടിയില്ല' എന്നതിന്നു അതിൽ
ഒട്ടും കിട്ടിയില്ലെന്നും ഏതാനുമെ കിട്ടിയിട്ടുള്ളെന്നും രണ്ടുപ്രകാര
ത്തിൽ പൊരുളുതിരിയും, അങ്ങനെ തന്നെ എല്ലാവരും നല്ലവര
ല്ല എന്ന വാക്യത്തിൽ ആരും നല്ലവരല്ല എന്നും ചിലരെ നല്ലവ
രുള്ളെന്നും അർത്ഥം തോന്നും.

൩൭൮. ലത്തങ്ങൾ ഒഴികെയുള്ള സ്വയഭാവ പരാധാര വചന
ങ്ങൾ ആധേയമായിട്ടും വരുമ്പോഴും പൊരുൾ രണ്ടുവിധമായി
രിക്കും: ഉ—ന്നം; 'രാജാവരികെ ചെയ്യില്ല' എന്നതിന്നു രാജാവു
അറിഞ്ഞുമില്ല ചെയ്തുമില്ല എന്നും ചെയ്യാത്തതു രാജാവറിഞ്ഞാക
ുന്നു എന്നും പൊരുളുതിരിക്കും 'അവൻ ഭയപ്പെട്ടു വന്നില്ല' എന്നു
പറഞ്ഞാൽ അവൻ ഭയപ്പെട്ടുമില്ല വന്നുമില്ല എന്നും അവൻ ഭയ
പ്പെട്ടു അതിനാൽ വന്നില്ലെന്നും അർത്ഥമിരിക്കും, 'ഞാൻ മരിപ്പാൻ
പോകുന്നില്ല' എന്നതിന്നു പോകുന്നില്ല പോയാൽ മരിക്കുമെന്നും
പോകാത്തതു മരിപ്പാനാകുന്നു എന്നും രണ്ടു ഭാവവും ഉണ്ടു.
'ഗുണത്തിനായിട്ടു ദോഷം ചെയ്യരുതു' എന്നതിന്നു ദോഷം
ചെയ്യാതിരുന്നാൽ ഗുണം വരുമെന്നും ദോഷം ചെയ്തു ഗുണം
വരുത്തരുതെന്നും ഇങ്ങനെ രണ്ടു പൊരുളും ഉല്പാദം.

൩൭൯. അവ്യയങ്ങളായി പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്ന ചില വചനാ
ധേയങ്ങളു സംബന്ധിച്ചും മേൽപ്പറഞ്ഞ പ്രമാണമൊക്കും: ഉ—
ന്നം; 'ആയുർഭേദം പറയുന്ന പ്രകാരം ആദിത്യൻ ഭൂമിയെച്ചുറ്റ
ന്നില്ല' എന്നതിൽ ആയുർഭേദം പറയുന്നതു ആദിത്യൻ ഭൂമിയെച്ചു
റ്റുന്നു എന്നോ ചുറ്റുന്നില്ല എന്നോ രണ്ടിലേതെന്നു സംശയമാകു
ന്നു. എന്നാൽ വരുത്തോട്ടു ഇട്ടു എന്നതു കൂടുകയും അതിന്നു ആ
ധാരമായിരിക്കുന്ന പ്രതിഭാവ വചനം ഭൂതകാലമോ വർത്തമാന
കാലമോ ആയിരിക്കയും ചെയ്യുമ്പോൾ ആയു സ്വയഭാവം മാ
ത്രമേ ആകു; അങ്ങനെ തന്നെ അതിന്നു പകരം പ്രയോഗിക്ക
പ്പെടുന്ന ആദി എന്നതു മുതലായവ കൂടി ഉണ്ടാകുന്ന ആധേയ
ങ്ങൾക്കും മെൽമേവരു: ഉ—ന്നം; 'അവൻ പോയിട്ടു വന്നില്ല';
'ഞാൻ പറഞ്ഞാറെ അവൻ കേൾക്കുന്നില്ല.'

അർത്ഥം. ഇപ്രകാരം പ്രതിഭാവ വചനം ആധാരമായി

വരുന്ന വാക്യങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ തമ്മിൽ ഭിന്നിപ്പായ ഞം രണ്ടാൽ വരുന്നതിന്നാൽ പൊരുൾ പലപ്പോഴും സംശയമായിട്ടു തീരും. എന്നാൽ ഇങ്ങനെ പ്രതിഭാവ വാക്യത്തിൽ രണ്ടാൽ വരിക എല്ലാ കാലയിലും നടപ്പുള്ളതാകയാൽ അതുഭാഷയുടെ ഒരു സാധാരണലക്ഷണമാകുന്നു എന്നു തന്നെ പറയാം; അങ്ങനെ വരുന്നതു പ്രതിഭാവം രൂപത്തിൽ എങ്കിലും അർത്ഥത്തിൽ എങ്കിലും സ്വയഭാവവും ഇല്ല എന്നതും കൂടി ഉണ്ടാകുന്നതാകയാലാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ ആശയവും സ്വയഭാവവും തമ്മിൽ ഭിന്നിച്ചു ഒരു പദമായിട്ടും ഇല്ല എന്നതു മറ്റൊരു പദമായിട്ടും വിചാരിക്കുമ്പോൾ ഭരത്വവും ആശയത്തെ തന്നിച്ചു ഒരു പദമായിട്ടും പ്രതിഭാവ വചനം അടച്ചു മറ്റൊരു പദമായിട്ടും വിചാരിക്കുമ്പോൾ വേറിട്ട ഭരത്വവുവരുന്നതാകുന്നു; ഉ—നാം; ‘അവൻ മരിപ്പാൻ പോകുന്നില്ല’ എന്നതിൽ ‘മരിപ്പാൻ പോകുന്നു’ എന്ന ഒരു മൊഴിയും ‘ഇല്ല’ എന്നു മറ്റൊരുമൊഴിയുമായിട്ടു അന്വയിക്കപ്പട്ടും പൊൾ ‘പോകുന്നില്ല പോയാൽ മരിക്കും’ എന്നും ‘മരിപ്പാൻ’ എന്തെന്നു മൊഴിയും പോകുന്നില്ല എന്നു വേറിട്ട ഒരു മൊഴിയും ആയിട്ടു സംബന്ധിക്കുമ്പോൾ പോകാത്തതു മരിപ്പാൻ ആകുന്നു എന്നും അർത്ഥം വരുന്നു, എന്നാൽ നിത്യയിക്കപ്പട്ടപൊരുൾ ഇന്നതാകുന്നു എന്നു ഭൂമിത്വം കൊണ്ടും സാഹചര്യം കൊണ്ടും മറ്റും മിക്കവാറും അറിഞ്ഞുകൊള്ളാം; ഉ—നാം; ‘നീതിയെ സ്നേഹിച്ചു കുറ്റം ചെയ്യരുതു’ എന്നതിന്നു നീതിയോടുള്ള സ്നേഹം കുറ്റം ചെയ്യുന്നതിന്നു കാരണമാകുന്നതല്ലാത്തതുകൊണ്ടു അർത്ഥം കുറ്റം ചെയ്യാതിരിക്കുന്നതിന്നു നീതിയോടുള്ള സ്നേഹം കാരണമാകണമെന്നും ആകുന്നു എന്നു നാം ഭൂമിത്വംകൊണ്ടു അറിയുന്നു. ‘വേദവാക്യം പറയുന്നപ്രകാരം ദുഷ്ടന്മാർ ബുദ്ധിമാന്മാരല്ല’ എന്നതിന്നു പൊരുൾ വേദവാക്യം പറയുന്നതു ദുഷ്ടന്മാർ ബുദ്ധിമാന്മാരല്ല എന്നാകുന്നു എന്നും, ‘നാസ്തികർ പറയുന്ന പ്രകാരം പ്രവഞ്ചം നിത്യമല്ല’ എന്നതിന്നർത്ഥം, നാസ്തികർ പറയുന്നതു പ്രവഞ്ചം നിത്യമാകുന്നു എന്നാകുന്നു എന്നും അങ്ങനെ തന്നെ നാം അറിയുന്നു. ‘നന്മ ചെയ്യുന്നതു നമ്മുടെ ദുരന്തമാകുന്നു എങ്കിലും പ്രതിഫലത്തെവിചാരിച്ചുനാം നന്മചെയ്യരുതു’ എന്ന വാക്യത്തിൽ നന്മ ചെയ്യാതിരിക്കുന്നതിന്നു പ്രതിഫലം കാരണമാകണമെന്നല്ല നന്മ ചെയ്യുന്നതിന്നു പ്രതിഫലം കാരണമാകരുതെന്നാകുന്നു അർത്ഥമെന്നു നാം സാഹചര്യംകൊണ്ടു അറിയുന്നു. ഭൂമിത്വം സാഹചര്യം മുതലായ സംഗതികളെകൊണ്ടും അർത്ഥം തിട്ടപ്പെടുത്തുന്നതിന്നു പാണിജ്ഞ പട്ടതികളിൽ വാചകത്തിന്റെ ആകൃതി മാറ്റുവാനുള്ളതാകുന്നു.”

നാമാധേയങ്ങൾ.

൩൮൦. ശബ്ദാന്തരങ്ങൾ എന്നു സാമാന്യമായി ഭൂപർ പറയുന്ന നാമാധേയങ്ങൾക്കു പകുവസ്ഥയിലെത്തുവാലെ ത്രികാലങ്ങൾക്കു ഒപ്പിച്ചു മൂന്നു വകയായിരിക്കുന്നു അവയിൽ ഭൂതത്തിഭൂതയും വർത്തമാനത്തിലും നാമാധേയങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതു നിരാധാരങ്ങളാട്ടു ഭൂതകാരം ചേരുന്നതിനാലാകുന്നു; ഭവിഷ്യ കാലനാമാധേയവും നിരാധാരവും തമ്മിൽ രൂപഭേദമില്ല; ദു—നും; 'പറഞ്ഞു—പറഞ്ഞു; ഓടി—ഓടിയ; നടക്കുന്നു—നടക്കുന്ന; വരും—വരും; പഠിക്കാഞ്ഞു—പഠിക്കാഞ്ഞു; നില്ക്കാനു—നില്ക്കാത്ത; വീടാ—വീടാ.'

അവകൾ. ഭൂതകാരം ചേരുന്നതിനു മുമ്പെ ഉകാരം നീങ്ങുന്നതും ഉകാരത്തെപ്പിന്നെ പിൻപു യുകാരം മറ്റൊന്നും ഉണ്ടാവതും ഉണ്ടാവതും ലക്ഷണമിതി പറയുന്ന പ്രകാരം ശബ്ദമെഴുത്തും തുകാരം ഇരട്ടിക്കുന്നതു ആരങ്ങളിൽനിന്നു വ്യത്യാസപ്പെടുന്നതിനാലാകുന്നു.

൩൮൧. ശുദ്ധവചനത്തിന്റെ നാമാധേയങ്ങളാകുന്ന 'ആയ' 'ആകുന്നു' 'ആകും' എന്നവ കാലഭേദം കാണിക്കാതെ പ്രായോഗികപ്പെടും. 'ആയ' എന്നതു ഭൂതകാലത്തു തുടങ്ങിയുള്ള വർത്തമാനകാല സംഗതികളെപ്പറ്റിപ്പറയപ്പെടുന്നു; ദു—നും; 'ധനവാനായ ഗോവിന്ദൻ' എന്നു പറയുന്നതിൽ ഗോവിന്ദൻ മുൻപിൽ ധനവാനായിരുന്നു ഇപ്പോൾ അല്ല എന്നു അർത്ഥം വരുന്നില്ല. മുൻപിൽ ധനവാനായിരുന്നു എന്നു തീർപ്പുണ്ടെന്നും ഇപ്പോഴത്തെപ്പോഴും പിന്നീട് അതും അവസ്ഥ വിവരപ്പെടുത്താതിരിക്കയും ചെയ്യുന്നു' ആകയാൽ മുൻപിലും ഇപ്പോഴും പിന്നീടും ഒരു പൊലെ കേണ സംഗതികളെക്കുറിച്ചു 'ആയ' എന്നതു പ്രായോഗികപ്പെടുന്നുണ്ടു; ദു—നും; 'സർവ്വശക്തനായ ദൈവം' ചില മൊഴികളോടു കൂടെ 'ആന' എന്ന തമിഴു രൂപം നടപ്പായിരിക്കുന്നു; ദു—നും; 'ശുദ്ധമാന പുണ്യം' ഭവിഷ്യകാല നാമാധേയമാകുന്ന 'ആകും' എന്നതിന്നു മൂന്നു കാലത്തിലും കേണ സംഗതികളെപ്പറ്റി പ്രയോഗമുണ്ടു അതു പരിവർത്തിത 'ആം' എന്നു ചുരുക്കുന്നു; ദു—നും; 'നായാകുന്നാളു, അഞ്ചാം തീയതി, കീഴാമാണ്ടു, പരിശു

ഡോത്താവാം ദൈവം, 'ആകുന്നു' എന്നതു വർത്തമാനകാലത്തെ വിശേഷപ്പട്ടത്തികാണിക്കുന്നതിന്നു മാത്രമേ പരിവായിട്ടു പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നുള്ളു: ദു—ന്തം; ധനവാനാകുന്ന ധർമ്മി; ദാവ വചനങ്ങളിൽ 'ഉണ്ടു' എന്നതിന്റെ നാമാഭേദം 'ഉള്ള' എന്നാകുന്നു.

കുവുവ 'വലിയ, ചെറിയ നല്ല' എന്നു മുതലായിട്ടു ചില നാമാഭേദങ്ങളുള്ളതു അവയോടു സംബന്ധമായിരിക്കുന്ന ചില ഗുണനാമങ്ങളുടെ മകാരാന്തത്തെയും മുൻപിൽ ഇകാരം ഉണ്ടായിരുന്നാൽത്തന്നെയും നീക്കിട്ടു ഇതു എന്നതിനെ ചേർക്കുന്നതിന്നാൽ ഉണ്ടാകും രൂപമെ തോന്നുന്നു: ദു—ന്തം; 'കടുമ—കടിയ; തിരു—തീയ; കൊടുമ—കൊടിയ; നന്മ—നല്ല; വലിമ—വലിയ; ചെറുമ—ചെറിയ; കുറുമ—കുറിയ, പെരുമ—പെരിയ അരുമ—അരിയ; എന്നാൽ സൂക്ഷ്മം വരുത്തി പറയുംപോൾ അവ രൂപമില്ലാത്ത ചില ഭൂതകാലനാമാഭേദങ്ങളാകുന്നു എന്നു വിചാരിക്കുന്നതിനിടയാകും: ദു—ന്തം; നെട്ടുകിയ—നെടിയ; പെരുകിയ—പെരിയ; ചെറുകിയ—ചെറിയ; ഏകിലും ഇങ്ങനെ ഉള്ള മൊഴികളിൽ ഭൂതകാലത്തിന്റെ രൂപം തീരുമാനം മറവായിരിക്കുന്നു.

൩൮൩. നാമാഭേദങ്ങളുടെ കാലം നിരാധാരമായും പരാധാരമായും വരും. ആതായതു ചിലപ്പോൾ പറയുന്ന സമയത്തോടും ചിലപ്പോൾ നിരാധാര വചനത്തിന്റെ കാലത്തോടും സംബന്ധമായിരിക്കും: ദു—ന്തം; 'ആ വളുത്തൽ വരുന്നവനെ ഞാനിന്നുചക്കണ്ടു; നാളക്കാരെങ്കയും ചെയ്യും' എന്ന വാക്യത്തിൽ 'വരുന്ന' എന്നതിന്റെ കാലം നിരാധാരമായിപ്പറയുന്ന കാലത്തോടല്ലാതെ കണ്ട സമയത്തോടേക്കിലും കാണാനിരിക്കുന്ന സമയത്തോടു എങ്കിലും ചേരുന്നില്ല; 'തിരുവനന്തപുരത്തിന്നു പോകുന്ന ഒരുത്തനെ ഞാൻ വഴിയിൽ വെച്ചു കണ്ടു' എന്നതിൽ കാലം പരാധാരമായാൽ പോയ സമയവും കണ്ട സമയവും തമ്മിൽ സംയോഗമായിരിക്കുന്നു, 'രാമരൂപത്തിന്നു

പോയ തിരുവുപ്പാടിനെ അവൻ കണ്ടിട്ടുണ്ടോ? എന്നു പറയുന്നതിൽ തിരുവുപ്പാടു രാമേശ്വരത്തിന്നു പോയതു കണ്ട സമയത്തിന്നു മുൻപോ പിമ്പോ കണ്ടുപോഴൊ ആയിരിക്കും; മരിച്ചവർ ഒക്കെയും ഒട്ടക്കത്തെ ദിവസത്തിൽ ഉയിർത്തെഴുന്നേൽക്കും, എന്നതിൽ പറയുന്ന ഒരു സമയത്തിന്നു മുൻപു മരിച്ചവരും ഇപ്പോൾ മരിക്കുന്നവരും ഇനിയും ഉയിർത്തെഴുന്നേൽക്കുന്നവർ മുൻപിൽ മരിപ്പാനിരിക്കുന്നവരും ഉല്പാദിരിക്കുന്നു.

൩൮൪. നാമാധേയങ്ങൾക്കു ആധാരമായിട്ടു ക്രിയയുടെ കർത്താവു തന്നെ അല്ല അതിന്റെ കർമ്മവും കാരണവും ഫലവും മറ്റും പല സംഗതികളും വരും; വിവരപ്പെടുത്തണമെങ്കിൽ,

(൧) കർത്താവ് : ദു—ന്തം; 'ചത്ത സിംഹം; ഉണ്ണുന്ന മനുഷ്യൻ വരുങ്കാലം.'

(൨) കർമ്മം : ദു—ന്തം; ഉണ്ണുന്ന ചോറു; ഉണ്ണാവിരുത്തി; പറയാത്തകാര്യം.'

(൩) സാഹിത്യം : ദു—ന്തം; ഞാൻ തക്കിച്ച വിദ്വാൻ; അവൻ പൊന്നു വാങ്ങിച്ച വ്യാപാരി; രാജാവു ക്ഷമിക്കാത്ത കുറ്റക്കാരൻ;

(൪) ഫലം : ദു—ന്തം; 'യജമാനൻ ശമ്പളം കൊടുക്കുന്ന ഭൃത്യൻ; ഞാൻ പോകുന്ന രാജ്യം; നീ വന്ന സമയം.'

(൫) കാരണം : ദു—ന്തം; 'ഉണ്ണുന്ന കൈ, എഴുതിയ നാരായം.'

(൬) സ്ഥലം : ദു—ന്തം; 'ഉണ്ണുന്ന കിണ്ണൻ പാക്കുന്ന വീട്.'

(൭) മറ്റും സംഗതികൾ; ദു—ന്തം; 'അവൻ

പറഞ്ഞ മനുഷ്യൻ' ഞാൻ കേറിയ കുതിര
ആലപ്പുഴക്കു പോകുന്ന തോട്ടം.

നവുത ആധാരവും ആശയവും തജിദ്യുള്ള സംബന്ധം വല
വകയായി വരുന്നതുകൊണ്ട് നിത്യയിലുള്ള സംബന്ധമിന്നത്തെ
സംബന്ധം സംശയമായിത്തീരുന്നതിനിടയുണ്ട്: ഉ—നം; 'വെട്ടിയ കൈ' എന്നു തന്നിച്ചു നിന്നാൽ 'കൈ' എന്നതു വെട്ടുന്ന
തിനുള്ള കർത്താവും, കർമ്മം, ആശയം, എന്നു നിത്യയുല്പാദനം
കുന്നതല്ല. എന്നാൽ അങ്ങനെയുള്ള സംശയങ്ങളെ ഒഴിക്കുന്നതി
നുള്ള പ്രധാന വഴികൾ രണ്ടാകെ വരുന്നവയാകുന്നു.

(1) ക്രിയയോടു സംബന്ധിക്കുന്ന മറ്റും ചില സംഗതികളെ
കൂട്ടി പറയുന്നതു: ഉ—നം; 'ഞാൻ പിടിച്ചാൽകൊണ്ടു വെട്ടിയ
കൈ'; അവൻ ചരക്കുകൊടുത്ത അടവുകാരൻ.

(2) ആധാരത്തോടു കർത്താവിന്റെ സംബന്ധത്തിൽ ചേരുന്ന
ക്രിയകളെ മറ്റൊന്നും പ്രയോഗിക്കുന്നതു: ഉ—നം; വെട്ടിയ
കൈ, കൊടുത്ത അടവുകാരൻ എന്നവക വകയും; വെട്ടുകൊ
ണ്ടു കൈ; വാങ്ങിച്ച, അടവുകാരൻ എന്നിങ്ങനെ പറയുമ്പോൾ
സംബന്ധം തെളിവാകും.

(3) അപ്യയങ്ങളെക്കൊണ്ടു കൂറിക്കൂട്ടുന്ന സംബന്ധങ്ങൾക്കു
ആ അപ്യയങ്ങളിൽ പലതിനെയും ക്രിയയെ മുൻപു വെച്ചു പറ
യുന്നതു: ഉ—നം; 'ഞാൻ കൂടെ പൊയ മനുഷ്യൻ; അവൻ പു
റത്തു കേറിയ കുതിര' എന്നാൽ രണ്ടും പ്രയോഗം ചില അപ്യയ
ങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുകൊള്ളു: ഉ—നം; 'ഞാൻ കൂറിച്ച പറഞ്ഞ
മനുഷ്യൻ എന്നതിൽ 'കൂറിച്ച' എന്നതു പറയുന്നതിനോടു മനു
ഷ്യനുള്ള സംബന്ധമെന്നെല്ല പറയുന്നതിന്റെ വിശേഷണത്തെ
അന്നെ കാണിക്കുന്നു.

(4) മുറിക്കു വേണ്ടുന്ന വിഭക്തിയോടും അപ്യയത്തോടും കൂ
ടെ പൂർവ്വകങ്ങളെയും ഞ്ഞാപകയവസ്ഥയോടു കൂടെ വികാര
ത്തെയും ആശയത്തിന്നു പകരം പ്രയോഗിക്കയും ആധാരത്തി
ൽ നിത്യയകരത്തെ നിറുത്തുകയും ചെയ്യുന്നതു: ഉ—നം; 'ഞാൻ
ആരെക്കൂറിച്ച പറഞ്ഞുവോ അവൻ വന്നിരിക്കുന്നു; നിന്നോടു ആ
രു തർക്കിച്ചുവോ ആ വിചാർ ഇവിടെയുണ്ട്; ഞാൻ കേൾക്കുതി
രയുടെ പുറത്തുകേറിയോ അതു ചത്തുപോയി; എന്നോടു കേൾ
പുസ്തകത്തെ അവൻ വാങ്ങിച്ചുവോ, ആ പുസ്തകം ഇതുവരെയും
ഇന്നിന്നു കിട്ടിയില്ല.

നവുത. നാമാശയങ്ങളുടെ നില അവ
കാധാരമായിരിക്കുന്ന നാമങ്ങളോടു ചേർന്നു

മുൻപിൽ ആയിരിക്കണം, ഇടയിൽ നാമങ്ങളുടെ ആധേയ രൂപമോ ലോപക്ഷിപ്തിയോ, സപ്തമിയോ, മറ്റു നാമാധേയങ്ങളോ അല്ലാതെ വേദവിട്ടു മൊഴികൾ വന്നു കൂടാ: ദ്രു—ന്തം; 'ഞാൻ ദ്രുവും കൊടുത്ത വിട്ടുകാരൻ,' പറഞ്ഞാൽ കേൾക്കാത്ത ജനങ്ങൾ; ആ വരുന്ന നല്ല മനുഷ്യൻ; പാപം ചെയ്യുന്ന ഹം ഭൃഷ്ടന്മാർ; രാവണനെ ജയിച്ച ദശരഥപുത്രൻ; അവൻ വില്പക്കു വാങ്ങിച്ച ആട്ടിൻ കുട്ടി; ഞാൻ കണ്ട ദേശത്തു ജനങ്ങൾ; രോഗി ആയി കിടക്കുന്ന മഠത്തിൽ കേരളൻ; എന്നാൽ ദശരഥന്റെ; ആട്ടിന്റെ, ദേശത്തെ, മഠത്തിലേ, എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞാൽ ജയിച്ചതും വാങ്ങിക്കൂട്ടതും കണ്ടതും കിടക്കുന്നതും, പുത്രൻ കുട്ടി, ജനങ്ങൾ, കേരളൻ, എന്നിങ്ങനെ ക്രമത്തിനു അർത്ഥം വരുന്നതിനു പകരം; 'ദശരഥൻ, ആട്ടു, ദേശം, മഠം എന്നു ഹം മുറിക്കു അർത്ഥമായിത്തീരും.

ഇപ്പോൾ ആധാരത്തിന്നു മറ്റും വല്ല ആധേയങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നാൽ അപ്പോൾ വാചകത്തിന്നു ചില ഭാഷഭേദം വരുത്തുവാൻ ഉള്ളതാകുന്നു വിവരപ്പെടുത്തണമെങ്കിൽ.

(൧) ക്ഷിപ്ര വിഭക്തിയെ ആധേയരൂപത്തിൽ എങ്കിലും ലോപക്ഷിപ്തിയിലേങ്കിലും ആകുകയും സപ്തമിയോടു ചേർന്നിരിക്കുന്ന നാമാധേയത്തെക്കൂടെയും ചെയ്യുന്നതു: ദ്രു—ന്തം; പാണ്ഡവത്തിന്റെ രാജാവിന്നു വിശേഷണമായിട്ടു കേൾവിപ്പെട്ട എന്നു വരുമ്പോൾ പാണ്ഡവ ദേശരാജാവു' അല്ലെങ്കിൽ 'ദേശത്തിൻ രാജാവു' എന്നും കനാൻ നാട്ടിലെ ജനങ്ങൾക്കു വിശേഷണമായിട്ടു 'ഭൃഷ്ടന്മാരായ' എന്നതിനെ കൂട്ടേണമെങ്കിൽ 'ഭൃഷ്ടന്മാരായ കനാൻ നാട്ടു ജനങ്ങൾ' എന്നും പറയണം.

(൨) നാമാധേയത്തെ വചനാധേയമായിട്ടു മാറ്റിപ്പിന്നാലെ സവാചനമത്തെ പ്രയോഗിക്കുന്നതു: ദ്രു—ന്തം; 'ഭയത്താൽ ഉണ്ടായ' എന്നതിനെ 'ഭയ രാജാവിന്റെ മരണം' എന്നതിനോടു ചേർക്കുന്നതിനു' ഭയ രാജാവു ഭയത്താൽ മരിക്കുന്നതു എന്നും

ഭാസ്കരൻ 'ഏഴുകിയ' എന്നതിനെ 'ഗണിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രശ്നങ്ങൾ' എന്നതിനോടു ചേർക്കണമെങ്കിൽ 'ഭാസ്കരൻ ഗണിതത്തെക്കുറിച്ചു ഏഴുകിയപ്രമാണങ്ങൾ; എന്നും ആകുന്നു.

(൩) ആശയങ്ങളിൽ മുൻപിലുണ്ടായിരുന്ന വന്തമായിട്ടു മാറ്റുകയും രണ്ടാശയങ്ങളെയും ഉം എന്ന അർത്ഥം മുഖാന്തരം സംബന്ധിപ്പികയും ചെയ്ത ഒരു നാമാശയം കൊണ്ടു ആശയത്തോടു ചേർന്നതു: ഉ—നാം; 'ഞങ്ങളുടെ പിതാവായ' എന്നതും 'നിന്റെ ഭാസൻ' എന്നതും തമ്മിൽചേർത്തപ്പോൾ 'ഞങ്ങളുടെ പിതാവായി നിന്റെ ഭാസനാജ്ഞൻ' എന്നെങ്കിലും 'ഞങ്ങളുടെ പിതാവും നിന്റെ ഭാസനാജ്ഞൻ' എന്നെങ്കിലും ആകും; സംബന്ധങ്ങളിൽ മുൻപിലുണ്ടാത്ത സാധനവും പിന്നത്തുള്ള സാധ്യവും ആയിരുന്നാൽ ഉം എന്ന അർത്ഥം കൂടി കണിക്കുന്നതിനെപ്പോൾ മുൻപിലുണ്ടാത്ത വന്തമായിട്ടു മാറ്റുന്നതു ഉത്തരം: ഉ—നാം; 'പാകത വന്നവനായ മനുഷ്യൻ' എന്നതിനു ആശയമായിട്ടു 'വയസ്സൻ' എന്നതു ചേർത്തപ്പോൾ 'വയസ്സനായി പാകത വന്ന മനുഷ്യൻ' എന്നു പറയാം; എന്നെങ്കിലും പാകതവരുന്നതിനു വയസ്സുചെയ്തുക അനുക്രമമൊക്കുന്നു; എന്നാൽ അതിന്നു 'ധനവാൻ' എന്നുള്ള വിശേഷണം ചെയ്തപ്പോൾ 'ധനവാൻ പാകത വന്നവനായ മനുഷ്യൻ' എന്നെങ്കിലും 'ധനവാനായും പാകത വന്നവനായും ഉള്ള മനുഷ്യൻ' എന്നെങ്കിലും വേണം. അല്ലാതെ ധനവാനായി പാകതവന്നവനായ മനുഷ്യൻ' എന്നായിരുന്നാൽ ധനവാനാകുന്നതു പാകത വരുന്നതിനു കാരണമൊക്കുന്നു എന്നു അർത്ഥംവരും.

അപരം. ചില പരിഭാഷകരിൽ ഉപദേശത്തിലെ നീതിപ്രകാരം ആശയവും ആശയവും രജിർ ഇടവിട്ടു നില്ക്കു നടപ്പായിട്ടുണ്ടു എന്നാൽ അതു പൊതുവെ പിന്നെങ്ങി തിരിയുന്നതിനു മികച്ചൊഴും ഇട വരുത്തുന്നതാകയാൽ വാചകത്തിന്റെ ആകൃതി മാറ്റിട്ടു എങ്കിലും ഇങ്ങനെയുള്ള പ്രയോഗങ്ങളെ ഒഴിപ്പിക്കുന്നതാകുന്നു. എന്നാൽ നാമാശയവും ഇടയിൽ കിടന്നിരിക്കുന്ന നാമവും രജിർചേരുന്നവണ്ണം ലിംഗഭേദവും സംഖ്യഭേദവും ഒറ്റം ഉണ്ടായിരുന്നാൽ പിന്നെക്കുത്തിനിടയില്ല: ഉ—നാം; 'സുന്ദരിയായ ഭീമന്റെ മകൾ. കെട്ടിപ്പട്ടവരായ ഭഗവതന്റെ പുത്രന്മാർ' എങ്കിലും 'പ്രയോഗം മെയ്യാം ഭായയുടെ സ്വഭാവത്തിന്നു വിരോധമാകയാൽ ഇങ്ങനെ ഉള്ള പട്ടികകളിലും അതു കൊള്ളിക്കാത്തതല്ല.

൩൮൮. നാമങ്ങളുടെ വിഭക്തികളും വചനാശയങ്ങളും നാമത്തോടു സംബന്ധപ്പെട്ടു വരുന്ന

രോപം അവയുടെ പിന്നാലെ ഉള്ള ആയ
 (അറിയി), എന്നവ മുതലായിട്ട ചില നാമാ
 ഭേദങ്ങൾ ചേരും. ഉ—നം; 'ഗുണമുള്ള ശീലം
 രാജാവായ രാജീടു, മുൻപിലത്തെ പുസ്തകം.

നവുൻ. ഉള്ള എന്നു എല്ലാ വിഭജിക്കാമെന്നും ഒരു ചോ
 ലെ ചേരുന്നതുകുന്നു: ഉ—നം; ഉപമുള്ള മനുഷ്യൻ, രാജാവി
 നെ ഉള്ള യോ, ഉള്ളനോടുള്ള വഴക്കം, തെറ്റായുള്ള ആളിൻക
 ങ്കി, കല്ലാമുള്ള ബിംബം; നാട്ടുപുറത്തിലുള്ള ജനങ്ങൾ എന്നാൽ
 'ആയ' എന്നു പ്രഥമയോടും സപ്തമിയോടുമേ നടപ്പായിട്ടു
 ചേരുന്നതു: ഉ—നം; 'ഗുണവാനായ രാജാവു; അന്യദേശത്തെ
 ജനങ്ങൾ' പിന്നെയും പ്രഥമയുടെ പിന്നാലെ 'ഉള്ള' എന്നു
 ഗുണവും ഗുണിയും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധത്തെയും; 'ആയ' എന്ന
 ഈ ഗുണികൾ തമ്മിലുള്ള സംബന്ധത്തെയും കാണിക്കുന്നു; എന്നാൽ
 ഗുണം അധികമായിട്ടു ശോഭിക്കുന്നതു ഗുണികൾ തമ്മിൽ 'ആ
 യ' എന്നു മുഖാന്തരം സംബന്ധിക്കുംപോൾ ആകുന്നു; ഏതെ
 ന്നാൽ 'ഗുണമുള്ള മനുഷ്യൻ' എന്ന ചില ഗുണങ്ങൾ ഉള്ളവനെ
 കുറിച്ചപറയാം 'ഗുണവാനായ മനുഷ്യൻ' എന്നതിന്നു 'ഗുണം
 തികഞ്ഞവൻ' എന്നു അർത്ഥമാകുന്നു; അങ്ങനെ തന്നെ 'തെളിവുള്ള
 കാര്യം' എന്നു അതിൽ ചില തെളിവുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നാലും പറ
 യാം; 'തെളിവായ കാര്യം' എന്നു പറയണമെന്നിൽ കാര്യം മുഴു
 വനും തെളിവായിരിക്കണം. സപ്തമിയോടു ചേരുംപോൾ ഉള്ള
 എന്നു ആധാരത്തിന്റെ ഇരിപ്പടത്തെയും 'ആയ' എന്നു ഏ
 എന്നു ചുരുങ്ങി ആധാരത്തിന്നു സ്ഥലത്തോടുള്ള സംബന്ധത്തെയും
 കാണിക്കുന്നു: ഉ—നം; 'ചീനത്തുള്ള ജനങ്ങൾ' എന്നു ആ ഭിക്ഷി
 പാക്കുന്ന എല്ലാ ജാതിക്കാരെയും പറയാം, 'ചീനത്തെ ജനങ്ങൾ'
 എന്നു ആ ഭിക്ഷിലെ ജാത്യ കുടികളായ ചീനന്മാരെ സംബന്ധി
 ക്കെ പറയാവു; പിന്നെയും 'ചീനത്തുള്ള ജനങ്ങൾ' എന്നു ആ
 സ്ഥലത്തു പാകുന്നവരെത്തന്നെ പറഞ്ഞുകൂട്ടു; 'ചീനത്തെ ജനം'
 എന്നു അവിടം വിട്ടു മറ്റുഭിക്ഷിപ്പോയിപ്പാകുന്നവരെയും പറ
 യാം. 'ആകയാൽ' എന്നതു 'അതായ' എന്നതിന്റെ ചുരുക്കമാ
 ന്ന പൊലെ അർത്ഥം; അതു ചേരുന്നതു സപ്തമിയുടെയും ലത്ത
 അർത്ഥവും പിന്നാലെ ആകുന്നു: ഉ—നം; 'മുൻപിലത്തെ മുതൽ
 ഇന്നലത്തെ മുതൽ; അപ്പോഴത്തെ പട്ടതി; അപൻ വന്നാലത്തെ
 ഉപകാരം'; 'ആയ' എന്നതിന്റെ ചുരുക്കമായ ഏകാന്തത്തിന്റെ
 യും പ്രതിഭാവ നാമാഭേദത്തിന്റെ അന്തത്തിൽ വരുന്ന ആകാ
 രത്തിന്റെയും പിന്നാലെ വരുന്ന ഏറ്റു മുതൽ മുതലായിട്ടുള്ളവ

ആയിരന്നാൽ ഇരളിക്കും: ഉ—നും; കീണാറിലെപ്പനി: വിടാക്കും.

൩൯൦. പ്രയോഗത്തെ സംബന്ധിച്ചു നാമാധേയത്തിന്നു വിശേഷണമെന്നും, അതിന്റെ ആധാരത്തിന്നു വിശേഷ്യമെന്നും പരസ്പരം അറിയിക്കുന്നു; എന്നാൽ വിശേഷണം ആവശ്യവിശേഷണം അലങ്കാര വിശേഷണം, കാരണ വിശേഷണം എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു തരമായിരിക്കുന്നു: ഉ—നും; 'അവിഭവകികളായ മനുഷ്യർക്കു അബദ്ധം വരും' എന്നതിൽ 'അവിഭവകികളായ' എന്നുള്ള വിശേഷണം കൊണ്ടു വിശേഷ്യത്തിന്റെ അർത്ഥം വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലെങ്കിൽ കാര്യം സത്യാമായിരിക്കുകയില്ല. ആകയാൽ വിശേഷണം ആവശ്യമാകുന്നു; എന്നാൽ 'അറിവില്ലാത്ത ഗൃഹങ്ങൾ' എന്നതിൽ വിശേഷണം അലങ്കാരത്തിന്നു മാത്രമാകയാൽ അതുവിട്ടു പറഞ്ഞാലും പൊരുളാക്കും പിന്നെയും 'മുക്തിയെത്തരുന്നവൻ ഭക്തിയെയും തരും' എന്നതിൽ വിശേഷണം വിശേഷ്യത്തെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിന്റെ കാരണത്തെക്കുറിക്കുന്നു.

൩൯൧ ആധേയ വചനത്തിന്നു പകരം ആധേയ നാമത്തെ പ്രയോഗിച്ചാൽ പൊതു ഭാഗമെങ്കിലും ആധേയം സമാസ നാമത്തിന്റെ ഭാഗമായിരിക്കുന്നതല്ലാതെ വിശേഷ്യത്തിന്നു വിശേഷണമാകയില്ല: ഉ—നും; 'പഴനെല്ലു, പുതുവീഞ്ഞു, കുറുങ്കാടു, ഉഷ്ണമനുഷ്യൻ', എന്നിവയ്ക്കു പല വകയുള്ളതിൽ ഒരു വക നെല്ലു, വീഞ്ഞു, കാടു, മനുഷ്യൻ എന്നർത്ഥമാകുന്നു, പഴയ നെല്ലു, പുതിയ വീഞ്ഞു, കുറിയകാടു, ഉഷ്ണനായ മനുഷ്യൻ എന്നു പര്യായ പദവിശേഷണത്തെക്കുറിക്കുന്നില്ല.

൩൯൨. നാമാഭ്യയത്തിന്റെ പിൻപു ഒന്നിൽ അധികം നാമങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നാൽ ആധാരം മുൻപിലുത്തു തന്നിട്ടോ എല്ലാം കൂടെ അടങ്ങിപ്പോ എന്നു ഔചിത്യംകൊണ്ടു അറിയുകയുള്ളു: ദൃ—ന്തം; ‘കൊച്ചിലെ ദിവാനും സാപ്പും തമ്മിൽ ബെഹു പക്ഷുമായിരിക്കുന്നു’, എന്നതിൽ ‘കൊച്ചിയിലേ’ എന്ന വിശേഷണം ദിവാനോടു മാത്രം ചേരുന്നു; എന്നാൽ ആലപ്പുഴ ഇരിക്കുന്ന സാപ്പും മദാമ്മയും കൊള്ളാകുന്നവരാകുന്നു.’ എന്നതിൽ വിശേഷ്യം സാപ്പും മദാമ്മയും കൂടെ ആകുന്നു; നിലഭദഭദമാ, ലിംഗഭദഭദമാ, സംഖ്യഭദഭദമാ ഉള്ള സർവ്വനാമങ്ങളെ നാമാഭ്യയങ്ങളായിട്ടു പ്രയോഗിച്ചാൽ ഖണ്ഡിതം വരുന്നതാകുന്നു: ദൃ—ന്തം; ‘സാപ്പും കൊച്ചിയിലെ ദിവാനും, നല്ലവനായ യോസെപ്പും സഹോദരിയും; ആലപ്പുഴ ഇരിക്കുന്നവരായ സാപ്പും മദാമ്മയും’; സർവ്വനാമങ്ങളെ ആഭ്യയമായിട്ടു പ്രയോഗിക്കുംപോഴും ഞം സംശയമുണ്ടു: ദൃ—ന്തം; ‘ആ വള്ളക്കാരനും കൂട്ടുകാരും’ ചില വൈദ്യന്മാരും, ആശാന്മാരും; എന്നാൽ പിന്നാലേ വരുന്ന നാമത്തിന്നു എന്തെങ്കിലും ഒരു വിശേഷണം ഉണ്ടായിരുന്നാൽ മുൻപിലത്തെ വിശേഷണം അതിനോടു സംബന്ധിക്കയില്ല: ദൃ—ന്തം; ‘ആ നല്ല യജമാനനും, അവന്റെ ബാല്യക്കാരനും.’

൩൯൩. ഉം എന്ന അപ്യയംകൊണ്ടു സംബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന രണ്ടാഭ്യയങ്ങൾക്കു ഒരു മൊഴി തന്നെ ആധാരമായിട്ടു വേറെ സംഖ്യയിൽ വരുമ്പോൾ ആഭ്യയങ്ങൾ സംബന്ധി

ക്കുന്നതു ആധാരത്തിൽപ്പട്ടപൊരുളുകളോടു അ
ടേച്ചോ വെച്ചുവെച്ചോ എന്നും ഔചിത്യം
കൊണ്ടുതന്നെ അറിയേണം: ദു—ന്തം; നല്ലതും
വലിയതുമായ കായ്ക്കുടം' എന്നതിന്നു നന്ന
യും വലിപ്പവും ഒരു പോലെ സംബന്ധിക്കു
ന്ന കായ്ക്കുടം' എന്നും, നല്ല കായ്ക്കുടം വലി
യ കായ്ക്കുടം' എന്നും പൊതുവെ വരും. എന്നാ
ൽ വിശേഷണങ്ങളും തമ്മിൽ സ്വഭാവവന ചേ
രാത്തതായിരുന്നാൽ ആധാരത്തിൽപ്പട്ട പൊരു
ളുകളെ വെച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്നതിനെ വേ
ണം: ദു—ന്തം; 'കൈച്ചം, എരിച്ചം, പുളിച്ചം,
ഉള്ള വസ്തുക്കൾ.'

നാലാം സർഗ്ഗം.—വചനീയ നാമങ്ങൾ.

൩൯൪. വചനത്തിൽനിന്നു വരുന്ന നാമങ്ങ
ൾ വചനീയനാമങ്ങൾ എന്നു ചേർപെടുന്നു.
അവ വാച്യനാമം എന്നും സവാച്യനാമങ്ങൾ
എന്നും വചനോത്ഭവ നാമങ്ങൾ എന്നും ഇ
ങ്ങനെ മൂന്നു വകയായിരിക്കുന്നു. അവയിൽ
വാച്യനാമത്തിന്നും സവാച്യനാമങ്ങൾക്കും മ
റ്റുള്ള നാമങ്ങളെപ്പോലെ വിഭക്തി രൂപങ്ങൾ
ഉള്ളതു കൂടാതെ ക്രിയകൾക്കുള്ള സംബന്ധങ്ങൾ
ചേരുന്നതു ആകുന്നു.

൩൯൫. വാച്യനാമം ഉണ്ടാകുന്നതിന്റെ വി
വരം ൩൯—൩൦൩ ലക്കങ്ങളിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു.
അതിന്നു പ്രഥമ, ദ്വിതീയ, പഞ്ചമി മുതലായ
വിഭക്തികൾ ഉണ്ടാകും: ദു—ന്തം; അവൻ പറ

കയാകുന്നു എന്നതിൽ 'അവൻ' എന്നതു കർത്താവും, 'പറക' എന്നതു വാച്യവും ആയിരിക്കുന്നു. 'അവൾ' എഴുതുകയും വായിക്കുകയും ചെയ്യൂ' എന്നതിൽ 'അവൾ' എന്നതു 'ചെയ്യൂ' എന്നതിന്റെ കർത്താവും 'എഴുതുകയും വായിക്കുകയും' എന്നവരുടെതിന്റെ കർമ്മങ്ങളും ആകുന്നു. 'നീ വരായ്കയാൽ ഞാൻ പോയില്ല' എന്നതിൽ 'നീ' എന്നതു 'വരായ്ക' എന്നതിന്റെ കർത്താവാകുന്നു അതു പഞ്ചമിയിൽ ആകയാൽ വരാത്തതിനുള്ള കാരണത്തെക്കാണിക്കുന്നു. വീണ്ടു 'അവൻ നടക്കയിൽ' എന്നതിന്നു നടക്കുപോൾ വീണ്ടു എന്നർത്ഥമാകുന്നു, (൨൧൪) ചിലപ്പോൾ മറ്റുള്ള വിഭക്തി രൂപങ്ങളും വരും: ദ്വന്ദ്വം; അനുതപിക്കുകയെക്കുറിച്ച് ഉദാഹരണമുണ്ട്; വാങ്ങിക്കൊടുക്കുകയോട്ടു ശരിയല്ല; പറയുകയോട്ടു ചെയ്യുകയോട്ടു ഗുണം അറിയത്തില്ല.

അവനും- വാച്യനാമത്തോടു രൂപത്തിൽ കൂടുന്ന ചില വചനങ്ങളെ നാമങ്ങൾ ഉണ്ടു; അവയെ വാച്യനാമത്തിന്റെ ലക്ഷണമില്ല അവ മറ്റു സാധാരണ നാമങ്ങളെപ്പോലെ അന്യയികച്ചുതന്നു: ദ്വന്ദ്വം; 'രോഗി തന്റെ കിടക്കയെ (കിടലിനെ) എടുത്തുകൊണ്ടു നടന്നു.'

൩൯൩. സവാച്യനാമങ്ങൾ നാമാധേയങ്ങളോടു 'വൻ' എന്നതു ചേരുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്നു: ദ്വന്ദ്വം; 'നടന്നു-നടന്നവൻ, നടക്കാത്ത-നടക്കാത്തവൻ; നടക്കുന്ന-നടക്കുന്നവൻ-നടക്കാത്ത-നടക്കാത്തവൻ. ഭവിഷ്യ കാല സവാച്യ നാമത്തിന്നു നന്തത്തിന്റെ 'വാൻ' എന്നതിനെ 'വവൻ' എന്നും 'പ്പാൻ' എന്ന

തിനെ 'പുവൻ' എന്നും മാറ്റുന്നതിനാൽ ഉ
ണ്ടാകുന്നു: ദൃ-ന്തം; 'വരുവാൻ=വരുവവൻ;
കേൾപ്പാൻ-കേൾപ്പവൻ; ഇവെക്കു ശേഷം
നാമങ്ങളെപ്പോലെ ലിംഗഭേദങ്ങളും സംഖ്യവ്യ
ത്യാസങ്ങളും വിഭക്തിരൂപങ്ങളും ഉണ്ടു: ദൃ-ന്തം;
'നടന്നവൻ=നടന്നവൾ; നടന്നതു-നടന്നവ
ർ-നടന്നവ-നടന്നവനെ-നടന്നവളോടു-ന
ടന്നതിന്നു' പിന്നെയും 'അവൻ, അവൾ,
അവർ' എന്നവ 'ഓൽ-ഓൾ-ഓർ' എന്നും
ചുരുക്കുകനടപ്പുണ്ടു: ദൃ-ന്തം; 'കണ്ടവൻ-ക
ണ്ടാൻ-കേൾപ്പവൾ-കേൾപ്പോൾ, വലിയവ
ർ-വലിയോർ' എന്നാൽ ഉപരി എന്ന് ചി
ലപ്പോൾ അറിഞ്ഞു എന്നു ചുരുക്കും: ദൃ-ന്തം;
'വരുവതു-വരുത്തു; കേൾക്കവതു-കേൾക്കത്തു'

൩൯൭. സവാച്യനാമങ്ങൾക്കു മറ്റുള്ള നാ
മങ്ങളെപ്പോലെ വിഭക്തി രൂപങ്ങൾ ഉള്ളതു കൂ
ടാതെ അവയുടെ മൂലവചനങ്ങളെപ്പോലുള്ള
അന്നപയങ്ങളും ഉണ്ടു: ദൃ-ന്തം; 'എന്നെത്തല്ലിയ
വൻ, രാജാവിനോടു മത്സരിച്ചവർ' നാമാഭ്യ
യങ്ങളെപ്പോലെ കർത്താവു, കർമ്മം, കാരണം
മുതലായിട്ടു പലതരം സംബന്ധത്തിലും അവ
അന്നപയിക്കപ്പെടും: ദൃ-ന്തം; 'പോകുന്നവൻ
(ഗമനം ചെയ്യുന്ന ക്രിയാകർത്താവു)' തിന്നതു-
തിന്നപ്പട്ട വസ്തു' (പറഞ്ഞതു) പറച്ചിലിന്റെ
കാര്യം, സവാച്യ നാമങ്ങളുടെ കാലം നിരാ
ധാരമായിട്ടും പരാധാരമായിട്ടും വരും: ദൃ-ന്തം;
ആലുവായ്ക്കു പോയവനെ ഞാനറിയും, തിരുവ
ല്ലായ്ക്കു പോകുന്നവരെക്കയും അവന്നു ഒരു
ചക്രം വീരം കൊടുത്തു.

ജാലപനം സവാചനാനുഭവങ്ങൾ നാമധേയങ്ങളാകട്ടെ 'ഭൂവൻ' എന്ന സർവ്വനാമം ചേർന്നുണ്ടാകുന്നവയാകുന്നു എന്ന ഒരു വാക്കും ചിലർക്കുണ്ടു എങ്കിലും സൂക്ഷ്മം വിചാരിക്കുമ്പോൾ അവ വല്ല നാമങ്ങൾ തന്നെ ആകുന്നു എന്ന കാണുന്നതിനിട വരും. എന്തെന്നാൽ അവ വചനത്തോടു സംബന്ധമുള്ള ഒരുപോക്കിന്നും കൊള്ളുന്നു. മറ്റൊരു നിത്യയകരങ്ങളാകയാൽ ആവർത്തിച്ചു വരുന്ന പ്രത്യേക പൊരുളുകളോടു ചേരുന്നതിനെ ഇടയുളളി. പിന്നെയും നാമധേയവും നിത്യയകരവും തമ്മിൽ സന്ധിമുറയ്ക്കുന്നിടത്തോൾ ഇടയിൽ യകാരം വരുന്നതാകയാൽ 'നടന്നയവൻ—നടന്നയവൻ' എന്നിങ്ങനെ വരുന്നതല്ലാതെ 'നടന്നവൻ നടന്നവൻ' എന്നു വരുന്നതിനിടയില്ല. ഇതു കൂടാതെയും റം വക നാമങ്ങൾ നിത്യയകരങ്ങൾ ചേർന്നുണ്ടാകുന്നവയായിരുന്നാൽ, അവയെ മുൻപിൽ നിത്യയകരങ്ങളാകുന്ന ഭൂ, ഞ, എന്നുവ ചേരുന്നതിനിടയില്ല. എന്നാൽ ഇവയോടു മേൽപ്പറഞ്ഞ അക്ഷരങ്ങൾ ചേർന്നു വരിക നട്ടപ്പാകുന്നു: ഉ—നം; 'അപ്പാകുന്നവൻ' റം ഉൾപ്പെടായവൻ; എന്നാൽ 'ഞാൻ ഒരു പുസ്തകം വാങ്ങിച്ചതു പുത്തനാകുന്നു' എന്നുള്ളതിൽ 'വാങ്ങിച്ചതു' എന്നുള്ള വരം സവാച്യമല്ല; വാങ്ങിച്ചു അതു എന്നവയുടെ ഒന്നിപ്പാകുന്നു. അങ്ങനെ തന്നെ 'ഇന്നിക്കൊരു കൃത്യനുണ്ടായിരുന്നവൻ ഭോഷനാകുന്നു' എന്നതു 'ഇന്നിക്കൊരു കൃത്യനുണ്ടായിരുന്നു അവൻഭോഷനാകുന്നു' എന്നവയെ കൂട്ടിച്ചുവരുന്നതല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമില്ല.

രുൻവ. സവാച്യനില്പിംഗം വാച്യനാമത്തി
 ന്നായിട്ടു പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടു: ദൃ-ന്തം;
 'അവൻ പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു' എന്നതിന്നു 'അ
 വൻ പറകകൊണ്ടു' എന്നുതന്നെ അർത്ഥമാകു
 ന്നു; എന്നാൽ അതു ക്രിയയ്ക്കും പൊരുളിന്നും
 ഒരുപോലെ കൊള്ളുന്നതായാൽ ചിലപ്പോൾ
 വാക്യത്തിന്റെ അർത്ഥം സംശയമായിരിക്കും;
 ദൃ-ന്തം; 'അവൻ പറയുന്നതിൽ നല്ലസാരമു
 ണ്ടു' എന്നതിന്നു അവന്റെ പറച്ചിലിൽ നല്ല
 സാരമുണ്ടെന്നും അവൻ പറയുന്ന സംഗതി
 യിൽ നല്ല സാരമുണ്ടെന്നും രണ്ടു വിധനയും
 പൊരുളാകും സവാച്യനാമങ്ങളുടെ നില്പിം
 ഗം, ലിംഗ സംഖ്യാഭേദങ്ങളെക്കാണിച്ഛിതാവ

ശ്രമില്ലാത്ത പട്ടതികളിൽ എതുപിംഗത്തിന്നും സംഖ്യയും കൊള്ളുന്നതായിട്ടു പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടു: ദു—ന്തം; രാമായണം എഴുതിയതു, വാമീകി ആകുന്നു എന്നു പറയുമ്പോൾ രാമായണം ഒരു പം എഴുതിട്ടുണ്ടെന്നു മാത്രം കേൾക്കാരൻ മുൻപേ തന്നെ അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നു ഭാവം, എന്നാൽ രാമായണം എഴുതിയവൻ വാമീകി ആകുന്നു എന്നു, ഒരു പം രാമായണം എഴുതിട്ടുണ്ടു എന്നു തന്നെ അല്ല എഴുതിയതു ഒരു പുരുഷനാകുന്നു എന്നും കൂടെ കേൾക്കാരൻ അറിഞ്ഞിരിക്കുമ്പോഴേ പറയാവു.

നന്ദൻ പുരുഷാരംങ്ങളോടു കൂടി ചില വചനങ്ങൾ കവിതയിലും പഴയ വാചകങ്ങളിലും വരുന്നുണ്ട്: ദു—ന്തം; വന്നെൻ (ഞാൻ വന്നു); വന്നാൻ (അവൻ വന്നു); വന്നാൾ (അവൻ വന്നു); വന്നാർ (അവരവന്നു); വരുന്നെൻ (ഞാൻ വരുന്നു); വരുവൻ ('ഞാൻ വരും').

നാം. വചനോത്തര നാമങ്ങൾ ധാതുവചനങ്ങളിൽനിന്നു ഉണ്ടാകുന്ന നാമങ്ങൾ ആകുന്നു. എന്നാൽ അവയുടെ വചനത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ ഒന്നുമില്ല; നാമങ്ങൾക്കുള്ള രൂപഭേദങ്ങളും അന്നപയങ്ങളും മാത്രമേയുള്ളൂ.

നാം. വചനത്തിന്റെ ധാതുക്കളിൽ പലതും നാമങ്ങളായിട്ടു യാതൊരു മാറ്റവും കൂടാതെ വരും: ദു—ന്തം; അടി, തടി, നട, ഉരുൾ, പടൽ, മലർ, തല്ല, ചൊല്ല.

അവനം. (൧) ധാതുവിന്റെ ഏകാരം വ്യയം ലക്ഷ്യപ്രകാരം ആകാശമാകും: ദു—ന്തം; തരം—തറ, മരം—മറ.

(൨) വാചനാലം കിങ്കാരത്തിലായും ധാതു അർത്ഥത്തിൽ അവാസാനിച്ഛംമുൻപിൽ ഒരു പ്രസ്ഥാനം മാത്രം ഉണ്ടായും വരുന്നു.

പാതുളിലെ ബ്രഹ്മം മീഷമാകും: ദ്രുതം; 'പാതുക-പാതുക-പാതുക-പാതുക, തൊടുക-തൊടുക, നട്ടുക-നട്ടുക, പൊരുക-പൊരുക,' അന്ത്യക്ഷരം ണു, ന്നു, പ്പു, ത്ത, എന്ന ഇരട്ടയക്ഷരങ്ങളിൽ ഒന്നായിരുന്നാൽ അതു ഒറ്റയായിട്ടു മാറും: ദ്രുതം; 'ഉണ്ണുക-ഉണ്ണുക, തിന്നുക-തീന്ന, ചെല്ലുക-ചെല്ല, കൊള്ളുക-കൊള്ള,' എന്നാൽ ചിലപ്പോൾ പാതുവിന്നു യാതൊരു മാറ്റവും കൂടാതെ നാമമായിട്ടു വരികയും ഉണ്ടു: ദ്രുതം 'ചൊല്ലുക-ചൊല്ല, തല്ലുക-തല്ല, നളുക-നളുക,'

൪൦൨. അജ്ഞാതധാതുക്കളിൽ പലതിന്നും ച്ചിൽ എന്നതും വു എന്നതും ധാതുവിനോടു ചേർന്നു ചില നാമങ്ങൾ ഉണ്ടാകും: ദ്രുതം; മുറി-മുറിച്ചിൽ-മുറിവു, അരെ-അരെച്ചിൽ അരെവു, മറി-മറിച്ചിൽ മറിവു, ഇടി-ഇടിച്ചിൽ ഇടിവു, പറെ-പറെച്ചിൽ, അറി-അറിവു.

൪൦൩. വാച്യനാമത്തിൽ കിടക്ക എന്നതു ചേരുന്ന ധാതുക്കൾക്കു പ്പ എന്നതു ചേർന്നു ചില നാമങ്ങൾ ഉണ്ടാകും: ദ്രുതം; 'നടക്കുക-നടപ്പു, അറക്കുക-അറപ്പു, തടിക്കുക-തടിപ്പു, ഉടുക്കുക-ഉടുപ്പു, നോക്കുക-നോപ്പു, തീക്കുക-തീപ്പു, വാക്കുക-വാപ്പു കൂക്കുക കൂപ്പു'

൪൦൪. ധാതുവിന്റെ അന്തത്തിൽ അല്പാച്ചോടു കൂടി വരുന്ന ഹല്ലിന്നു പകരം വശ്ശത്തി ചേർന്നു വരും ഇരട്ടിച്ചു വരുന്നതിനാൽ ചില നാമങ്ങൾ ഉണ്ടാകും: ദ്രുതം; 'പോകുക-പോക്കു ഉണ്ണുക-ഉണ്ണു, എഴുതുക-എഴുത്തു, ഇരിക്കുക-ഇരിക്കു, ഓടുക-ഓട്ടം, ചാടുക-ചാട്ടം, മാറുക-മാറ്റം പഴുകുക-പഴക്കം, അനങ്ങുക-അനക്കം, പൊങ്ങുക-പൊക്കം, നീങ്ങുക-നീക്കം'

൪൦൫. വാച്യനാമത്തിൽ കിങ്കാരമുള്ള ധാതുക്കളിൽ പലതിന്നും അൽ എന്നതു ചേർന്നു ചില

ല നാമങ്ങൾ ഉണ്ടാകും: ദ്വ—ന്തം; വാടക-വാ
ടൻ, പാടക-പാടൻ, വാതക-വാതൻ, തളുക-
തളുൻ.

൪൦൬. ധാതുക്കളിൽനിന്നു ആ, അം, വി,
തി, ച, മ എന്നവ മുതലായിട്ടു ചില പ്രത്യ
യങ്ങൾ ധാതുവിനോടു ചേർന്നു പല തര നാമ
ങ്ങളും ഉണ്ടാകും: ദ്വ—ന്തം; തട്ടുക-തട, ഉട
ക്കുക-ഉട, കൊടുക്കുക-കുട, കൊല്ലുക-കുല; നീ
ളുക-നീളം, അകലുക-അകലം, മറക്കുക-മറവി,
കേൾക്കുക-കേൾവി, തോല്ക്കുക-തോലി, കെട്ട
ക്കുക-കെട്ടതി, അറുക-അറുതി, പൊറുക്കുക-പൊ
റുതി, പടുക-പടതി; താക്ക-താഴ, വീഴുക-വീഴ
വളുതുക-വളുച്ച, കാണുക-കാഴ, ഉരുളുക-
ഉരുൾ, അകലുക-അകല; കുളിരുക-കുളിർ, താഴുക-താഴ്,
ആടുക-ആടുതൻ, കെടുക-കെടു
തൻ, ചുമക്കുക-ചുമതല, പറക്കുക-പറവ, നോ
ക്കുക-നോട്ടം.

൪൦൭. പ്രതിഭാവ വാച്യനാമത്തിന്റെ അ
ന്തത്തിലേ കിങ്കാരം മകാരമായിട്ടു മാറി ചില പ്ര
തിഭാവ നാമങ്ങൾ ഉണ്ടാകും: ദ്വ—ന്തം; വരായ്ക-വരായ്ക,
നടക്കായ്ക-നടക്കായ്ക, 'യ്ക, യ്ക എന്നവയെ ഴ്ക, മ്ക എന്നാക്കി വരാഴ്ക-വരാഴ്ക' എ
ന്നിങ്ങനെ പറയുന്നതു അവശ്യമാകുന്നു.

൪൦൮. ധാതുക്കളും വചനാഭ്യയങ്ങളും ആ
ഭ്യയമായിനിന്നു ചില നാമങ്ങൾ ഉണ്ടാകും:
ദ്വ—ന്തം; ഉടുപ്പടവ, കെടുകായ്ക, നടതല, പടു
കാലം, നീക്കുപോക്ക, ഓടിവരവ, ചാടിനട
പ്പ, കൂടപ്പോക്ക, വളരെപ്പറച്ചിൽ, എങ്കിൽ
ശ്ലാഘം.

ഈ സംസ്കൃത ധാതുക്കളിൽനിന്നു അനേകം നാമങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നുണ്ട്: ഭൂ—ത്തം ; ഭൂ എന്ന ധാതുവിൽനിന്നു³ ഭൂതം ഭൂതി ഭൂത്യം, 'ക്രിയ' കരൻ, കരം കരണൻ—കരണം, കർമ്മൻ, കർമ്മവ്യം, കർമ്മ—കർമ്മണി, കർമ്മി, കാരൻ—കാരണി, കാരിക—കാർത്ഥം. എന്നവ മുതലായിട്ട മലയാളത്തിൽ നല്ലൊരു മൊഴികൾ കൂടാതെ അനേകം തത്വിതങ്ങളും സമാസങ്ങളും വരുന്നുണ്ട്.

അഞ്ചാം സ്കന്ദം—സഹായ വചനങ്ങൾ.

൪൧൦. വചനമായതു ഒരു മൊഴിയിൽ പല സംഗതികളെ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നതായാൽ ആ സംഗതികളിൽ ഓരോന്നിന്നു ആവശ്യം പോലെ താല്പര്യമായിട്ടു കാണിക്കുന്നതിന്നും വചനത്തോടു സംബന്ധമുള്ള മറ്റു ചില കാര്യങ്ങളെ കൂടെ വരുത്തിപ്പറയുന്നതിന്നുമായിട്ടു പ്രധാന വചനത്തോടു ഏതാനും വചനങ്ങളെ ചേർത്തു പറയുകയുണ്ടു്. ആ വചനങ്ങൾക്കു സഹായ വചനങ്ങൾ എന്നു പേരായിരിക്കുന്നു. ആയവ വചനത്തിന്റെ ഭാവത്തെയും സ്വഭാവത്തെയും വിശദീകരിപ്പിക്കുന്നതായിട്ടു രണ്ടു തരമായിരിക്കുന്നു. ഭാവ വ്യത്യാസത്തെക്കാണിക്കുന്നവ ആകുന്നു, ഉണ്ടു, ഇരിക്ക, ആക, എങ്കക, വെണ്ടക, കഴിക, കൂടുക, മേലുക, വഹിക്ക എന്നവയും മറ്റും ആകുന്നു.

൪൧൧ 'ആകുന്നു' എന്നതു ശുദ്ധവചനമായാൽ മറ്റു വചനങ്ങളോടു സംബന്ധിച്ചു മാത്രം വചനിക്കുന്നതാകുന്നു. അതിന്റെ പ്രതിഭാസം 'ആല്ലാ' എന്നാകുന്നു: ഭൂ—ത്തം. 'മനുഷ്യൻ ആകുന്നു' എന്നും 'മൃഗം ആല്ലാ' എന്നും പറഞ്ഞാൽ അർത്ഥം ഇല്ല. മനുഷ്യൻ പാടി ആകുന്നു' എന്നും 'മൃഗം വോധമുള്ളതല്ല'

എന്നു പറയണം. 'ഉറുട്ടു, ഇരിക്ക' എന്നവ സവാച്യവചനങ്ങളായിരിക്കയാൽ തനിച്ച് വചനീകരണവയാകുന്നു: ദി—ന്നം; 'രേഖം ഉണ്ടു.' പൂർണ്ണ ഭാവം ഇല്ല. 'ഇരിക്ക' എന്നുള്ള പ്രത്യേകം ഒരു ഭാവത്തെക്കുറിക്കുന്നതാകുന്നു. 'ഇരിക്ക' എന്നതിന്റെ അർത്ഥത്തിൽ സാമാന്യമായിട്ടു പ്രയോഗമുണ്ടു. എന്നാൽ 'ഉറുട്ടു' എന്നതു ഉള്ള ഭാവത്തെ സാമാന്യമായിട്ടും കാലഭേദത്തെയും മറ്റും സാമാന്യമായിട്ടും കുറിക്കുന്നു. 'ഇരിക്ക' എന്നതു കാലഭേദത്തെ താല്പര്യ സംഗതിയായിട്ടു കാണിക്കുകയും പദാർത്ഥത്തിൽനിന്നു ഒരു സാധ്യമുണ്ടെന്നു കാണിച്ചു തന്നുകയും ചെയ്യുന്നു: ദി—ന്നം; 'അവന്റെ കൈയിൽ ഒരു നല്ല മരുന്നുണ്ടു' എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഒരു വിവരം അറിയിക്ക മാത്രം ചെയ്യുന്നു. 'അവന്റെ കൈയിൽ ഒരു നല്ല മരുന്നിരിക്കുന്നു' എന്നു പറഞ്ഞാൽ ആ മരുന്നുകൊണ്ടു ഉപകാരം വരുത്തിക്കൊള്ളാമെന്നും മറ്റും ചില ഉള്ളടക്കങ്ങളുണ്ടു. പിന്നെയും 'ഇരിക്ക' എന്നതിനെ പ്രയോഗിക്കുന്നതു കണ്ടറിഞ്ഞു പോലെ പറയുമ്പോൾ ആകുന്നു. ഉറുട്ടു എന്നു വല്ല വിധേനയും അറിഞ്ഞ സംഗതിയെക്കുറിച്ചും പറയാം: ദി—ന്നം; 'അവിടെ ഒരു പുസ്തകം ഇരിക്കുന്നു: ഇനിക്കൊരു പെട്ടകമുണ്ടു.'

൧൧൨ 'ഉറുട്ടു ഇരിക്ക' എന്നവയുടെ സവാച്യനാമങ്ങൾ ആകുന്ന 'ഉള്ളതു, ഇരിക്കുന്നതു' എന്നവ ഉന്നാനമായിട്ടുണ്ടെന്നു കൊണ്ടു അവയുടെ സ്ഥാനത്തു 'ആകുന്നു' എന്നതു വരികയുണ്ടു: ദി—ന്നം; 'അവൻ അവിടെ ഉണ്ടു, എന്നതു ഉണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്നുള്ള സംശയത്തെ മാത്രം നീക്കുന്നു. 'അവൻ അവിടെ ആകുന്നു' എന്നതു അവൻ ഇരിക്കുന്നതു അവിടെ ആകുന്നു എന്നതിന്നു പകരമാകയാൽ അവൻ ഒരിക്കത്തുണ്ടെന്നുള്ള നിശ്ചയം മുൻപെ തന്നെ നല്ലിലിരിക്കെ എവിടെ എന്നുള്ള സംശയം മാത്രം തീർക്കുന്നതാകുന്നു. 'ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു ഒരു വിശ്വാസം ഉണ്ടു' എന്നു പറഞ്ഞാൽ അവർക്കുള്ളതിനെ വചനിക്കുന്നു. 'ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു [ഉള്ളതു] ഒരു വിശ്വാസമാകുന്നു' എന്നതിൽ അവർക്കു വലതില്ല എന്നു നിശ്ചയിച്ചുവെക്കുന്നു. 'ഇല്ല' ആകുന്നു. 'ഉറുട്ടു' ആകുന്നു' എന്നവയുടെ പ്രതിഭാസങ്ങളാകയാൽ ഭേദപ്പെട്ടിട്ടു വ്യത്യാസം അവയിലും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു: ദി—ന്നം; 'അവൻ അവിടെ ഇല്ല' എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഉണ്ടെന്നുള്ള സംശയത്തെ മാത്രം നീക്കുന്നു. 'അവൻ അവിടെ അല്ല' എന്നുള്ളതു അവൻ ഇരിക്കുന്നതു അവിടെ അല്ല എന്നതിന്നു പകരമാകയാൽ ഒരൊരായ സ്ഥലത്തുണ്ടെന്നു ഭാവിക്കുന്നു. പിന്നെയും 'ആ മൂക്കിന്നു നാലു ചക്രം വീലയില്ല' എന്നതിന്നു അതിൽ കുറവുണ്ടെന്നർത്ഥം. 'അതിന്നു നാലു ചക്രം വീലയല്ല' എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതിൽ കുറവുണ്ടെന്നു അധികമുണ്ടെന്നു പൊരുളാകും. 'ജനങ്ങൾക്കു ഒരു രാജാവു ഇല്ല' എന്ന വചനം അവരുടെ അന്തരം

ഇക്കത്ത കറിക്കുന്നു 'അവർ ഒരു രാജാവു അല്ല' എന്നതു അ
വർ പല രാജാക്കന്മാരെന്നു അറിയുന്നു.

ര.മ. ആകുന്നു എന്നതിന്റെ ഭൂതം 'ആ
യിരുന്നു' എന്നും ഭവിഷ്യം 'ആയിവരും'
എന്നുമാകുന്നു. 'ആയിരിക്കും' എന്നതു സ
ദൃഹഭാവത്തിന്നു മാത്രം പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു.
'ആയി' 'ആകും' എന്നവ ആകുക എന്നതു
സംഭവ വചനമാകുമ്പോഴേ വരും. 'അല്ല' എ
ന്നതിന്റെ ഭൂതം 'അല്ലാത്തു' 'അല്ലായി
രുന്നു' എന്നും ഭവിഷ്യം 'അല്ലായിരിക്കും'
എന്നും ആകുന്നു. പിന്നെയും 'ആകുന്നു,
അല്ല' എന്നവ ക്രിയയുടെ ഗുണത്തെ താ
ല്പ്യപ്പെടുത്തിക്കാണിക്കുന്നതിന്നു വാച്യനാമ
ഭേദാദു ചേർന്നവരും: ദൃഷ്ടം; 'ഞാൻ എഴുതു
കയാകുന്നു; വായിക്കയല്ല'. ഭൂതവും ഭവിഷ്യവും
ത്രികാലങ്ങളോടു സംബന്ധിച്ചും വരും: ദൃ-
ഷ്ടം; വന്നായിരുന്നു, വരുന്നായിരിക്കും, വരു
മായിരുന്നു, വരുന്നില്ലായിരിക്കും. ത്രികാല
ങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും തന്നിച്ചു പ്രയോഗിക്ക
പ്പെടുംപോൾ ക്രിയയുടെ സംഭവത്തെക്കുറിച്ചു
പറച്ചില്ലാതെ തൽക്കാല വിചാരത്തെക്കാ
ണിക്കും. അതിനോടു 'ആയിരുന്നു' എന്നു
ചേരുമ്പോൾ അവന്റെ വിചാരം കഴിഞ്ഞതാ
യിരുന്നു എന്നും 'ആയിരിക്കും' എന്നു കൂടുമ്പോ
ൾ അവന്റെ വിചാരം വരുവാനിരിക്കുന്ന
യുള്ളു എന്നും കാണിക്കുന്നു: ദൃഷ്ടം; 'അവൻ
വരും' എന്നു പറഞ്ഞാൽ അവൻ വരും എന്നു
ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു എന്നും 'അവൻ വരു
മായിരുന്നു' എന്നതിന്നു അവൻ വരുമെന്നു

ഞാൻ വിചാരിച്ചു എന്നും 'അവൻ വരുമായിരിക്കും' എന്നുള്ളതിന്നു അവൻ വരും എന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുമെന്നും അർത്ഥമാകും. 'ആയിരുന്നു' എന്നതു വചനപ്പിൻറെ ശക്തിയെ കുറിക്കുന്നതിന്നും 'ആയിരിക്കും' എന്നതു കായ്ത്തിൻറെ സംശയത്തെക്കാണിക്കുന്നതിന്നും ആയിട്ടു പ്രധാന വചനത്തോടു ചേരും.

൧.൧൨- വാചുനാമത്തോടു 'ആകുന്നു' എന്നു കൂട്ടുന്നതു വചന കർത്താവിന്നു മുതലാഞ്ഞാൽ മൂിയ ഉത്തേന്നറിഞ്ഞിരിക്കയും ആയതു ഇന്നത്തെ മാത്രം അറിവാൻ ആവശ്യമായിരിക്കയും ചെയ്യും ചോൾ ആകുന്നു. എന്നെന്നാൽ ഇങ്ങനെയുള്ള പ്രയോഗത്തിലേ സാക്ഷാൽ കർത്താവു ചെയ്യുന്നതു ചെയ്യുന്നതു ചെയ്തതു എന്നു വായിച്ചൊന്നാകുന്നു. മുഴുവനാകിപ്പറയുമ്പോൾ ഞാൻ ചെയ്യുന്നതു എഴുതുകയായിരുന്നു എന്നും ഞാൻ ചെയ്യുന്നതു വായിക്കുകയെന്നു എന്നും ഇങ്ങനെ വരും. ഞാൻ സമാസരൂപത്തിൻറെ സാദ്ധ്യം വാചുത്തൊഴുപ്പു സംഗതിയായിട്ടു കാണിക്കുന്നതാകയാൽ അതു ആധാര മൊഴിയായിട്ടല്ലാതെ ആധാര വരമായിട്ടു വരുന്നതല്ല; ഉ—ന്നും; അവൻ എഴുതികൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ ഞാൻ വായിക്കുകയായിരുന്നു എന്നല്ലാതെ അവൻ എഴുതുകയായിരുന്നുപ്പോൾ ഞാൻ വായിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു എന്നു വരികയില്ല.

൪.൧൩. 'ഉണ്ടു' എന്നതു 'ഉള്ളുക' എന്നൊരു പഴയ വചനത്തിൻറെ ഭൂതമാകയാൽ 'പ്രഭവശിച്ചു' എന്നർത്ഥവും പ്രഭവശിച്ഛിട്ടു പുറത്തിറങ്ങി എന്നു പറയായ്ക്കയാൽ 'ഇരിക്കുന്നു' എന്ന വർത്തമാന കാലത്തിൻറെ ഭാവവും വരുന്നു. ഭൂതകാലത്തിന്നു 'ഉണ്ടായിരുന്നു' എന്നും ഭവിഷ്യത്തിന്നു 'ഉണ്ടായിരിക്കും' എന്നും ആകും. പ്രതിഭാവം 'ഇല്ല' എന്നും ഭൂതത്തിൽ ഇല്ലാത്തതു, ഇല്ലായിരുന്നു' എന്നും ഭവിഷ്യത്തിൽ 'ഇല്ലായിരിക്കും' എന്നും ആകുന്നു. ഇവ ജ്ഞാപകത്തിൽ വർത്തമാന കാലത്തോടും വചനാഭ്യ

യങ്ങളിൽ നന്നത്തോടും 'ഇട്ടു' എന്നതു ചേർന്നു വരുന്ന വന്തത്തോടും വാച്യനാമത്തോടും ചില സവാച്യനാമങ്ങളോടും സംബന്ധിച്ചു വരും: ദൃ—ന്തം; 'വരുന്നണ്ടു, വന്നിട്ടുണ്ടു, വരുവാനുണ്ടു, വരികയുണ്ടു, വരത്തില്ല. 'ഉള്ളു,' എന്നതു 'ഉള്ളുക' എന്നതിന്റെ ഭവിഷ്യകാലമാകുന്നു. ഏകാന്ത സംബന്ധത്തെക്കാണിക്കുന്നതിന്നു ഏ എന്ന അപ്യയത്തിന്റെ പിൻപും ചില വന്തങ്ങളോടും ചേർന്നു വരും: ദൃ—ന്തം; 'അവൻ വരുന്നെയുള്ളു; പാപി മരിക്കുകയുള്ളു; രാജാവേ നീതി ചെയ്യുന്നുള്ളു; അകുന്നുള്ളു; അടുത്തുള്ളു'. 'ഉള്ളു' എന്നതു വർത്തമാനകാല നാമാധായമാകയാൽ അതിൻവണ്ണമൊക്കെയും പ്രയോഗിക്കപ്പെടും: ദൃ—ന്തം; വന്നിട്ടുള്ളു, വരുവാനുള്ളു, വീട്ടിലുള്ളു.

മനു ത്രികാലങ്ങൾ തന്നിച്ചു നില്ക്കുമ്പോൾ കാലഭേദത്തെയും ഉണ്ടു, ഇല്ല എന്നവ ചേർന്നു വരുമ്പോൾ സംഭവത്തെയും കാലമു സംഗതിയായിട്ടു കാണിക്കും: ദൃ—ന്തം; 'രാജാവു വന്നു' എന്നു പറഞ്ഞാൽ രാജാവിന്റെ വരവു കഴിഞ്ഞു എന്നു മാത്രം നിതിയപ്പെടുത്തുന്നു. 'രാജാവു വന്നിട്ടുണ്ടു' എന്നതിൽ വന്നു എന്നു മാത്രമല്ല വന്നാറെ നിശ്ചിച്ചു പോയില്ല എന്നെങ്കിലും വന്നതിനാലുള്ള ഫലം നില്ക്കുന്നു എന്നെങ്കിലും കൂടെ സാധിക്കും. വർത്തമാനകാല രൂപത്തോടു 'ഉണ്ടു,' 'ഇല്ല' എന്നവ ചേർന്നാൽ ഭവിഷ്യത്തെയും കൂടെ കാണിക്കുന്നതിന്നു പ്രയോഗിക്കപ്പെടും: ദൃ—ന്തം; ഞാൻ ഇപ്പോൾ വായിക്കുന്നുണ്ടു; അവൻ നാളെ ആലപ്പുഴക്കു പോകുന്നുണ്ടു.' 'എഴുന്നൂ' എന്നതു എഴുന്നു ചെയ്യുന്നു എഴുന്നുന്നോ വായിക്കുന്നോ എന്നുള്ള ചോദ്യത്തിന്നു ഉത്തരമാകും. 'എഴുന്നൂണ്ടു' എന്നു പറഞ്ഞാൽ എഴുന്നുന്നോ ഇല്ലയോ എന്നുള്ള ചോദ്യത്തെ കഴിക്കുന്നു. അങ്ങനെ തന്നെ 'പോകും,' എന്നതു പോകുമോ നില്ക്കുമോ എഴുന്നുകയോ എന്നോ, പോകുമോ പോകയില്ലയോ എന്നോ ഉള്ള ചോദ്യങ്ങളിൽ ഒന്നിന്നു ഉത്തരം 'ഭാവിക്കുന്നു. പോകുന്നുണ്ടു' എന്നു പറഞ്ഞാൽ പോകുമോ ഇല്ലയോ എന്നുള്ളതിന്നു മാത്രം ഉത്തരമാകും. 'ഉണ്ടു' ഇല്ല' എന്നവയോടു 'ആയിരുന്നു'

ആയിരിക്കും' എന്നു ചേരും. ദു—ന്തം; 'വന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നു' വന്നിട്ടുണ്ടായിരിക്കും; വരുന്നുണ്ടായിരുന്നു, വരുന്നുണ്ടായിരിക്കും; വന്നിട്ടില്ലായിരിക്കും, വരുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ണം സമാസരൂപങ്ങൾ ക്കും പ്രമാണമുള്ള ലക്ഷണിക കാണ്മാനിരിക്കുന്ന ഭാവമുണ്ടെന്ന് ക്കയും വരും. ദു—ന്തം; അഥർ കൊച്ചിങ്കു പോയിട്ടുണ്ട്' എന്നു വല്ലപ്പോഴും ഒരിക്കൽ പോയ ഒരു മനസ്സിൽ ഉണ്ടായിരുന്നാൽ പറയും. 'പോയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു' എന്നു പറയുമ്പോൾ പോയിട്ടുണ്ട് ഒരു വിട്ടു പോയി എന്നു ഭാവം വരും. ചിലപ്പോൾ പോയിട്ടുണ്ട്' എന്നതിന്നു പോയാറെ തിരിച്ചു വന്നില്ല എന്നും 'പോയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു' എന്നതിന്നു തിരിച്ചു വന്നു എന്നും സാധിക്കും. പോയിട്ടു തിരിച്ചു വരാതെയിരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ പോയതിന്നാൽ വരുമെന്നു വിചാരിച്ചിരിക്കുന്ന സാധ്യത്തിന്റെ നിശ്ചയക്കാരവിനെക്കുറിക്കുന്നതിന്നു വേണ്ടിയും 'പോയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു' എന്നു പറയും. പിന്നെയും 'ഏഴുതീട്ടുണ്ട്' എന്നു പറഞ്ഞാൽ മറ്റൊരിക്കൽ കിട്ടിയിട്ടില്ല എന്നും കിട്ടുമെന്നു നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നും ഭാവം വരും. 'ഏഴുതീട്ടുണ്ടായിരുന്നു' എന്നുള്ളതിന്നു മറ്റൊരിക്കൽ കിട്ടിയിട്ടില്ല എന്നും കിട്ടുമെന്നു സംശയമാകുന്നു എന്നും പോകാൻ വരും. 'ഇട്ടി കൊല്ലത്തിൽ പോകുന്നുണ്ട്' എന്നു പറയുന്നതിൽ പറച്ചിൽക്കാരന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ വിചാരത്തെക്കുറിക്കുന്നതാകയാൽ പോകുന്ന സംഗതിയെ ഉദ്ദേശിച്ചു വചനിക്കുന്നു. 'പോകുന്നുണ്ടായിരുന്നു' എന്നതിൽ പറച്ചിൽക്കാരന്റെ മുൻപിലത്തെ വിചാരം അറിയിക്കുന്നതാകകൊണ്ടു ഇപ്പോൾ ആയതിന്നു ചിലമാരും വന്നിട്ടുണ്ടായിരിക്കുമെന്നുള്ള സംഭവഭാവം വരുന്നു. 'ആയിരിക്കും' എന്നതു സംഭവഭാവം കാണിക്കുന്നതിന്നു മാത്രം പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. ദു—ന്തം; അഥർ വന്നിട്ടുണ്ടായിരിക്കും; നീന്നാക്കുന്നില്ലായിരിക്കും'.

൪൧൭. ഇരിക്ക എന്നതു സഹായ വചനമായിട്ടു വരുമ്പോൾ സ്വയഭാവത്തിൽ വന്നതോടും പ്രതിഭാവത്തിൽ ആനന്തതോടും രണ്ടുഭാവത്തിലുമുള്ള നന്തങ്ങളോടും ചേരും. ദു—ന്തം; 'ഏഴുതിയിരുന്നു, ഏഴുതിയിരിക്കുന്നു, ഏഴുതിയിരിക്കും, ഏഴുതാതിരിക്കുന്നു, ഏഴുതുവാതിരിക്കുന്നു, ഏഴുതായ്യാതിരുന്നു' ഇവയെല്ലാം ക്രിയയെ സംബന്ധിച്ച ക്രിയാകർത്താവിന്റെ അവസ്ഥയെക്കുറിക്കുന്നതിന്നായിട്ടു പ്രയോഗി

അപ്പടുന്നു: ദു-ന്തം; 'അവൻ എഴുതിയിരിക്കുന്നു,
ഞാൻ പോകുവാനിരിക്കുന്നു, കള്ളൻ മോഷ്ടി
ക്കാതിരിക്കുന്നു.'

പ്രമുഖ. വന്തത്തോടു 'കൊണ്ടു' വെച്ചു എന്നവ ചേർന്നതിന്റെ
ശേഷവും 'ഇരിക' എന്നതു ചേരും: ദു-ന്തം; എഴുതിരിക്കാൻ
രിക്കുന്നു; എഴുതിയെഴുതിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അവയുടെ പ്രായോഗം
നന്തം-നന്തം ലക്ഷങ്ങളിൽ വിവരപ്പെടുത്തിത്തുടങ്ങും. പ്രായോഗം ലക്ഷ
ത്തിൽ 'ഉണ്ടു' ഇരിക' എന്നവ തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസത്തെ കുറിച്ചു
പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു വന്തത്തോടു ചേർന്ന വരുമ്പോഴും കടന്നു:
ദു-ന്തം; 'അവൻ കൊള്ളത്തിന്നു പോയിട്ടുണ്ടു' എന്നതിന്നു പോ
യൊരെ തിരിച്ചു വന്നില്ല എന്നു അർത്ഥം വരുമ്പോൾ പോയിരി
ക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നതിനോടു അർത്ഥത്തിൽ കടന്നു എന്നുവരി
കിലും ഭാവത്തിൽ ഹരം വ്യത്യാസമുണ്ടു. 'ഉണ്ടു' എന്നതു ക്രിയയു
ടെ ഫലത്തെയും 'ഇരിക' എന്നതു കർത്താവിന്റെ സാധ്യതയെ
യും കുറിച്ചു കാണപ്പെടുന്നു. ദു-ന്തം; പുകയില ഉണ്ടോ' എ
ന്നു ചോദിച്ചാൽ പുകയിലകൾ പോയിട്ടുണ്ടു എന്നുതന്നെ പറ
യാം. 'പുകയിലകൾ പോയിരിക്കുന്നു' എന്നു ഇന്നാൽ എവിടെ
ആകുന്നു എന്നു ചോദിക്കുന്നതിന്നു ഉത്തരമാക. നീ ചാരായം കു
ടിച്ചിട്ടുണ്ടു എന്നു വല്ലപ്പോഴും കുടിച്ചിട്ടുള്ളവനോടും കുടിച്ചതി
ന്റെ ലഹരി അല്പമെങ്കിലും ഉള്ളവനോടും പറയാം. 'നീ കുടി
ച്ചിരിക്കുന്നു' എന്നോ നീനക നല്ലവണ്ണം ലഹരി പിടിച്ചിരിക്കുന്നു
എന്നുള്ള ഭാവത്തിലെ പ്രയോഗികപ്പെടാവും. പിന്നെയും അവൻ ച
ത്തക്കുപോയിട്ടുണ്ടു എന്നു പറയുമ്പോൾ ചരക്കു കൊണ്ടുപോയ
മെന്നു പറച്ചിൽക്കാരൻ നിശ്ചയിക്കുന്നു, പോയവൻ അതിനായിട്ടു
പോയി എന്നു ഭാവം വരുന്നില്ല, ചത്തക്കുപോയിരിക്കുന്നു എന്നു
പറഞ്ഞാൽ പോയവൻ ആ സാധ്യതയെ പ്രമാണിച്ചു പോയി എന്നു
അർത്ഥം വരും. ചരക്കു കൊണ്ടു വരുന്ന സാധ്യത കടമോ ഇല്ല
യോ എന്നു പറച്ചിൽക്കാരൻ നിശ്ചയിക്കുന്നില്ല.

പ്രമുഖ. 'ഇരിക' എന്നതു പ്രത്യേകം ഒരു സ്ഥിതിയെ കാണി
ക്കുന്നതാകുന്നു എങ്കിലും മേൽപറഞ്ഞ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളിൽ ഏതു സ്ഥി
തിയും പൊതുവിൽ കൊള്ളുന്നതായിട്ടത്രെ പ്രയോഗികപ്പെട്ടിരി
ക്കുന്നതു. എന്നാൽ അതിന്നു പകരം ക്രിയ കർത്താവിന്റെ സ്ഥിതി
കിടപ്പായിരുന്നാൽ 'കിടക്ക' എന്നതും നില്പായിരുന്നാൽ 'നില്ക്കു'
എന്നതും നടപ്പായിരുന്നാൽ 'നടക്ക' എന്നതും ഇങ്ങനെ മറ്റു
വചനങ്ങളും വരും: ദു-ന്തം; 'അവൻ ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്നു; അവൻ
പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടു നിന്നു'; പൈതൽ കളിച്ചു നടക്കുകയുണ്ടു. ഇവ
യിൽ കിടക്ക എന്നതു മടിയാതി ഉപകാരമില്ലാത്ത അവസ്ഥയെ

അധികം നാളുകളെ നിലനില്ക്കുന്ന പട്ടണിക്കും പ്രയോഗിച്ചു
 ടുവാറ്റുണ്ടു: ദു—ന്തം; 'തോക്കൻ പള്ളിക്കൂടത്തിൽ ഉണ്ടു കൊണ്ടു
 കിടക്കുന്നു; രാമേശ്വരൻ വക ഭവനം ഏതെൻ പറയിൽ കുറെ
 കിടപ്പുണ്ടു; 'ഇരിക' എന്നതു സ്വർഗ്ഗവും മാനവും ഉള്ള അവസ്ഥ
 യെക്കാണിടം: ദു—ന്തം; 'ആലപ്പുഴയിരിക്കുന്ന സാസ്തു' നില്ക്കു
 എന്നതു കീഴ്മണിയത്തെ കുറിക്കും: ദു—ന്തം; 'രാജാവിന്റെ പെ
 ടുകൾ നില്ക്കുന്ന സേവകന്മാർ, 'ഇരിക' എന്നതു ത്രികാലത്തെ
 ഉണ്ടു ചേർന്നു വരുമ്പോൾ നിന്നുവന്നെ കാണിക്കുന്നു: ദു—ന്തം;
 അമ്പൻ വൺ എന്നിരിക്കുന്നു; ഞാൻ ഉപാകരണമെന്നിരിക്കുന്നു.

ഭം. 'എങ്കിൽ' എന്നതിന്നു 'പറക' എന്ന
 ത്വമാകുന്നു. അതിന്റെ ഭവിഷ്യമാകുന്ന ഏ
 നും, ഏനും, ഏതേ എന്നവ വന്തത്തോടു ചേർന്നു
 ലന്തങ്ങളുടെ പിന്നാലേ വരും. ഭാവനയും ഭാ
 വിതവും ഭൂതകാലത്തിൽ എന്ന കാണിക്കയും
 ചെയ്യും: ദ്വന്തം; 'മഴ പെയ്തു എങ്കിൽ വെള്ളം
 പൊങ്ങിയേനും. "മഴപെയ്തുമില്ല വെള്ളം പൊ
 ങ്ങിയുമില്ല എന്നു ഭാവം. വചനിപ്പിന്റെ ശക്തി
 യെക്കുറേക്കുന്നതിന്നായിട്ടു ഭവിഷ്യകാലത്തി
 ന്റെ അർത്ഥത്തിലും ഏനും എന്നതു ചേരും;
 ഞാൻ ശ്രമിച്ചെങ്കിൽ ഒത്തനെ എന്നതിന്നു
 ഞാൻ ശ്രമിച്ചാൽ ഒക്കും എന്നു തന്നെ പോൽ
 ു എന്നുവരികിലും അത്ര നിശ്ചയത്തോടു പറ
 യുന്നില്ല. 'ഏനും' എന്നതിന്നു പകരം ഭവിഷ്യ
 ത്തോടു 'ആയിരുന്നു' എന്നും ചേരും: ദ്വന്തം;
 'മഴ പെയ്തു എങ്കിൽ വെള്ളം പൊങ്ങുമായിരു
 ന്നു.'

മേലേക്കു എന്നതിൽനിന്നു മേനും എന്നു വന്നതു തരിച്ചി
 രല്ല തിരിഞ്ഞു—തിൻറതു— തിമ്പതു—‘എന്നവയിൽനിന്നു തിന്നു—
 തിന്നത്ത—തിന്നം’ എന്നും വരുന്നതിൽ വണ്ണം ‘എന്നം’ എന്നാക
 യും’ ചെണ്ടകു എന്നതിന്റെ ഭവിച്ചുമാകുന്ന ‘ചെണ്ടം എന്നതു’
 ‘വെണ്ണം’ ‘ഭവണം’, എന്ന തിരിയുന്നതുപോലെ, ‘എന്നം’, എന്നതു
 ‘മേനും—മേനം’ എന്നാകുന്നു. ആകയാൽ ‘നീ ചോദിച്ചാൽ

കിളിയെന്നും എന്നതു തെളിവാക്കിപ്പറയുമ്പോൾ 'നീ ചൊടിച്ചു
ൽ കിളി എന്നു പറയാം' എന്നായിത്തീർന്നു. ഏതാമ എന്നതു ഏ
തെന്നു എന്നു ചുരുക്കം: ദു—ന്തം; വന്നെന്നാമ—വന്നെന്നെ.

൪൨൨. 'ആക' എന്നതു 'കഴിക' എന്നതി
ന്റെ അർത്ഥത്തിൽ അന്തർത്താഴ്ച ചേർന്നിട്ടു ആ
ധീനതയെക്കാണിക്കുന്നതിന്നായിട്ടു വരും. ക
ർത്താവു പ്രഥമയിൽ നില്ക്കുമ്പോൾ ക്രിയയെക്കു
മറ്റൊരാളത്തന്നുള്ള ആധീനതയെയും ചതുർത്ഥി
യിൽ ആകുമ്പോൾ തന്നിക്കുതന്നെയുള്ള ആധി
നതയെയും കാണിക്കും. 'ആകും' എന്ന ഭവി
ഷ്യകാലരൂപം 'ആം' എന്നു ചുരുക്കുകയും ചെ
യ്ക്കും: ദു—ന്തം; 'ഞാൻ പോകാം'; അവൻ വരാം
എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു; ഞങ്ങൾ പോകായി
രുന്നു; നിനക്കു വരാം; അവർക്കു എഴുതിയിരി
ക്കും.

൪൨൩. സൂക്ഷ്മം വരുത്തിപ്പറയുമ്പോൾ പ്രഥമ പ്രധാന വ
ചനത്തിന്റെ കർത്താവും ചതുർത്ഥി സഹായ വചനത്തിന്റെ കർത്താ
വും ആകുന്നു. ഏതെന്നാൽ 'ആന്തം പ്രയോഗികപ്പെടുന്നതു ആ
ധാരത്തിന്നും ആശയത്തിന്നും കർത്താകൾ വെട്ടുവോയിരിക്കുമ്പോ
ൾ ആകുന്നു (കകം ൩൫൭) ആകയാൽ 'ഞാൻ പോകാം' എ
ന്നതു മുഴുവനാക്കിപ്പറയപ്പെടുമ്പോൾ 'ഞാൻ പോക നിനക്കു ആ
കും' എന്നും ഇനിക്കു പോകാം എന്നതു 'ഞാൻ പോക ഇനിക്കു
ആകും' എന്നും ആയിത്തീർന്നു. പ്രയോഗത്തിങ്കൽ പ്രഥമ പ്രതിവ
രുന്ന രൂപം വാഗ്ദത്തം ചെയ്യുന്നതിന്നും ചതുർത്ഥിപ്രതിവരുന്നതു
അനുവാദം കൊടുക്കുന്നതിന്നും ആയിട്ടു പറഞ്ഞുവരുന്നു. ദു—ന്തം;
ഞാൻ കരി വൃഷ്ടം തരാം ഇനിയും അവന്നു പോകാം ചതു
ർത്ഥിയിൽ നില്ക്കുന്നതു ആശയധാരനാമമായിത്തന്നെ തന്നിക്കുതാ
ൻ അനുവാദം കൊടുക്കുന്നതല്ലായ്ക്കൊണ്ടു മറ്റുള്ളവരുടെ വിമുക്ത
ധമിയെന്നു കാണിക്കും: ദു—ന്തം; ഇനിക്കു ഏഴുതാം; ഞങ്ങൾക്കു
വരാം.'

൪൨൪ 'വേണ്ടുക' എന്നതിന്നു 'ആവശ്യമാ
കു' 'അവേക്ഷിക്കു' എന്നു ചൊരും ആകുന്നു.

അതിന്റെ വകാരം ലോപിച്ചിട്ടു അന്നത്തോ
ടു ചേർന്നു സഹായ വചനമായിട്ടു വരും. അതി
നുള്ള രൂപഭേദങ്ങൾ 'വേണ്ടി, വേണം, വേ
ണ്ടിയ, വേണ്ടുന്ന വേണ്ടും; വേണ്ടാ, വേണ്ടാ
ത്ത, വേണ്ടായ്ക്ക, എന്നിങ്ങനെയുള്ളവയാകുന്നു.
ക്രിയയ്ക്കായിട്ടു മറ്റുള്ളവരുടെ അപേക്ഷയെ
കാണിക്കുന്നതിന്നു പ്രഥമയോടും കർത്താവി
ന്റെ അപേക്ഷയെ കാണിക്കുന്നതിന്നു ചതു
ത്വിയോടും ചേർന്നു വരും: ദു-ന്തം; ഞാൻ വേ
കെണം: ഇനിക്കു വേകെണം: 'വേണം,
എന്നതു 'വേണ്ടും' എന്ന ഭവിഷ്യകാലത്തി
ന്റെ തത്ത്വമാകുന്നു എങ്കിലും പത്തമാന കാ
ലത്തിന്റെ അർത്ഥത്തിൽ ആകുന്നു പ്രയോഗി
ക്കപ്പെടുന്നതു. 'ഏണം' എന്നതു എണം എന്നു
ചുരുങ്ങുക നടപ്പുമാകുന്നു: ദു-ന്തം; നീ വരണം.
നീ വരണം. ഭൂതകാലത്തിന്നായിട്ടു 'വേണ്ടി
യിരുന്നു, എന്നും ഭവിഷ്യത്തിന്നായിട്ടു 'വേണ്ടി
യിരിക്കും വേണ്ടി വരും' എന്നും ആകും: ദു-ന്തം;
അവൻ എഴുതേണ്ടിയിരുന്നു, ഞാൻ വായിക്കേ
ണ്ടിവരും, നീ വേണ്ടുകണ്ടാ. വേണ്ടുകണ്ടായിരുന്നു.

മ.മ.മ. കർത്താവിന്റെ വിഭക്തി മാറ്റുന്ന സംബ്രമായം മ.മ.മ.മ.
ലക്ഷണിക കാണിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രകാരം ആകുന്നു. 'ഞാൻ വരേ
ണം' എന്നതു ഞാൻ വരും; അവൻ വേണം എന്നും 'ഇനിക്കു വ
രണം' എന്നതു 'വരിക ഇനിക്കു വേണം' എന്നും ആകും. വ
ലിയായുകൾ ചെറിയവരോടു പറയുമ്പോൾ 'വേണം' എന്നുള്ളതു
കല്പനയാകും: ദു-ന്തം; നീ വേകെണം. ചിലപ്പോൾ വേണം'
എന്നതു ന്യായസിദ്ധിയെ കാണിക്കും: ദു-ന്തം; മഴ പെയ്യുകൊ
ണ്ടു വെള്ളം പൊരണം' കടമയെ കാണിക്കുന്നതിന്നു നീലിംഗ
സവാചനാമം പ്രയോഗിക്കപ്പെടും: ദു-ന്തം; 'ഞാൻ ചെയ്യേണ്ടി
യതു ആയിരുന്നു: നീ ചെയ്യേണ്ടുന്നതാകുന്നു; അവൻ ചെയ്യേണ്ടുവ
തു—ചെയ്യേണ്ടതു ആകുന്നു' വിനയം 'വേണം' എന്നതു വാച്യ
നാമത്തോടു ചേർന്നു വരും: ദു-ന്തം; 'നീ എഴുതുകയും വായി

കയും വേണം 'എന്നതു ക്രിയകൾ നടന്നിട്ടുള്ള ആവശ്യത്തെ തൃപ്തി സംഗതിയായിട്ടു കാണിക്കുന്നു. 'നീ എഴുതുകയും വായിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു' എന്നതിൽ കർത്താവു ചെയ്യേണ്ടുന്ന മുറിയെ നാം മനസ്സിലാക്കിയിട്ടു വരുന്നു.

൪൨൩ 'കഴിക' എന്നതു പ്രധാന വചനത്തിന്റെ നന്നത്തോടു ചേർന്നു ആധീനതയെ കാണിക്കുന്നതിന്നു പ്രയോഗിക്കപ്പെടും. 'ആക' വെണ്ടുക എന്നവയെപ്പോലെ ഭവിഷ്യം വർത്തമാനാർത്ഥത്തിൽ വരും: ദി--ന്നം; ഇന്നിക്കു എഴുതുവാൻ കഴിയും: അവൻ പറവാൻ കഴികയില്ല. 'പ്രതിഭാവത്തിന്നു കൂടുക, മേലുക, വഹിക്ക എന്നവയുടെ ഭവിഷ്യകാല പ്രതിഭാവങ്ങളാകുന്ന കൂടാ, മേലാ, വഹിയാ എന്നവ പ്രയോഗിക്കപ്പെടും: ദി--ന്നം; നീ പോയിക്കൂടാ: അവന്നു എഴുതുവാൻ മേലാ; ഇന്നിക്കു നടപ്പാൻ വഹിയാ'.

൪൨൪. ആക കഴിക എന്നവ തമ്മിൽ കുറെ ഭേദമുണ്ടു്. ഇന്നിക്കു എഴുതാം എന്നു എഴുതുന്നതിന്നു വശം എങ്കിലും അനുവാകം എങ്കിലും ഉണ്ടായിരുന്നാൽപ്പറയാം. 'ഇന്നിക്കു എഴുതുവാൻ കഴിയും' എന്നതിൽ വശതയെ മാത്രം കാണിക്കുന്നു. ഇന്നിക്കു എഴുതിക്കൂടാ എന്നതിൽ അനുവാദമില്ലെന്നും, ഇന്നിക്കു എഴുതുവാൻ കഴികയില്ല എന്നതിൽ വശമില്ലെന്നു എങ്കിലും മനസ്സിലെന്നു എങ്കിലും, ഇന്നിക്കു എഴുതുവാൻ മേലാ—വഹിയാ എന്നവയിൽ പുറമേ തടങ്ങലുകളെന്നും അർത്ഥം വരും.

൪൨൫. വചനത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചു ബന്ധിക്കുന്ന സഹായ വചനങ്ങൾ പെടുക, കൊള്ളുക, വെക്കുക, ഇടുക, കിട്ടുക, പോകു വരിക, തീരുക, തരിക, കൊടുക്ക' എന്നിങ്ങനെയുള്ളവയാകുന്നു. അവയിൽ: "പെടുക" എന്നതു ആനന്തത്തോടു ചേരുമ്പോൾ കർമ്മനിക്രിയയാ

കും: ദു--ന്തം: 'ഗോലിയാഥ എന്നവൻ ഭാവീ
 ദിനാൽ കൊല്ലപ്പെട്ടു.' ഇവിടെ 'കൊല്ലുക, എന്ന
 തിന്റെ കർത്താവു ഭാവീയും പട്ടുക എന്നതിന്റെ
 കർത്താവു ഗോലിയാഥമാകുന്നു. ആകയാൽ വാ
 ചകം മുഴുവനാക്കിപ്പറയപ്പെടുമ്പോൾ 'ഭാവീയും,
 കൊല്ല ഗോലിയാഥ പട്ട എന്നാകും [൩൨൫-
 ൩൩൩.]

൪൨൩. കൊള്ളുക. എന്നതു എടുക്ക എ
 ന്നു പൊരുത്തായി വന്നുത്തൊട്ടു ചേർന്നു ക്രിയ മ
 റൊറത്തന്നായിട്ടല്ല കർത്താവിന്നായിട്ടു തന്നെ
 ചെയ്യപ്പെടുന്നു എന്നു കാണിക്കും: ദു-ന്തം; തൊ
 ന്നു എഴുതിക്കൊള്ളാം: അവൻ വന്നുകൊള്ളും; വ
 ന്തം അവർച്ചിൽ ആകുമ്പോൾ കിങ്കാരം സം
 സാര ദാഷ്യയിൽ ലോപമാകും: ദു-ന്തം; 'വന്നു
 കൊണ്ടു=വന്നുണ്ടു.'

൪൨൪. കൊള്ളുക എന്നതു ക്രിയാ കർത്താവിന്റെ ചുരുക്ക
 യെക്കാണിക്കുന്നതിൽ മറ്റൊരുത്തന്നു വേണ്ടിയുള്ള ക്രിയകളെ
 സംബന്ധിച്ചും വരും, എന്തെന്നാൽ മനുഷ്യർ തങ്ങൾക്കുള്ളതെ
 യുള്ള കാര്യം തന്നെ കാര്യം വേറെ വിചാരിപ്പാറുണ്ടു: ദു-
 ന്തം; 'നിന്റെ ഉപജീവനത്തെക്കുറിച്ചു യജമാനൻ വിചാരിച്ചു
 കൊള്ളും.' അയാൾ അകാര്യം അഭിമുഖീകരിക്കയാൽ നീ വിചാരി
 പ്പാറുണ്ടോ എന്നുതാവാം.

൪൨൫. 'കൊള്ളുക' എന്നതു ചിലപ്പോൾ ക്രിയാ കർത്താവിന്റെ
 ഏകമയെക്കാണിക്കും. എന്തെന്നാൽ വല്ലിയവരും ചെറിയവരും
 തമ്മിലുള്ള വ്യാപാരങ്ങളിൽ ഉപകാരികൾ വല്ലിയവരെന്നും ഉപ
 കാരികൾ ചെറിയവരാകുന്നു എന്നും സാമാന്യമായിട്ടു വി
 ചാരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു: ദു-ന്തം; 'കൊടുത്തയച്ച ഏഴുത്തു വായി
 ചു കണ്ടു കൊള്ളുകയും ചെയ്തു.' ഇവിടെ ഏഴുത്തുകൊടുത്തയച്ച പ
 നെക്കാൾ വായിച്ചവൻ ഏകിയവൻ എന്നു ഭാവം വരുന്നു.

൪൨൬. 'കൊള്ളുക' എന്നതു ആശങ്കത്തിൽ ആലോചന ഏ
 കിലും അനുവാദമെങ്കിലും പറയുന്ന ഭാവം കാണിക്കും എന്തെ
 ന്നാൽ കർത്താവിന്റെ തന്നെ ഗുണത്തിന്നു വേണ്ടി മറ്റൊരുത്തൻ
 അറിയിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടു ആവശ്യമില്ല, വിവരം അറിയിക്കുന്നതിന്നു

ഇങ്ങനെയോട് വാക്കും ചെയ്യുന്നതിന്നു അനുവാദവും ഉണ്ടായാൽ മതി; ദ്രു—നാം; 'പാപത്തെ വിട്ടൊഴിഞ്ഞുകൊൾവിൻ; നീ പൊയിളറങ്ങിക്കൊൾക'

രണ്ടാം. വെക്ക എന്നതു പ്രധാന ക്രിയയോടു ചേരുമ്പോൾ ആയതു കർത്താവിന്റെ ഉപകാരത്തിന്നായിട്ടല്ല മറെറാരുത്തന്റെ ഗുണത്തിന്നായിട്ടു ചെയ്യപ്പെടുന്നു എന്നു ഭാവം വരും. അതു പ്രധാന ക്രിയയുടെ വന്തത്തോടു ചേരുകയും സംസാരഭാഷയിൽ വകാരം ലോപിക്കയും ചെയ്യും; ദ്രു—നാം; 'ഞാൻ കുളിച്ചുവെച്ചു വരാം, നീ വരുന്നതെന്നും, അവൻ ഓടിയെച്ചു.'

രണ്ടാം. ചെയ്യാത്താൽ ഉള്ള പഴി തീർക്കുന്നതിന്നായിട്ടു ചെയ്യുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്നതിന്നു 'വെക' എന്നതു പ്രധാന ക്രിയയോടു ചേരും. എന്നെന്താൽ ഒരുത്തൻ വേണ്ടി ഒരുത്തൻ വല്ലതും ചെയ്യുന്നതു മിക്കവാറും സന്തോഷത്തോടെല്ല പഴിക്കോഴിക്കുന്ന വകകളായിട്ടാകുന്നു; ദ്രു—നാം; 'ഞാൻ പോയെങ്കാം' [എന്റെ വേരിൽ കുറവിലിരിക്കയില്ല] 'നീ വരുന്നതെന്നും' [നീന്റെ മേൽ പഴിയിരിക്കരുതു.]

രണ്ടാം. 'വെക' എന്നതു മിഥിക്യത്തിൽ സംഭവമുണ്ടാകാണിക്കും. എന്നെന്താൽ ഒരുത്തൻ വേണ്ടി ഒരുത്തൻ ഒരു ചെയ്യുന്നതു നന്ദകരവാമുണ്ടെന്നു സാമ്യമെന്നു സംശയമാകുന്നു; ദ്രു—നാം; 'അവൻ വരുന്നതും; അവൻ എഴുന്നിരെയെച്ചാൽ കാര്യം കിടം.'

രണ്ടാം. ഇട്ടുക എന്നതു വെക്ക എന്നതിന്റെ അർത്ഥത്തിൽ വന്തത്തോടു ചേർന്നു ചിലപ്പോൾ സഹായ വചനമായിട്ടു വരും. അപ്പോൾ ഇകാരം സമാന ഭീഷ്മായിത്തീരുക നടപ്പാകുന്നു; ദ്രു—നാം; ചെയ്തീടെന്നും; തന്നീടെന്നും.

രണ്ടാം. 'വെക' എന്നതുപോലെ 'ഇട്ടുക' എന്നതും ക്രിയ ചെയ്യപ്പെടുന്നതു കർത്താവിന്റെ ഉപകാരത്തിന്നായിട്ടല്ല മറെറാ

അത്തന്നെ വേണ്ടിയുകുന്നു എന്നുള്ള മോവം കാണിക്കുന്നു. എന്നാൽ 'വെക' എന്നതിൽ വേക്കുപട്ട വസ്തുവിനെ കരുതിച്ചെയ്യു എന്നും 'ഇട്ടക' എന്നതിൽ കരുതാത ചെയ്യു എന്നും അർത്ഥമിരിക്കുന്നതു വേറെ 'വെക' എന്നതു പ്രധാന ക്രിയ ദൈവദൂതന്മാരുടെ ഉപകാരത്തിന്നായിട്ടു കർത്താവിന്നാൽ അവികുലാപാഴ്ത്തം 'ഇട്ടക' എന്നതു അപ്രാപ്യം വേക മാത്രം ചെയ്യുമ്പോഴും പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. ആകയാൽ ഇട്ടക എന്നതു ക്രിയകർത്താവിന്റെ വലിപ്പത്തെക്കുറിക്കുന്നു. എന്നാൽ അപ്രകാരം ഉപകാരം ചെയ്യുന്നതിന്നു ഉയർന്നവരായ പ്രധാനം കൂടാതെ എളുപ്പമായ് കഴിയുന്നതാകുന്നു: ദു—നന്ദം; 'അപ്പുരാണേ ഏവ നക്ഷിപ്തിതേനമേ?

ശ്ലു. കിളിളകി എന്നതു വന്തത്തോടു ചേർന്നു സഹായ വചനമായിട്ടു വരുമ്പോൾ കർത്താവു ക്രിയ ചെയ്യുന്നതിൽ തന്റെ എങ്കിലും മറ്റുള്ളവരുടെ എങ്കിലും ഉപകാരത്തെക്കുരുതുന്നില്ല എന്നു കാണിക്കുന്നു. ദു—നന്ദം; 'അവൻ ആ പുസ്തകം കീറിക്കളഞ്ഞു' ഒരു ക്രിയ ഉപകാരമില്ലാത്തതോ ബുദ്ധിമോശമായിട്ടുള്ളതോ ഉപദ്രവമായിട്ടുള്ളതോ ആയിരുന്നാലും പറച്ചിൽക്കാരന്നു അതിനുമപ്പുറം ദുഃഖമോ അതിശയമോ തോന്നുന്നതായിരുന്നാലും 'കളക' എന്നതു ചേരും: ദു—നന്ദം; 'അവൻ തന്റെ നല്ല ഉദ്യോഗം ഒഴിഞ്ഞുകളഞ്ഞു' [അതു വലിയ ബുദ്ധിക്കുറവായിരുന്നില്ലായി.] 'അവൻ ആ നല്ല മരം വെട്ടിക്കളഞ്ഞു.' [അതു ഒരു ദോഷമുള്ള വേല] 'ഞാൻ അപ്പുസ്തകം ഒരു ദിവസം കൊണ്ടു എഴുതിക്കളഞ്ഞു' (അതു ഒരു അസാധ്യ വേല.)

ശ്ലു. വേക എന്നതു 'കളക' എന്നതിന്റെ അർത്ഥത്തിൽ തന്നെ മിക്കവാറും പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. ക്രിയയുടെ സ്വഭാവം പറച്ചിൽക്കാരന്റെ ആഗ്രഹത്തിന്നും മനോഭാവത്തിന്നും മാറ്റിത്തന്നു ആകുന്നു എന്നു കാണിക്ക

യു. ചെയ്യുന്നു: ദു—ന്തം; 'അവന്റെ ഉദ്യോഗം മാറിപ്പോയി' (അതു മുഖം തന്നെ) 'ഗോപിയാഥ ദാവീദിനാടു തോരെ പോയി' [അതു അതിശയം തന്നെ.]

ര.രം. സാമാന്യേന സംഭവ വചനമായി പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നതിനോടു 'കളെക' എന്നതു ചെരുമ്പോൾ ആയതു ക്രിയാവചനമായും സാമാന്യേന ക്രിയാവചനമായിരിക്കുന്നതിനോടു 'പോക' എന്നതു കൂട്ടമ്പോൾ ആയതു സംഭവ വചനമായും തീരുന്നു. എന്തെന്നാൽ ഒരു വസ്തുവിനെക്കുറിച്ചുള്ള കർമ്മവ്യനിശ്ചയിച്ചു ചെയ്യുന്ന ചെലവും ഒരു വസ്തു പോകുന്നത് അങ്ങനെ വന്നു ഭവിക്കുന്നതുമാകുന്നു: ദു—ന്തം, 'യേശുക്രസ്തുവിടയാത്ത ചത്തുകൾക്കുണ്ടു.' 'അവൻ മോക്ഷിക്കുന്നതു വലതും കഴുപ്പോയി.'

ര.ര.൧. തരിക, കൊടുക്ക എന്നവ വന്തത്തോടു ചേർന്നു സഹായ വചനങ്ങളായിവരും. അവ പോരുകളിൽ ഒക്കുന്നു എങ്കിലും സാഹചര്യങ്ങളിൽ വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ വാങ്ങുന്നവൻ പറച്ചിൽക്കാരനോ കേൾക്കാരനോ ആയിരുന്നാൽ 'തരിക, എന്നതും അല്ലാത്തപ്പോൾ ഒക്കെയും 'കൊടുക്ക' എന്നതും പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു: ഇനിക്കും ഞങ്ങൾക്കും നിനക്കും നിങ്ങൾക്കും തരികയും അവന്നും അവൾക്കും അവർക്കും അരിന്നും അവെക്കും കൊടുക്കുകയുമാകുന്നു. ഒരു ക്രിയ കർത്താവിന്റെ ഉപകാരത്തിനായിട്ടല്ല അതിനോടു സംബന്ധിക്കുന്ന ചതുർത്ഥ്യത്വത്തിന്നു വേണ്ടി ചെയ്യപ്പെടുന്നു എന്നു തെളിവായിട്ടു കാണിക്കുന്നതിന്നു ഇവ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു: ദു—ന്തം; 'ആശാൻ ഇനിക്കു ചൊല്ലിത്തരികയില്ല എന്നാൽ അവന്നു കൂടക്കൂടെ ചൊല്ലിക്കൊടുക്കുന്നു.' വല്ലിയാളുകളെപ്പറ്റിപ്പറയുമ്പോൾ ഇവെക്കു പകരം കൃപയു

ണ്ടാക എന്നു പൊതുവായ 'അരുതുക' എന്നതു വ
 ന്തത്തോടു ചേർന്നുവരും: ദൃ—ന്തം: 'ഭവണ്ടുന്ന
 തൊക്കയും തമ്പുരാൻ ചെയ്യരുതും' 'രാജാവു
 എഴുന്നള്ളും' [എഴുന്നരുതും.]

൪൪൨. വരിക, പോക എന്നവ മേപ്പു
 റത്തവയെപ്പോലെ തമ്മിൽ അർത്ഥത്തിൽ ഒക്ക
 കയും സാഹചര്യങ്ങളിൽ ഭേദമായിരിക്കയും ചെ
 യുന്നു. എന്തെന്നാൽ നീക്കം പറയുന്നവന്റെ
 യോഗ്യതകൾക്കുവന്നവന്റെയൊത്തുകൾലാകുന്നു
 എങ്കിൽ 'വരിക' എന്നും മറ്റുവല്ലിടത്തോടും ആ
 കുന്നുഎന്നു വരികിൽ 'പോക' എന്നും പറയപ്പെട
 ന്നു. സഹായവചനങ്ങളായിട്ടു വരുമ്പോൾ രണ്ടും
 പ്രധാന ക്രിയയുടെ ഏറ്റത്തൊക്കാനിരിക്കും. എ
 ങ്കിലും എന്തൊക്കെപ്പോലും നിന്നൊക്കെപ്പോലും ആ
 യിത്തീരുന്നതിനുള്ള ഏറ്റത്തിന്നു 'വരിക' എ
 ന്നതും നമ്മെ വിട്ടിട്ടുള്ള ഏറ്റത്തിന്നു 'പോക'
 എന്നതും പ്രയോഗിക്കപ്പെടേണം: ദൃ—ന്തം; '[ന
 മ്മോടു കൂടെ വരുവാൻ] അവൻ പരിച്ചുവര
 ന്നു.' '[നമ്മെക്കവിഞ്ഞു] ഇവൻ പരിച്ചുപോക
 ന്നു.' അങ്ങനെ, തന്നെ നന്മയായിട്ടുള്ള ഏറ്റ
 ത്തെപ്പറ്റി 'വരിക' എന്നതും ചീത്തയായുള്ള
 തിനെന്തുംബന്ധിച്ചു 'പോക' എന്നതും പ്ര
 യോഗിക്കപ്പെടേണം: ദൃ—ന്തം, 'അച്ചെടുക്കൻ
 നന്നായി വരുന്നു' 'ഇപ്പെണ്ണ ചീത്തയായി
 പോകുന്നു.' പിന്നെയും 'വരിക' പോക' എന്ന
 വ ഏറ്റത്തൊക്കാനിരിക്കുന്നതിൻപണ്ണം 'തീര
 ക' എന്നതു തികവിനെക്കുറിക്കുന്നു: ദൃ—ന്തം;
 'ആ വീടു പണിതുവരുന്നു' 'ഇതു പണിതു തീ
 ന്നു.'

൩ാം അദ്ധ്യായം.—അവ്യയം.

൪൪൩. അവ്യയം എന്നതു നാമങ്ങളും വചനങ്ങളും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധത്തെക്കാണിക്കുന്നതായി മിക്കവാറും രൂപഭേദമില്ലാത്ത ഒരു പദമാകുന്നു. 'ഉം' 'ഓ' 'കുറിച്ചു' 'മേൽ' എന്നിങ്ങനെയുള്ളവ തന്നെ.

൪൪൪. നമ്മുടെ നിന്നെവുകൾ പരഞ്ഞുവെക്കുക വഴിയായി പലപ്പോഴും വസ്തുക്കളിൽനിന്നു വരുന്നവയാകുന്നു. എന്നാൽ പലപ്പോഴും വസ്തുക്കളെ നാം ഗ്രഹിക്കുന്നത് തമ്മിൽ തമ്മിൽ സംബന്ധമില്ലാത്ത തനിയായിരിക്കുന്ന ഒരോ വസ്തുക്കൾ പോലെയല്ല, കാരണകാലം വഴിയായും കാല സംയോജനംകൊണ്ടും ഇരിപ്പിടത്തിന്റെ അടുപ്പത്താലും മറ്റും തമ്മിൽച്ചേർന്നു ഏകീഭവിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു വലിയ വസ്തുവിന്റെ അംശങ്ങളായിത്തീരുകയും വസ്തുക്കൾ തമ്മിലുള്ള സംബന്ധത്തിന്നു അടുപ്പമുണ്ടെന്നുവരികിലും തമ്മിൽ അല്ലെങ്കിലും സംബന്ധമില്ലാത്ത ഏകാന്തമായിരിക്കുന്ന ഒരു വസ്തുവും കാണുന്നില്ല. ആകയാൽ ഇങ്ങനെ തമ്മിൽസ്സംബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന വസ്തുക്കളുടെ അനുരൂപങ്ങളാകുന്ന നിന്നെവുകൾ തമ്മിലും ചെട്ടയുള്ളതാകുകൊണ്ടു നിന്നെവുകളുടെ വിവരണമാകുന്ന ഭാഷയിലും അതു കുറിക്കപ്പെടുന്നതു ആവശ്യമാകുന്നു. എന്നാൽ െരം സംബന്ധങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവ നാമങ്ങളുടെയും വചനങ്ങളുടെയും നിലഭേദം രൂപഭേദം മുതലായവയിൽ വിവരിക്കപ്പെടുന്നു. ഉദാഹരണത്തോടുകൂടി, ഗുണവും ഗുണിയുമായിട്ടുള്ള സംബന്ധം അവ തമ്മിൽ അടുത്തു നില്ക്കുന്നതിനാൽ വെളിപ്പെടുന്നു: ഉ—ന്നം; 'പുതുവസ്തുക്കൾ' 'വലിയ മനുഷ്യൻ'; 'പറക്കുന്ന പക്കി' കർത്താവും വാചാവും തമ്മിലേ സ്സംബന്ധം വചനത്താൽ കാണിക്കപ്പെടുന്നു: ഉ—ന്നം; 'രാജാവു സാരൻ ആകുന്നു'; 'മന്ത്രി ഗുണവാൻ' കർത്താവും ക്രിയയും തമ്മിലും ക്രിയയും കർത്താവും തമ്മിലും മറ്റുമുള്ള സംബന്ധങ്ങൾ നാമത്തിന്റെ വിഭേദരൂപങ്ങളാൽ കാണിക്കപ്പെടുന്നു: ഉ—ന്നം; 'രാജാവു കല്പിച്ചു' 'അവൻ മന്ത്രിയെ വിളിക്കുന്നു'; 'കുളാൽ പണിയപ്പെട്ടവീട്' ക്രിയകൾ തമ്മിലുള്ള സംബന്ധം അവയുടെ രൂപാന്തരങ്ങളാൽ കുറിക്കപ്പെടുന്നു: ഉ—ന്നം; 'മന്ത്രി വിജയം രിന്നു മരിച്ചു'; 'മഴ പെയ്യാൻ വെള്ളം പൊങ്ങു'; 'തലയിരിക്കെ വാലോടുകയില്ല'; 'ഒന്നാൾ ഭക്ഷിപ്പാനും കുടിപ്പാനും തുടങ്ങി.' എന്നാൽ വസ്തുക്കൾ തമ്മിലുള്ള സംബന്ധം

സ്വം അസംഖ്യമാകയാൽ അവ മുഴുവനും നാളെ മുറിയും വലനങ്ങളുടെയും രൂപരേഖകളാൽ കാണിക്കപ്പെടുക എന്നു വന്നാൽ അവ ഒന്നിയിൽ നില്പാത്തവണ്ണം അനവധിയായിപ്പോകുന്നതാകയാൽ രൂപാന്തരങ്ങൾ അധികമുള്ള ഭാഷകളിൽ തന്നെയും പ്രധാനമായിട്ടുള്ള സംബന്ധങ്ങളെ ഹം വഴിയായി സാധിക്കപ്പെടുന്നുമില്ല. ശബ്ദമുള്ളവയെല്ലാം സംബന്ധ സംജ്ഞയാകുന്ന ചില ശബ്ദങ്ങളാലും പദങ്ങളാലും അറിയിക്കപ്പെടുന്നു. ആയവ അവ്യയങ്ങൾ എന്നു പേർ പട്ടിരിക്കുന്നു.

ഒന്നാം സൂത്രം—മൂലാവ്യയങ്ങൾ

ഭരഭു.അവ്യയങ്ങൾ മൂലാവ്യയങ്ങൾ എന്നും തത്വിതാവ്യയങ്ങൾ എന്നും രണ്ടുവകയായിരിക്കുന്നു. മൂലാവ്യയങ്ങൾ ഉം ഒാ എ എന്നവ തന്നെ.

ഭരഭു ഉം എന്നതു ലോപഷ്ടിയും സംബോധനയും നിരാധാരയവസ്ഥവും നാമാധേയങ്ങളും ഒഴികെയുള്ള എല്ലാ രൂപാന്തരങ്ങളോടും ആവശ്യം പോലെ ചേരുന്നതും സംബന്ധത്തെയും അനുബന്ധത്തെയും വിശേഷിതയെയും തികവിനെയും നിറെവിനെയും പട്ടതിദേദം പോലെ കുറിക്കുന്നതാകുന്നു: ദു--ന്തം; ഞാൻ രാജാവിനെയും മന്ത്രിയെയുംകണ്ടു. എന്റെ സങ്കടം അവരോടു ബോധിപ്പിക്കയും ചെയ്തു: അവരും എന്റെ ആവലാധി തീർത്തതന്നില്ല! സല്പക്ഷം എല്ലാവർക്കും നല്ലതു. അതിൽ മരണം വരെയും സ്വീരമായിനില്ക്കു.

ഭരഭു. സംബന്ധം— തങ്കിൽ സ്വഭാവ സംബന്ധമില്ലാത്ത പൊതുക്കൾ മറെറാണിന്നോടോ പലതിന്നോടോ ഒരുപോലെ സംബന്ധപ്പെട്ടിരുന്നാൽ അവയിൽ ഓരോന്നിന്നോടു ഉം എന്നതു പ്ര

കൃത്യം പ്രത്യേകം ചേരും: ദു—നാം; ഞാനും അവനും വന്നു; അതു ഇനിക്കും നിനക്കും കൊള്ളാം; ഭർത്താവു ചിരിച്ചും ഭാര്യ കരഞ്ഞും മനക്കൂടെ വശത്തിലാക്കുന്നു; നീ നിന്നാലും ചൊഴുവാനും കൊള്ളാം. ഞാനും പ്രയാഗത്താലുള്ള സാക്ഷ്യം വേദിന്റെ മേലാപവും വാചകത്തിന്റെ മേലിയും തന്നെ. എന്നെന്നാൽ 'ഞാനും അവനും വന്നു' എന്നുള്ളതു 'ല്ലം' എന്നതു കൃത്യംതെ വരുക എന്നു വന്നാൽ 'ഞാനും വന്നു അവൻ വന്നു' എന്നു പറയേണ്ടിവരും. അങ്ങനെ തന്നെ 'ഭർത്താവു ചിരിച്ചും ഭാര്യ കരഞ്ഞും മനക്കൂടെ വശത്തിലാക്കുന്നു' എന്നുള്ളതൽ 'നാം അവനും തമ്മിയാൽ മനക്കൂടെ വശത്തിലാക്കുന്നു' എന്നു രണ്ടു പ്രാവശ്യം ഉച്ചരിക്കേണ്ടിവരും.

കരവു ഈ എന്നതിനാൽ കൃതിചെയ്യുന്ന ആധേയങ്ങൾ കൈയും ആധാരത്തോടുള്ള സംബന്ധത്തിൽ ശരിയായിരുന്നാൽ രൂപത്തിൽ കത്തിരിക്കേണം: ദു—നാം; 'ശത്രുക്കൾ വന്നു ജനങ്ങളെയും വീടുകളെയും നശിപ്പിച്ചു' ('വീടുകൾ' എന്നർത്ഥം). 'ഇനിക്കു കഷ്ടിക്കുന്നതിനും കഷ്ടിക്കുന്നതിനും ഒന്നെല്ല,' (കഷ്ടപ്പാനും' എന്നർത്ഥം) 'ഒരിക്കൽ മരിക്കുന്നതും അതിന്റെ ശേഷം ന്യായ വിധിയും' എന്നുള്ളതു ശരിയല്ല; 'ഒരിക്കൽ മരണവും അതിന്റെ ശേഷം ന്യായവിധിയും' എന്നെങ്കിലും 'ഒരിക്കൽ മരിക്കുന്നതും അതിന്റെ ശേഷം ന്യായവിധിയുണ്ടാകുന്നതും' എന്നെങ്കിലും വേണം. എന്നാൽ അന്നും വ്യത്യാസമുണ്ടായിരുന്നാൽ രൂപഭേദം വരേണം: ദു—നാം; 'അവർ രാജാവിന്നോടും രാജാവിന്നായിട്ടും യുദ്ധം ചെയ്തും'.

കരൻ. മലയാളത്തിൽ വ്യാകരണപ്പിഴ അധികം വരുന്നതു ചേരതക്കാരെ ആധേയങ്ങളെ ഈ എന്നതിനാൽ സംബന്ധിപ്പിച്ചു ചില ആധാരങ്ങളോടു കൂടിക്കുന്നതിനാൽ ആകുന്നു. എന്നാൽ ആധേയങ്ങൾ പല കൂട്ടിക്കെട്ടുകൾ ഉണ്ടായിട്ടു ആധാരവുമായിട്ടു ഇടവിട്ടു പരസ്പരം മുൻപിരുപറഞ്ഞ ആധേയങ്ങളെ കൂട്ടിച്ചുള്ള ഒരു വിട്ടുപോയിട്ടു പിന്നത്തേതു മാത്രം ആധാരത്തോടു ചേരുന്നതായിരിക്കുന്നു. ദു—നാം; 'ചട്ടം വെച്ചു തിരുന്നതിൽവണ്ണം ശരിയായിട്ടു നടക്കാനെയും (നടക്കാതിരിക്കയും) ഒരു വേള ഹജി ഏഴുതി ചോദിപ്പിച്ചും സകലം വെച്ചും ഉത്തരവുകൾ വന്നാൽ ഓരോ ശതകൾ ഉണ്ടാക്കിത്താങ്ങിപ്പിക്കയും ചെയ്യുവരുന്നു.' 'അയലുകാരെ മുതലായ ആളുകൾ ഭയപ്പെട്ടു രുദിച്ചു ചോരയും മറഞ്ഞുപാകയും അതിനാൽ കാൽത്തിൽ ഉടനെ തെളിവു കിട്ടുന്നതിന്നു പ്രയാസമായിട്ടു തീരുന്നതും (തീരുകയും ചെയ്യുന്നതും)'. ആധാരം ആധേയങ്ങളോടു ഒരുപോലെ ചേരുന്നതായിരിക്കേണം: ദു—നാം; 'രാജ്യങ്ങളെയും കടികളെയും കൊന്നവൻ' എന്നർത്ഥം 'നശിപ്പിച്ചവൻ' എന്നു വേണം.

കരം. ഈ എന്നതു അനുബന്ധമായി വരുന്നതു ഒരു സംഗതിയെപ്പറഞ്ഞു നിറുത്തിയതിന്റെ ശേഷം അതിനോടു ബന്ധ

‘നി ഉപാകുന്നതിന്നു ഇനിക്കു അനുവാദവുമില്ല വിചാരവുമില്ല [അതിൽ രണ്ടിൽ ഒന്നു വരുന്നതിനിടയുള്ളു;] ‘അവൻ വർത്തമാനങ്ങൾ കേൾക്കും വായിച്ചറികയും ചെയ്യും’ [ചെയ്യാത്തതല്ല വായിച്ചറിക മാത്രമായിരുന്നു]. ഓരം അർത്ഥത്തിൽ ഇം എന്നതു ആവശ്യം വേറെ സാമ്യത്താൽക്കൊട്ടു ചേർന്നുവരും: ദു—ത്തം; ‘രാജാക്കന്മാരു ള്ളവരും വ.നം’ [മൂന്നു രാജാക്കന്മാരെയുള്ളു എന്നു സാരം]; ‘അവന്റെ കണ്ണു രണ്ടും പൊളിച്ചപ്പോൾ; ‘എന്റെ പശു കൾ രണ്ടും ചത്തു’ [ഇനിക്കു രണ്ടു പശുക്കൾ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു;] ‘മഞ്ജലശ്ശേരിൽ പറമ്പിന്റെ ആധാരം ഒന്നും പണയം വെച്ചു’ [അതിന്നൊരാധാരമേയുള്ളു എന്നു താല്പര്യം] പൂ പൂകത്തുകൊട്ടു ഇം എന്നതു ചേർന്നു സർവ്വത്വമായി വരുന്നതും സർവ്വത്വമൊട്ടു അതു വേറ്റുപടർത്തിരിക്കുന്നതും ഓരം അർത്ഥത്തിൽ തരുന്നയാകുന്നു. [൨൭൩.] സർവ്വത്വങ്ങൾ സമഗ്രമായി വരുമ്പോൾ ഇം എന്നതു ചുരുട്ടിപ്പോയി വരാതെയിരിക്കുന്നതിന്നു വെഴുതി ഉണ്ടാകുമായിട്ടാണിരിക്കും: ദു—ത്തം, ‘മനുഷ്യർ കൈയും ദൂറങ്ങളും.’

൪൫൩. ഇം എന്നതു വിശേഷാൽ അർത്ഥം പ്രകാരമെ ചില വരത്തുകൾക്കും ‘അവ്യയങ്ങളൊഴും അക്ഷരനിരവിന്നായിട്ടു മാത്രം ചേരുവാറുണ്ടു: ദു—ത്തം; ‘ഞാൻ ഏഴുതിയും കൊഴുതിരുന്നു; അവൻ കുളിച്ചും വെച്ചു വരുന്നു.’ അങ്ങനെ തന്നെ ‘വര, അഭവ, കട, അശേഷം, ഇനി, നിന്നു, പലർ’ എന്നവ മുതലായതു ‘വരയും, അഭവവും, കടയും, അശേഷവും, ഇനിയും, നിന്നും, പലരും’ എന്നാകുന്നതു ഇം എന്നതു ചേർന്നാകുന്നു.

൪൫൪. ഓ എന്നതു സംഭോഗാധനയും നാമാധേയങ്ങളും ഒഴികെ ശേഷമുള്ള രൂപമേകങ്ങളോടു ഒക്കയും ചേരുന്നതും ഉദ എന്നതിന്റെ പ്രതിഭാപമായി സമഭിന്നതയെയും അനുഭിന്നതയെയും പ്രതിച്ഛലതയെയും കുറിക്കുന്നതും ചോദ്യത്തെയും സംശയത്തെയും മനോവികാരത്തെയും കാണിക്കുന്നതാകുന്നു: ദു—ത്തം; ‘രാജാജവാ മന്ത്രിയോ വരും; രാജാവു വന്നില്ല മന്ത്രിയോ വന്നു; ഞാനും എന്റെ ഭവനവുമോ ഞങ്ങൾ യുദ്ധോപായെ സംവിധിക്കും; നീയെന്തു മനോരമം രാജാവാകുന്നുവോ; അപ്പൻ

കള്ളനോ പെള്ളനോ [ഞാൻ അറിയുന്നില്ല]
ഓടിവരീനോ ഓടിവരീടനോ.'

൨൫൫. സമത്വസ്വത്തെക്കുറിക്കുന്ന പട്ടതിയിൽ ഉം എന്നതു വരുന്നിടത്തു ഒറ്റ എന്നതു വന്നാൽ സമതിന്നതയകുറിക്കും: ദു—ന്നം; 'രാജാഭവാ മന്ത്രിയോ വന്നു; അവൻ ഏഴതിയോ വായിച്ചോ കൊഴിയിരിക്കുന്നു; നീ ഏഴതിയോ വായിച്ചാലോ കൊള്ളാം.' അവനുളങ്ങാനോ ഉടുപ്പാനോ മുട്ടെഴു' 'രാജാവും മന്ത്രിയും വന്നു' എന്നതിന്നു അവരിരുവരും വന്നു എന്നും രാജാഭവാ മന്ത്രിയോ വന്നു എന്നതിന്നു അവരിൽ ഒരുത്തൻ വന്നു എന്നും അർത്ഥമാകുന്നു. 'രാജാവും മന്ത്രിയും വന്നില്ല' എന്നതിന്നു അവരിൽ ഒരുത്തനും വന്നില്ല എന്നും ഒരുത്തനെ വന്നല്ല എന്നും രണ്ടു ഭാവം വരുന്നതുപോലെ 'രാജാഭവാ മന്ത്രിയോ വന്നില്ല' എന്നതിന്നു അവരിൽ ഒരുത്തൻ വന്നില്ല എന്നും അവരിൽ ഒരുതം വന്നില്ല എന്നും രണ്ടു പൊരുൾ വരുന്നതാകുന്നു.

൨൫൬. ഒറ്റ എന്നതിനാൽ കൂട്ടിയെകുപ്പട്ടന്ന ആധാരങ്ങൾ ക്കയും ആധാരത്തോടു സംബന്ധത്തിൽ ശരിയായികുന്നാൽ രൂപത്തിലും ഭത്തിരിക്കുന്നു: ദു—ന്നം; 'ഇനിക്കു ഉണ്ടിന്നും ഉടുപ്പിന്നും [ഉടുപ്പാനും എന്നുള്ള] മുട്ടാകുന്നു;' [൨൫൭.] ആധാരത്തോടു ഒരുപോലെ ചേരാത്ത ആധാരങ്ങളെ ഉം എന്നതിനാൽ സമ്യക്കുന്ന തെറ്റു ചെയാഴ്ചകാരെ ഇടയിൽ നടപ്പായിരിക്കുന്നതു പോലെ ഒറ്റ എന്നതിനെക്കുറിച്ചും അവർക്കു തെറ്റു വരുന്നു: ദു—ന്നം; 'ശപം കിടക്കുന്നു എന്നോ കിത്തികവട്ട—ഉഴയായപ്രകാരം കേൾക്കുകയാ ആവലാധി ഏകിലും വർത്തമാനം എങ്കിലും കിട്ടിയായ്;' 'ഉദാഹരണം വെണ്ടുന്നതു 'ശപം കിടക്കുന്ന പ്രകാരമോ കിത്തികവട്ട—ഉഴയായ പ്രകാരമോ കേൾക്കുകയാ ആവലാധി എങ്കിലും വർത്തമാനമെങ്കിലും കിട്ടുകയോ ചെയ്യായ്' [൨൫൮.]

൨൫൭. ഉം എന്നതു അനുവസ്ഥത്തെക്കുറിക്കുന്ന പട്ടതിയിൽ ഒറ്റ എന്നതു അനുഭിന്നതയെക്കുറിക്കും: ദു—ന്നം; 'രാജാവും വന്നില്ല മന്ത്രിയോ വന്നു, [൨൫൯.]

൨൫൮. ഉം എന്നതു വിശേഷതയെക്കുറിക്കുന്ന പട്ടതിയിൽ ഒറ്റ എന്നതു പ്രതിശ്ചയതയെക്കുറിക്കും: ദു—ന്നം, 'രാജാഭവാ കൈശ്രുലി വാങ്ങികയില്ല; ഇനിക്കോ ദ്രവ്യത്തിൽ കാംക്ഷയില്ല.' 'ഉത്സവത്തിന്നു ഞാനും പോകുന്നു' എന്നു പറഞ്ഞാൽ ശേഷം പോകും പോകുന്നു എന്നു ഭാവം. 'ഞാനോ പോകുന്നു' എന്നായാൽ ശേഷം പോകു പോകുന്നില്ല എന്നു ഭാവം. [൨൫൯.]

൨൫൯. ഒറ്റ എന്നതു മോദ്യത്തെക്കുറിക്കുന്നതു അപരകയവ

സ്ഥലയിൽ ത്രികാലങ്ങളോടു ചേർന്നുവെന്ന് ആകുന്നു: ദു—ന്തം; 'മനുഷ്യൻ നല്ലവൻ ആകുന്നുവോ?' എന്റെ മകനേ നീ പാപം ചെയ്യോ?' 'ഇപ്രകാരമുള്ള ജാതിയോടു എന്റെ ആത്മാവു പകരം വീട്ടാതിരിക്കുമോ'. ചോദ്യം നാമാർത്ഥത്തെക്കുറിച്ചായിരുന്നുവെങ്കിൽ പ്രയോഗിക്കപ്പെടേണം: ദു—ന്തം; 'ആരു പോയി; എവിടെപ്പോയി; എന്തിന്നു പോയി; ആർ അകിട്ടു; ആരെ അകിട്ടു.' അപരങ്ങളോടു ഒറ്റ എന്നതു ചേരുന്നതു ചോദ്യം വാചസ്പത്യത്തെക്കുറിച്ചു എന്നും ഉപാധിഭാഗത്തെ ചോദിക്കപ്പെട്ടവർ ആകുന്നു. ചോദിക്കപ്പെടുന്ന വാക്യത്തിലെ സംഗതിയിൽ എന്തെങ്കിലും അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനാൽ സവാചനാഭാവം ശുദ്ധവചനവും പ്രയോഗിക്കപ്പെടുകയും ഒറ്റ എന്നതു ആകുന്നു എന്നതിനോടു ചേർന്നുകയും വേണം: ദു—ന്തം; 'ആരാകുന്നു വന്നതു' എന്നതിൽ ചിലർ വന്നു എന്നു അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നതും ആൾവിവരം മാത്രം അറിയാത്തതും ആയിരിക്കുന്നു. 'നീയോകുന്നു അവന്റെ മാതൃ' എന്നതിൽ അവനു മാതൃ ഒരുത്തൻ ഉണ്ടെന്നു ഗൃഹീതവ്യം നീ തന്നെയോ എന്ന ഗൃഹീതവ്യവും ആകുന്നു. 'ആകുന്നു' എന്നതു പലപ്പോഴും അന്തരമായിരിക്കുന്നതാകയാൽ ഒറ്റ എന്നതു അപ്പോൾ ഗൃഹീതവ്യത്തോടു ചേർന്നുവരാം: ദു—ന്തം; 'അവൻ നല്ലവനോ; മന്ത്രി ഭർത്തനോ മരിച്ചതു'

ക. ൭൦. ചോദ്യത്തിന്നു ഉത്തരം കൊടുക്കുന്നതു ആയതു സാധാരണമായിരിക്കുമ്പോൾ വിവരം പരത്തും പ്രശ്നതുകയായിത്തന്നാൽ സമ്മതിയും വിസമ്മതിയും ആകുന്നു. എന്നാൽ സമ്മതിക്കുന്നതു ചോദ്യവാചികിന്നിന്നു ഒറ്റ എന്നതിനെ നീക്കുന്നതിനാലും വിസമ്മതിക്കുന്നതു അതിന്റെ പ്രതിഭാഗത്തെ പ്രയോഗിക്കുന്നതിനാലുമാകുന്നു: ദു—ന്തം; 'അവൻ വന്നോ? അവൻ വന്നു: നീ പോയോ. ഞാൻ പോയില്ല'. എന്നാൽ വാചകത്തിന്റെ ചുരുക്കത്തിന്നു വെണ്ടി മൊഴികളിൽ കട്ടകൾക്കു കഴികെ ശേഷമെങ്കിലും ലോപിക്കാം: ദു—ന്തം; 'അവൻ വന്നോ; വന്നു; നീ പോയോ; ഇല്ല: രാജാവു നല്ലവൻ ആകുന്നുവോ? ആകുന്നു' എന്നാൽ 'ആകുന്നു' എന്നതിൽ അവസാനിക്കുന്ന സമ്മതയുത്തരത്തിനൊക്കയും തുറുതു എന്നും അല്ലാത്ത സമ്മതയുത്തരത്തിനൊക്കയും ഉറപ്പു എന്നും 'ഇല്ല' എന്നതിൽ നിമുത്തർ വരുന്ന വിസമ്മതത്തിന്നു ഉറപ്പു എന്നുള്ള സാധാരണ മൊഴികൾ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. ഉറപ്പു എന്നതു 'ഒക്കക' എന്നതിന്റെ ഭവിക്കുവും ഉറപ്പു എന്നതു അതിന്റെ പ്രതിഭാഗവുമാകുന്നു. ഉറപ്പു എന്നതു സംസാരവാചികിൽ ഒറ്റ എന്നു ചുരുക്കുക നടപ്പാകുന്നു.

ക. ൭൧. ചോദ്യം പല സംഗതികളെപ്പറ്റി വരുമ്പോൾ അവയിൽ ഭാഗഭാഗിനോടു ഒറ്റ എന്നതു പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ചേരണം: ദു—ന്തം; 'യജമാനൻ അവിടെ ഇരിക്കുന്നു അവി

ഒരു നിന്നു പോയോ. രാജാവും മന്ത്രിയും [ആരു] നല്ലവൻ?.

൧൭൨. ചോദ്യം ചോദിക്കുന്നതിന്റെ പ്രധാന സാരവും മത്തരത്തിൽ നിന്നു വിവരം അറിയുന്നതെന്നു തന്നെ ഭൂതവരികിയും ചിലപ്പോൾ പ്രതിഭാവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള നിരൂപണത്തെക്കുറിക്കുന്നതിന്നു വേണ്ടി പ്രയോഗിക്കുന്നു: ഉ—ത്തം: ‘ഇപ്രകാരമുള്ള അതിഭയങ്കരങ്ങൾ പകരം വീട്ടുകയില്ലയോ [വീട്ടും നിരൂപണം.] മനുഷ്യൻ ഭരതവത്തേക്കാൾ നീതിമാനായിരിക്കുമോ [ഇല്ല നിരൂപണം.] പരമേശ്വരനാ നിരൂപണമുള്ള കാര്യത്തെ പറ്റി പ്രതിഭാവത്തിൽ ചോദ്യം ചോദിക്കുന്നതു പ്രതിഭൂതം പരവൻ കഴിയുന്നവരുമായിത്തന്നെ അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിന്നു വെല്ലുവിളിക്കുന്ന ഭാവം ആകുന്നു.

൧൭൩. ചോദ്യത്തിന്നുത്തരമായിട്ടു ചോദിച്ച ചോദ്യം തന്നെ തിരിച്ചു ചോദിക്കപ്പെടുമ്പോൾ ചോദിച്ച സംഗതി പരമേശ്വരൻ എന്നുപോലെ കേൾവിക്കാരനും സംശയമുൾക്കൊള്ളുന്നതെന്നു കാണിക്കും; ഉ—ത്തം: ‘അൻ മരുത്തന്മാരുടെ കഴിഞ്ഞ രാത്രി മഴ പെയ്തോ’ എന്നു ചോദിച്ചിട്ടു ‘പെയ്തോ’ എന്നു തന്നെ അവൻ ഉച്ചരിച്ചാൽ അവൻ അറിയുന്നില്ല എന്നർത്ഥം. അങ്ങനെ തന്നെ ‘നല്ല രാജാവും മന്ത്രിയും’ എന്നു കരുത്തൻ ചോദിക്കയും മറുപടി ‘രാജാവും മന്ത്രിയും’ എന്നു ആവർത്തിക്കയും ചെയ്താൽ ഇത്തരം പരയുന്നവന്നു സംശയം എന്നു കാണിക്കുന്നു.

൧൭൪. ഒരീ എന്നതു ആശങ്കയവസ്ഥയിൽ മുൻപിലുണ്ടാക്കപ്പെട്ട പ്രവർത്തനവും മേൽപ്രകാരം കേൾവിക്കാരന്റെ ശ്രദ്ധയെ തന്നെ ആകർഷിക്കുന്നതിന്നു വേണ്ടി വിളിച്ചു പറയുന്നതിന്നു അർത്ഥമായിട്ടു പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു: ഉ—ത്തം: ‘കൊമ്പായാ കള്ളന്മാരു വരുന്നു; ചുറ്റുക വരികുന്നു; പുറത്തു തീ പിടിച്ചു.’

൧൭൫. മറ്റു എന്നതു ഷാഷ്ടിവിഭക്തിയും നാമാഭ്യയങ്ങളും ഒഴികെ ഭാഷയും എല്ലാത്തരമൊഴികളാലും ചേരുന്നതും ഏകാന്തതയെയും ശ്രദ്ധാപേക്ഷയെയും യാചനഭാവത്തെയും നിലവിളിയുച്ചാരണത്തെയും വചനാഭ്യയത്തെയും കാണിക്കുന്നതും ആകുന്നു: ഉ—ത്തം: ‘ആ രസനാപതി രാജാവിനെയെ വണങ്ങു; കണ്തവിടെ നീല്ക്കുന്നു; നീ എഴുതേ; നിങ്ങൾ വരണമേ; പുറത്തു തീ പിടിച്ചു; അവൻ അകമേകുറി.’

കൗതൂ. റുഗ്ഗ എന്നതു വചനാഭേദത്തോടു ചേർന്നു വചനം അനുസാരം നീക്കിയുള്ള ഭവിക്കുകാലത്തിലായും വരുമ്പോൾ ആ ഭവയവും ആധാരവും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധം മറ്റൊന്നുമായിരിക്കുന്നു എന്ന കാണിക്കാം: 3—അം; 'നല്ലവനെ നന്മ ചെയ്തു; ചിലർക്ക് ഉപകാരം വന്നു; അല്ല എന്നതോളം ഗുണം ചെയ്യുന്നു; അതിനാൽ തന്നെ പോയ കൈ.' 'മാത്രം' എന്നതു അർത്ഥമേകം കൂടാതെ റുഗ്ഗ എന്നതിന്നു മുൻപിൽ നില്പാൻ: 3—അം; 'നല്ലവൻ മാത്രമേ നന്മ ചെയ്യൂ.'

കൗതൂ. റുഗ്ഗ എന്നതു ശ്രദ്ധാഭേദത്തെക്കുറിക്കുന്നതു അനുപകയവസ്ഥയോടു ചേർന്നുവരുമ്പോൾ ആകുന്നു: വിമുക്തന്മാർ ശ്രദ്ധ കൊടുക്കണമെന്നു കേൾവികാരത്തോടു അപേക്ഷിക്കുന്നതു പറയുന്ന സംഗതി അവന്റെ അഭിലാഷത്തിന്നൊത്തതോ അവനു വകാരം വരുന്നതോ അവൻ അനുസരിക്കേണ്ടുന്നതോ അവൻ മനസ്സിൽ കരുതേണ്ടുന്നതോ മറ്റോ ആയിരിക്കുമ്പോൾ ആകുന്നു. ആകയാൽ ഇങ്ങനെയുള്ള അവസ്ഥ കൈയും മറ്റും അവയുത്തരമേ സാധിക്കാം: 3—അം; 'അവൻ വന്നു [അവൻ വരുണമെന്നു നീ ആഗ്രഹിച്ചുപറ്റും അതിൽ വന്നു]. യജമാനൻ വന്നിട്ടുണ്ടു [വേണ്ടുന്നതൊക്കെ വളം കൂട്ടിക്കൊള്ളണം]; അതിൽ വെക്കുന്ന (അതു നിന്നോടു പറഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നു വേണം); നീ കണ്ടു [പിന്നീടു ചോദിക്കുമ്പോൾ കണ്ടില്ലെന്നു പറയരുതു], കണ്ടു തിണ്ണമേൽ നില്ക്കുന്ന [വീഴാതെ സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളണം]; അവൻ വാക്കു മാറ്റമേ (മാറ്റിയല്ലെന്നു നിന്റെ ഭാവം എങ്കിലും അതിൽ പറയുന്നതു രാജ്യംകൊല്ലു; പരമാർത്ഥമെന്നു ഭവിക്കുകൊണ്ടു നിന്നാകു മോശിക്കാം.) 'ആകുന്നു' എന്നതു ആരോടായിരിക്കുന്ന വാക്യങ്ങളിൽ റുഗ്ഗ എന്നതു ആഭയത്തോടു ചേർന്നു നില്പാൻ: 3—അം; 'യഹോവായ് ആകുന്നു മൈവം' എന്നതിന്നു 'യഹോവായ് മൈവം' എന്നാകാം.

കൗതൂ. നിലവിളിച്ചു പറയുന്നതിൽ റുഗ്ഗ എന്നതു സംബോധനയോടും അനുപകയവസ്ഥയോടും ചേർന്നു, അപ്പോൾ ഉച്ചാരണം സ്വന്തം ഉയർത്തിയാകുന്നു വേണ്ടുന്നതു: 3—അം; കൂട്ടത്തോടു അതിൽ വെള്ളത്തിൽ മുക്കിച്ചാകുന്ന ആരും എന്നെപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടുവരില്ല.

കൗതൂ. റുഗ്ഗ എന്നതു ആശയവസ്ഥയെയും അതിനോടു അർത്ഥത്തിൽ കൈന്നു മൊഴികളെയും കല്പനയായിട്ടല്ല അപേക്ഷയായിട്ടു പ്രയോഗിക്കുമ്പോൾ ആ രൂപങ്ങളോടു ചേർന്നു നടപ്പാകുന്നു: 3—അം; 'നീ എഴുതേ നിങ്ങൾ നടപ്പിനെ; നീ പറയരുതേ; നിങ്ങൾ വെക്കരുതു; അവരോടു കൈകൊണ്ടമേ'. മുറിക്കു നോക്കുമ്പോൾ 'കൈകൊണ്ടമേ' എന്നതു വേണം എന്ന അനുപകയവസ്ഥയോടു റുഗ്ഗ എന്നതു ചേർന്നതാകുന്നു. അപേ

ഏകാദശൻ തല്പ്രയത്നത്തെയും എളിയതെയും കാണിക്കയും ചെയ്യുന്നു. അതിന്നു വകരും ഏകദിക്ഷണം എന്നു അപേക്ഷിക്കുന്നു എന്നു പ്രായോഗിക്കുന്നതു ശക്തികരവാകുന്നു. ഇന്നിങ്ക ഒരു പുസ്തകം തരിക എന്നതും ഇന്നിങ്ക ഒരു പുസ്തകം തരണമെന്നു ഞാൻ ചൊരിക്കുന്നു എന്നതും തമ്മിലു മേടം വോലെ ഇവ തമ്മിലു മുണ്ടു.

൨൭൦. ഏ എന്നതു തല്പ്രയത്നതയെക്കാണിക്കുന്നതു വചനാഭേദത്തോടു സംബന്ധിക്കുമ്പോൾ ആകുന്നു: 'തന്നേ' എന്നതുകൊണ്ടു വിവരപ്പട്ടത്താകുന്നതുമാകുന്നു: ദു—ന്തം; 'അവൻ അപ്പൊഴേ വൊഴി, ഞാൻ അപ്പൊഴേ വന്നു: രാവിമേ സേവിക: ഞാൻ കാലത്തെ വരാം: നീ സംഗ്രഹകേ ഉറങ്ങരുതു': 'കൈവേ പരവ നിന്നൊട്ടുമ കാലം വൊരാ'.

൨൭൧. ഏ എന്നതു ചില നാമങ്ങളോടു ചേർന്നിട്ടു അവയെ വചനാഭേദത്താകുന്നു: ദു—ന്തം, വഴിയേ [വഴിയിൽ കൂടെ], അരികേ [അരികിൽ]; 'ചുറ്റുകേ [ചുറ്റുകൊട്ട കൂടെ]', ചൊവ്വേ [ചൊവ്വായി], ചില മൊഴികളിലേ അനുസ്വാരം മാഞ്ഞുവോകം: ദു—ന്തം; 'അപ്പൊ—അപ്പൊ' കാലേ, മാത്രേ, പത്രേ എന്നിങ്ങനെയുള്ളവ ഏ എന്നതു ചേർന്നുണ്ടാകുന്നവയല്ല സംസ്കൃതത്തിലേ സപ്തമി വിഭക്തിയുടെ രൂപങ്ങൾ ആകുന്നു. ഏകാദശത്തിൽ ചില നാമാഭേദങ്ങളുമുണ്ടു. അതു 'ആയ' എന്നതിന്റെ ചുരുക്കമാകുന്നു. [നവുൻ] പിന്നാലെ വരുന്ന ഹല്ല ഇരട്ടിക്കത്തുകതായിരുന്നാൽ നാമാഭേദത്തിന്നു ഇരിട്ടികും. ഇരട്ടിച്ചില്ലെങ്കിൽ അതു ഏകാദശത്താൽ കുറിക്കപ്പട്ടന്ന വചനാഭേദമാകുന്നു. ദു—ന്തം: 'ഞാൻ കാലത്തേക്കു കിട്ടിച്ചു' എന്നതിന്നു കാലത്തു കഴികേണ്ടുന്ന കിട്ടി എന്നും 'കാലത്തെ കിട്ടി കഴിച്ചു' എന്നതിന്നു രാവിമേ കിട്ടിച്ചു എന്നും വൊരുമാകും.

രണ്ടാം സ്കന്ദം—തദ്ധിതാവ്യയങ്ങൾ.

൨൭൨ തദ്ധിതാവ്യയങ്ങൾ നാമാവ്യയങ്ങൾ എന്നും വചനാവ്യയങ്ങൾ എന്നും രണ്ടു വകയായിരിക്കുന്നു. നാമാവ്യയങ്ങൾ നാമങ്ങളോടു ഏകാരാവ്യയം ചേർന്നുണ്ടാകുന്ന വചനാഭേദങ്ങളും നാമങ്ങളുടെ വിരൂപ വിഭക്തികളുമാകുന്നു: ദു—ന്തം; 'അകരേ; അകത്തു, വേഗത്തിൽ,

മുതലും. വചനാവ്യയങ്ങൾ വന്തം മുതലായിട്ടുള്ള ചില പരാധാരങ്ങൾ ആകുന്നു: ദൃ-ന്തം; 'നിന്നു, കുറിച്ചു, എന്നാൽ, എങ്കിൽ, ആകെ, കൂടെ'

൪൭൩ നാമാവ്യയങ്ങളിൽ വിഭക്തി ചിലപ്പോൾ ആന്തരമായിരിക്കും ദൃ-ന്തം; 'വരെ [വരെയ], മുതൽ [മുതൽ], മൂലം [മൂലത്താൽ], വേഗം [വേഗത്തിൽ], മുൻപു [മുൻപിൽ], കൂടുക [കൂടുകയ്ക്ക], ശീഘ്രം [ശീഘ്രത്തോടു]. സംസ്കൃത നാമങ്ങളിൽ ചിലപ്പോൾ സംസ്കൃത രൂപങ്ങളും വന്തം: ദൃ-ന്തം; 'കൂടേണ, സ്വഭാവേന, കൂവയാ, ബുദ്ധ്യോ, സരസാ, ദനസാ, വാചാ, കർമ്മണാ, എന്നവ ത്രിതീയ രൂപങ്ങളും വിശേഷാൽ, വശാൽ' എന്നിങ്ങനെയുള്ളവ പഞ്ചമിരൂപങ്ങളും 'കാരേ സമീപേ മാദ്യേ' എന്നിങ്ങനെയുള്ളവ സ്വപ്തമിരൂപങ്ങളും ആകുന്നു.

൪൭൪ വചനാവ്യയങ്ങൾ 'കുറിച്ചു, നിന്നു, പററി, വെച്ചു, എന്നു, വീണ്ടു, തൊട്ടു, മെല്ലട്ടു, അങ്ങോട്ടു' എന്നവ മുതലായ വന്തങ്ങളും 'മേറ, കുറയ, വളര, ഉറക്ക, പതുക്ക, മെല്ല, കെ, കൂടു, ആക, കഴിക, അല്ലാത, ഇല്ലാത, കൂടാത മുൻപാക' എന്നവയുൾപ്പെട്ട ആന്തരങ്ങളും 'എന്നാൽ, എങ്കിൽ, കാട്ടിൽ, കാര്യം, എന്തെന്നാൽ' എന്നിങ്ങനെയുള്ള വന്തങ്ങളും ആകുന്നു.

൪൭൪ തദ്ധിതാവ്യയങ്ങൾ ആഭ്യയങ്ങളോടു ചേർന്നും ചേരാതെയും വന്തം: ദൃ-ന്തം; 'അതിനെക്കാൾ, വിശേഷാൽ' ആഭ്യയം നാമമായിരുന്നാൽ അതിന്റെ വിഭക്തിയും വചനമായിരുന്നാൽ അതിന്റെ അവസ്ഥയും ആധാരത്തിന്റെ സ്വഭാവം പോലെയും ആധാരവും ആഭ്യയവും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധത്തിന്റെ വ്യത്യാസം പോലയും പല പ്രകാരമായിരിക്കും: ദൃ-ന്തം; 'രാജാവു ഒഴികെ, അവനെക്കൂപ്പാലെ, അവനോടു കൂടെ, അവന്റെ മേൽ, നിന്റെ സമീപേ, കൊല്ലത്തുവരെ, രാജാവു മൂലം, രാജാവിന്റെ മൂലം; അവന്നു മേൽ, അവന്റെ മേൽ.

ഫവുൾ

൪൭൩. തലിതവൃത്തങ്ങളിൽ ഉത്ഭവം തെളിയില്ലാതെയും അന്ധരും പ്രത്യേകമായും പൊതു പ്രയാസമായിരിക്കുന്നവയെ അക്ഷരമുറയ്ക്കു താഴെ വിസ്തരിക്കുന്നു.

അർജു, ഉത്ഭവത്തിന്നു 'കൈ' എന്നതിൽ ഒന്നാകും. ആന്തരസപ്തമി. അവിടെ എന്നർത്ഥമാകും. വചനങ്ങൾക്കു മുൻപു അക്ഷരണമായിട്ടു എന്നു ചിലപ്പോൾ അർത്ഥമാകും: ദ്രു—ന്തം; അൻ അഞ്ചു വറഞ്ഞു.

അർജുനെ, ഇന്നുനേ, എങ്ങനെ എന്നവ 'ഒന്നും' എന്ന അപ്രസിദ്ധനാമത്തോടു അർ, എ, ഇ എന്നവ ചേരുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്നു. പ്രകാരം എന്നു പൊതു.

അർജുക്കൾ, അരിക എന്നർത്ഥമാകുന്ന 'അടുക്ക' എന്നതിന്റെ സപ്തമിയായാകുന്ന അടുക്കിൽ എന്നതിന്റെ തത്ത്വമാകുന്നു. അരികെ അരികിൽ എന്നവയോടു പൊരുളിൽ കൂടുന്നു.

അർജുക്കൊണ്ടു, പിൻവരുന്നതു മുൻപോയതിൽ നിന്നുള്ള കാര്യമാകുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്നു 'കൊണ്ടു' എന്നതിൽ ഒന്നാകും.

അർജുക്കൾ, അതു 'അറം' എന്നതിന്റെ തത്ത്വം. ആക എന്നതു ആന്തരം. അതുവരെ എന്നു പൊതു.

അർജുക്കൾ, അതായ എന്നതിന്റെ ചുരുക്കം: ദ്രു—ന്തം; അവിടത്തു; ഇന്നുതന്നെ

അർജു, 'തന്ന' എന്നതിൽ ഒന്നാകും.

അർജുക്കൾ, 'അത്ര' എന്നതിനോടു 'ഇടം' എന്നതു ചേരുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്നതും അതുവരെ എന്നർത്ഥമാകുന്നു എന്നുമാകുന്നു.

അർജുക്കൾ, 'ആയി' എന്നതു ആന്തരമായിരിക്കുന്ന പ്രഥമയും 'ഒന്നും' എന്നതിനോടു അർത്ഥത്തിൽ കൂടുന്നതുമാകുന്നു. അധികവും എണ്ണത്തിലോ അളവിലോ ഗുണത്തിലോ ഒട്ടനവധിയായിരുന്നു എന്നും 'അധികം' എന്നുള്ളതു കൊണ്ടും: ദ്രു—ന്തം; പത്തിൽ അധികം (ആയി) വെഴുതാം. അവന്നു അധികം ദ്രവ്യമുണ്ടു. സഭാമോൻ സൊക്രാത്തിസിനെക്കാൾ അധികം അറിവായിരുന്നു.

അർജുക്കൾ, സപ്തമ്യർത്ഥവും ഉടനെ, പിന്നെ എന്നു പൊതു വരുന്നതുമാകുന്നു.

അർജു, ഉത്ഭവത്തിന്നും മറ്റും 'ഭിന്നം' എന്നതിൽ ഒന്നാകും. ആഭിവാസത്തിൽ, ആ കാര്യത്തു എന്നർത്ഥമാകും.

അർജുക്കൾ, ആ സമയത്തു എന്നർത്ഥമാകും. ഉത്ഭവത്തിന്നു 'പോൾ' എന്നതിൽ ഒന്നാകും.

അർജുക്കൾ, അപ്പോൾ എന്നതിന്റെ ചുരുക്കം. പുറമെ എന്നതിൽ ഒന്നാകും.

അർജു, പക്ഷ എന്നർത്ഥമാകുന്ന അംശം എന്നതിന്റെ സപ്തമിയായ അംശം എന്നതിന്റെ തത്ത്വമാകുന്നു. ദ്രു—ന്തം; കരേണ്യം, അണ്ണാരിണ്യം, നാഴിണ്യം, രണ്ടിണ്യം എന്നിങ്ങനെ എണ്ണത്തെയും അളവിനെയും കുറിക്കുന്ന ചരങ്ങളോടു ചേരുന്നു.

അല്ലാത്ത 'അല്ല' എന്നതിന്റെ ആന്തരം. ഒഴിക എന്നർത്ഥം. മുൻപിലുത്തത്തിന്റെ വിഭക്തി പിന്നത്തതിന്റെ ക്രിയയിരിക്കുന്നു: ദു-ന്തം; 'രാജാവല്ലാത്ത ആരും അറിഞ്ഞില്ല. ദൈവത്തെ അല്ലാത്ത മറ്റാരെയും വന്ദിക്കരുതു.

അവിടെ, 'ഇടം' എന്നതിൽ നോക്കൂ.

അശേഷം, 'ആക' എന്ന ആന്തരം ഉണ്ടാകുമായിരിക്കുന്ന പ്രഥമയാകുന്നു: ശേഷിച്ച കൂടത്തേ എന്നർത്ഥം. അതിനോടു ഉം, ഒരു എന്ന അപ്യയങ്ങൾ സംബന്ധിക്കയും ചെയ്യും: ദു-ന്തം; 'ഒക്കുമ്പോൾ അശേഷം നശിക്കും; ഒന്നാകും അശേഷവും വരും; കൂടുതലാകും കൂടി അശേഷമേ തീർന്നു കളഞ്ഞു'.

അതുവെ, ആന്തരമുള്ളതായി 'കാളം' എന്നു മിക്കപ്പോഴും ചുരുങ്ങിയും ചിലപ്പോൾ ചുരുങ്ങാതെയും ആധേയത്തോടു കൂടിയ അപ്യയവുമായി വരും. ആധേയം ലോപകക്ഷിയിൽ ആകുമ്പോൾ ഒപ്പം എന്നു പൊരുളാകും: ദു-ന്തം; 'മാതാവിനോളം കൂവ്, ദുഗത്തോളം ദുഃഖം; പന്നിയോളം കരുത്തു.' സ്ഥലം മാറ്റത്തെ കുറിക്കുന്ന ക്രിയകൾക്കു മുൻപു മാറ്റത്തിന്റെ അധികൃതയെ കാണിക്കയും ആധേയമായിരിക്കുന്ന സ്ഥലനാമം ലോപകക്ഷിയിലും സപ്തമിയിലും ചതുർത്ഥിയിലും ആയിവരികയും ചെയ്യും: ദു-ന്തം; 'പുത്തകാവോളം പുത്തകാവിടോളം; പുത്തകാവിടന്നോളം' ഭവിച്ചുകാലനാമധേയവും സവാചനാമക്കുടും ആധേയമായി വരുമ്പോൾ ആധേയക്രിയ സംഭവിക്കുന്ന സമയത്തിന്റെ അധികൃതയെ കുറിക്കുന്നു: ദു-ന്തം; 'അവൻ വരുമ്പോളം നീ നില്ക്കൂണ്ടു; മഴ പെയ്യുന്നോളം ഒന്നും നടന്നില്ല.' നാമധേയത്തിന്റെ മകാരം വകാരമായിട്ടു മാറ്റുന്നതു ശബ്ദംഗീകരിക്കുന്നു. ാരം പട്ടത്തിൽ ചിലപ്പോൾ വിഭക്തിവിവരണമായിട്ടും വരും: ദു-ന്തം; 'മരിക്കുവോളത്തിന്നു ജീവനം വേണം.'

അതുകൊണ്ടു, 'ആക' എന്നതിന്റെ ആന്തരം 'എല്ലാം' എന്നുള്ള അർത്ഥത്തിൽ അപ്യയമായിട്ടു പ്രയോഗമുണ്ടു: ദു-ന്തം; 'വിചാരാൽ ആക വന്നു.'

അതുകൊണ്ടു, 'ആക' എന്ന വാചനമുണ്ടോടു 'കൊണ്ടു' എന്ന വരണം ചേർന്നുണ്ടാകുന്നു. വാചനമുണ്ടതിന്റെയും സവാചനമുണ്ടുതെയും പിന്നാലേ മാത്രം വരുന്നതും പിന്നിൽ പറയുന്ന സംഗതി മുൻപിലുത്തത്തിൽ നിന്നുള്ള കാര്യമാകുന്നു എന്നു അറിയുന്നതുമാകുന്നു: ദു-ന്തം; 'അവൻ വായിക്കുകയാകകൊണ്ടു അസംഗതമാകുന്നു; അവൻ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു സാധിക്കും.'

അതുകൊണ്ടു, 'ആക' എന്ന വാചനമുണ്ടതിന്റെ പഞ്ചമി. എല്ലാത്തരം മൊഴികളുടെയും പിന്നാലേ വരുന്നതും 'ആകകൊണ്ടു' എന്നതിനോടു അർത്ഥത്തിൽ കൂടുന്നതുമാകുന്നു: ദു-ന്തം; 'ഞാൻ എഴുതുകയാൽ, ഞാൻ എഴുതുന്നതാകയാൽ; മഴ പെയ്യു ആകയാൽ'

വെള്ളം പൊങ്ങി. 'അതുകൊണ്ട്, ആകയാൽ' എന്നവ തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം അതു കാരണകാലത്താൽ തമ്മിലുള്ള അടുത്ത സംബന്ധ മനസ്സും ഇതു അകന്ന സംബന്ധത്തെയും കാണിക്കുന്നതും അതു മുമ്പിലത്തെ വാക്യത്തിലെ സംഗതി മുഴുവനും ഏകീകൃതം അതിൽ ഏതാനും ഏകീകൃതം കാരണമായി വരുമ്പോഴും ഇതു വാക്യം മുഴുവനും കാരണമായി വരുമ്പോൾ മാത്രവും പ്രായോഗികപ്പെടുന്നതു തന്നെ: 3—നാം; 'മഴ പെയ്യൂ, അതുകൊണ്ട് കൃഷിക്ക് ദോഷമില്ല' എന്നു പറഞ്ഞാൽ മഴ പെയ്യുകയാണു കൃഷിക്ക് ഗുണമാകുന്നു എന്നും കൃഷി ദോഷത്തിന്നു മഴകാരണമല്ല എന്നും അർത്ഥം വരുന്നു. എന്നാൽ 'മഴ പെയ്യൂ ആകയാൽ കൃഷിക്ക് ദോഷമില്ല' എന്നതിന്നു മഴ പെയ്യുക കാരണത്താൽ കൃഷിക്ക് ഗുണമാകുന്നു എന്നു മാത്രം പൊരുൾ തിരിയും.

ആയുത്രകൊണ്ടു, 'അതുകൊണ്ട്' എന്നതിനോടു 'ഏല്പാറി'യും കൂടുന്നു.

ആയി, 'ആക' എന്നതിന്റെ വരവും 'ഇട്ടു, കൊണ്ടു' എന്ന സഹായ വർത്തമാനങ്ങളെ ചേർക്കുന്നതുമാകുന്നു. കഷ്ടിയും സംസ്ഥാപനയുമൊഴികെ ശേഷമുള്ള ഏറ്റവും വിഭക്തികളുടെയും നാമത്തിന്റെയും പിന്നാലെ വരുന്നതും മാനോഭാവത്തെ കാണിക്കുന്നതുമാകുന്നു. 3—നാം; 'നീ ഇനിക്കായി ഒരു വാക്ക് പറയേണ്ടതും, അന്നായിട്ടു അവന്നു ഒരു പുസ്തകം കൊടുത്തു: അവൻ മനോഹരമായികൊണ്ടു നടക്കുന്നു. 'ആയിട്ടു' എന്നതു ചിലപ്പോൾ അന്ത്യ പൊരുളുകൾ സംബന്ധിച്ച പ്രതിഭാവത്തെ സൂചിപ്പിക്കും: 3—നാം; 'ഞാൻ ആയിട്ടു ജീവിച്ചു [മരണാഭയത്തരായിരുന്നു ഏകിൽ ജീവിച്ചിരുന്നായിരുന്നു]. അവൻ എന്നെയായിട്ടു അടിച്ചു. [ചിന്നൊരുത്തരായിരുന്നു ഏകിൽ അടിക്കുകയില്ല]'

ആറാം; സത്യവാചകത്തിൽ 'ആക' എന്ന ആനന്ദം ആനന്ദരായും ആശയം ലോപനാശിയിൽ ആയും അപ്രായമായിട്ടു വരും: 3—നാം; സ്വാമിയാണു; രാജാവിനാണു; ദൈവത്താണു.

ആറുണ്ടു, 'ആട്ടെ' എന്നതിന്റെ തത്ത്വവും എന്നപോലെ തരുന്നെന്നു. 'ആട്ടെ' എന്നതു 'ആകട്ടെ' എന്നതിന്റെ ചുരുക്കമാകുന്നു. [ജകം. ന.ഭ.മ.] ചില പൂജ്യങ്ങളോടു ചേർന്നിട്ടു സംശയ കരഭാവം വരുത്തും. 3—നാം; 'ആരാണു [ആരോ കരുത്താൽ,] ദൈവത്താണു [ദൈവത്താണു;] ഏതാണു [ഏവിടെയോ ഒരിക്കലും;] ആകാണു [ആകാ കരുത്താണു.]'

ആറാം 'ആകിൽ' എന്ന കരുത്തോടു ഉം എന്നതു ചേർന്നു ചോദന 'ആകിലും' എന്നതിന്റെ തത്ത്വവും 3—നാം; 'ആരാണു [ആരൊക്കിലും;] ഏതാണു [ഏവിടെ ഏകിലും;] ദൈവത്താണു [കാര്യം;] ആകാണു [ആകെങ്കിലും] ആരാണോടും [വല്ലവനോടും.]'

ആസക്തിയും 'അശേഷം' എന്നതിനോടു അന്വയത്തിലും പ്രയോഗത്തിലും അർത്ഥത്തിലും കടന്നു.

ആദ്യം, ആദ്യത്തിൽ എന്നതിന്നു വകയറും, ആനന്ദരസപൂർവ്വം.

എങ്കിൽ, ചൊല്ലുക എന്നർത്ഥമാകുന്നു 'എങ്കിൽ' എന്ന വചന വചനത്തിന്റെ വർത്തമാനകാലലഭണം സംശയദോഷം കൂടാതെ സംഭാവനയെക്കാണിക്കു അതിന്റെ പ്രയോഗം. ഉ—ത്തം; അവൻ വന്നെങ്കിൽ ഞാൻ ഉവാകാം. [൩൭൦—൩൭൨ ലക്കങ്ങളിൽ നോക്കൂ]. 'എങ്കിൽ' എന്നതിനോടു ഒറ്റ എന്ന അപ്യയം ചേർത്തപ്പോൾ അതു ചൊല്ലുത്തെയും മനോവികാരത്തെയും മറ്റും കാണിക്കും. ഉ—ത്തം; അവൻ വന്നെങ്കിലോ [വന്നെങ്കിൽ എങ്കിലോ] ഹാ അവൻ ജീവിച്ചെങ്കിൽ [ആനന്ദം.]

൧. എങ്കിലും, രണ്ടു വാക്യങ്ങളുടെ ഇടയിൽ നില്ക്കുമ്പോൾ അവ തമ്മിൽ വിപരീതഭാവമാകുന്നു എന്നു കാണിക്കാം. ഉ—ത്തം; അവൻ ഇനിക്കു ശത്രുവാകുന്നു; എങ്കിലും ഞാൻ അവന്നു മോക്ഷം ചെയ്യയില്ല [ശത്രുക്കളോടു മോക്ഷം ചെയ്യയാകുന്നു നല്ലതു എന്നു ഭാവം.]

൨. എങ്കിലും അഭിപ്രായസംബന്ധമായിരിക്കുന്ന മൊഴികളുടെ പിന്നാലെ ആവർത്തിച്ചു വരുമ്പോൾ ഒറ്റ എന്നതിനോടു അർത്ഥത്തിലും പ്രയോഗത്തിലും കടന്നു. എന്നാൽ അതു പറയുന്ന കാര്യത്തിന്റെ സ്വഭാവ സംശയത്തെയും ഇതു പറയുന്ന ആളിന്റെ മനോസംശയത്തെയും കാണിക്കും. ഉ—ത്തം, 'രാജാവു എങ്കിലും മന്ത്രി എങ്കിലും വരും' [രണ്ടിൽ ആരായാലും മതി:] 'രാജാവോ മന്ത്രിയോ വരും' [അവരിൽ ആരെന്നറിയില്ല.]

൩. എങ്കിലും വിഭക്തികളെയോ വചനാഭിപ്രായങ്ങളെയോ വിശദീകരിക്കുവാനായി വരുമ്പോൾ കാര്യം കടന്നു പല സംഗതികളിൽ ഒന്നിനെത്തിട്ടുണ്ടാകാം: ഉ—ത്തം: സമ്യക് ശ്രമിക്കാതെ എങ്കിലും വിജയിക്കണം [മറ്റുള്ളവരെയും വിജയിപ്പാനുള്ളതാകുന്നു] സേവിച്ചെങ്കിലും കാര്യം നാശിക്കുന്നതു വൈഭവം, [മറ്റൊരു വഴിയിലും കത്തില്ലെങ്കിൽ.]

എങ്ങ, എങ്ങും, 'കൈ' എന്നതിൽ നോക്കൂ.

എങ്ങെന്ന 'അങ്ങനെ' എന്നതിൽ നോക്കൂ.

എന്തൊന്നും 'അങ്ങനെയും' എന്നതിൽ നോക്കൂ. [ഏവിടം വര എന്നർത്ഥം.]

എത്ര 'തിന്ന' എന്നതിൽ നോക്കൂ.

എത്രിടം 'എത്ര' എന്നതിനോടു 'ഇടം' എന്നതു ചേരുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്നതും 'വര' എന്നതു ആനന്ദമായി ഏതുവര എന്നർത്ഥം വരുന്നതുമാകുന്നു.

എത്ര എന്ന പൂജ്യത്തിന്നു ചിലപ്പോൾ ഏതുതൊഴു എന്നർത്ഥം വരുന്നതായാൽ അങ്ങനത്ത പട്ടത്തിൽ ആനന്ദ വ

ബുദ്ധിയാകുന്നു: ദു—ന്തം: നീ എന്തു അവിടെപ്പോകുവാൻ വി
ന്നാലെ അച്ചു വരുമ്പോൾ അയാച്ചു ചിലപ്പോൾ യകാരമാകും:
ദു—ന്തം: നീ ഏതെ വന്നില്ല, അവൻ എന്താണു എഴുതാ
ഞ്ഞു.

എന്തെന്നാൽ 'എന്തു, എന്നാൽ' എന്നവയുടെ സമാസം.
എന്തു' എന്നതു പ്രഥമോത്ഥമായിരിക്കുമ്പോൾ പിന്നാലെ വരുന്നതു
മുൻപിൽ പറഞ്ഞതിന്റെ വിവരം എന്നു കാണിക്കും: മുൻപേ
നിലുനതു 'ലിക്വാരും ഒരു നില്പിംഗനാമമാകുന്നു: ദു—ന്തം:
'ഉത്തരവു ഏന്തെന്നാൽ,' 'കെസർ എഴുതിയതു എന്തെന്നാൽ'
'ഞാൻ വന്നു, കണ്ടു, ജയിച്ചു.'

൨ എന്തു എന്നതിന്നു എന്തുകൊണ്ടു എന്നും പ്രഥമ അർത്ഥം
വരുന്നതാകയാൽ പിന്നാലെ വരുന്നതു മുൻപിൽ പറഞ്ഞതി
ന്റെ കാരണമാകുന്നു എന്നും കാണിക്കും: ദു—ന്തം, അവനെ
ഞാടെത്തു എന്തെന്നാൽ അവൻ കിണ്ടിയാകുന്നു, നീ വേദകരു
തു എന്തെന്നാൽ നാമെയിവിടെ ഒരു സമുച്ചയം.

എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ 'എന്തു, കൊണ്ടു, എന്നാൽ' എ
ന്നവയുടെ സമാസം പിന്നാലെ വരുന്നതു മുൻപിൽ പൊയതി
ന്റെ കാരണമാകുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്നു. 'എന്തെന്നാൽ' എന്ന
നിവന്നാട്ടു അർത്ഥത്തിൽ കൊണ്ടു താനും: കാരണം മുൻപിൽ വ
രുത്തിപ്പറയുന്നതു അതു വാക്യത്തിൽ സാരസംഗതിയായും കാര്യ
ത്തോടു അടുത്ത സംബന്ധമായും ഇരിക്കുമ്പോൾ ആകുന്നു: ദു—
ന്തം; 'അവൻ നല്ലവനാകകൊണ്ടു ഗുണം ചെയ്യുന്നു.' കാരണം
പിന്നാലെ വരുന്നതു അതും കാര്യവുമായിട്ടു അകന്ന സംബന്ധ
മായും അതിനെ വിവരപ്പെടുത്തിട്ടു അത്രയാവശ്യമില്ലാതെയും ഇ
രിക്കുമ്പോൾ ആകുന്നു: ദു—ന്തം; 'ഒരു മരണമുണ്ടായിട്ടുണ്ടു എന്തു
കൊണ്ടെന്നാൽ പള്ളിയിൽ മേനിയുടെ ശബ്ദം കെൾക്കുന്നു.' ഇ
വിടെ മേനിയുടെ ശബ്ദം മരണത്തിന്നല്ല മരണത്തെക്കുറിച്ചുള്ള
അറിവിന്നു മാത്രം കാരണമായിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ തന്നെ 'കുഴി
ക്കു രാത്രിയിൽ മഴ പെയ്യു, എന്തെന്നാൽ നിലത്തു നന്നെവു കാ
ണുന്നു' എന്നതിൽ മഴ പെയ്യു വിവരം നന്നെവുകൊണ്ടു മനസ്സി
ലായി എന്നു മാത്രം കാണിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഉറ്റ സംബന്ധത്താ
ലും അടുപ്പം കാണിക്കാതെ പറയുമ്പോൾ കാരണം പിന്നാ
ലെ വരും: ദു—ന്തം; 'അവൻ മരിച്ചുപോയി; എന്തെന്നാൽ അ
വൻ വിഷം തിന്നു.'

എന്നും, എന്നും, എന്തെന്നാലും, എന്തെന്നാലെന്നാലും,

'ലിനം' എന്നതിൽ നോക്ക.

എന്നും, 'പറക' എന്നർത്ഥമാകുന്ന 'ഏകക' എന്ന പദയ
വരുന്നതിന്റെ റത്തം പറക, വിളിക, അപേക്ഷിക്ക, ചോദി

ക, അരിക, വരിക എന്നവ മുതലായിട്ടു വരുന്നതും നിന്നവി നെയും സംബന്ധിച്ച ക്രിയകളും പറയപ്പെടതും നിന്നെടുത്തു മായ വെ:രുളുകളും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധത്തെക്കുറിക്കയും ചെയ്യും: ഉ-ത്തം: 'വരിക എന്നു പറഞ്ഞു. അവൻ വന്നോ എന്നു അറിഞ്ഞില്ല: നീ പോക എന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞു'

എന്നു, 'എങ്കിലും' എന്നതിന്റെ ഭൂതകാലനാമധേയം മുൻ പിൻ പോയതു പിന്നാലെ വരുന്നതിന്റെ നാമമാകുന്നു എന്നു കാണിക്കയും ചെയ്യും: ഉ-ത്തം: 'ചീനം എന്നു മോദരാജ്യം, സം പ്രതി എന്നു ഉദ്യോഗസ്ഥൻ' 'എന്നവൾ' എന്നതും അതിന്റെ ലിംഗസംഖ്യ വിജ്ഞിതമല്ലെന്നും 'എന്നു' എന്നതിന്റെ സ്വാ ച്ഛയർ ആകുന്നു: ഉ-ത്തം: 'ചേരൻ എന്നവൻ, രാമൻ എന്നൊക്കത്തൻ, സീതാ എന്നവൾ, അമൃത എന്നതു, ത്രിഫല എന്നവ'. ഇങ്ങനെയുള്ള ദോഷികളെ കൂട്ടിപ്പറയുന്നതു സംഗതിവിവരം പരബോധമായി അറിയപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നും നാമം താല്പര്യ സംഗതി യാകുന്നു എന്നും കാണിക്കുന്നതിനാകുന്നു: ഉ-ത്തം 'ചീനരാജ്യം' എന്നു പറയുന്നതു ആ രാജ്യം നല്ലവണ്ണം അറിഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഭാവത്തിൽ ആകുന്നു. എന്നാൽ 'ചീനം എന്ന രാജ്യം' എന്ന വാക്കിൽ ആ നാമമല്ലാതെ രാജ്യത്തിന്റെ വിവരം ഒന്നും അറിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നു ഭാവം: 'ചീനം എന്നൊരു രാജ്യം' എന്നതിൽ ആ നാമം പോലും മുൻപിൽ കേട്ടിട്ടില്ലെന്നു ഭാവം.

എന്നാൽ, 'എങ്കിലും' എന്നതിന്റെ ഭൂതകാലലക്ഷണം.

൧ 'എന്നു പറഞ്ഞാൽ' എന്നു പൊരുളാകും: ഉ-ത്തം; 'ആ ചാഴൻ എന്നാൽ വഴികാട്ടി എന്നാകുന്നു.'

൨ 'അപ്രകാരമായാൽ' എന്നു പൊരുളാകും: ഉ-ത്തം; 'ഓരം വൈതങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കണം, എന്നാൽ ഏഴു രൂപാ ശമ്പളം തരാം.'

൩ നിരാധാരപദത്തിന്റെ പിന്നാലെ മുൻപോയതും പിൻ വരുന്നതും തമ്മിൽ ഭിന്നതഭാവമേയിരിക്കുന്നു എന്നു കാണിക്കും: ഉ-ത്തം; 'അഹങ്കാരികൾ ലജ്ജിക്കപ്പെടും: എന്നാൽ വിനയമുള്ളവർ സന്തോഷിക്കും'. 'എന്നാലോ' എന്നതിൽ ഭിന്നതഭാവം കാരകൃത ഉറപ്പാകും: ഉ-ത്തം: ദൈവം പരിശുദ്ധനാകുന്നു എന്നാലോ മനുഷ്യർ പാപികളാകുന്നു.

൪. ചിലപ്പോൾ ശ്രദ്ധാകക്ഷണത്തിനായിട്ടു ഭാഗ്യം വാക്യങ്ങളുടെ തുടങ്ങുന്നതിൽ നില്ക്കും: ഉ-ത്തം 'എന്നാൽ ഒരു കഥയുടെ ചെപ്പേൻ ഞാൻ'. ഓരം അർത്ഥത്തിൽ ഏ എന്നതു മിക്കപ്പോഴും അതിനോടു ചേർന്നു നില്ക്കും: ഉ-ത്തം; 'എന്നാലെ നീ കൊച്ചിക്കു പോകണം.'

൫. നിരാധാര പദത്തിന്റെ പിന്നാലെ മുൻ പോയതും പിൻ വരുന്നതും തമ്മിൽ വിപരീതമായിരിക്കുന്നു എന്നു കാണിക്കും

‘ഏകിലും’ എന്നതിനോടു അർത്ഥത്തിൽ ഒക്കെയും ചെയ്യും: ദ്ര—
ണം; ‘രാജാവു ഭയശീലക്കാരൻ എന്നാൽ കുടിരക്കു വേണ്ടാവ
ണം ചെയ്യുന്നില്ല,’ ഇതിനോടു ഉം എന്ന അന്യയം ചേരുമ്പോ
ൾ ഹം അവത്തിന്നു അധികം ഉറപ്പു വരും: ദ്ര—ണം; ‘ഒക്കെ
വം കരുണയുള്ളവനാകുന്നു എന്നാലും വാപികളെ ശിക്ഷിക്കും.’

എന്നാൽ, ‘എന്നവരോ’ എന്നതിന്റെ ചുരുക്കം. [൩൦൭ാം
ലക്കത്തിലും വാറു എന്നതിലും നോക്കൂ]. കാലക്രമത്തെയും കാര
ണത്തെയും കാനികയെയും ചെയ്യും: ദ്ര—ണം; ‘ഞാൻ ഏഴുതി എ
ന്നാറെ കാര്യം കത്തില്ല, അവൻ ഏറ്റുപറഞ്ഞു, എന്നാറെ
അവന്നു ക്ഷമ കിട്ടിയില്ല.’

എന്നിട്ടു, ‘എന്നു’ എന്ന വന്തത്തോടു ‘ഇട്ടു’ എന്ന വന്തം
ചേർന്നുണ്ടാകുന്നു. ‘എന്നാറെ’ എന്നതിനോടു അർത്ഥത്തിൽ ഒക്കെ
യും ചെയ്യും. [൩൦൭ാം ലക്കത്തിൽ നോക്കൂ:] ദ്ര—ണം; ‘അവൻ
ചോദിച്ചു; എന്നിട്ടു അവന്നു നിറഞ്ഞില്ല.’

എല്ലാം, ‘ഏല്പുക’ എന്നതിന്റെ ആശങ്കമായ ‘ഏൽ’ എന്ന
തിനോടു ദ്ര എന്ന അന്യയം ചേർന്നുണ്ടാകുന്ന ‘ഏല്പോ’ എന്ന
തിന്റെ ഗാഢം; എല്ലാത്തരമൊഴികളോടും ചേരുന്നതുമാകുന്നു.

൧. അറിഞ്ഞിരിക്കുന്ന സംഗതിയെ കാണപ്പെടുത്തുന്നതിൽ ‘ഏ
ല്പോ’ എന്നതു വാക്യത്തിൽ കാല്പ്യമൊഴിയോടു ചേർന്നു വരും;
ദ്ര—ണം; ‘നീ എന്നെ അവരാനിച്ഛേല്പോ; നീ ഗുരുവിനോടേ
ല്പോ വിന്നങ്ങി, അവനെല്ലാകുന്നു എന്നെത്തല്ലിയതു.’

൨. ‘ഏല്പോ’ എന്നതു ചിലപ്പോൾ കാരണത്തെ സൂചിപ്പിക്കും
എന്തെന്നാൽ അറിഞ്ഞു സമ്മതമായിരിക്കുന്ന കാര്യത്തെ കാണപ്പെടു
ത്തുന്നതിന്റെ ഒരു സാധ്യം സമ്മതമില്ലാത്ത കാര്യത്തെ അതി
ന്നാൽ ചോദ്യം വരുത്തുകയാകുന്നു: ദ്ര—ണം; ‘രാജാവു നിന്ന
കു ചോല്ലു തരും, അവൻ കരുണയുള്ളവനെല്ലോ ആകുന്നു:
കൊച്ചി കൂകിയെല്ലോ: [ആകയാൽ നെരം വെളുപ്പാറായി.]’

൩. പറയുന്ന സംഗതി പറയുന്നവന്റെയോ കേൾക്കുന്ന
വന്റെയോ മനോഭാവത്തിന്നു വിരോധമായിരുന്നു എന്നു കാ
ണിക്കുന്നതിന്നു ‘ഏല്പോ’ എന്നതു വരും: ദ്ര—ണം; ഇന്നലെ മഴ
പെയ്തവല്ലോ [അതു വിചാരിച്ചിരുന്ന കാര്യമല്ല.]

എവിടെ, ‘ഇടം’ എന്നതിൽ നോക്കൂ.

എന്നി, ‘എന്ത്യ’ എന്നതിന്റെ ചുരുക്കവും അതു ‘അന്ത്യം’
എന്നതിന്റെ സംസ്കൃത സമ്യമിയായ ‘അന്ത്യ’ എന്നതിന്റെ ത
ത്വവും എന്നുചോലെ കാണുന്നു. ‘അല്ലാത’ എന്നതിനോടു
അർത്ഥത്തിലും അന്വയത്തിലും ഒക്കെയും ചെയ്യും: ദ്ര—ണം; ‘ഇ
നിക്കു രൈവം എന്ത്യ ആരും ശരണമില്ല.’ ‘എന്നി’ എന്നതി
ന്റെ പിന്നാലെ ഹല്ലിരട്ടിക്കും: ദ്ര—ണം; ‘രാജാവു എന്നിപ്പി
ന്നാരും കുടിരക്കു ചെയ്യുന്നില്ല.’

ഏകദിശം, 'ഏകം' 'മേഘം' എന്നവയുടെ സംസ്കൃത സമാസം: ആന്തര ചതുർഥി: ഒരു നോട്ടത്തിന്നു എന്നു പൊരുൾ.

ഏൽ, 'മേൽ' എന്നതിന്റെ ചുരുക്കവും നാമത്തിന്റെ വിഭാവനമായ ചേരുന്നതും ആകുന്നു: ദ്വ-ന്തം; മരത്തൽ, കല്ലൻ മേടയേൽ. 'മേൽ' എന്നതിൽ നോക്കൂ.

ഏറ, 'ഏറുക' എന്നതിന്റെ ആന്തരവും അധികം എന്നർത്ഥം വരുന്നതുമാകുന്നു.

ഏററം, പ്രഥമയും 'ആക' എന്നതു ആന്തരമായി ഏറ എന്നുള്ള അർത്ഥത്തിൽ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നതുമാകുന്നു.

ഇങ്ങു, 'ഇക്കെ' എന്ന തമിഴ് പദത്തിൽ നിന്നു വരുന്നതു 'കൈ' എന്നതിൽ നോക്കൂ.

ഇങ്ങുന്ന, [അങ്ങനെ എന്നതിൽ നോക്കൂ.]

ഇടം, അനുസ്വാരം നീക്കിട്ടു ഭൂ, ഇ, എ എന്നവയോടു ചേരും; ദ്വ-ന്തം; അവിടെ, ഇവിടെ, എവിടെ,

ഇടയിൽ, 'ഇട' എന്നതിന്റെ വിചരണ സപ്തമി. ആധേയ്യം ചതുർഥിയിലും അഷ്ടമിയിലും ആയി വരും; ദ്വ-ന്തം; 'അവരുടെ ഇടയിൽ ഒരു തർക്കമുണ്ടു, തിരുവല്ലാ മാവേലിക്കരക്കും ചങ്ങനാശ്ചേരിക്കും ഇടയിൽ ആകുന്നു'

ഇട്ടു, 'ഇടുക' എന്നതിന്റെ വന്തം: [ലക്കം നൂതനം.] ചില വിഭജനികളുടെ പിന്നാലെയും ചേരും; ദ്വ-ന്തം; 'അവൻ ഇനിക്കിട്ടു അടിച്ചു; കഞ്ഞിനെയിട്ടു തല്ലരുതു; വെയിലത്തിട്ടു ഉണർത്തുന്നു.'

ഇത്തററം, 'അത്തററം' എന്നതിൽ നോക്കൂ. ഇവിടം വരെ എന്നു പൊരുൾ.

ഇത്ര, 'തന്ന' എന്നതിൽ നോക്കൂ. ഇങ്ങത്രം എന്നു പൊരുൾ.

ഇത്രടം, 'ഇത്ര ഇടം' എന്നവ കൂടിയുണ്ടാകുന്നതു; ഇസ്ഥലം വരെ; ഞം സമയം വരെ എന്നു പൊരുൾ.

ഇനി, ആന്തര സപ്തമി. ഇതു മുതൽ, 'വീണ്ടും, പിന്നെയും' എന്നർത്ഥം വരും. ഇതിനോടു സംബന്ധിക്കുന്ന വചനം ഭവിച്ചുത്തിലായിരിക്കണം: ദ്വ-ന്തം; 'അവൻ ഇനിയും പറയും. ഞാൻ ഇനി വളരുകയില്ല.' നാമാധേയം ആയിത്തീരുന്നതിന്നു 'ഇക്ക, അങ്ങേ' എന്നവ ചേരും; ദ്വ-ന്തം; ഇനിയുള്ള കാലം, ഇനിയത്തെത്തലമുറ.

ഇന്നു, 'ഭിന്നം' എന്നതിൽ നോക്കൂ. ഞം ഭിവസത്തിൽ; ഞം കലർത്ത എന്നു പൊരുൾ വരും.

ഇന്നല, ആന്തര സപ്തമി 'ഇന്നു, തല' എന്നവയുടെ ചേരവം: പിന്നത്തെ ഹല്ല തക്കതായിരുന്നാൽ ഇരട്ടിക്കും; ദ്വ-ന്തം; ഇന്നല പ്പൊറ പ്പൂ; 'തല' എന്നതിന്നു ഇവിടെ മുൻപു എന്നർത്ഥം: ദ്വ-ന്തം; 'തല നാൾ'

ഇന്നാധം, ആന്തര സപ്തമി; ഹര്യം എന്നു ചൊല്ലുക. അടുക്കുകയെന്നു സമയത്തെപ്പറിച്ചറയുന്നതു.

ഇന്നാമുപ്രാധം, ആന്തര സപ്തമി; ഇന്ന സമയത്തു, 'ചോക്' എന്നതിൽ നോക്ക.

ഇപ്പോധം, ആന്തര സപ്തമി. ഹര്യം, സമയത്തു, 'ചോക്' എന്നതിൽ നോക്ക.

ഇപ്പുറം, 'ഇപ്പുറമേ' എന്നതിന്റെ ചുരുക്കം. ഇപ്പുറത്തു, ഇപ്പുറത്തു കൂടെ എന്നർത്ഥം. 'പുറമേ' എന്നതിൽ നോക്ക.

ഇവിട, ഹര്യം സ്ഥലത്തിൽ. 'ഇടം' എന്നതിൽ നോക്ക.

ഒക്ക, 'ഒക്കുക' എന്നതിന്റെ ആന്തരം. എല്ലാം എന്നർത്ഥം.

ഒട്ടിക്കം, ആന്തര സപ്തമി. അവസാനത്തിൽ എന്നു ചൊല്ലുക.

ഒട്ടു, 'കുറയ്ക്ക' എന്നർത്ഥം. 'ഒട്ടുക' എന്ന അപ്രസിദ്ധ വചനത്തിന്റെ വർത്തം.

ഒന്നും, സമയത്തെ കാണിക്കാം. ആക എന്ന ആന്തരം ഉണ്ടാകുമായ പ്രഥമ; ആധേയം ചിതീയയിലും ചതുർഥിയിലും അഷ്ടമിയിലും വർത്തം; ദ്വന്തം; സൂര്യനോടു കപ്പം പ്രകാശം. ആനെന്നു കപ്പം ബലം, കതിരയുടെ കപ്പം വലിപ്പം.

'ഒരിക്കൽ' 'കര' എന്ന ആധേയത്തോടു 'കൽ' എന്നതു ചേർന്നുണ്ടെന്നു. 'ഒരിക്കൽ' എന്നു നടപ്പായിരിക്കുന്നു. ഒരു തവണ എന്നർത്ഥം.

ഒഴിയ, ഒഴിക എന്നതിന്റെ ആന്തരം; അല്ലാതെ എന്നതിനോടു അർത്ഥത്തിലും അനവധിയിലും ഒക്കുന്നു; ദ്വന്തം; 'അവൻ ഒഴിയുന്നതും വന്നില്ല. ദൈവത്തെ ഒഴിയ മറ്റൊരെയും നമസ്സരിക്കരുതു.'

ഒട്ടു, 'വട്ട' എന്ന വർത്തത്തിന്റെ ലോപം. സ്ഥലവാചികളുടെ ചതുർഥിയോടും സപ്തമിയോടും ചേർന്നവർത്തം. ഗമനത്തിന്റെ സ്ഥലത്തെക്കുറിക്കുന്നില്ല ചൊവ്വിനെ കാണിക്കയത്രേ ചെയ്യുന്നു. ദ്വന്തം; 'മേലോട്ടു' [മേല്പട്ട], 'കീഴോട്ടു' [കീഴ്പ്പട്ട], 'അമേലോട്ടു', 'ഇവിടോട്ടു', 'അവലപ്പട്ടയോട്ടു', 'കോട്ടയത്തോട്ടു', 'കൊച്ചിയിലോട്ടു', 'ആലപ്പുഴയോട്ടു'.

ഒരുതം, 'ഒരുതം', 'ഒരുതപ്പം', 'അരുവ്' എന്നതിൽ നോക്ക.

ഉടൻ, ആന്തര സപ്തമി; ചുറ്റുകിൽ എന്നർത്ഥം.

ഉടന്നു, മേലത്തതിനോടു ഏറ്റവും എന്ന അർത്ഥം ചേർന്നുണ്ടെന്നതു.

ഉടന്നടി, മേലത്തതിനോടു 'അടി' എന്നതു ചേരുന്നതു; ആന്തര സപ്തമി.

ഉടന്നുടന്നു, മേലത്തതിനോടു 'അന്നു' എന്നതു കൂടുന്നതു 'അതിനെ' നോക്ക.

ഉറവിടം, 'ഉറവിടം' എന്നതിന്റെ ആനന്ദം അവശ്യമായിട്ടു ഉറപ്പു എന്നായിവരുന്നു.

ഉറവിടം, 'ഉറപ്പ്' എന്നർത്ഥമുള്ള 'ഉറപ്പ്' എന്നതിനോടു ഏകദേശം ചേരുന്നതിനാൽ ഉറപ്പാകുന്നു. ആയോര്യം ലോപസമ്യക്തിയിൽ ആയിരിക്കും; ഉറപ്പും; വഴിയുടേ; നേതൃമോഴ്ത്തുടേ.

കുറുപ്പിൽ, അവശ്യമായിട്ടു കണക്കെ കണക്കു എന്നാകും. ഉറപ്പാല നാമധേയത്തോടു ചേർന്നിട്ടു ക്രിയകൾ തമ്മിലുള്ള സംബന്ധത്തെ കാണിക്കും [ലക്ഷം. ൩൩൭]

കുറുപ്പിൽ, സ്ഥലവാചി. ലോപസമ്യക്തി, ആയോര്യം ലോപ ക്രിയയിൽ നില്ക്കും; ഉറപ്പും; എങ്കിൽ, ആററികൽ. 'വായില്ല' അരികിൽ എന്ന് പൊരുൾ.

കുറുപ്പ്, കാട്ടിൽ എന്നതിന്റെ ചുരുക്കം, അതു കാട്ടുക എന്നതിന്റെ വർദ്ധമാന ലത്തമാകുന്ന കാട്ടുകിൽ എന്നതിന്റെ മാറ്റമാകുന്നു. കാട്ടുക എന്ന ക്രിയയ്ക്കുള്ളവണ്ണം ആയോര്യം ലിപിയിൽ ആയിരിക്കും. രണ്ടു വസ്തുക്കൾ ഒരു ഗുണം തരുന്ന ഉറപ്പായിരിക്കെ അവയിൽ ഒന്നു ആ ഗുണം കൊണ്ടു മുതി നില്ക്കുമ്പോൾ ആ മുത്തുതലിനെ കാണിക്കുന്നതിന്നു 'കുറുപ്പ്' കാട്ടിൽ, എന്നു വ വരും; ഉറപ്പും; വിശ്വാസ്യകൾ മനുഷ്യരെക്കാൾ ചീത്തയാകുന്നു. ഇതിൽ വിശ്വാസ്യകളും മനുഷ്യരും ചീത്തയാകുന്നു എന്നും വിശ്വാസ്യകൾ അധികം ചീത്തയാകുന്നു എന്നും അത്രെ അർത്ഥം. വിശ്വാസ്യകളെക്കാൾ മനുഷ്യർ നല്ലവർ ആകുന്നു എന്നതിൽ രണ്ടു വസ്തുക്കൾ ചീത്ത തന്നെ എങ്കിലും മനുഷ്യർ തിരുവിൽ കുറവുള്ളവർ എന്നു കാണിക്കുന്നു. വിപരീതലക്ഷണങ്ങളുള്ള വസ്തുക്കൾ തമ്മിൽ താരതമ്യം ഇല്ല. ഉറപ്പുള്ളവർ രാമൻ നല്ലവനായിരുന്നു എന്നു പറയണമെങ്കിൽ രണ്ടുപേരും നല്ലവരോ രണ്ടുപേരും തിരുവരോ ആയതിനാലും. ഒരുത്തൻ നല്ലവനും മററവൻ ചീത്തയുമായിവന്നു കൂടാ. ആകയാൽ പഞ്ചസാരയെക്കാൾ കടുപ്പിന്നു കൈപ്പുണ്ടു എന്നു പറഞ്ഞു കൂടാ. എന്നാൽ മെഴുകിനെക്കാൾ ഉരുക്കു കടുപ്പമുള്ളതാകുന്നു എന്നു പറയാം. ഏതെന്നാൽ കടുപ്പവും മയവും തമ്മിൽ വിപരീതമല്ല. ഒരു ഗുണത്തിന്റെ ഏകരൂപം തന്നെയാകുന്നു. ഗുണത്തിന്റെ തരത്തിൽ ഏകീഭവിക്കുന്ന വസ്തുക്കളും ഗുണത്തിന്റെ അളവുകൊണ്ടു വ്യത്യാസമായി വരാം. മരവും കല്ലും കടുപ്പമുള്ളവ തന്നെ എങ്കിലും മരം അല്പകടുപ്പമുള്ളതും കല്ലു അധിക കടുപ്പമുള്ളതുമാകുന്നു. മരം അല്പമേടത്തെ കാണിക്കുന്നതിന്നു 'കുറുപ്പ്', അല്പം അസ്സാരം; ഏകം, വളര, പെരുത്തു, അധികം, മീര, ഇലോം, മഹാ. എത്രയും' എന്നിങ്ങനെയുള്ളവ കൂടും. ഉറപ്പും; റംഗി നല്ല കടുപ്പമുള്ളതു; ആഞ്ഞിരി കുറുപ്പു കടുപ്പമുള്ളതു; കല്ലു അധിക കടുപ്പമുള്ളതു; ഉരുക്കു മഹാ കടുപ്പമുള്ളതു, വളം. എത്രയും കടുപ്പമുള്ളതു'.

കീഴ്, ആന്തരസമുദി, ആശയയം ചതുർത്ഥിയിലും അഷ്ടിയിലും വരും: 'രാജാവിന്നു കീഴ്, രാജാവിന്റെ കീഴ്' വിവരണം സമുദിയും ആശയയ രൂപവും നടപ്പു തരണം: ദ്ര-ന്തം; 'മന്ത്രിയുടെ കീഴിൽ': 'ആകാശത്തിൽ കീഴെ', ഇതു 'മേൽ' എന്നതിന്റെ പ്രതിവാക്യകയാൽ സ്ഥലത്തെയും സ്ഥാനത്തെയും കാലത്തെയും സംബന്ധിച്ചു വരും: ദ്ര-ന്തം; 'ഭൂമിയിൽ കീഴെ', നായകന്റെ കീഴുള്ള ഭടന്മാർ, കീഴിൽ കഴിഞ്ഞതു 'കീഴാഴ്'.

കൊണ്ടു, 'കൊള്ളുക' എന്നതിന്റെ വരണം: ആശയയം ചിതീയയിൽ ആകാം: കാരണത്തെക്കുറിക്കയും ചെയ്യും: ദ്ര-ന്തം; 'ചില മനസ്സുറെ കൊണ്ടു ഗുണവും ദോഷവുമില്ല; മനംകൊണ്ടു തികപ്പെടതു: വാളുകൊണ്ടു വെട്ടി: രാജാവു കല്പിച്ചതുകൊണ്ടു ഞാൻ വന്നു, അവൻ പാകുകൊണ്ടു ദയം വേണ്ടു.'

കുറിച്ചു 'കുറുക' എന്നതിന്റെ വരണം. ആശയയം വിവരണവിഭക്തിയിൽ നില്ക്കും: സംഗതിയെയും സാധ്യത്തെയും കാണിക്കും: ദ്ര-ന്തം; 'അവൻ നീതിയെക്കുറിച്ചു വഴ്ത്തിക്കുന്നു, എന്നെ കുറിച്ചു [പ്രതി] നീ ഒരു വാക്കു പറയെണം.'

കൂടി, 'കൂട്ടുക' എന്നതിന്റെ ആന്തരം. ആശയയലില്ലാതെ വരമ്പാൾ അനുബന്ധത്തെക്കുറിക്കും: ദ്ര-ന്തം; ഞാൻ കൂട വരാം; നീ ഒന്നു കൂടപ്പറയെണം. 'കൂടയും' എന്നതു വിശേഷതയെ കാണിക്കും: ദ്ര-ന്തം; രാജാവു കൂടയും വന്നു. 'കൂട' എന്നതിന്നു ത്രിതീയ ആശയയമായിരിക്കുമ്പോൾ സാഹിത്യത്തെക്കുറിക്കും: ദ്ര-ന്തം; 'എന്നോടു കൂടപ്പറിച്ചവൻ; അവൻ മോടിയാട്ടു കൂട നടന്നു.' ആശയയം ചിലപ്പോൾ അഷ്ടിയിലും വരികു നടപ്പുണ്ടു ദ്ര-ന്തം; 'നീ എന്റെ കൂട നടക്കരുതു' ആശയയം സമുദിയിൽ നില്ക്കുമ്പോൾ വഴിയായി എന്നർത്ഥം വരും: ദ്ര-ന്തം; 'അവൻ സമുദത്തിൽ കൂട കൊഴിക്കേണ്ടിന്നു വേരായി; ഞാൻ നിന്ദവല്ലാ കൂട വന്നു' കൂടകൂട എന്നാവാൻ കൂടാൽ ഏകപ്പോഴും എന്നർത്ഥമാകും.

കൂടാതെ, 'കൂട്ടുക' എന്നതിന്റെ പ്രതിഭാവ ആന്തരം. ആശയയം പ്രഥമയ ലായിരിക്കണം: ദ്ര-ന്തം; 'രാജാവു കൂടാതെ മന്ത്രി ഒന്നും ചെയ്തയില്ല; തൊമ്മൻ കൂടാതെ ചാണ്ടി ഒരു ഒന്നും കഴികയില്ല' ആശയയം ചിതീയയിൽ വരുന്നതു കൂടാത എന്നതിന്നു പകരം കൂടാത എന്നു അനന്തരമായിട്ടും പ്രയോഗിക്കുമ്പോൾ ആകുന്നു: ദ്ര-ന്തം; 'എന്നെകൂടാതെ [കൂടാതെ] നീ ഒന്നും ചെയ്യരുതു.'

കൂടി, 'കൂട്ടുക' എന്നതിന്റെ വരണം. ആശയയം സമുദിയിൽ നിന്നിട്ടു വഴിയായി എന്നു പൊരുൾ വരും: ദ്ര-ന്തം; 'അവൻ ആററിൽ കൂടിക്കടന്നു.'

കൈ, ഇതിനോടു രൂ, ഹ; ഏ എന്നവ ചേർന്നു ഏ എന്നു മാറി 'അങ്ങ, ഇങ്ങ; എങ്ങ; എങ്ങും' എന്നുള്ള മോഴികൾ

ഉണ്ടാകുന്നു. വിഭജി ആന്തരചതുർത്ഥിയും സാപ്തമിയും തന്നെ നാമധേയ ബ്രഹ്മണമാകുന്നത് 'ആയ' എന്നതിന്റെ ചുരുക്കമാകുന്ന 'ഏ' എന്നതും 'അതായ' എന്നതിന്റെ ചുരുക്കമാകുന്ന 'അവത' എന്നതും ചേരുന്നതിനാൽ ആകുന്നു: ദ്രു-ന്തം; 'അതേ; ഇതാദത്തം.'

ക്രൂമന്ന, 'ക്രൂമം' എന്നതിന്റെ സംസ്കൃത ശ്രീതീയ.

ചൊല്ലി, ചൊല്ലുക എന്നതിന്റെ വന്തം ആധേയം ചിന്തിയയിലാകാം: കുറിച്ചു എന്നർത്ഥം; ദ്രു-ന്തം; 'അവനെച്ചൊല്ലി വലയ ആവത്തു വന്നു'

ചൊല്ലു, 'ചൊല്ലു' എന്നതിന്റെ വചനാധേയബ്രഹ്മം. നേരേ എന്നു പൊരുൾ.

ചുറ്റി, 'ചുറ്റുക' എന്നതിന്റെ വന്തം: ആധേയം ചിന്തിയയിൽ ആകാം; ദ്രു-ന്തം, 'അവൻ ചുറ്റിയോടുന്നു; എന്നെ ചുറ്റി നടക്കുന്നവൻ.'

ചുറ്റും, 'ചുറ്റു' എന്നതിനോടു 'ഉം' എന്ന അന്വയം ചേർന്നുണ്ടാകുന്നത്. ആന്തരസപ്തമി. ചിറ്റിലും എന്നർത്ഥം: ദ്രു-ന്തം; 'ചുറ്റും നടക്കു'.

തമ്മിൽ, 'താൻ' എന്ന സർവ്വനാമത്തിന്റെ ബഹു വചനമാകുന്ന 'താം' എന്നതിന്റെ സപ്തമി. രണ്ടു പൊരുളുകൾക്കു തമ്മിലും ഇടത്തും ഒരു പൊരുളു ചേരുന്ന സംഗതി പറയുന്നതിൽ വരുന്നു: ദ്രു-ന്തം; 'അവർ തമ്മിൽ വഴക്കുണ്ടായി.' ഒന്നു ഒന്നും അതേതന്നെ തമ്മിൽ എന്നും ഒന്നുപോലായിരുന്നു. 'തമ്മിൽ' എന്നതിന്നു പകരം 'തമ്മൾ' എന്നതിന്റെ സപ്തമിയുമാകുന്ന തമ്മളിൽ എന്നു ചൊല്ലാം: ദ്രു-ന്തം; 'സേനാവതിമാർ തമ്മളിൽ പിണങ്ങി'

തന്നിച്ചു, 'താൻ' എന്നതിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്നു. 'തന്നിക്കുക' എന്നതിന്റെ വന്തം: കൂട്ടില്ലാതെ എന്നു പൊരുൾ: ദ്രു-ന്തം; 'ഞാൻ തന്നിച്ചു വന്നു.'

തന്നെ, 'താനെ' എന്നതിന്റെ മാറ്റം ആതു 'താൻ' എന്നതിനോടു ഏറ്റു എന്നതു ചേർന്നുണ്ടാകുന്നത്. കൂട്ടു കൂടാതെ തന്നിച്ചു എന്നും ആശുപ്തർ ഉവാന്തരമല്ലാതെ തന്നിച്ചു എന്നും അർത്ഥമാകാം: ദ്രു-ന്തം; 'അവൻ തന്നെ പോയി; ഞാൻ തന്നെ എഴുതി.' തന്നെ എന്നതു ഏറ്റു എന്നു പോലെ ഏകാന്ത സംബന്ധത്തെക്കാണിക്കാം: ദ്രു-ന്തം; 'ഞാൻ തന്നെ വരു' [ലകം രേവതു.] 'തന്നെ' എന്നതു വാച്യനാമത്തോടും മാറ്റം ചേരുമ്പോൾ വാച്യത്തെ വിശേഷിപ്പിച്ചതിൽ താല്പര്യവഹമായിട്ടു കാണിക്കയും ചെയ്യാം: ദ്രു-ന്തം; 'ആണയിടുക തന്നെത്തന്നെ; വായിക്കു തന്നെ വേണം' തെക്കുക വില്ല തന്നെ നന്നു; നീ ഇങ്ങോട്ടു വരിക തന്നെ.

തന്നെയും, തന്നെയും, മേലത്തതിനോടു ഉം എന്നതു

ഹൻസ

ചേരുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്നു. വിശേഷതയെക്കുറിക്കുകയും 'ക്രമേ യും' എന്നതിനോടു അർത്ഥത്തിൽ ക്ഷേത്രം ചെയ്യുന്നു: ദ്രുതം; 'രാജാവുതന്നെയും ഭക്ഷിക്കുന്ന വസ്തു.'

തന്ന, 'അളവു' എന്നു പൊരുൾ, തിര, ഇ, ഹ എന്നയക്ഷ രങ്ങൾ മുൻ ചേർന്നു അത്ര, എത്ര, ഇത്ര എന്നവയുണ്ടാകുന്നു. 'ആയി' എന്നതു ആന്തരമായി വചനാഭേദമായിട്ടു പ്രയോഗിക്കു പ്പടുന്നു: ദ്രുതം, 'നീ അത്ര ഭയപ്പെടരുതു: ഞാൻ എത്ര പ്ര യ:സപ്പട്ടു. നീ ഇത്ര കേവലിക്കുന്നതു എന്തു'. ചിലപ്പോൾ വി വരണം ചതുർത്ഥിയും കൊള്ളും: ദ്രുതം: 'അവൻ എത്രയെ വലി പ്പള്ളവൻ.' 'ആയ' എന്നതു ആന്തരമായി നാമാഭേദമായിട്ടും നടപ്പുണ്ടു: ദ്രുതം; 'കാലസ്ഥൻ അത്ര ഗുണവാനല്ല: രാജാ വിനോദം ഇത്ര ധർമ്മിക്കുൻ മാറാരുമില്ല'

താൻ. 'ഉം, ഒ' എന്നവയുടെ അർത്ഥത്തിൽ മിക്കരൂപങ്ങളുടെയും പിന്നാലേ ചേർന്നുവരും: ദ്രുതം, 'അവൻ പറ ക്കു താൻ ഏഴുതുക താൻ ചെയ്തയില്ല; അവൻ രാജാവിനെ ഞാൻ മന്ത്രിയെത്താൻ കണ്ടില്ല'.

താൻ, മേല്പറഞ്ഞതിനോടു ഉം എന്നതു ചേരുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്നു. മുൻപിൽ പറഞ്ഞതിന്നു മിന്നു ഭാവമായിട്ടു പിന്നാ ലേ ഒരു പറയുപോൾ 'താനും' എന്നതു നിന്യാധാരത്തിന്റെ പിന്നാലേ വരും: ദ്രുതം; 'മഴ പെയ്തു; വെള്ളം പൊങ്ങിയില്ല താനും' 'താനും' എന്നതു ആഭേദത്തോടു ചേരുമ്പോൾ വിശേഷത യെക്കുറിക്കുന്നു: ദ്രുതം; 'അവൻ താനും കാര്യം ബുദ്ധിയോ ടു നോക്കുന്നു'.

താനേ, തന്ന എന്നതിൽ ഒന്നാകു.

താഴ, ആന്തര സപ്തമിയും ചതുർത്ഥിയും. ആഭേദം ചതുർത്ഥി യിലും ക്ഷേത്രത്തിലും വരും: ദ്രുതം; 'വിട്ടിന്നു താഴ നില്ക്കരുതു' അവന്റെ താഴപോകരുതു'.

തീര, 'തീരുക' എന്നതിന്റെ ആന്തരം. മുഴുവനും എന്നർത്ഥം ദ്രുതം; 'വേര തീരപ്പറിക്കരുതു'.

തീരുമാനം, 'തീരുക' എന്നതിന്റെ ധാതുവാകുന്ന തീരു എ ന്നതിനെ അളവ എന്നർത്ഥമാകുന്ന 'മാനം' എന്നതിനോടു ക ന്നിക്കുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്നു തീര എന്നതിനോടു അർത്ഥത്തിൽ ക്ഷേത്രം ചെയ്യുന്നു: ദ്രുതം; 'ശത്രു വന്നു മനങ്ങമെ തീരുമാ നം നശിപ്പിച്ചു'.

തൊട്ട, തൊട്ടുക എന്നതിന്റെ വരണം. ആഭേദം സപ്തമി യിൽ ആകും: ദ്രുതം; 'കൊല്ലത്തുകൊട്ടു ആലപ്പുഴവരെ; കൊച്ചി തൊട്ടു കോഴിക്കോട്ടുവരെ'.

തൊട്ടും, ആന്തര സപ്തമിയോടു 'ഉം' എന്നതു ചേർന്നുണ്ടാ കുന്നതു. എല്ലാം എന്നു പൊരുൾ. ആഭേദം ആന്തര രൂപ നി

പ്രിംഗ നാമങ്ങൾ ഏകിലും ഭൂതകാല നാമധേയം ഏകിലും ആയിരിക്കും: ദ്രു-ന്തം; 'രാജാവു വീഴത്തോളം സഞ്ചരിച്ചു, അവനു വയസ്സു ചെല്ലത്തോളം അറിവു കരെയുണ്ട്; എന്നാൽ നാമത്തിന്റെ പിന്നാലെ വരുമ്പോൾ ക്രിയ നടക്കുന്നുവെന്നതിൽ ഉൾപ്പെട്ട ചൊരുക്കുകളെ സംബന്ധിച്ചു വെറുപ്പോർ ആകുന്നു എന്നു കാണിക്കും: ദ്രു-ന്തം; 'രാജ്യങ്ങൾ തൊറ്റം ഭൂതവം ഉണ്ടാകും' എന്നതിൽ ഒരു ഭൂതവം തന്നെ എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും നടക്കുമെന്നല്ല രാജരാജാ ദികിൽ വെറുപ്പോർ ഭൂതവമുണ്ടാകുമെന്നത്രെ സാധിക്കുന്നത്. ഭവിക്കു കാല നാമധേയത്തിന്റെ പിന്നാലെ വരുമ്പോൾ രണ്ടു ക്രിയകൾ തമ്മിലുള്ള സമഗതിയെക്കാണിടും. പിന്നാലെ വരുന്ന ക്രിയ ഭൂതത്തിൽ ആകയില്ല വർത്തമാനത്തിൽ ഏകിലും ഭവിക്കുന്നതിൽ ഏകിലും ആയിരിക്കും: ദ്രു-ന്തം; അവനു ദ്രവ്യം ആറ്റത്തോളം മുണ്ണു വലിക്കുന്നു, ഇനി വലിക്കും, താരം'. നാമത്തിന്റെ പിന്നാലെ ചിലപ്പോൾ ആകും, ആം എന്ന നാമധേയം വരികയുണ്ടു: ദ്രു-ന്തം; നീ വീടാം തൊറ്റം നടക്കുന്നു.

തുല്യം, 'തുല്യം' എന്നതിന്റെ അവശബ്ധം. 'ആക' എന്നതു ആന്തരമായി ഏറ്റം എന്നർത്ഥം: ദ്രു-ന്തം; 'അതു തുല്യം വലിച്ചുമാകുന്നു; അവനു തുല്യം കലീണമായിപ്പോയി'.

ദീനം, എന്നതു ലോപിച്ചു രൂപം മാറി, 'ദീനം, ഇ' എ എന്നയക്ഷരങ്ങളോടു ചേർന്നു 'അന്നു, ഇന്നു, എന്നു, എന്നും, എന്നേക്കും, എന്നെന്നേക്കും' എന്ന പദങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നു.

ദൂരം, ദൂരം എന്നതിന്റെ സപ്തമി; ദ്രു-ന്തം; നീ ദൂരപ്പോകുന്നു.

നന്നു, നല്ലതു എന്നതിന്റെ ചുരുക്കം.

നന്നാ, 'നന്നു, ആയി' എന്നവ കൂടിയുണ്ടാകുന്നത്. നല്ലവണ്ണം, വളരെ എന്നു ചൊൽകും: ദ്രു-ന്തം; 'അവൻ എന്തെ നന്നാത്തല്ലി. 'നന്നാ, എന്നതിന്നു വടക്കു നന്നു' എന്നു പറയുന്നതു അവശബ്ധമാകുന്നു 'നന്നു' എന്നതിനോടു മറ്റു എന്ന ആധേയയക്ഷരം ചേർന്നു 'നന്നു' എന്നാകുന്നു എന്നു പറഞ്ഞുകൂടാം. എന്തെന്നാൽ സവാച്ചു നാമത്തോടു മറ്റു എന്നതു ചേരുകയില്ലെന്നു തന്നെയല്ല; അങ്ങനെ ആയിരുന്നാൽ പിന്നാലെ വരുന്ന ഹല്ല ഇരട്ടിക്കുന്നതിന്നിടയില്ല.

നീന്നു, നിലക എന്നതിന്റെ വന്തം. ആധേയം സപ്തമിയിൽ; ദ്രു-ന്തം; കൊട്ടയത്തുനിന്നു.

നിമിത്തം, 'ആയി' എന്നതു ആന്തരമായും വിവരണമായും ഇരിക്കും. ആധേയം പ്രഥമയിൽ വരുമ്പോൾ കേതുവിനെയും അപ്പിയിലാകുമ്പോൾ ഫലത്തെയും കാണിക്കും: ദ്രു-ന്തം; 'പാപം നിമിത്തം; രാജാവിന്റെ നിമിത്തമായിട്ടു.'

ഫൻവ

പകിരം, 'ആയി' എന്നതു ആന്തരമായി അവ്യയമായിട്ടു നമുക്കുണ്ടു; ആദ്യേയം ചതുർത്ഥിയിലുകും; ദു-ന്തം; 'ഗുണത്തിനു പകരം ഉദാഹരണം ചെയ്യരുതു'

പകിരലി, 'പകർ' എന്നതിന്റെ ആദ്യേയ രൂപം; ദു-ന്തം; അവൻ പകർലേ പോയി.

പകിരൽ, 'പക' [പക്ഷം പക്ഷം] എന്നതിന്റെ സപ്തമിയാകുന്ന പകർന്ന എന്നതിന്റെ അവശബ്ദം; ദു-ന്തം; 'പകർന്നതിന്റെ പകർന്ന പണമില്ല'

പകിരപ്പ, 'പക്ഷം' എന്നതിന്റെ സംസ്കൃതസപ്തമി സംഭേദഹരണമില്ല; ദു-ന്തം; 'പക്ഷമുണ്ടു ചെയ്യും'

പടി, ആന്തര ചതുർത്ഥി; ദു-ന്തം; 'ചെന്ന പടി നടക്കും'

പട്രെട്ട, ആന്തര സപ്തമി. പട്ടരെ മുൻപു എന്നർത്ഥം; ദു-ന്തം; 'പട്ടെട്ടെ കാലം പട്ടവന്നപ്പോൾ' നാമധേയ രൂപം പട്ടെട്ടെ.

പട്ടെട്ട, പട്ടെ' എന്നതിന്റെ ആദ്യേയ രൂപം; ദു-ന്തം; പട്ടെട്ട പോയി;

പട്ടെട്ടപട്ടെട്ട, തുലനം പട്ടെട്ട എന്നർത്ഥം.

പറ്റി; 'പറ്റുക' എന്നതിന്റെ വന്തം. ആദ്യേയം ചിരിയയിൽ ആകും; ദു-ന്തം; 'അതിനെപ്പറ്റി; അകാശം പറ്റി'

പറ്റിൽ, പറ്റ എന്നതിന്റെ വിവരണ സപ്തമി. പകർന്നു പെരുതുക; ദു-ന്തം; 'നീന്റെ പറ്റിൽ മരണമുണ്ടു'.

പെട്ടെട്ടന്നു, പട്ടുക, എങ്കുക എന്നവയുടെ വന്തങ്ങളാകുന്ന 'പട്ട' എന്നു എന്നവ തമ്മിൽ ചേരുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്നു; ദു-ന്തം; 'പെട്ടെട്ടന്നു മരണം'

പിൻ, 'ആന്തര സപ്തമി. പിന്നിൽ; പിന്നാലേ എന്നും വന്തം. പിന്നിൽ എന്നതു പിന്ന, പിന്നെ എന്നും ആകും; ദു-ന്തം; 'പിൻ വരുന്നവൻ പിന്നുണ്ടായതു; പിന്നപ്പറഞ്ഞതു; പിന്നാലേ വരുന്നവൻ'

പിൻപ, ആന്തര സപ്തമി. പിൻപേ എന്നു ആദ്യേയ രൂപം; ദു-ന്തം; 'പിൻപുള്ളവർ; പിൻപേ പോയവർ'

പോൽ, പോലുക [നിന്നെക്ക] എന്നതിന്റെ ആശങ്കയവസ്ഥ; ദു-ന്തം; 'പോലിലി കാലമുണ്ടാകയില്ല പോൽ'

പോലും, ആശങ്കയവസ്ഥയിൽ താൻ എന്നതിനോടു സംബന്ധിക്കുന്ന പോലു എന്നതിന്റെ ഉപമാകുന്ന തമിഴുരൂപം; നിരാധാര പദത്തിന്റെ പിന്നാലേ വരുമ്പോൾ മറ്റുള്ളവരുടെ വിചാരം എന്നു കാണിക്കും; ദു-ന്തം; 'മഴപെയ്തയില്ല പോലും. പരാധാരത്തിന്റെ പിന്നാലേ വരുമ്പോൾ വിശേഷതയെക്കാണിക്കും; ദു-ന്തം; 'അവന്റെ അടുക്കൽ ഭിക്ഷക്കാരനോടൊക്കെ ചേർന്നിട്ടില്ല'.

ഫൻസ്

രൂപാൻ, എന്നു ഉപമാനത്തിന്നു പ്രത്യേകം നടപ്പുണ്ടു. ല
 കാശത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷൻ ലക്ഷ്യപ്രകാരം (൪൪, ൨൭) എന്നവയെ
 യിട്ടു മറ്റൊരു പ്രത്യേകം വിന്നാലേ ഹല്ല വരുമ്പോൾ. ആധേ
 യം ചിരിയമ്പൽ ആകും. ദു-ന്തം: 'സിംഹത്തോപ്പാലെ ക
 റിനമുള്ളവൻ: പാലുപോലെ വെട്ടത്തു: വെണ്ണാമര പോലി
 ിക്കുന്ന, ആധേയം നാദാധേയങ്ങളും സവാച്യ നില്പിംഗ നാ
 ദത്തിലും ചിലപ്പോൾ വരും: ദു-ന്തം: അവൻ പറഞ്ഞ പോൽ
 ഒത്തു: ഞാൻ വിചാരിച്ചതുപോലെ നടന്നില്ല' നാദാധേയത്തി
 ലാകവാൻ ഇട വന്നതു ശേഷം ഉപമാന മൊഴികളായ 'വ
 ണ്ണം, കൂട്ടം, പ്രകാരം, കൺകം എന്നിങ്ങനെയുള്ളവ നാദങ്ങൾ
 ആകയാൽ ഉണ്ടായ വിന്നാക്കും നിമിത്തം എന്നുതന്നെ: ദു-
 ന്തം: 'പറഞ്ഞുപോലെ, പറയുന്നപോലെ, പറയുമ്പോലെ' ചിരി
 യയുടെ വിന്നാല 'പോകെ' എന്നു വരികയും ക്രിയ സങ്കല്പം
 യിരിക്കയും ചെയ്യാൽ ഉപദിപ്പു കർത്താവിനോടോ കർമ്മത്തിനോ
 ടോ എന്നു സംശയമേയിരിക്കും: ദു-ന്തം: അവൻ എന്നെ ദൂര
 നെപ്പോലെ വിചാരിച്ചു എന്നതിൽ അവൻ എന്നെ ദൂരൻ വിചാ
 ിക്കുന്നതു പോലെ വിചാരിച്ചു എന്നും ദൂരനെ വിചാരിക്കുന്നതു
 പോലെ വിചാരിച്ചു എന്നും അർത്ഥം വരും. ആ സംശയം നീക്കിപ്പ
 റയുന്നതിന്നുവശ്യമായിരുന്നാൽ മേൽക്കാണിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രകാരം
 മുറെക്കു വെണ്ടുന്ന വിഭക്തിയൊട്ടു കൂടെ ക്രിയ ആവർത്തിക്കപ്പടു
 ക എങ്കിലും അതിന്നു വകരം 'എന്ന,' എന്ന നാദാധേയം പ്ര
 യോഗിക്കപ്പടുക എങ്കിലും വേണം: ദു-ന്തം: അവൻ സൂര്യനെ
 പ്പോലെ പ്രകാശിച്ചു. സൂര്യൻ എന്ന പോലെ പ്രകാശിച്ചു, ക
 ജ്ജനെ പ്പോലെ, കജ്ജനെ എന്ന പോലെ, 'മറ്റൊരാളോടു എന്ന
 പോലെ എന്നോടു സംസാരിക്കരുതു' ആധേയം നാദാധേയം ആ
 യ്തുന്നാൽ ഉപദിപ്പു വാച്യത്തിൽ മാത്രം ആയിരിക്കും; ആയതു
 നില്പിംഗ സവാച്യമായിരുന്നാൽ ഉപദിപ്പു വാച്യത്തിൽ എന്ന
 പോലെ സവാച്യ പൊരുളിലും ആയിവരാം: ദു-ന്തം: 'ഞാൻ
 പറഞ്ഞതു പോലിരിക്കുന്നു' എന്നതിന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞുപോലിരി
 കുന്നു എന്നും പറഞ്ഞ വസ്തു പോലിരിക്കുന്നു എന്നും അർത്ഥം വ
 രും. ഉപദിപ്പിൽ ഉപമാനവും ഉപാധേയവും രണ്ടിൽ ഏറ്റാ സം
 ഗതികളിലും കൈണം എന്നില്ല: ചിലതിൽ മാത്രം ഒത്താലും മ
 തി: ദു-ന്തം: 'അബ്രാഹാമിനോപ്പോലെ വിശ്വസിച്ചവർ' ഇവിടെ
 വിശ്വസിക എന്ന ക്രിയയിൽ മാത്രം ഉപദിപ്പു; സലോത്തോന്ന
 പ്പോലെ ഒന്നാനമുള്ളവൻ; ഇവിടെ ഒന്നാനത്തിന്റെ അളവിലും
 കൂടെ ഉപദിപ്പുണ്ടു. ഉപമാനത്തിന്റെ വിന്നാലേ 'തന്നെ,' എന്ന
 ഇ വന്നാൽ ഉപദിപ്പു എല്ലാ സംഗതിയിലും കൈണം എന്നല്ല
 ശരിയായിട്ടു കൈണം എന്നു മാത്രം കാണിക്കുന്നു: ദു-ന്തം: അ
 വൻ തജ്ജയെപ്പോലെ തന്നെ ഇരിക്കുന്നു എന്നു രൂപത്തിലോ

നിറത്തിലോ ശീലത്തിലോ മുതിലിലോ ഒന്നിൽ ശരിയായി
 കൂടി കത്തിരുന്നാൽ പറയാം.

പൊൻ, 'പൊഴുതു' എന്നതിന്റെ ചുരുക്കം, ആന്ത
 രസപൂരി, ആന്തരസപൂരി; ദ്രു—ന്തം; 'അപ്പോൾ, ഇപ്പോൾ, എപ്പോൾ,
 എപ്പോഴും; വന്നപ്പോൾ വരുമ്പോൾ ഇന്നപ്പോൾ'.

പുറം, 'പുറമേ' എന്നതിന്റെ ചുരുക്കം; ദ്രു—ന്തം; 'അപ്പുറം,
 ഇപ്പുറം, എപ്പുറം, അങ്ങപ്പുറം, ഇങ്ങപ്പുറം.

പുറമേ, 'പുറകു' എന്നതിന്റെ ആന്തരയുക്തം.

പ്രകാരം, ആന്തരസപൂരി; ദ്രു—ന്തം; 'അപ്രകാരം; ഇപ്ര
 കാരം; ഇന്നപ്രകാരം; പറഞ്ഞപ്രകാരം.'

പ്രതി, സംസ്കൃത അപ്യയം; ആന്തരം ലിഖിതയിൽ ആകും;
 സാക്ഷ്യത്തെക്കുറിച്ചും ചെയ്യും; ദ്രു—ന്തം; എന്നെപ്രതി മരിച്ച
 വൻ, ചില നാടങ്ങളുടെ പിന്നാലെ 'അറ്റം' എന്നതിന്നു പക
 രം വരും; ദ്രു—ന്തം; ദിനംപ്രതി ദിവസംപ്രതി' ആലോപ്രതി.

മറ്റേറ്റ, 'മേല്പു' എന്നതിന്റെ സംസ്കൃതസപൂരി 'നടുവേ'
 എന്നർത്ഥം.

മറ്റു, മറ്റു എന്ന പഴയ വചനത്തിന്റെ വരണം.

മാത്രം, 'ആക' എന്നതു ആന്തരമായിരിക്കുന്ന പ്രഥമം; ദ്രു—
 ന്തം; 'അവൻ മാത്രം വന്നു; വരിക മാത്രം ചെയ്യു; ഞാൻ മാത്ര
 മേ അവളയപ്പട്ടു.'

മുൻ, ആന്തരസപൂരി. ആന്തരം കഷ്ടിയിലും ചതുഷ്ഠിയി
 ലും ആകും; ദ്രു—ന്തം; 'അവന്റെ മേൽ ഒരു കല്ലു വീണു; 'പുറെ
 ക്ക മേൽ വെള്ളം വന്നാൽ അതിനുമേൽ കൊണ്ടി.' 'അവന്റെ
 മേൽ അധികാരം ഇല്ല' എന്നതിന്നു അവനോടു ആകും അധികാ
 രം ഇല്ല എന്നും 'അവനു മേൽ അധികാരിയില്ല' എന്നതിന്നു അവ
 നെക്കാൾ വലിയ അധികാരിയില്ല എന്നും അർത്ഥമാകുന്നു. എന്നാൽ
 അർത്ഥത്തെ സംബന്ധിച്ച 'മേൽ' എന്നതു കീഴ് എന്നതിന്നു
 പ്രതിവാകു ആകയാൽ വരുംകാലത്തെ കാണിക്കുന്നതുമാകുന്നു:
 ദ്രു—ന്തം; കീഴ് ഉണ്ടായിട്ടില്ല മേൽ ഉണ്ടാകയുമില്ല. ഞ്ഞ അർത്ഥ
 ത്തിൽ മേൽ എന്നതിന്നു പകരം പഞ്ചമിയും സപ്തമിയുമാകുന്ന
 'മേലാൽ മേലിൽ' എന്നവയും നടക്കുന്നു. ദ്രു—ന്തം; 'മേലാൽ
 വെഴുന്നതു; മേലിൽ നടക്കേണ്ടുന്നതു' മേൽ എന്നതു മുഴുവനായും
 മേൽ എന്നു ചുരുങ്ങിയും സപ്തമിക അടയാളമാകും [൨൦൧
 ലകം.]

മുൻമുൻ, അധികമധികം എന്നു പൊരുൾ; ദ്രു—ന്തം;
 'അവന്നു മേൽമേൽ വർദ്ധിച്ചു വരുന്നു.'

മുതൽ, ആദി എന്നർത്ഥം: 'ആയി' എന്ന വരണം ആന്തരം;
 ദ്രു—ന്തം; 'നകാച്ചി മുതൽ കൊല്ലം വരെ'

മുന്നിഞ്ഞാന്നും, ആന്തരസപ്തമി: 'മുൻ നിന്ന നാൾ' എന്നതിന്റെ ചുരുക്കം: ഇന്നു ഇടക്കി രണ്ടു ദിവസി മുൻപു എന്നർത്ഥം.

മുൻ, പിൻ എന്നതിന്റെ പ്രതിവാക്യം, ആന്തരസപ്തമി, മുന്നിൽ' എന്ന വിവരണവും നമുക്കു: സ്ഥലത്തെയും സമയത്തെയും സംബന്ധിക്കും; ദ്വന്തം, 'മുൻ പറഞ്ഞ കാര്യം; മുന്നിൽ നില്ക്കുന്നവൻ.' 'മുന്നിൽ' എന്നതു അനക്കരമായിട്ടു 'മുന്നൽ മുന്നെ' എന്നാകും.

മുന്നും, ആന്തരസപ്തമി, ദ്വന്തം; മുന്നും കിട്ടിയതു, മുന്നഭേ എന്നു ആധേയ രൂപം. ദ്വന്തം, മുന്നഭേ പറഞ്ഞ മൊഴി.

മുൻപു, മുൻ എന്നർത്ഥം, ആന്തരസപ്തമി, വിവരണമായ 'മുമ്പിൽ' എന്നതും നമുക്കു. അങ്ങനെ തന്നെ മുൻപേ എന്ന ആധേയരൂപവും കൊള്ളും. ആധേയം ചതുർത്ഥിയിലും അഷ്ടിയിലും വരും. ദ്വന്തം; 'അവൻ വരുന്നതിന്നു മുൻപു; അവന്റെ മുൻപിൽ: മുൻപേ വരുന്നവൻ.'

മുൻപാക, 'മുൻപു' എന്നതിനോടു ആക എന്ന ആണം കൂട്ടുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്നതു. മുൻപിൽ എന്നുള്ള അർത്ഥത്തിൽ സ്ഥലത്തെ സംബന്ധിച്ചു ചോദ്യം വരും; ദ്വന്തം; 'രാജാവിന്റെ മുൻപാക നില്ക്കുന്നവൻ.'

മുഴുവൻ, മുഴുവനും, 'ആക' എന്നതു ആന്തരമായിരിക്കുന്ന പ്രഥമ; അശേഷം എന്നർത്ഥം; ദ്വന്തം; 'ഞാൻ ആ പുസ്തകം മുഴുവനും വായിച്ചു.'

മൂലം, 'ആയി' എന്നുള്ള ആധേയത്തോടു കൂടിയ പ്രഥമ. കാരണത്തെക്കാണിക്കുകയും ചെയ്യും. ആധേയം പ്രഥമയിൽ ആകുമ്പോൾ ഇണക്കാരണത്തെയും അഷ്ടിയിൽ ആകുമ്പോൾ നിമിത്തകാരണത്തെയും തന്നെ: ദ്വന്തം; 'അവൻ മൂലം ഇനിക ദോഷം വന്നു, അവന്റെ മൂലം ഇനിക ദോഷം വന്നു.' 'കാരണം: മഹതു, നിമിത്തം' എന്നവയും ഇങ്ങനെ പ്രയോഗികപ്പെടും. നിമിത്തകാരണത്തെക്കാണിക്കുമ്പോൾ ഇവയെല്ലാം പഞ്ചമിയിലും ആകും: ദ്വന്തം; 'അവന്റെ കാരണത്താൽ ഇനിക നാശം വന്നു.'

യദൃച്ഛയാ, സംസ്കൃതത്രിതീയ: അകാരണമായിട്ടു എന്നർത്ഥം വരും. 'ഭവേ' എന്നർത്ഥം: ആന്തരചതുർത്ഥി; വിവരണവും നമുക്കു: ആധേയം സപ്തമിയിലാകും; ദ്വന്തം; കൊല്ലത്തുവരപ്പോയി. ചിലപ്പോൾ പ്രഥമയും കൊള്ളും: ദ്വന്തം; 'കൊല്ലംമുതൽ കൊച്ചിവര' അളവു എന്നതിനോടു അർത്ഥത്തിലും പ്രയോഗത്തിലും വരുന്നു.

വഹാൽ, വശം എന്നതിന്റെ സംസ്കൃതപഞ്ചമി, യദൃച്ഛയാൽ എന്നർത്ഥം.

വാറ്റു, 'വരി, പ്രകാരം' എന്നർത്ഥം; ആന്തരസപ്തമി; വാറ്റ എന്നു അവ ശബ്ദമായിട്ട് 'മാറ്റ' എന്നു മാറ്റുകയും ആറ്റ എന്നു ചുരുക്കുകയും നടപ്പുണ്ട്; ദ്വന്ത്വം; 'വരുവാറ്റ സമ്മതിച്ചു' ഭവിക്കുക എന്നാമാർത്ഥമുണ്ടാകൂ. കൂടെ പ്രഥമയിൽ ആയിട്ട് 'ഉണ്ടു ഇല്ല' എന്ന വചനങ്ങൾക്കു കർത്താവായി ക്രിയയുടെ പരിവിനൈകാണിത്വം; ദ്വന്ത്വം; 'അവൻ വരുവാറ്റുണ്ടു, ഞാൻ വോക്കാരില്ല'. പിന്നാലെ വരുന്ന വചനം 'ആക' എന്നതായിത്തന്നാൽ വാറ്റ എന്നതു ആന്തരസപ്തമിയായി ക്രിയ ഭവിക്കുന്ന സമയം അടുത്തിരിക്കുന്നു എന്നു കാണാം; ദ്വന്ത്വം; 'അവൻ മരിപ്പാറായി' [മരിക്കുന്ന പട്ടത്തിൽ ആയി] 'വാറ്റ' എന്നതു ആകെണം എന്നതിന്നു മുൻപേ അതുവരെ സാധിപ്പാത്തതുവരെ വലിപ്പത്തെക്കാണിക്കാം; ദ്വന്ത്വം, 'വരുവാറ്റകെണം' [വരുന്ന പട്ടത്തിൽ ആകെണം—വരുന്നതിന്നു മനസ്സുവെക്കണം.]

വാറ്റു, 'വാറ്റ' എന്നതിന്റെ ആശയം. [നൂതനാലകത്തിൽ നോക്കൂ.]

വെച്ചു, 'വെക്കുക' എന്നതിന്റെ വർത്തം. ആശയം 'എന്നു, എന്നാകുമ്പോൾ വിചാരിച്ചു' എന്നർത്ഥമാകാം; ദ്വന്ത്വം; മഴ വെച്ചും എന്നു വെച്ചു മയപ്പമുണ്ടാകൂ. മറ്റൊരു വർത്തമാകുമ്പോൾ 'അന്നു' എന്നുള്ളതിന്നു നൂതനാലകത്തിൽ നോക്കൂ. ആശയം സപ്തമിയിൽ ആകുമ്പോൾ വെച്ചു എന്നതു കർമ്മത്തിന്റെ സ്ഥലത്തെച്ചു കർത്താവിന്റെ സ്ഥലത്തെക്കുറങ്ങിക്കാം; ദ്വന്ത്വം; 'അവൻ പറമ്പിൽ ഒരു കുട്ടവായെക്കണ്ടു' എന്നതിന്നു കുട്ടവാ പറമ്പിൽ ആയിരുന്നു എന്നർത്ഥം; 'അവൻ പറമ്പിൽ വെച്ചു ഒരു കുട്ടവായെക്കണ്ടു' എന്നു പറഞ്ഞാൽ കുട്ടവായെക്കണ്ടപ്പോൾ അവൻ പറമ്പിലായിരുന്നു എന്നു പൊരുൾ.

വേഗം, [ചുരുക്ക] ആന്തര സപ്തമി; 'വേഗത്തിൽ' എന്ന വിവരണവും 'വേഗേന' എന്ന സംസ്കൃത ത്രിതീയയും നടപ്പു; ദ്വന്ത്വം; 'വേഗേന ചാടുക.'

വെറുത്തു, 'വെറുപ്പു' എന്നതിന്റെ ആശയം രൂപം; സാധ്യം കൂടാതെ എന്നർത്ഥം; ദ്വന്ത്വം; 'വെറുപ്പുത പറയുന്നു.'

വേറ്റു, 'വേറ്റ' എന്നതിന്റെ ആശയം രൂപം; ദ്വന്ത്വം 'വേറ്റേ പാർക്കതു.'

വെറുപ്പുറ്റു, 'വേറ്റ' എന്നതു ആവർത്തിച്ചുകൊണ്ടുള്ള കൂട്ടം പലതായി പിരിയുന്നതിനെക്കാണിക്കുകയും ചെയ്യും; ദ്വന്ത്വം; 'അവൻ വെറുപ്പേറ്റേ വന്നു' ആശയം രൂപത്തിന്നു പകരം ആയി എന്ന വർത്തവും കൊള്ളാം; ദ്വന്ത്വം; 'പട്ടാളങ്ങൾ വെറുപ്പുറ്റായിപ്പോരാട്ടം ചെയ്തു.'

വേറ്റുറ്റു, 'വേക്കുക' എന്നതിന്റെ വർത്തം; ചതുർത്ഥിയുടെ

പിന്നാലെ നിമിത്ത കാരണത്തെക്കാണിക്കുന്നതാകുന്നു: ദ്രു—നാം ഇനിക്കു വേണ്ടി ഒരു വാക്കുപറക.

ദ്രുവണ്ടു 'വേണ്ടുക' എന്നതിന്റെ ആശങ്കാപരതയിൽ താൻ എന്നതിനോടു ചേരുന്നതു: ദ്രു—നാം; 'ഞാൻ' എന്നുവേണ്ടു. ഞങ്ങൾ ആദരകൾക്കോടു വേണ്ടു എന്നതിന്റെ തമിഴുരൂപമാകുന്ന 'വേണ്ടും' എന്നതു 'മാത്രം' എന്നുള്ളർത്ഥത്തിൽ നടപ്പുണ്ടു; ദ്രു—നാം; അവൻ വേണ്ടും വേണ്ടി.

വീണ്ടു, വീണ്ടും 'വീണ്ടുക' [ക്രിതിക വേണ്ടുക] എന്നതിന്റെ വന്തം, തിരിച്ചു വേണ്ടുവതു എന്നർത്ഥം: ദ്രു—നാം; വീണ്ടുകൾക്കു ഞാൻ; നീ വീണ്ടും വാചം ചെയ്യരുതു.

വൃഥാ, സംസ്താതണവ്യയം: വചനാഭേദമൊഴിയും നാമാഭേദമൊഴിയും നടക്കുന്നു. വെറുതെ എന്നർത്ഥം: ദ്രു—നാം; വൃഥാ പറയുന്നു, വൃഥാ വാക്കു.

ശരിയെ, 'ശരി' എന്നതിന്റെ ആഭേദരൂപം. ദ്രു—നാം; ശരിയെ കൊടു.

ശരിവര, 'ശരി' 'വര' എന്നവയുടെ സമാസം: ദ്രു—നാം, 'ശരിവരത്തിന്നു.'

ദ്രുവീടും, ആദരസാക്ഷി. ആഭേദവും അഭിപ്രായം നാമാഭേദവുമ്പോൾ ആകാം: ദ്രു—നാം; 'രാജാവിന്റെ മരണത്തിന്റെ ശേഷം ഞാൻ വന്ന ശേഷം, ഞാൻ വന്നതിന്റെ ശേഷം.'

സദാ, സംസ്താതണവ്യയം. എല്ലാ സമയത്തും എന്നർത്ഥം. നാമാഭേദമൊഴിയട്ടെ 'വേൾ, നേരം' എന്നിങ്ങനെയുള്ളവയൊട്ടും ചേരും: ദ്രു—നാം; സദാ പറയരുതു, സദാ നേരത്തും, സദാ ജ്ഞാപ്പും.

സാക്ഷാൽ [യഥാർത്ഥം] സംസ്താതണവ്യയം: ദ്രു—നാം; അവൻ എന്ന സാക്ഷാൽ സ്തോഹിക്കുന്നു, നാമാഭേദമൊഴിയട്ടെ നടക്കുന്നു: ദ്രു—നാം; 'സാക്ഷാൽ തെളിവു സമ്യക്തനാകുന്നു'.

ചങ്ങത്തുനം.

“എങ്കിലോ പണ്ടു മഹാ സിംഹവും വൃഷഭനും തങ്ങളിൽ ചേർന്നു മഹാദസ്സഹമായ്ക്കുവുകാലം ഏകാണിക്കാൻ ഒരു ജംബുകൻ ചെന്നു കൂടി ഭൃഷണം പറഞ്ഞവർ തങ്ങളിൽ ഭേദിപ്പിച്ചു”.

‘എങ്കിലോ’ ‘എങ്കുക’ എന്നതിന്റെ ലൗകിക ‘എങ്കിൽ’ എന്ന

ണത്തിനോടു 'ടി' എന്ന ഉലാപ്യയും ചേർന്നോകുന്നതദ്ധിതാ
വ്യയം. അതിന്നു ആധാരം 'ദേദിപ്പിച്ചു' എന്നതു തന്നെ.

'ചങ്ങ', വർത്തമാന'ല്പിംഗം. ഏക സംഖ്യ ആന്തര സപ്തമി.
(൧൭൩) ആധാരം. 'മേവം' എന്നതു.

'മഹാസിംഹം', സമാസ വർത്തമാനം. നില്പിംഗം. [ചേരുന്ന ഗുണ
ഭാവം എന്ന രൂപകത്താലേ പുല്പിംഗമായിട്ടു പ്രയോഗം.] ഏക
സംഖ്യയിൽ പ്രഥമ വിഭക്തി. 'മേവം' എന്ന വചനത്തിന്നു കർത്താവു.

'ഉം', സമബന്ധ ഉലാപ്യം 'സിംഹം' എന്നതിനെ 'വൃക്ഷഭൻ'
എന്നതിനോടു അന്വയത്തിൽ ഒന്നിക്കുന്നത് [ലക്ഷം ൨൦൭.]

'വൃക്ഷഭൻ' വർത്തമാനം. അർത്ഥത്തിൽ നില്പിംഗം എങ്കിലും രൂപ
ത്തിലും പ്രയോഗത്തിലും മേല്പറഞ്ഞ രൂപകത്താലേ പുല്പിംഗമാ
യിരിക്കുന്നു. ഏകസംഖ്യയിൽ പ്രഥമ. അന്വയത്തിൽ 'സിംഹം'
എന്നതിനോടു കൂടുന്നു.

'ഉം', സമബന്ധ ഉലാപ്യം 'വൃക്ഷഭൻ' എന്നതിനെ 'സിംഹം'
എന്നതിനോടു അന്വയത്തിൽ ഒപ്പിക്കുന്നത്.

'തന്മൂലിൽ', 'താൻ' എന്ന പുരുഷാർത്ഥ സർവ്വനാമത്തിന്റെ
ബഹു സംഖ്യയാകുന്ന 'തങ്ങൾ' എന്നതിന്റെ സപ്തമി. 'സിം
ഹം, 'വൃക്ഷഭൻ' എന്നിവകൾ പകരം നില്ക്കുന്നത്. 'ചേർന്ന' എന്ന
തിന്റെ ആധാരം. 'ചേർന്ന' 'ചേരുക' എന്ന ക്രിയാവചനത്തി
ന്റെ വന്തം 'മേവം' എന്നു ആധാരം.

'മഹാസിംഹം', സമാസ ഗുണനാമം, ആന്തര സപ്തമി.

'ആയി', 'ആകുക' എന്ന ശുഭ വചനത്തിന്റെ വന്തം, 'മേ
വം' എന്നതിന്റെ ആധാരം (൩൧൮)

'മേവം', 'മേവുക' എന്ന ക്രിയാവചനത്തിന്റെ ഭവിക്കുകാ
ജനാമാധേയം, 'കാലം' എന്നതിന്റെ ആധാരം.

'കാലം', വർത്തമാന'ല്പിംഗം, ഏക സംഖ്യയിൽ ആന്തര സപ്ത
മി. 'ദേദിപ്പിച്ചു' എന്നതിന്റെ ആധാരം.

'ഏകാബ്ജീകാരൻ' ഗുണ നാമപുല്പിംഗം. ഏക സംഖ്യയിൽ
പ്രഥമ 'ആയ' എന്ന ആന്തര നാമാധേയം അതിന്നു ആധാര
മായി 'ജംബുകൻ' എന്നതിന്നു വിശേഷണമായിരിക്കുന്നു.

'ഒരു', 'ഒന്നു' എന്ന സംഖ്യനാമത്തിന്റെ ആധാരരൂപം,
'ജംബുകൻ' എന്നതു ആധാരം.

'ജംബുകൻ' വർത്തമാന പുല്പിംഗം. ഏക സംഖ്യയിൽ പ്രഥമ.
'ദേദിപ്പിച്ചു' എന്നതിന്റെ കർത്താവു.

'ചേർന്ന' 'ചേർപ്പുക' എന്ന ക്രിയയുടെ വന്തം. കൂടി എന്നതു ആധാരം
കർത്താവു 'ജംബുകൻ' എന്നതു തന്നെ.

'കൂടി' 'കൂട്ടുക' എന്ന 'ക്രിയയുടെ വന്തം, കർത്താവു ജംബുകൻ, ആ
ധാരം 'ദേദിപ്പിച്ചു.' 'ഏകാബ്ജം' ഗുണനാമനില്പിംഗം. ഏക സംഖ്യ
യിൽ ആന്തര ലിനീയം 'ചേർത്തു' എന്ന സകർമ്മ ക്രിയയുടെ കർമ്മം.

‘പരഞ്ഞവർ’, ‘പരഞ്ഞു, അവർ’ എന്നവയുടെ സന്ധി, അ
ലയിൽ ‘പരഞ്ഞു’ എന്നതു ‘പരക’ എന്ന സകർമ്മക്രിയയുടെ
വന്തം. ‘ഭേദിപ്പിച്ചു’ എന്നതിന്റെ ആധാരം.

‘അവർ’, നിത്യയകരസർവ്വനാമം. ലിംഗത്തിൽ ബഹുസം
ഖ്യയിൽ ആന്തര ലിംഗീയ. ‘ഭേദിപ്പിച്ചു’ എന്ന സകർമ്മക്രിയ
യുടെ കർമ്മം.

‘തങ്ങളിൽ’, ‘താൻ’ എന്നതിന്റെ ബഹുസംഖ്യയാകുന്ന ‘ത
ങ്ങൾ’ എന്നതിന്റെ സപ്തമി. അതിന്നു ‘ഭേദിപ്പിച്ചു’ എന്നതു
ആധാരം.

‘ഭേദിപ്പിച്ചു’, ‘ഭേദിപ്പിക’ എന്ന സകർമ്മക്രിയാവചനത്തി
ന്റെ നിരന്ധാര നിലയിൽ ജ്ഞാപകയവസ്ഥയിൽ ഭൂതകാലം.
‘ജംബുക്കൻ’ എന്നതു അതിന്നു കർത്താവു.

“ഞാൻ എഴുന്നേറ്റു എന്റെ പിതാവിന്റെ
അടുക്കലേക്കു ചെന്നു അവനോടു പിതാവേ
ഞാൻ സ്വർഗ്ഗത്തിന്നു ഭനമെയും നിന്റെ മു
ൻപാകയും പാപം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഇനി
നിന്റെ പുത്രൻ എന്നു ചൊല്ലപ്പെട്ടവൻ
ഞാൻ യോഗ്യൻ അല്ല എന്നു പറയും.”

‘ഞാൻ’ പുരുഷാത്മസർവ്വനാമം. ത്രിലിംഗത്തിൽ ഏക സം
ഖ്യയിൽ പ്രഥമ. ‘പരെയും’ എന്ന വചനത്തിന്റെ കർത്താവു.

‘എഴുന്നേറ്റു’ ‘എഴുന്നു, ഏറ്റു’ എന്നവയുടെ സന്ധി. ‘എഴ
ന്നു’ ‘എഴുകുക’ എന്ന ക്രിയാവചനത്തിന്റെ വന്തം. ‘ഏറ്റു’
എന്നതിന്റെ ആധാരം. കർത്താവു ‘ഞാൻ’ എന്നതു തന്നെ. ‘ഏ
റ്റു’ എന്നതു ‘ഏല്പുക’ എന്നതിന്റെ വന്തം. ആധാരം ‘ചെ
ന്നു’ എന്ന വന്തവും കർത്താവു ‘ഞാൻ’ എന്നതും തന്നെ.

‘എന്റെ’, ഞാൻ എന്ന പുരുഷാത്മസർവ്വനാമത്തിന്റെ ക
ഷ്ടി. ആധാരം ‘പിതാവിന്റെ’ എന്നതു തന്നെ.

‘പിതാവിന്റെ’, വർത്തമാനപ്പല്ലിംഗം. ഏക സംഖ്യയിൽ ക
ഷ്ടി. അതിന്നു ‘അടുക്കലേക്കു’ എന്ന നാമം ആധാരം.

‘അടുക്കലേക്കു’, ‘അടുക്കിലേക്കു’ എന്നതിന്റെ മാറ്റം. അതു
‘അടുക്കു’ എന്നതിന്റെ സാമ്യമു ചതുർത്ഥിയാകുന്നു. ‘ചെന്നു’ എ
ന്ന വന്തം അതിന്നു ആധാരം.

‘ചെന്നു’ ‘ചെല്ലുക’ എന്ന അകർമ്മക്രിയയുടെ വന്തം. അ
തിന്നു ഞാൻ എന്നതു കർത്താവു.

‘അവനോടു,’ പുരുഷാത്മ സർവ്വനാമം. സ്വരൂപം ‘അവൻ’

പുല്ലിംഗത്തിൽ ഏകസംഖ്യയിൽ തൃതീയവിഭക്തി. 'പിതാവു' എന്നതിന്നു പകരം നില്ക്കുന്നു. 'പരെയും' എന്ന വചനം അതിന്നു ആധാരം.

'പിതാവേ', 'പിതാവു' എന്നതിന്റെ സംഭാവന.

'ഞാൻ', പുരുഷാർത്ഥസർവ്വനാമം, പ്രഥമ. 'ചെയ്തിരിക്കുന്നു' എന്ന ക്രിയാവചനത്തിന്റെ കർത്താവു.

'സ്വർഗ്ഗത്തിന്നു', സ്വരൂപം 'സ്വർഗ്ഗം' വർഗ്ഗനാമം നില്പിംഗം, ഏക സംഖ്യയിൽ ചതുർഥി. 'നേരേ' എന്നതു ആധാരം.

'നേരേ', 'നേർ' എന്ന നാമത്തോടു ധ്വു എന്നതു ചേർന്നുണ്ടാകുന്ന അവ്യയം.

'ഉം', സമബന്ധ ഭൂലാവ്യയം. 'നേരേ' എന്നതിനെ 'മുൻപാക' എന്നതിനോടു സംബന്ധിപ്പിക്കുന്നു.

'മുൻപാക', 'മുൻപു' എന്നതിനോടു 'ആക' എന്ന ആന്തര ക്രിയയുണ്ടാകുന്ന അവ്യയം.

'ഉം', 'മുൻപാക' എന്നതിനെ 'നേരേ' എന്നതിനോടു കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നു.

'പാപം', ഗുണനാമം, നില്പിംഗം, ഏക സംഖ്യയിൽ ആന്തര വിധി. 'ചെയ്തിരിക്കുന്നു' എന്ന സകർമ്മ ക്രിയയുടെ കർമ്മം.

'ചെയ്തിരിക്കുന്നു', 'ചെയ്യു' എന്ന സ്വയഭാവവന്തത്തോടു 'ഇരിക്കുന്നു' എന്ന ഭാവവചനം കൂടിയുണ്ടാകുന്നു. 'ഇരിക്കുന്നു' എന്നതു 'ഇരിക്ക' എന്നതിന്റെ സ്വയഭാവത്തിൽ നിരാധാര നിലയിൽ ജ്ഞാപകയവസ്ഥയിൽ വർത്തമാന കാലം. 'ഞാൻ' എന്നതിന്റെ ക്രിയ.

'ഇനി', തദ്ധിതാവ്യയം. 'അല്ല' എന്നതു അതിന്നു ആധാരം. 'നിന്റെ' 'നീ' എന്ന പുരുഷാർത്ഥത്തിന്റെ കർമ്മ. ത്രിവിംഗത്തിൽ ഏക സംഖ്യ. 'പിതാവു' എന്നതിന്നു പകരം. 'പുത്രൻ' എന്നതു ആധാരം.

'പുത്രൻ', വർഗ്ഗനാമപ്പുല്ലിംഗം, ഏക സംഖ്യ, പ്രഥമ വിഭക്തി. 'ആകുന്നു' എന്ന ആന്തര വചനത്തിന്റെ കർത്താവു.

'എന്നു' 'എങ്കുക' എന്ന വചനത്തിന്റെ വന്തം. ആധാരം 'ചൊല്ലപ്പെട്ടവൻ' എന്നതു.

'ചൊല്ലപ്പെട്ടവൻ', 'ചൊല്ല' എന്ന ആന്തരത്തോടു 'പട്ടുക' എന്നു കൂടിയുണ്ടാകുന്ന കർമ്മനി ക്രിയയുടെ സ്വയഭാവവന്തം. ആധാരം 'അല്ല' എന്നതു തന്നെ. (൩൨൫.)

'യോഗ്യൻ', ഗുണിനാമം. പുല്ലിംഗത്തിൽ ഏക സംഖ്യയിൽ പ്രഥമ. രണ്ടു പ്രഥമ വേണ്ടുന്ന 'അല്ല' എന്ന വചനത്തിന്റെ ആധാരം. [൧൭൯.]

'അല്ല', ശുദ്ധ വചനത്തിന്റെ പ്രതിഭാവത്തിൽ നിരാധാര നിലയിൽ ജ്ഞാപകയവസ്ഥയിൽ വർത്തമാന കാലം. 'ഞാൻ' എന്നതിനോടു അന്വയം.

വ്യാകരണപദങ്ങൾ.

GRAMMATICAL TERMS.

അകർത്രുവചനം, Impersonal Verb, കർത്താവു ആന്തരമായിരിക്കുന്ന വചനം. [ലക്കം ന.പ.വ.]

അകർമ്മകം, Intransitive, കർമ്മമില്ലാത്ത ക്രിയ. [ന.പ.വ.]

അക്ഷരം, Letter, വാക്കിന്റെ മുതൽക്കാരണം. [വ.]

അക്ഷരലക്ഷണം, Orthography, വ്യാകരണത്തിൽ കണക്കാക്കണം. [ആ.]

അച്ചുസ്വരം, Vowel, താനേമുഴുവനും ശബ്ദീകരിക്കുന്ന യക്ഷരം. [പ.മ.]

അജന്തം, Ending in a Vowel, അച്ചിൽ അവസാനിക്കുന്നത്.

അജാതി, Beginning with a Vowel, അച്ചിൽ തുടങ്ങുന്നത്.

അതിവരം, Aspirated sharp: പ ഹ റ ഓ ഫി ഫി എന്നവ. [പ.മ.]

അനക്ഷരം, Misspelling, 'അക്കരം' പിണക്കി എഴുതുക.

അനുകാരം, അനുരൂപം, Onomatopoeia, വസ്തുക്കളുടെ ശബ്ദത്തിനൊപ്പിച്ചുണ്ടാകുന്ന പദം: ഓ—നാം; 'ഗുളുഗുളു, കുട്ടുങ്ങുക, ക്കാക.' [അ.പ.]

അനുനാസികം, Nasal ഓ ഞ ണ ന മ ന് എന്നയക്ഷരങ്ങൾ. [പ.മ.]

അനുബന്ധം, Conjoined, [പ.മ.പ.]

അനുസ്വാരം, The Final form of മ or any other Nasal, മകാരത്തിന്റെയും മറ്റും അനുനാസികങ്ങളുടെയും അന്ത്യരൂപം. [പ.വ.]

അന്തസ്ഥ, Liquid, ഉ ഴ റ ന് എന്നവയിൽ ഒന്നു. [പ.മ.]

അന്വയം, Syntax, ഭാഷികൾ തമ്മിലുള്ള ചേർച്ച.

അഡ്യാക്ഷരം, Asyllabic letter, അച്ചിനോടു കൂടാത്ത ഹല്ല. [പ.വ.]

അർദ്ധാച്ച, Half vowel sound, പദാന്തത്തിൽ ഹല്വിനെ ഊവനായിട്ട ശബ്ദിക്കുന്നതിനുവേണ്ടുന്ന സ്വരശബ്ദം. [൧൯.]

അഭിസ്ഥാനം, Second Person, 'നീ, നീക്കൾ' എന്ന സർവ്വനാമങ്ങൾക്കുള്ളതു. [൨൫൫.] സംസ്കൃതത്തിലേ മദ്ധ്യമ പുരുഷൻ.

അപ്രസാന്നം, Nonaspirated, ക ഹ ച ജ ട ഡ ത ദ പ ബ എന്നയക്ഷരങ്ങളിൽ ഒന്നു. [൧൫.]

അവശ്യം, Miscellaneous, യ തുടങ്ങി ന് വരെയുള്ള യക്ഷരങ്ങൾ. [൧൫.]

അവശബ്ദം, Wrong pronunciation, വക്കളായി ശബ്ദിക്ക.

അവ്യയം, Connective, പ്രധാന മൊഴികളെ തമ്മിൽ കൂട്ടിക്കെട്ടുന്ന പദം. [൧൪.]

അച്ഛിമി, The Vocative, ഏകാപത്തേ വിളകുതി.

ആത്മസ്ഥാനം, First Person, 'ഞാൻ, ഞങ്ങൾ, നാം' എന്ന സർവ്വനാമങ്ങൾക്കുള്ളതു. [൨൫൫.] സംസ്കൃതത്തിലേ ഉത്തമ പുരുഷൻ.

ആന്തം, Adverbial Participle ending in, അ; അകാരാന്ത പചനാഭേദം; 'കൂട, കൊല്ല, അറിയ, വളര' എന്നിങ്ങനെയുള്ളവ തന്നെ. [൩൫൩-൩൫൪.]

ആധാരം, Governing word, മറ്റൊന്നിനെത്താങ്ങുന്ന പദം.

ആഭേദം, Dependent word, മറ്റൊന്നാൽ താങ്ങപ്പെട്ട പദം. [൩൫൫.]

ആശങ്കയവസ്ഥ, Imperative mood, ആശ പരെയു ന്നതിന്നു പചനത്തിന്നുണ്ടാകുന്ന രൂപ ഭേദം. [൩൪൩-൩൫൩.]

ആന്തരം, Logical in opposition to Formal, രൂപം കൂടാതെ അർത്ഥംകൊണ്ടു: ദൃ—ന്തം, മറ്റൊരുത എന്നതിന്നു പകരം മറ്റും എന്നു വരിക. [൧൭൭.]

ഏകിനാമം, Singular or Proper Noun, ഒറ്റ വസ്തുവിന്റെ പേർ. [൧൦൦.]

ഏകസംഖ്യ, Singular Number, വർത്തിൽ ഒന്നെന്നു കാണിക്കുന്നതു. [൧൩൫.] സംസ്കൃതത്തിലേ ഏക പചനം.

ഏകാക്ഷരം, Monosyllable, ഒറ്റയക്ഷരമുള്ളതു.

ഇടപ്രസംഗം, Augment, പ്രകൃതിയുടെയും രൂപത്തിന്റെയും ഇടയിൽ വരുന്നതു.

ഇരട്ടയക്ഷരം, Double letter, ക ച ട ന എന്നിങ്ങനെയുള്ള അക്ഷരങ്ങളുടെ പേർ. [൨൩.]

ഈച്ച, Pitch of the voice as loud or low, ശബ്ദത്തിന്റെ കേൾവി. [൧൦.]

ഒറ്റയക്ഷരം, Single letter, ക ച ഗ മ യ ഉ എന്നിങ്ങനെ ഒറ്റയായി വരുന്നത്.

ഓഷ്ഠ്യം, Labial, ചിറികൊണ്ടുണ്ടാകുന്നത് പ ഫ ബ ഭ മ വ എന്നവ തന്നെ.

ഉച്ചം, Tone of the voice as sharp or grave, ശബ്ദത്തിന്റെ മുറക്കം. [ശം.]

ഉച്ചാരണം, Pronunciation, ശബ്ദിക.

ഉടമ, Possession, ഒന്നിന്റെ വക.

ഉടയതു, Possessor, വകയുള്ളതു

ഉത്ഭവം, Derivation, ഒരു മൊഴിയിൽനിന്നു മറെറാന്നു വരുന്ന ക്രമം.

ഉപമാനം, Similitude, { ചന്ദ്രനെപ്പോലുള്ള മുഖം എന്നതിൽ ചന്ദ്രൻ ഉപമാനവും മുഖം ഉപമയവും

ഉപവർഗ്ഗം, Species, ഉപവർഗ്ഗത്തിന്റെ വിഭാഗിപ്പായ കീഴുവർഗ്ഗം [ശം.]

ഉപസർഗ്ഗം, Prefix, തനിച്ചുതാമില്ലാത്ത പദം. [മ.മ.മ.]

ഉപസർഗ്ഗസമാസം, A certain compound word, ഉപസർഗ്ഗം കൂടിയുണ്ടാകുന്ന സമാസം. [മ.മ.മ.]

ക്രിയാനുക്രമം, Adverb, വചനാഭ്യേയത്തിന്നു മറെറാന്നു പദം.

ഗണനാമം, Noun of Multitude, പലതുകൂടിയുണ്ടാകുന്നതിന്റെ നാമം, 'സഭ, സൈന്യം' എന്നിങ്ങനെയുള്ളവ.

ഗദം, Articulate, വ്യക്തം. [ശം.]

ഗദ്യം, Prose, പദ്യം അല്ലാത്ത വാചകം.

ഗുണം, Abstract noun, { 'നീതിമാൻ' നീതി ചെയ്യും' എന്നതിൽ 'നീതി' ഗുണ നാമവും 'നീതിമാൻ' ഗുണി നാമവും. [ശം.]

ഔലാഷം, Aspirated flat, ഔ ഡാ ഡാ ഡ ഭ എന്നവയുടെ നാമം

പതുത്ഥി, Dative, നാലാവത്തേ വിഭക്തി. [ശ്രീ.മ.]

ജ്ഞാപകയവസ്ഥ, Indicative Mood, നിനവിനെ അറിയിക്കുന്നതിന്നു വചനത്തിന്നുണ്ടാകുന്ന രൂപ രേഖ. [ശ്രീ.മ.]

തത്ത്വം, Corrupt but received form of a word, മേൽപ്പം, പക്ഷി, സിന്ധുരം എന്നവയിൽനിന്നു മേടം, പക്ഷി, ചിത്തം എന്നു വരുന്നവെക്കു തത്ത്വം എന്നു പേർ.

തദ്വിതം, Derivative, ഉപ പദത്തിൽനിന്നു വരുന്നതു.
[൨൨൯.]

തല്പ്രതീകസമാസം, A kind of Compound noun, സമാസപ്രതീകം എന്നും മറ്റുമുള്ള സമാസങ്ങളിൽനിന്നു വരുന്നതു.
[൨൩൦.]

താരതമ്യം, Comparison, വസ്തുക്കളെ തമ്മിൽ കല്പം നോക്കുക.

താലവ്യം Palatal, ച ഹര ജ്യ സ്വ ണ യ ശ എന്നയക്ഷരങ്ങളുടെ പേർ. [൨൩൧.]

തൂണക്കാരണം, Instrumental cause, ഉണവകാരണങ്ങളിൽ ഒന്നു. [൨൩൨.]

തൃതീയ, Sociative Case, ഉണാവത്ത വിഭക്തി. [൨൩൩.]

തന്ത്രി, Dental, ത ധി ദ ധ ന സ എന്നയക്ഷരങ്ങളുടെ പേർ. [൨൩൪.]

ദീർഘസ്വരം, Long vowel, ആ ഏ ഐ ഓ ഉ എന്നവയുടെ നാമം. [൨൩൫.]

ദേശം, Provincialism, ചിലദേശങ്ങളിൽനിന്നു വരുന്നതു.

വിരോധ, Accusative Case, രണ്ടാം വിഭക്തി. [൨൩൬.]

വിചിത്രസ്വരം, Diphthong, ഐ ഔ എന്നവയുടെ പേർ. [൨൩൭.]

വിചിത്രസ്വരം, A kind of compound noun, മന്ത്രാവിതംകൊണ്ടു, ശിക്ഷിക്കുന്ന എന്നും മറ്റുമുള്ള സമാസങ്ങളുടെ പേർ. [൨൩൮.]

വിചിത്രസ്വരം, Double Transitive, രണ്ടു കർമ്മങ്ങളായി.

വിചിത്രസ്വരം, Common Gender, രണ്ടു ലിംഗത്തിലും വരുന്ന നാമം. ഉ—ത്തം; പാപി.

വിചിത്രസ്വരം, Dual number, വസ്തുക്കളിൽ രണ്ടു എന്നു കാണിക്കുന്ന രൂപം. [൨൩൯.]

വിചിത്രസ്വരം, Verbal root, വചനത്തിന്റെ ഉല്പത്തി. [൨൪൦.]

വിചിത്രസ്വരം, Infinitive Mood, നകാരാൽ വചനഭേദം: ഉ—ത്തം; വരവൻ. [൨൪൧.]

വിചിത്രസ്വരം, Noun, വസ്തുക്കളുടെ പേരുകളായുള്ള പദം. [൨൪൨.]

വിചിത്രസ്വരം, Adnoun, Nominal Participle, നാമഭേദം: അധാരമായിരിക്കുന്ന പദം. [൨൪൩.]

വിചിത്രസ്വരം, Final cause, സാധ്യം. [൨൪൪.]

വിചിത്രസ്വരം, Neuter Gender, ലിംഗമില്ലാത്ത നാമം. [൨൪൫.]

നിരാധാരനില, Absolute state, വേറില്ലാധാരമില്ലാത്ത നില. [൩൩൦.]

നിശ്ചയകരം Demonstrative, സർവ്വനാമങ്ങളിൽ ഒരു വക. [൨൯൭.]

പഞ്ചമി, Causative Case അഞ്ചാമത്തെ വിഭക്തി. [൧൯൩.]

പദലക്ഷണം, Accidents of words, Etymology and Syntax, മൊഴികളുടെ രൂപങ്ങളെയും മറ്റും പറയുന്നതു. [൩൩.]

പദ്മം, Poetry, മാത്രപ്പെച്ചിട്ടുള്ളവാചകം.

പരസ്ഥാനം, Third Person, അവൻ, അവൾ, അതു എന്നിങ്ങനെയുള്ള നാമങ്ങളുടെ സ്ഥാനം. സംസ്കൃതത്തിലെ പ്രഥമ പുരുഷൻ. [൨൫൫.]

പരാധാരനില, Dependent state, മറ്റൊന്നാധാരം വെണ്ടുന്ന നില. [൩൩൦.]

പുരുഷാത്മ്യം, Pronoun Personal, ഞൻ, നീ, അവൻ എന്നുള്ള സർവ്വനാമങ്ങളുടെ പേർ. [൨൫൯.]

പുല്ലിംഗം, Masculine, നാമം പുരുഷാത്മകി എന്നു കാണിക്കുന്നതു. [൧൧൧.]

പുണ്യാക്ഷരം, Syllabic letter, സ്വരം കൂടിയ അക്ഷരം. [൧൮.]

പ്രകൃതി, Crude form, നാമത്തിന്റെ ഉല്പരൂപം.

പ്രത്യയം, Affix, മൊഴികളുടെ അന്ത്യത്തിൽ ചേരുന്ന രൂപം.

പ്രതിഭാപം, Negative Voice, വചനത്തിൽ കർത്താവും വാക്യവും തമ്മിൽ ഭിന്നിക്കുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്നതു. [൩൨൯.]

പ്രഥമ, Nominative Case, ഒന്നാമത്തെ വിഭക്തി. [൧൯൩.]

പ്രാകൃതഭാഷ, Vulgar language, നടപ്പു ഭാഷ.

പുച്ഛികം, Interrogative, ചോദ്യത്തിനുള്ള സർവ്വനാമം. [൩൯൨.]

പുതം, Very long, മഹാ ലീലം ദൃ—ണം; ബാലാണം. [൩൦.]

ബഹുസംഖ്യ, Plural Number, വളർത്തിൽ പലതെന്നു കാണിക്കുന്നതു. സംസ്കൃതത്തിലെ ബഹു വചനം. [൧൩൫.]

ബന്ധനാമം, Significant Noun, ഉത്തരത്തിന്നു ചില കാരണമുള്ളനാമം. [൧൦൫.]

ബാധകം, Anomaly, സൂത്രം പിഴച്ചു വരുന്ന രൂപങ്ങൾ.

ഭൂതകാലം, Past Tense, കഴിഞ്ഞ കാലം. [൩൩൧-൩൩൨.]

ഭവിഷ്യകാലം, ഭാവിക്കാലം, Future Tense, വരുംകാലം. [൩൩൧.]

ഭാവപദനം, Verb of posture, വചനകർത്താവിനുള്ള
[൩൧൭.]

മഹാപ്രാണൻ. Aspirated, വ ഹല ഹ ഫ
എന്നിങ്ങനെയുള്ളവയുടെ നാമം. [൧൫.]

മാത്ര, Quantity, സ്വരങ്ങളുടെ അളവു. [൩൦.]

മുതല്പ്രാരണം, Material cause, ഉന്ന കാരണങ്ങളിൽ
ഒരു വക. [൨൦൪.]

മൂലാന്ത്യം; Cerebral, ട ഓ ഡ ഡ ണ ണി ണി ണി
എന്നവയുടെ നാമം. [൩൭.]

മൂലനാമം, Primitive Noun, മറ്റൊന്നിൽനിന്നു വരാത്ത
നാമം. [൨൩.]

മൂലവർഗ്ഗം, Genus, ഉപവർഗ്ഗമുള്ളതു. [൧൦൪.]

മുഖഞ്ചം; Lingual ര റ റ റ ല ന് എന്നവ
യുടെ നാമം. [൩൮.]

മുള, Flat, ഗ ങ്ഗ ഡ ങ്ഗ ഡ എന്നവയുടെനാമം. [൧൫]

സ്വയഭാവം, Affirmative Voice, വചനത്തിൽ കർത്താ
വും വാച്യവും തമ്മിൽ യോജിക്കുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്നത്.
[൩൨൯.]

ഋതം, Inarticulate, പക്ഷികളുടെ എന്ന പോലെ വൃത്ത
മല്ലാത്ത ശബ്ദം. [൧൧.]

രൂപിനാമം, വസ്തുവിന്നു നില്പിളിട്ട പേർ. Primitive
Noun. [൧൦൫.]

രൂപം, Form, Termination, മൊഴിയുടെ ആകൃതി.

ലന്തം Subjunctive Mood, വചനത്തിൽ സംഭാവനയെക്കാ
ണിക്കുന്ന രൂപം: ഉ-ന്തം; 'വരികിൽ, വന്നാൽ'

ലിംഗം, Gender, ആരോ പെണ്ണോ എന്നുള്ള രേഖ കാ
ണിക്കുന്നത്. [൧൧൦.]

ഓപാപം, Elision, മൊഴിയിൽ അക്ഷരങ്ങളെ അളയ്ക്ക.

വർത്തമാനകാലം, Present Tense, പറയുന്ന സമയം.
[൩൩൧.]

വചനം, Verb, കർത്താവും വാച്യവും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധ
ത്തെക്കാണിക്കുന്നത്. [൨൯൭.]

വചനാഭയയം, Verbal Participle or Adverb, വചന
മധ്യസ്ഥമായിരിക്കുന്ന പദം. [൩൫൫.]

വർഗ്ഗനാമം, Common Noun കൂട്ടത്തെ അടക്കു പറയു
ന്ന നാമം. [൧൦൧.]

വന്തം, Adverbial Participle ending in ഉ, or ഇ.
വചനാഭയയങ്ങളിൽ ഒന്നു. [൩൩൧.]

വാചകലക്ഷണം, Composition, വാചകമുണ്ടാക്കുന്ന പ്രമാണം.

വാച്യം, Predicate, ഒന്നിനെക്കുറിച്ചു പറയപ്പെട്ടതു.

വാച്യനാമം, The Verbal Abstract Noun, വചനത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന വാച്യത്തിന്റെ പേര്. [൩൦൧.]

വികാരം, Change, മാറ്റം.

ശബ്ദനൂതനം, Adjective, നാമഭേദത്തിന്നു നമുക്കു വാക്കു വിഭക്തി. Case, വാക്യത്തിൽ മറ്റു മൊഴികളോടുള്ള സംബന്ധം കാണിക്കുന്നതിന്നു നാമത്തിന്നുള്ള രൂപഭേദം. [൧൯൧.]

വിരൂപവിഭക്തി, The Oblique Case, പ്രഥമയൊഴികെയുള്ള വിഭക്തി.

വിവരണം, Formal, in opposition to Logical, വിഭക്തി രൂപത്തോടു കൂടിയതു. [൧൭൭.]

വിശേഷണം, Qualifying, { 'ഏറിയ ജനം' എന്നതിൽ 'ഏറിയ' വിശേഷണവും

വിശേഷ്യം, Qualified, { 'ജനം' വിശേഷ്യവുമാകുന്നു

വിസഗ്ഗം, The Final form of ഹ, ഹകാരത്തിന്റെ അന്ത്യരൂപം.

വ്യംജനം, Consonant, ദൃഢശബ്ദത്തിന്നു അച്ചിന്റെ സഹായം വേണ്ടിയ അക്ഷരം. അതിന്നു ഹല്ല എന്നും പേരുണ്ടു. [൧൨.]

വ്യാകരണം, Grammar, ഭാഷയുടെ ലക്ഷണം പറയുന്നതു. [൧.]

ശബ്ദമേച്ചു, ശബ്ദരാഗം, Euphony, കേൾവിക്ക് ഇമ്പം.

ശബ്ദസൂത്രീയം, Organs of speech, ശബ്ദിക്കുന്നതിന്നു വേണ്ടുന്ന ആയുധം. പല്ലു നാക്കു ചിരി മുതലായവയ്ക്കുള്ള പേര്.

ശാസ്ത്രം, Science, സിദ്ധാന്തങ്ങളാണു്. [൭.]

ശുദ്ധവചനം, Substantive Verb, വാച്യമുൾപ്പെടാത്ത വചനം. [൩൧൩-൩൧൪.]

ഷഷ്ഠി, Genitive Case, ആറാം വിഭക്തി. [൧൯൩.]

സകർമ്മകം, Transitive, കർമ്മത്തോടുകൂടിയതു. [൩൨൧.]

സകർത്തൃവചനം, Personal Verb, കർത്താവുള്ള വചനം. [൩൧൮.]

സംഖ്യ, Number, ഒന്നോ പലതോ എന്നു കാണിക്കുന്നതിന്നു നാമത്തിന്നുള്ള രൂപഭേദം. അതിന്നു സംസ്കൃതത്തിൽ വചനമെന്ന പേര്. [൧൩൦-൧൩൦.]

സമാസം, Compound, കൂട്ടമൊഴി. [൧൩൮.]

സംജ്ഞ, Character, sign, അക്ഷരലക്ഷണത്തിൽ ഒന്നാം അദ്ധ്യായം. [൭.]

സന്ധി, Combination, അക്ഷരലക്ഷണത്തിൽ രണ്ടാം അ
ദ്ധ്യായം. [൫൦.]

സംസ്പാധന, Vocative, എളാവത്തവിടകുതി. [൧൩൩.]

സംഭവവചനം, Neuter Verb, വചനകത്താവിനു സം
ഭവിക്കുന്നതു. [൧൧൩.]

സംഭാവന, Supposition, condition, കാരണകാര്യ സം
ബന്ധത്തിൽ കാരണത്തെ നിത്യയപ്പെടുത്താതെ വാക. [൩൭൧.]

സപ്തമി, Locative Case, ഏഴാം വിഭക്തി. [൨൧൨.]

സല്പിംഗം, Personal Noun, നില്പിംഗമല്ലാത്തതു. [൧൧൪.]

സവാച്യനാമം, Verbal Concrete Noun, വാച്യത്തോടു
കൂടിയ നാമം. [൩൯൩-൩൯൯.]

സവ്യാത്ഥം, Indefinite, സവ്വനാമങ്ങളിൽ ഒരു വക.
[൩൭൩.]

സവ്വനാമം, Pronoun, എല്ലാ വസ്തുക്കളോടും ചേരുന്ന
നാമം. [൩൫൪.]

സാംഖ്യം, Numeral, സവ്വനാമങ്ങളിൽ ഒരു വക. [൩൮൫.]

സാദ്ധ്യസ്വരം, Semivowel, യ ര ല വ എന്നയക്ഷര
ങ്ങളുടെ ഉപർ.

സാഹിത്യം, Association, കൂട്ട.

സ്വയഭാവം, Affirmative Voice, കത്താവും വാച്യവും
തലിൽ യൊജിക്കുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്നതു. [൨൨൯.]

സ്വരം, Vowel, അച്ച. താനേ മുഴുവനും ശബ്ദീകരിക്കുന്നതു.

സ്വരൂപവിഭക്തി, Nominative Case, പ്രഥമ വിഭക്തി.
[൧൭൭.]

സ്ത്രീലിംഗം, Feminine Gender, നാമോത്ഥം പെണ്ണെന്നു
കാണിക്കുന്നതു. [൧൧൮.]

സൂത്രം, Art, rule, ഒരു സാധിക്കുന്നതിനുള്ള വഴി കാണി
ക്കുന്നതു. [൪.]

ഫല്യ, Consonant, വ്യംജനം. [൧൨.]

ഫലന്തം, Ending in a Consonant, ഫലിൽ അവസാനി
ക്കുന്നതു.

ഫലാദി, Beginning with a Consonant, ഫലിൽ തുടങ്ങു
ന്നതു.

ഘോരകാരണം, Efficient cause, ഉണവകാരണങ്ങ
ളിൽ ഒന്നു. [൨൦൩.]

ഹ്രസ്വസ്വരം, Short Vowel, ഇ, ഉ, ഐ, ഒ, എ
ന്നവയിൽ ഒന്നു. [൧൪.]

ശുദ്ധപത്രം.

അബദ്ധം.

സുബദ്ധം.

പുറം.	വരി.		
൧	൧൦	കൊണ്ടു	കൊണ്ടു. അതു
൨	൧൧	ഇങ്ങിനെ	ഇങ്ങനെ
൩	൧൨	ഏല്പാൾ മോഴി	കൈല്പായി
൪	൧൩	ഭവ	നാല്പത്തൊട്ട
൫	൧൪	കിങ്കാരം	വിശേഷിച്ചും— കിങ്കാരം
൧൧	൨	ഉകാരം	ഉകാരം
൧൨	൩	ഉകാരം	ഉകാരം
൧൩	൪	ഐ	പിന്നെയും ഐ
൧൪	൫	സാധം=സ്വര	സാധംസ്വര
൧൫	൬	ഉകാരം	ഉകാരം
൧൬	൭	പുല്ലു, നെല്ലു	പുല്ലു, നെൽ—
൧൭	൮	ന്ന	ന്ന പുര
൧൮	൯	ന്ന	ന്ന
൧൯	൧൦	ഇരട്ടിച്ച	ഇരട്ടിച്ച
൨൦	൧൧	[മണ]	[മണം]
൨൧	൧൨	കാട്ടു—തോക്ക	കാട്ടു—തോക്ക
൨൨	൧൩	ആയസ്സ	ആയസ്സ
൨൩	൧൪	മമ്പന്തരം	മമ്പന്തരം
൨൪	൧൫	ഏകാരവും	ഏകാരവും
൨൫	൧൬	വകാരം	വകാരം
൨൬	൧൭	കുണം. മോഴി	കുണം മോഴി
൨൭	൧൮	പെരങ്ങൾ	പെരങ്ങൾ
൨൮	൧൯	ഏകാരമായിട്ട	ഏകാരമായിട്ട
൨൯	൨൦	ഉകാരമായിട്ടും തി— രിയും.	തെളിഞ്ഞ ഉകാര— മായിട്ട ശബ്ദം.
൩൦	൨൧	വീട്ട ആററ	വീട്ട—ആററ
൩൧	൨൨	അവരൊട	അവരൊട
൩൨	൨൩	വകാരമായിട്ട	വകാരമായിട്ട
൩൩	൨൪	പണംകൊടുത്തു	പണംകൊടുത്തു

രൂപം.

സൂത്രം.

പുറം.	വരി.		
൩൭	൨	രൂപം	രൂപം
൩൮	൩	പിന്നെപിന്നെയും	പിന്നെ—പിന്നെയും
൩൯	൪	കൂടെ കൂടെയും	കൂടെ—കൂടെയും
൪൦	൫	മരത്തെമര	മരത്തെ—മര
൪൧	൬	തന്നെ തന്നെ—	തന്നെ—തന്നെ—
		യ്യം	യ്യം
൪൨	൭	വെകാരവും വ	വെകാരവും വ
൪൩	൮	വകാരവും	വകാരവും
൪൪	൯	സംസ്ഥാനവും	സംസ്ഥാനവും
൪൫	൧൦	രണ്ടാംകാണാം.	രണ്ടാം കാ—
		പദലക്ഷണം.	സംസ്ഥാനം.
൪൬	൧൧	കൃഷ്ണൻ	കൃഷ്ണൻ
൪൭	൧൨	സുന്ദരി	സുന്ദരി
൪൮	൧൩	ആയു	ആയു
൪൯	൧൪	യം ബന്ധിച്ചു	സംബന്ധിച്ചു
൫൦	൧൫	വിവരമായിട്ടു	വിവരമായിട്ടു
൫൧	൧൬	നില്പിംഗമായി	നില്പിംഗമായി
൫൨	൧൭	ഒത്തിരികൊന്നും	ഒത്തിരികൊന്നും
൫൩	൧൮	പാവതി, മഹാ	പാവതിമഹാ
൫൪	൧൯	ആ സൂ	[ആ സൂ]
൫൫	൨൦	അതു “ആ ചെറുകുന്ന്	അതു [ആ ചെറുകുന്ന്]
൫൬	൨൧	സലിംഗമായിട്ടും	സലിംഗമായിട്ടും
൫൭	൨൨	നില്പിംഗമേദം	ലിംഗമേദം
൫൮	൨൩	സലിംഗത്തിൽ	സലിംഗത്തിൽ
൫൯	൨൪	ആയു	ആയു
൬൦	൨൫	മുടന്ത	മുടന്ത
൬൧	൨൬	ഉകാരം	ഉകാരം
൬൨	൨൭	ഉകാരം	ഉകാരം
൬൩	൨൮	പിണ്ഡം	പിണ്ഡം
൬൪	൨൯	സ്വഭാവം	സ്വഭാവം
൬൫	൩൦	ഇരിക്കുമ്പോൾ	ഇരിക്കുമ്പോൾ
൬൬	൩൧	ചെയ്യുന്നവൻ	ചെയ്യുന്നവൻ—
			ന്റെ
൬൭	൩൨	തൃതീയ	തൃതീയ

	അബലം	സുബലം
പുറം	വരി.	
൯൭	൨൯ മാട്ടാലെ	മാട്ടാലേ
൧൦	൩൦ മാട്ടിനാലെ	മാട്ടിനാലേ
൯൮	൩ മാട	മാടു
൧൧	൧൩ പശുക്കളോ ലെ	പശുക്കളോ ലേ
൯൯	൩ ദുഷ്ടനാലെ	ദുഷ്ടനാലേ
൧൨	൨ ദുഷ്ടനുടെ	ദുഷ്ടനുടെ
൧൩	൨൩ താമസിക്കണം	താമസിക്കെ ണം
൧൦൦	൧൦൯ ആയിരിക്കണം	ആയിരിക്കണം
൧൦൧	൨൧ പട്ടർ	പട്ടർ;
൧൦൨	൨൩ വിവരീതത്തിണം	വിവരത്തിണം
൧൦൩	൧൧ വിശേഷങ്ങളായിട്ട	വിശേഷങ്ങളായിട്ട
൧൦൪	൨൪ കൂടെ	കൂടെ
൧൦൫	൨൫ ൧൯൧ ഒരു കെട്ടി	൧൯൧ ഒരു കെട്ടി
൧൦൬	൨൭ ഒരു	മരു
൧൦൭	൩ ല്ലാലം	തല്ലാലം
൧൦൮	൩൧ വരണം	വരണം
൧൦൯	൨൮ കരണി	കാരണി
൧൧൦	൩൫ (ആറാലേ; ആറാ കൽ)	ആറാലേ [ആറാ കൽ]
൧൧൧	൨൩ വിശേഷമായിട്ട	വിശേഷമായിട്ട
൧൧൨	൨ ലോഭ	ലോപ
൧൧൩	൧൧ വർണ്ണ	വർണ്ണ
൧൧൪	൧൧ (ചി എന്ന)	[ചി എന്ന]
൧൧൫	൧൫ ആഴ്ച എന്ന ക്രിയ, പദം	'ആഴ്ച' എന്ന ക്രി യ പദം
൧൧൬	൧൭ ആകാരം	ആകാരം
൧൧൭	൨൦ നല്ല	നല്ല
൧൧൮	൨൨ ബഹു	[രം ബഹു
൧൧൯	൨൯ ആദ്യത്തിൽ ആകാ	ആദ്യത്തിൽ ആകാ

	അബദ്ധം.	സുബദ്ധം.
പുറം.	വരി.	
പുറ	ക ഗ്രഹികവു	ഗ്രഹതവു
പുറ	ഒ സശയ്ക്കു	സംശയിക്കുന്ന
"	കു ഹല്ലിരട്ടിക്കണം	ഹല്ലിരട്ടിക്കണം.
"	ന.പ പെരുംപരമ്പു	പെരമ്പരമ്പു
പുറ	ആ ഉകാരമായിട്ടും	ഉകാരമായിട്ടും
"	പൻ പ്രകാരത്തിന്റെ	അകാരത്തിന്റെ
"	ര.പ കൂവകേട്ട	കൂവകേട്ട.
പുറ	ര വരുംകമ്പാൾ	വരുകമ്പാൾ
പുറ	വ മുൻവ	മുൻവ
"	പ.ന അധിഗമനം	അധിഗമനം
"	ര.ം മുൻവാകെ	മുൻവാകെ
"	ര.ൻ ഉള്ള	ഉള്ള
"	" നിരൂപം	നിരൂപം,
"	ന.ന മുൻപോട്ട, മുൻവ	മുൻപോട്ട, മുൻവ
	കൂട്ടി	കൂട്ടി
പുറ	ര.ത വൃക്കകൾ	'വൃക്കകൾ'
"	ന.പ നാമങ്ങൾക്കും	നാമങ്ങൾക്കും
പുറ	ര.പ തമിഴയാൻ	[തമിഴിൽ യാൻ]
"	ര.ത പെണങ്ങല്ലോ	പിണങ്ങല്ലോ
നാം	പ.ം നാം എന്നാകും	നം എന്നാകും.
നാം	പ അവർ അവ	അവർ, അവ
നാം	ര.ര ആസ്സംഗതി	ആ സംഗതി
നാം	വ വരുന്ന	വരുന്ന
"	പ.പ ഇന്നീന്ന	ഇന്നീന്ന
"	പ.ന വൃക്ക	വൃക്ക
	ങ്ങൾ	ങ്ങൾ
"	പ.പ വൃക്ക	വൃക്ക
"	ര.ന എന്ന	എന്ന
നാം	ര.ര എന്ന	'എന്ന'
"	ന.ം ഇന്നതെന്ന പറകയെന്ന	ഇന്നതെന്ന പറക
	ന്ന	എന്ന
"	ന.ന പല്ലിംഗമൊ	പല്ലിംഗമൊ
നാം	പ.പ വൃക്കകളോട്	വൃക്കകളോട്
"	പ.ൻ എന്ന [ലവൾ	എന്നവ [ലവൾ
"	ര.ത ചില ചിവൻ, ചിലവൻ-ചി	ചിലവൻ-ചി

രൂപം

സൂര്യം

രൂപം	വരി	വരി	സൂര്യം
നാ	വരി	വരി	'വരി' എന്നതിൽ
നാ	വരി	വരി	'വരി' എന്നതിൽ
നാ	വരി	വരി	കാലാതത്തി
നാ	വരി	വരി	എന്നതു
നാ	വരി	വരി	സ്വയഭാവത്താഴ്
നാ	വരി	വരി	സ്വയഭാവത്താഴ്
നാ	വരി	വരി	അൻവതു
നാ	വരി	വരി	വീതം
നാ	വരി	വരി	എന്നത്താഴ്
നാ	വരി	വരി	ഇകാരത്താഴ്
നാ	വരി	വരി	ഇതു എന്നും
നാ	വരി	വരി	മാത്രം
നാ	വരി	വരി	ഇദ്ദേഹം
നാ	വരി	വരി	എന്നു ഭിന്നിക്കുന്നു
നാ	വരി	വരി	എന്നു
നാ	വരി	വരി	കൊണ്ടു
നാ	വരി	വരി	ആവശ്യമല്ല
നാ	വരി	വരി	അതു
നാ	വരി	വരി	നട
നാ	വരി	വരി	ര
നാ	വരി	വരി	ക്ക
നാ	വരി	വരി	ക്രിയാചനം
നാ	വരി	വരി	ച
നാ	വരി	വരി	നട
നാ	വരി	വരി	എന്നതായിട്ടു
നാ	വരി	വരി	ആതു
നാ	വരി	വരി	വര
നാ	വരി	വരി	വാചി
നാ	വരി	വരി	തിരുന്നാട്
നാ	വരി	വരി	ചെയ്യുന്നതിനും
നാ	വരി	വരി	ആയു
നാ	വരി	വരി	നടപ്പിൻ
നാ	വരി	വരി	ആട്ടെ; കറുട്ടെക്ക
നാ	വരി	വരി	കൊട്ടെക്ക
നാ	വരി	വരി	കൊട്ടെ; കൊട്ടെ
നാ	വരി	വരി	നടന്ന
നാ	വരി	വരി	വരി

അബദ്ധം.

സുബദ്ധം.

പുറം.	വരി.		
പന്മ	പൗ	ഇട്ട	ഇട്ടു
പന്മ	ത	ഇട്ട	ഇട്ടു
പ	ര	ആറെ	ആറേ
പൌ	മൗ	നടക്കുന്നു	നടക്കുന്ന
പന്മൻ	പരി	ആധയമായിട്ട്	ആധയമായിട്ട
പ	ന.ന	ഇട്ട	ഇട്ടു
പരം	മര	കെണമെന്നം	കെണമെന്ന
പ	ന.രി	കൊണ്ടു	കൊണ്ടു
പരസ്സ	പവ്യ	ചെല്ലംപോൾ	ചേരംപോൾ
പരസ്സ	പ	ഉള്ള	ഉള്ള
പരവ്യ	മര	കരമിശകമായി	കരംശകമായി
പരൻ	മസ്സ	ഉം	ഉം
പരം	മര	ചേരുന്നതു	ചേരുന്നതും
പ	മര	ന.പ-ന.സ്സ	മൻ-ന.ര
പരി.പ	പര	വീണ അപൻ	അപൻ നടക്ക
		നടക്കയിൽ	യിൽ വീണ
പ	പര	(മ.പര)	[മ.പന]
പ	മര	നടന്ന	നടന്ന
പ	മൗ	വാൻ	വാൻ
പര.മ	ൻ	ഓൻ	ഓൻ
പരി.ര	പര	വന്നാൾ	വന്നാൾ
പരി.രി	പ	വാഴക-വാഴ	വാഴക-വാഴ
പ	മ	പെറ്റ-തൊട്ട-നട്ട	പെറ്റ-തൊട്ട-നട്ട
പ	ത	പൊരു	പൊരു
പ	രി	ഉണ്ണ-രീന-ചെല്ല	ഉണ്ണ-രീന-ചെല്ല
പ	ൻ	ചിൽ	ചിൽ
പര.സ്സ	പന	താഴ്	താഴ്ക
പരി.ൗ	മൗ	അല്ലാ	അല്ലാ, അല്ല
പസ്സം	മവ്യ	‘ഇല്ല’	‘ഇല്ലാ’ ‘ഇല്ല’
പസ്സ.പ	പൗ	ഉണ്ടു	‘ഉണ്ടു
പസ്സ.ര	ൗ	ന.സ്സ.പ-ന.സ്സ.ത	ന.സ്സ.മ, ന.സ്സ.ത
പസ്സ.ര	മ.ൻ	എന്നുവരുന്നതിൽ	എന്നുവരുന്നതിൽ

അബദ്ധം സുബദ്ധം.

പുറം. ചതുര	വരി. ചതുര	എഴുതിയിരിക്കും	എഴുതായിരിക്കും.
ചതുര	ചതുര	ആശങ്കത്തിൽ	ആശങ്കത്തിൽ
ചതുര	ചതുര	സംബന്ധം —	സംബന്ധം —
ചതുര	ചതുര	തെയ്യം	തെയ്യം
ചതുര	ചതുര	ഉദ്ധരണം	ഉദ്ധരണം
ചതുര	ചതുര	ഇങ്ങനെ; എങ്ങനെ	ഇങ്ങനെ എ— ങ്ങനെ
ചതുര	ചതുര	ഒന്നും	ഒപ്പും
ചതുര	ചതുര	അനുകരണമായിട്ടും	അനുകരണമായിട്ടും
ചതുര	ചതുര	വലയ	വലയ
ചതുര	ചതുര	അധികാരമില്ല	അധികാരമില്ല
ചതുര	ചതുര	ഉദ്ധരണം	ഉദ്ധരണം
ചതുര	ചതുര	മഹാദണ്ഡം	മഹാദണ്ഡം
ചതുര	ചതുര	ഗുണനാമ	ഗുണനാമ

286

3894